STEPHEN
KING
TURNUL ÎNTUNECAT
4.5
VÂNTUL
PRIN GAURA CHEII
NEMIRA

STEPHEN KING

VÂNTUL PRIN GAURA CHEII

Traducere din limba engleză Ruxandra Toma

NEMIRA, 2019

Stephen Edwin King s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor ’50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să aștearnă povești la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N”, pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery.*

Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și a publicat primele

sale povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licența în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuțiune și artă dramatică.

În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie,* dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973, declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie*, iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975, familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot.* De acum înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste șaizeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de Național Book Foundation. În 2010, venitul său anual a fost estimat la peste 40 de milioane de dolari.

Pentru tine, Robin Furth,
și pentru toată gașca de la Marvel Comics

CUVÂNT ÎNAINTE

Mulți dintre cei care și-au cumpărat cartea aceasta au urmărit ani întregi aventurile lui Roland și ale grupului său – ka-tet-ul său. Unii dintre ei chiar de la bun început. Alții – și sper să fie mulți nou-veniți în lumea aceasta și Cititori Fideli deopotrivă – ar putea să întrebe: *Oare aș putea înțelege cartea aceasta dacă nu am citit celelalte volume din seria* Turnul Întunecat? Răspunsul meu este: da, cu condiția să rețineți câteva lucruri.

În primul rând, Lumea de Mijloc se află în apropierea lumii noastre, cu care se întrepătrunde adesea. În anumite locuri există uși între cele două lumi, iar uneori se pot găsi niște locuri diluate, niște locuri spongioase, unde lumile acestea se contopesc. Trei din ka-tet-ul lui Roland – Eddie, Susannah și Jake – au fost luați, unul câte unul, din viețile lor tulburate din New York și au fost aduși în Lumea de Mijloc, pentru a contribui la împlinirea menirii lui Roland. Al patrulea tovarăș de drum, un billy-bumbler pe nume Ete, este o făptură cu ochi aurii, originară din Lumea de Mijloc. Lumea aceasta străveche a început demult să se dezintegreze și acum este înțesată cu monștri și magie îndoielnică.

În al doilea rând, Roland Deschain de Gilead este pistolar – membru al unui mic grup ce încearcă să mențină ordinea într-o lume din ce în ce mai haotică. Nu vă înșelați prea mult dacă vă imaginați că pistolarii din Gilead sunt o combinație ciudată de cavaler rătăcitor și șerif din Vestul Sălbatic. Mare parte dintre ei, deși nu toți, se trag din neamul preavechiului Rege Alb, cunoscut sub numele de Arthur Eld (cele două lumi se întrepătrund, după cum v-am mai spus).

În al treilea rând, viața lui Roland este apăsată de un blestem cumplit. Și-a ucis mama, care avea

o legătură amoroasă – în mare parte împotriva voinței sale – cu un individ pe care îl veți întâlni în paginile următoare. Cu toate că a fost, de fapt, un accident, Roland se consideră răspunzător de moartea nefericitei Gabrielle Deschain, iar remușcările nu îi dau pace nici acum. Toate aceste întâmplări sunt relatate pe larg în seria *Turnul întunecat,* dar, pentru ce ne trebuie nouă aici, cred că este tot ce aveți nevoie să știți.

Cititorilor mei de cursă lungă le spun că volumul de față trebuie pus pe raft între *Vrăjitorul și Globul de Cristal* și *Lupii din Calla…* de unde rezultă că este volumul *4,5* al seriei *Turnul întunecat.*

Cât despre mine, ce să vă mai spun? M-am bucurat teribil de mult când am aflat că vechii mei prieteni mai aveau ceva de spus. Și i-am redescoperit cu nespusă plăcere, mulți ani după ce am crezut că poveștile lor fuseseră spuse până la capăt.

Stephen King
14 septembrie 2011

FURTUNA-FURTUNILOR[1]

1

După ce au plecat din Palatul de Smarald, care se dovedise că nu era al lui Oz – dar unde se afla acum mormântul acelui individ antipatic pe care ka-tet-ul lui Roland îl cunoscuse sub numele de Omul Tic-Tac –, Jake a început să meargă mult înaintea lui Roland, Eddie și Susannah.

— Nu-ți faci griji? îl întrebă Susannah pe Roland.

— Îl are pe Ete cu el, spuse Eddie, referindu-se la billy-bumblerul care îl adoptase pe Jake, devenind cel mai bun prieten al lui. Musiu Ete se înțelege de minune cu oamenii cumsecade, iar pentru ceilalți are un botic plin cu colți ascuțiți. Așa cum a avut ghinionul să constate și Gasher[2] ăla.

— Jake are și pistolul tatălui său, adăugă Roland. Și se pricepe să-l folosească. Foarte bine se pricepe. Plus că n-o să iasă de pe Calea Grinzii.

Întinse mâna cea cu mai puține degete. Majoritatea norilor grei de pe cer erau nemișcați, cu excepția câtorva care pluteau neabătuți spre sud-est. Spre Bubuit de Tunet, dacă biletul lăsat de cel care se semnase RF[3] nu mințea.

Spre Turnul întunecat.

— Dar de ce… începu Susannah și se întrerupse brusc atunci când scaunul ei cu rotile se poticni într-un hârtop.

Întoarse capul la Eddie:

— Vezi pe unde mă împingi, iubire!

— Scuze, murmură tânărul. Se vede treaba că ăia de la drumuri și poduri nu s-au prea ocupat de bucata asta de autostradă. Probabil că li s-a tăiat bugetul.

Nu era o autostradă, ci un *drum*… sau, mai bine zis, fusese un drum din care mai rămăseseră doar două făgașe spectrale, pe marginea cărora se vedea din loc în loc câte o bojdeucă dărăpănată. Mai devreme în dimineața aceea trecuseră pe lângă o prăvălie abandonată, pe a cărei firmă abia se mai puteau distinge cuvintele: FRANCIZA LUI TOOK. Intraseră să caute provizii – Jake și Ete încă erau cu ei la vremea respectivă – însă nu găsiseră nimic în afară de praf, pânze vechi de păianjen și scheletul unui animal ce fusese ori un raton mai mare, ori un câine mai mic, ori un billy-bumbler. Ete amușină în treacăt oasele acelea și ridică un picior deasupra lor ca să le ude. După aceea ieși din magazinul abandonat și se așeză pe o ridicătură din mijlocul drumului vechi, încovrigându-și coada în jurul picioarelor, întors spre direcția din care veniseră, adulmeca agitat aerul.

Roland îl mai văzuse făcând asta în decursul ultimelor ceasuri și, cu toate că nu comentă atitudinea micuțului, nu și-o putu scoate din minte. Să-i fi urmărit cineva? Nu prea credea una ca asta, însă atitudinea bumblerului – nas în vânt, urechi ciulite, coadă în jurul picioarelor – îi aducea aminte de ceva din trecut… dar de ce anume?

— De ce vrea Jake să fie singur? întrebă Susannah.

— Te îngrijorează asta, Susannah din New York? se interesă Roland.

— Da, Roland de Gilead, mă *îngrijorează.*

Îi aruncă un zâmbet amabil, dar în ochi i se reaprinse vechea flacără malițioasă. A Dettei Walker, își spuse Roland. Detta nu va dispărea niciodată complet, dar nu-i părea rău. Fără femeia asta stranie, înfiptă în inima ei ca o așchie de gheață, Susannah nu ar fi fost decât o negresă frumoasă, fără picioare de la genunchi în jos. Cu

Detta la bord, era o persoană de care trebuia să se țină seama.

— Trebuie să se gândească, șopti Eddie. A trecut prin multe. Nu toți copiii se întorc din morți. Și Roland are dreptate când zice că, dacă s-ar lua cineva de el acum, atunci ăluia o să-i pară al naibii de rău că n-a stat în banca lui.

Eddie se opri, își șterse transpirația de pe frunte cu mâneca de la cămașă și se întoarse către Roland.

— Dar *există* oameni în această încântătoare suburbie de nicăieri, Roland? Sau au plecat toți de aici?

— Presupun că au mai rămas câțiva.

Era mai mult decât o simplă presupunere; fuseseră câțiva care le aruncaseră priviri furișe. Odată fusese o femeie înspăimântată ce ținea doi copii pe după umeri și un bebeluș într-un soi de traistă atârnată de gât. Altădată, un țăran bătrân, pe jumătate mutant, din gura căruia atârna un tentacul ce tresărea spasmodic. Nici Eddie și nici Susannah nu-i observaseră pe aceștia și nu-i simțiseră pe ceilalți despre care Roland era sigur că îi urmăriseră de la adăpostul copacilor și al ierburilor înalte. O, da, Eddie și Susannah mai aveau multe de învățat.

Deși se părea că ceva-ceva din arta supraviețuirii tot deprinseseră, pentru că Eddie îl întrebă:

— Pe ei îi adulmecă Ete?

— Nu știu.

Pistolarul mai vru să adauge că era aproape sigur că strania minte de bumbler a lui Ete se frământa dintr-un cu totul alt motiv, dar se răzgândi pe loc. Ani lungi trecuseră de când avusese un alt ka-tet și îi intrase în obicei să-și țină părerile pentru sine. Deși va trebui să se dezbare

de asta în cazul în care acest ka-tet se va dovedi solid. Însă nu acum, nu în dimineața asta.

— Să mergem mai departe! spuse el. Sunt convins că Jake s-a oprit și ne așteaptă.

2

Două ceasuri mai târziu, chiar înainte de amiază, urcară o colină și se opriră privind în jos la un râu mare și leneș, de culoarea cositorului, sub cerul înnourat. Pe malul dinspre nord-vest – adică pe partea lor – se afla un fel de șopron, zugrăvit într-un verde atât de aprins că părea un zbieret în văzduhul amuțit. În el se intra dinspre apă, pe un podeț sprijinit pe stâlpi vopsiți în aceeași nuanță de verde. De doi dintre ei era legat cu parâme groase un bac, cam de douăzeci pe douăzeci de metri, acesta vopsit însă în dungi galbene și roșii. Din mijlocul lui ieșea o prăjină, probabil cu rol de catarg, dar nu se vedea nicio pânză. În fața prăjinii erau așezate câteva scaune din răchită, cu fața la țărm. Pe unul dintre acestea ședea Jake. Pe altul, un bătrân cu o pălărie imensă de paie, o pereche de nădragi verzi, lăbărțați, și cizme înalte. În partea de sus purta un veșmânt dintr-un material subțire și alb – un fel de cămașă pe care Roland o cunoștea sub denumirea de „slinkum”. Jake și bătrânul mâncau popkinuri[4] umplute cu multe chestii. La vederea lor, Roland începu să saliveze amarnic.

Ete se afla în spatele celor doi, la marginea bacului vopsit în culori țipătoare, ca de circ, și se uita fascinat la propriul chip, oglindit în apă. Sau, poate, la reflectarea cablului de oțel care trecea pe deasupra, de pe un mal pe celălalt al râului.

— Apa asta este Whye? îl întrebă Susannah pe Roland.

— Da.

Eddie zâmbi larg.

— Știți ce-i apa? Ce să fie, un lichid ce-mi place mie!

Ridică apoi mana deasupra capului și începu să facă semne vesele.

— Jake! Hei, Jake! Ete!

Jake îi făcu și el cu mâna și, cu toate că râul și bacul ancorat la malul lui se aflau la vreo patru sute de metri distanță, cei trei observară sclipirea albă a zâmbetului băiatului. Vederea le devenise ciudat de ageră în ultima vreme.

Susannah duse mâinile căuș la gură și strigă:

— Ete! *Ete!* Vin' la mine, puiuț! Vino la mămica ta!

Cu scheunături ascuțite ce-i țineau loc de lătrat, Ete traversă în goana mare bacul, dispăru în construcția asemănătoare cu un șopron și apăru apoi pe malul lor. Urcă poteca alergând mai iute ca vântul, cu urechile date pe spate, limbuța fluturând și ochii aurii strălucind voioși.

— Încet, mai încet, scumpete, că o să-ți plesnească inimioara! îi strigă Susannah râzând în hohote.

Lui Ete i se păru că-l îndemnase să se grăbească. Ajunse în mai puțin de două minute lângă scaunul cu rotile al femeii, îi sări în poală, apoi se dădu jos și se uită vesel nevoie mare la toți trei.

— Olan! Ed! Suze!

— Heil, conașule Throcken! îi spuse amuzat Roland, folosind vechiul termen pentru bumbleri, învățat dintr-o poveste pe care i-o citise mama lui în copilărie: *Throckenul și Balaurul.*

Ete ridică un picior din spate, stropi un petic de iarbă, apoi se întoarse iar în direcția din care veniseră, amușinând aerul, scrutând zările.

— De ce tot face asta? îl întrebă Eddie pe pistolar.

— Nu știu.

De fapt, cam știa. Să fi aflat asta tot dintr-o poveste veche? Nu din *Throckenul și Balaurul*, ci dintr-una asemănătoare? Parcă da. O clipă se gândi la doi ochi verzi, larg deschiși în întuneric, și simți cum îl străbate un fior – nu de teamă (deși poate că și teama avea ceva de-a face cu asta), ci din cauza aducerii aminte. Apoi, gata, dispărură și ochii, și înfiorarea.

Va curge apă, *dacă așa va fi vrerea Domnului*, își zise el, dându-și seama că vorbise cu glas tare doar când Eddie întrebă nedumerit:

— Ei?

— Nu contează, spuse Roland. Hai să stăm nițeluș de vorbă cu noul prieten al lui Jake, ce ziceți? Poate că mai are vreun popkin sau două sau trei în plus.

Eddie, sătul până-n gât de carnea veche și tare înfășurată în frunze pe care o botezaseră „burrito a la pistolar", se lumină de îndată la față.

— Măi, să fie! gemu el, uitându-se la un ceas imaginar de la încheietura mâinii lui bronzate. Vai de mine și de mine, când se făcu ceasu' de haleală?

— Tacă-ți gura și împinge scaunul, dulceață! îi ceru Susannah.

Eddie tăcu din gură și împinse scaunul.

3

Bătrânul era pe scaun atunci când cei trei eroi intrară în hangarul acela nautic; și în picioare, în poziție cât de cât de drepți, când ieșiră pe partea râului. Văzu armele purtate la șold de Roland și Eddie – pistoale supradimensionate, cu pat din lemn de santal – și făcu ochii mari. Căzu într-un genunchi. Văzduhul era mut, iar Roland îi auzi trosnetul oaselor bătrâne.

— Heil, pistolarule! spuse omul, ducând la frunte pumnul umflat de artrită. Te salut cu

respect!

— Ridică-te, prietene! îi zise Roland, sperând ca bătrânul *să fie* cu adevărat un prieten.

Se pare că așa credea Jake, iar pistolarul ajunsese să se încreadă în instinctele băiatului. Și ale billy-bumblerului, firește.

— Ridică-te!

Bătrânul păru să întâmpine oarece probleme, iar Eddie urcă pe bac să îl ajute.

— Mulțam fain, fiule, mulțam. Ești tot pistolar sau doar un „ucenic”?

Eddie se uită la Roland. Dar pe chipul acestuia nu se putea citi nimic, așa că tânărul privi iar la bătrân, ridică din umeri și rânji cu gura până la urechi.

— Cred că nițeluș din amândouă. Sunt Eddie Dean din New York. Aceasta este soția mea, Susannah. Iar domnul de colo e Roland Deschain. De Gilead.

Luntrașul căscă și mai mult ochii.

— Gileadul din trecut? Adevărat?

— Gileadul din trecut, răspunse Roland, simțindu-și sufletul inundat de o tristețe neobișnuită pentru el.

Timpul era un chip pe ape și, la fel ca râul imens dinaintea lor, doar plutea și nimic mai mult.

— Atunci, poftiți la bord și fiți bine-veniți! Tânărul acesta și cu mine suntem deja prieteni la cataramă.

Ete se urcase și el pe bac, iar bătrânul se aplecă să-l mângâie pe căpșorul ridicat.

— Și cu dânsul m-am împrietenit, nu-i așa, drăguțule? Mai ții minte cum mă cheamă?

— Bix! răspunse prompt Ete și se întoarse din nou către nord-vest, ridicându-și boticul și urmărind fascinat coloana mișcătoare de nori ce delimita Calea Grinzii.

4

— Vă e foame? îi întrebă Bix. Bucatele mele îs sărace și simple, da' m-aș bucura să le împart cu voi.

— Mulțumim, spuse Susannah.

Se uită apoi la cablul de deasupra care traversa în diagonală râul și întrebă:

— Ăsta-i un feribot, nu-i așa?

— Așa-i, îi răspunse Jake. Mi-a zis Bix că sunt oameni care locuiesc pe malul celălalt. Nu prea aproape, dar nici foarte departe. Crede că-s cultivatori de orez, da' zice că nu prea călătoresc în direcția asta.

Bix coborî de pe bac și intră în căsuța de pe apă. Eddie așteptă puțin, până auzi cum bătrânul cotrobăia înăuntru, apoi se aplecă spre Jake și îi șopti:

— Zici că-i în regulă?

— E în regulă, spuse Jake. E bucuros că are clienți pe care să-i treacă pe malul celălalt. Zice că sunt ani de când n-a mai dus pe cineva cu bacul.

— Sunt convins, fu de acord Eddie.

Bix apăru cu un coș din răchită, pe care i-l luă Roland din mâini – altminteri bătrânul s-ar fi dezechilibrat și ar fi căzut în apă. Apoi, tolăniți în scaunele de pe bac, începură toți să înfulece popkinuri umplute cu un fel de pește rozaliu. Condimentate și delicioase.

— Luați de poftiți! le spuse Bix. Plin de pești e râul ăsta și cei mai mulți îs din ăia adevărați. Mutanții îi azvârlu înapoi. Pe vremurile celea de demult scria la lege că p-ăia răii să-i zvârlim 'napoi pe mal, ca să nu se mai prăsească. Și așa am și făcut o vreme…

Ridică din umeri și continuă:

— Trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască, așa zic eu. Și cred că sunt *îndrituit* s-o zic, pen'că eu unu' am trăit cam multișor.

— Câți ani ai? îl întrebă Jake.

— Am făcut o sută douăzeci acu' ceva vreme, da' am pierdut socoteala de atunci, așa să știți. Timpul se trece mai repede pe partea asta a ușii, dacă pricepeți ce zic.

Pe partea asta a ușii. Lui Roland îi dădu din nou târcoale amintirea unei povești de demult. O clipă doar, apoi dispăru.

— Mergeți după ăia? îi întrebă bătrânul arătând spre șirul de nori călători.

— Da.

— Până la așezările alea de le zicem Calle? Sau mai departe?

— Mai departe.

— Spre bezna cea mare?

Ideea aceasta părea deopotrivă a-l tulbura și fascina pe Bix.

— Mergem pe drumul nostru, zise Roland. Cât ne iei ca să ne treci dincolo, sai barcagiu?

Bix izbucni în râs. Hohotele erau sparte, dar vesele.

— La ce bun sunt banii când n-ai pe ce-i cheltui? Și văz că n-aveți animale cu voi, plus că-i limpede ca lumina zilei că eu am mai multă mâncare decât voi. Unde mai pui că m-ați putea obliga prin forță să vă trec dincolo.

— Vai, niciodată! păru șocată Susannah.

— Știu asta, flutură Bix din mână către ea. Bandiții așa ar proceda. Și după ce ar ajunge pe malul ălălalt, mi-ar da foc la bac, uite așa, de-ai dracului – da' știu că pistolarii adevărați n-ar face una ca asta. Și nici femeile-pistolar. Nu pari a fi înarmată, coniță, da' cu femeile nu se știe niciodată.

Susannah schiță un zâmbet cam strâmb și nu răspunse.

Bix se întoarse către Roland.

— Se vede treaba că veniți din Lud. Am auzit de locul ăla și despre câte se întâmplă acolo. Superb

oraș a fost, superb tare! Dar aproape de ruină și cam ciudat, atunci când l-am văzut eu. Însă tot minunat era.

Cei patru schimbară o privire de an-tet pur, acea telepatie specială, rezervată doar lor. Privire totodată încărcată și de „shumew, cuvânt vechi, din Lumea de Mijloc, ce înseamnă rușine, dar și tristețe.

— Ce e? se neliniști Bix. Ce-am zis? Dacă am spus ceva ce v-a supărat, vă cer iertare.

— Nu ne-ai supărat câtuși de puțin, zise Roland, însă Lud…

— Lud e doar colb purtat de vânt, murmură Susannah.

— Mă rog, se opuse Eddie. Nu-i chiar colb.

— Cenușă, interveni Jake. Care strălucește în beznă.

Bix cântări cele auzite, apoi încuviință încet din cap.

— Aș vrea să-i aflu povestea, măcar atât cât îmi puteți spune într-un ceas. Că atât durează traversarea apei.

5

Bix se oțărî la ei atunci când se oferiră să-l ajute cu pregătirile de plecare. Asta era treaba lui, le zise el, și încă o mai putea face – dar nu la fel de iute ca pe vremuri, când pe ambele maluri ale râului erau ferme și câteva puncte de negoț.

În orice caz, nici nu erau prea multe pregătiri de făcut. Din căsuță bătrânul aduse un taburet și un inel de punte din lemn de esență tare. Se urcă pe taburet și prinse inelul de catarg, apoi îl agăță de cablul de deasupra apei. Duse taburetul înapoi înăuntru și se întoarse cu o manivelă mare, din metal, în forma literei „Z”, pe care o așeză ceremonios lângă o cutie din lemn aflată la capătul bacului.

— Aveți de grijă să nu o împingeți în apă, că fără ea n-am cum să mai ajung înapoi acasă, le spuse bătrânul.

Roland se lăsă pe vine ca să studieze obiectul acela. Făcu un semn spre Eddie și Jake, cerându-le să se apropie și ei. Le arătă cuvintele ștanțate pe linia lungă a literei Z.

— Aici chiar scrie ce mi se pare mie că scrie?

— Mda, mormăi Eddie. *North Central Positronics.* Amicii noștri.

— De când ai chestia asta, Bix? îl întrebă Susannah.

— Păi, să tot fie vreo nouăj' de ani, dacă stau să mă gândesc bine. E o așezare subterană acolo, zise el arătând în direcția Palatului din Smarald. Se întinde pe kilometri buni și e plină de lucruri de-ale bătrânilor, lucruri în stare perfectă. Și încă mai cântă o muzică stranie din tavan, o muzică cum n-ați mai auzit în viața voastră. Și muzica asta e în stare să-ți terciuiască gândurile, ca să zic așa. Nu-i bine să cutezi a zăbovi prea mult acolo, dacă nu vrei să-ți apară bube urâte și să începi să borăști și să-ți pierzi dinții. Eu m-am dus o dată. M-am jurat să nu mai calc niciodată acolo. Am avut senzația că a venit moartea să mă ia.

— Și ți-a căzut și părul, nu doar fasolea din gură? se interesă Eddie.

Bix păru surprins de întrebare, apoi dădu din cap.

— Mi-a căzut ceva, da' după aia mi-a crescut la loc. Manivela aia-i din *vițel,* așa să știți.

Eddie se uită cruciș. Cum Dumnezeu să fie din piele de vițel? Apoi înțelese că bătrânul spusese *oțel.*

— Suntem gata de plecare? întrebă Bix, cu ochii aproape la fel de strălucitori ca ai lui Ete. Ridicăm ancora?

Eddie schiță un salut marinăresc:

— O ridicăm, să trăiți, domnu' căpitanu', cum nu! Pornim spre Insula Comorii, chiar așa!

— Haide de mă ajută cu frânghiile astea, Roland de Gilead, dacă ești bun!

Roland era bun și se duse să îl ajute.

6

Bacul se deplasa încet, de-a lungul cablului diagonal, tras de curentul blând al râului. Peștii zburdau de jur-împrejurul lor, iar membrii ka-tet-ului lui Roland îi povestiră pe rând lui Bix despre orașul Lud și despre cele petrecute acolo. Ete urmări o vreme peștii cu mult interes, ținându-se bine pe marginea bacului. Apoi se așeză iarăși în poponeț, cu botul ridicat spre direcția din care veniseră.

Bix mârâi atunci când îi povestiră cum plecaseră din orașul blestemat.

— Monoul Blaine, ziceți. Trenul ăla țicnit. Mai e încă unul, da' nu-mi aduc aminte cum îi zice…

— Patricia, îl ajută Susannah.

— Aha, ăla! Cu pereți frumoși din sticlă. Ziceți că orașul nu mai e?

— Nu mai e, îi confirmă Jake.

Bix lăsă capul în piept.

— Trist lucru!

— Așa este, spuse Susannah, strângându-l ușor de mână. Deși foarte frumoasă, Lumea de Mijloc e un loc trist.

Ajunseseră deja în mijlocul râului și o boare ciudat de caldă le răvășea părul. Își scoseseră hainele groase și se tolăniseră în scaunele din răchită, prevăzute cu role, ce le permiteau să alunece încolo și încoace, pentru ca să poată admira întreaga priveliște. Un pește mare – posibil o rudă apropiată a celor din care mâncaseră la „ceasu' de haleală" – sări pe bac și începu să se zbată chiar în fața lui Ete. Cu toate că în mod

obișnuit bumblerul executa de urgență orice creatură mai mică ce i-ar fi ieșit în cale, pe acesta parcă nici nu-l observă. Roland împinse peștele înapoi în apă cu vârful cizmei sale scâlciate.

— Throckenul vostru simte că se apropie, remarcă Bix, privindu-l pe Roland. Trebuie să aveți de grijă.

Roland nu-i răspunse imediat. O amintire clară îi răsări din străfundurile minții, una din zecile de xilografii colorate manual dintr-o cane veche și dragă. Semiluna deasupra unei păduri; șase bumbleri așezați pe un copac dărâmat, toți cu boturile ridicate. În copilărie iubise cartea aceea, *Basmele Fermecate ale lui Eld*, mai mult decât pe oricare alta. Mama îi citea din ea înainte de culcare, în camera lui din turn, în vreme ce vântul puternic al toamnei își fredona cântecul singuratic pe lângă ziduri, chemând iarna. Da, „Vântul prin gaura cheii" era titlul poveștii a cărei ilustrație îi revenise acum în minte din negura amintirilor. Iar povestea aceasta era deopotrivă înspăimântătoare și frumoasă.

— Pe toți zeii strânși pe dealuri! exclamă Roland, lovindu-se în frunte cu podul palmei drepte. Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat. Măcar după căldura nefirească din ultimele zile.

— Vrei să zici că nu ți-ai dat seama? se minună Bix. Și mai zici că ești din Lumea Dinăuntru!

Bătrânul țâțâi ușor din buze.

— Roland? interveni Susannah. Despre ce vorbiți?

Roland nu o luă în seamă. Privi de la Bix la Ete și iar la Bix.

— Vine urgia!

Bix dădu din cap:

— Da. Așa spune throckenul vostru și throckenii nu se înșală niciodată când e vorba de urgie. Pe

lângă faptul că știu să vorbească nițeluș, asta-i lucoarea lor.

— Lu… ce? nu înțelese Eddie.

— Adică iscusința, talentul lor, explică Roland. Bix, știi cumva dacă există pe malul celălalt vreun loc unde să ne putem adăposti până trece?

— Întâmplarea face să știu.

Și bătrânul le arătă dealurile împădurite ce se ridicau în pantă blândă pe cealaltă parte a râului Whye, unde îi așteptau un alt doc și o altă căsuță nautică – însă nezugrăvită și mai puțin impresionantă.

— Pe partea aia să urmați poteca aceea care a fost drum pe vremuri. Se întinde pe Calea Grinzii.

— Păi, cum altfel? exclamă Jake. Toate lucrurile slujesc Grinda.

— Că bine zici, tinere domn, că bine zici. În ce să vă spui, ca să pricepeți mai bine: în roți ori în kilometri?

— Și așa, și așa pricepem, răspunse Eddie, dar mai bine în kilometri.

— Bine. Mergeți pe drumeagul vechi al Callei cam vreo opt kilometri… dacă nu cumva chiar nouă jumate… și o să ajungeți într-un sat părăsit. Cele mai multe case îs făcute din lemn, deci nu v-ar fi de niciun folos; da' casa de rugăciuni e din piatră solidă. O să fiți la adăpost. Știu asta, pen'că am fost și eu înăuntru. Și vă mai zic că-i și o sobă mare acolo. Da' negreșit să-i verificați coșul, dacă vreți să tragă bine în alea două zile cât o să stați acolo. Și o să vă luați lemne din ce a mai rămas din căsuțele alea.

— Dar ce e urgia asta despre care vorbiți? întrebă Susannah. O furtună?

— Da, îi răspunse Roland. N-am mai văzut una de foarte, foarte mulți ani. Mare noroc că-l avem pe Ete cu noi! Dar nici așa nu mi-aș fi dat seama, dacă nu ar fi fost Bix.

Îl strânse pe bătrân de umăr.

— Mulțam-sai. Îți mulțumim mult.

7

Căsuța de pe malul din sud-estul râului era aproape o ruină, ca mai toate lucrurile din Lumea de Mijloc; din căpriori atârnau cu capetele în jos lilieci care-și făceau somnul de zi, iar păianjeni dolofani se zoreau încolo și încoace pe ziduri. Se bucurară atunci când plecară de acolo, ieșind iar sub cerul liber. Bix legă bacul de țărm și veni lângă ei. Îl îmbrățișară de rămas-bun, având grijă să nu-l strângă prea tare în brațe ca să nu-i frângă oasele fragile.

După ce se isprăviră îmbrățișările, bătrânul se șterse la ochi și se aplecă să-l mângâie pe Ete.

— Să ai grijă de ei, conașule Throcken!

— Ete! fu de acord micuțul. Bix!

Bătrânul se îndreptă de mijloc în zgomot de oase care trosnesc, apoi duse mâinile la spate, strâmbându-se de durere.

— Ai să poți face drumul înapoi cu bine? îl întrebă Eddie.

— O, sigur că da, răspunse Bix. Aș fi avut ceva de furcă doar dacă ar fi fost primăvară, că Whye nu-i chiar atât de pașnic când se topesc zăpezile și încep ploile. Da' acu'? Floricică la ureche. Furtuna-i încă departe. O să fie nițeluș mai greu la început, când o să dau la manivelă împotriva curenților, da' după aia o fixez bine cu un șurub și io să mai răsuflu puțin și mai încolo o să mai dau iar la manivelă. O să dureze cam patru ceasuri, în loc de unu', da' o să ajung cu bine acasă. Mereu am ajuns. Îmi doresc doar să fi avut mai multă mâncare să v-o dau s-o aveți la voi.

— O să ne descurcăm noi, spuse Roland.

— Bine, atunci. Bine.

Bătrânul parcă nu voia să plece. Se uită pe rând la fiecare – foarte serios – apoi zâmbi larg, dezvelindu-și gingiile știrbe.

— Binecuvântată a fost întâlnirea noastră, nu credeți?

— Ba da, zise Roland.

— Și dacă vă întoarceți tot pe drumul ăsta, opriți-vă să-l vizitați pe moș Bix, da? Să-i povestiți prin ce-ați trecut și ce ați mai făcut.

— Așa vom face, promise Susannah, cu toate că știa prea bine că nu vor mai trece niciodată pe acolo.

Toți știau asta.

— Și aveți de grijă cu urgia. Nu-i de joacă. Mai aveți o zi, poate două, până vine. Am dreptate, Ete?

— Ete! încuviință micuțul.

Bix oftă:

— Acu' vedeți-vă de drumul vostru, le zise, iar eu am să-mi văd de al meu. Tre' să ne adăpostim cât de curând.

Roland și tet-ul lui porniră.

— Încă ceva! strigă Bix după ei, făcându-i să se întoarcă. Dacă dați de blestematu' ăla de Andy, să-i ziceți din partea mea că n-am chef de niciun cântec și nu mă interesează niciun *horor-scop*!

— Cine-i Andy? strigă Jake.

— Nu contează, probabil nici n-o să-l vedeți.

Doar atât a mai avut de spus bătrânul despre chestiunea aceasta și nimeni nu și-a mai adus aminte, deși l-au cunoscut pe Andy în comunitatea rurală din Calla Bryn Sturgis. Dar asta se va întâmpla mai încolo, după trecerea furtunii.

8

Doar vreo opt kilometri avea drumul până la sătucul părăsit și ajunseră acolo cam după o oră de la despărțirea de Bix și bacul lui. Iar lui Roland îi

luă ceva mai puțin timp să le explice ce anume era furtuna-furtunilor.

— O dată sau două ori pe an furtuni din astea se năpusteau peste Marele Codru de la nord de Noul Canaan, dar niciodată peste Gilead. Și mereu se ridicau mai întâi în văzduh și abia apoi porneau mai departe. Îmi amintesc că am văzut odată pe Drumul Gileadului căruțe încărcate cu cadavre înghețate. Țărani și familiile lor, așa cred. N-am idee unde fuseseră throckenii lor – billy-bumblerii lor – de nu i-au avertizat. Poate se îmbolnăviseră și au murit. Oricum, fără bumbleri care să-i prevină, oamenii ăia nu au avut cum să se pregătească. Pentru că, pricepeți voi, furtuna-furtunilor vine pe neașteptate. Acum ți-e cald ca în cuptor – că vremea se încălzește foarte tare înainte de urgia asta – și imediat dă năvală peste tine, ca o haită de lupi peste o turmă de miei. Singurul semn e zgomotul făcut de copaci atunci când frigul furtunii se rostogolește peste ei. E un sunet înăbușit, ca acela pe care l-ar face grenadele acoperite cu noroi. Probabil că așa sună copacii vii când se contractă brusc. Iar atunci când îl aud oamenii aflați la munca câmpului este deja mult prea târziu să se mai salveze.

— Zici că se face frig, spuse Eddie dus pe gânduri. Cam cât de frig?

— Temperatura poate scădea chiar și cu patruzeci de unități sub punctul de îngheț în mai puțin de un ceas, zise Roland pe un ton lugubru. Lacurile îngheață într-o clipită, cu zgomot ca de gloanțe ce trec prin geam. Păsările în zbor se transformă în statui de gheață și se prăvălesc din înalturi ca niște bolovani. Iarba se preface în sticlă.

— Exagerezi, spuse Susannah. Nu se poate așa ceva.

— Nu exagerez deloc. Însă frigul e doar un aspect al furtunii, începe și vântul – cu forță

cumplită și frânge trunchiurile copacilor înghețați ca pe niște paie. Asemenea furtuni pot pustii totul în calea lor pe o distanță de trei sute de roți, înainte să se ridice în văzduh și să se stingă la fel de brusc cum s-au iscat.

— Și cum se face că bumblerii prind de veste de venirea lor? îl întrebă Jake.

Roland clătină din cap. Niciodată nu-l preocupaseră prea mult motivele pentru care se întâmplă lucrurile.

9

În mijlocul potecii zăcea o bucată dintr-un semn indicator. Eddie îl ridică și citi literele aproape șterse.

— Sintetizează perfect esența Lumii de Mijloc, zise el. Misterioasă, dar bizar de hilară.

Întoarse bucata de lemn pentru ca să poată vedea toți ce scrie pe ea cu litere mari, neuniforme: GOOK.

— Un „gook” este un puț adânc, le explică Roland. Iar legea pământului zice că orice călător are voie să bea din el, fără să fie pedepsit ori pus să plătească.

— Bine ați venit în Gook! zise Eddie, aruncând semnul în tufele de pe marginea drumului. Îmi place cum sună. De fapt, mi-aș dori un abțibild auto pe care să scrie „M-am adăpostit în Gook de furtuna-furtunilor”.

Susannah râse. Jake, nu. Li-l arătă pe Ete care începuse să se rotească iute, ca și cum ar fi vrut să-și prindă coada.

— Cred că am face bine să ne grăbim, spuse băiatul.

10

Pădurea începuse să se retragă dinaintea lor, făcând loc unei poteci mai late, ce pe vremuri fusese strada mare a acelui sat din care nu mai rămăsese acum decât o mână de clădiri abandonate, înșiruindu-se de-a lungul ei pe distanță de vreo patru sute de metri. Unele dintre ele fuseseră locuințe, altele fuseseră prăvălii, deși acum era imposibil să le mai poți deosebi între ele. Nu mai rămăseseră decât scheletele lor cocârjate, holbându-se prin găvane goale și negre unde odinioară fuseseră geamurile. Singura excepție o constituia o construcție aflată în marginea de sud a satului. Acolo strada mare, năpădită de buruieni, se ramifica, ocolind o clădire asemănătoare cu o cazemată, construită din gresie cenușie. Era pe jumătate îngropată în tufele crescute de-a valma și parțial ascunsă în spatele unor brazi tineri care probabil crescuseră după ce Gook fusese abandonat; rădăcinile lor deja începuseră să-și croiască drum spre fundația sălii de rugăciuni. Cu timpul vor reuși să o dărâme, iar Lumea de Mijloc avea timp din belșug.

— A avut dreptate cu lemnele, observă Eddie.

Culese de pe jos o scândură roasă și zgâriată și o așeză peste brațele scaunului cu rotile al lui Susannah, ca pe o măsuță.

— Sunt o mulțime de lemne pe aici, continuă el, aruncând o privire la prietenul lui Jake, care se învârtea iar în cerc. Vreau să spun că o să avem cu ce să ne încălzim, dacă o să avem vreme să le adunăm.

— Vom începe să le strângem de îndată ce ne vom asigura că suntem singuri în clădirea aia, zise Roland. Haideți să ne grăbim!

11

În casa de rugăciuni era răcoare și în afară de păsări – acele păsări pe care newyorkezii le

numeau rândunele, iar Roland le zicea „mierle-de-gunoi”, care se instalaseră la etajul al doilea – nu mai era nimeni acolo. De îndată ce se simți la adăpost, Ete păru să fi uitat cu totul de imboldul care-l făcuse să stea cu fața către nord-vest sau să se învârtească în loc și începu să-și manifeste iar firea-i curioasă prin excelență: o luă la goană sus pe scările șubrede, spre uguitul și sunetul de aripi venit de deasupra. Scoase o rafală de hămăituri ascuțite și membrii tet-ului avură ocazia să vadă cum mierlele-de-gunoi pornesc în stol spre alte regiuni, mai puțin populate, ale Lumii de Mijloc. Jake își spuse că, dacă Roland avea dreptate, cele ce se îndreptau către Râul Whye se vor preface foarte curând în țurțuro-păsări.

La parterul clădirii era o singură încăpere, lângă pereții căreia fuseseră îngrămădite mese și bănci lungi. Roland, Eddie și Jake le duseră pe toate lângă ferestrele fără geamuri, dar, din fericire, foarte mici, și acoperiră cu ele deschizăturile. Pe cele de pe latura dinspre nord-vest le astupară din afară, pentru ca vântul puternic să le împingă și să etanșeizeze cât de cât spațiile goale.

În vremea asta, Susannah își ghidă scaunul cu rotile până în gura căminului. Aceasta era destul de mare, iar ea nu a fost nevoită să-și aplece capul. Se uită în sus, apucă un belciug ruginit care atârna acolo și trase de el. Se auzi un scârțâit infernal… urmat de o pauză… și un nor mare de cenușă se prăvăli peste ea cu o bufnitură surdă. Reacția femeii fu instantanee, extrem de colorată, definitorie pentru Detta Walker:

— *Oofff! Pupă-mă-n cur și du-te pe lumea ailaltă!* țipă ea. *Muist nesimțit care ești tu, muistule, uite ce căcat ai făcut!*

Se trase înapoi, tușind și dând disperată din mâini în fața ochilor. Roțile scaunului lăsară dâre în cenușa împrăștiată pe jos. Poala îi era plină tot

de cenușă. Se scuturǎ cu mișcări viguroase și nervoase, ca niște lovituri de pumn.

— *Sobă jegoasă ce ești tu! Căca-m-aș în gura ta! Să-ți sparg botul ăla, vită cretină ce…*

Se întoarse și-l văzu pe Jake încremenit, cu gura căscată și cu ochii holbați la ea. În spatele băiatului, pe scară, Ete făcea la fel.

— Scuze, scumpete, spuse Susannah. M-a luat nițeluș valul. De fapt, pe mine sunt furioasă. Ar fi trebuit să știu ce se va întâmpla, că doar am crescut în case cu sobe și șemineuri.

Jake îi șopti, pe un ton de respect profund:

— Înjuri mai bine decât taică-miu. Nu mi-aș fi închipuit că poate exista *cineva* care să înjure mai bine.

Eddie se apropie de Susannah și începu să o șteargă pe obraji și pe gât. Ea îi împinse mâinile la o parte.

— Încetează, nu faci decât să întinzi mizeria asta! Hai să vedem dacă putem să găsim gook-ul ăla, fântâna, sau ce o fi. Poate mai are apă.

— Poate, dacă asta-i vrerea Domnului, zise Roland.

Femeia se răsuci brusc în scaun și îl privi printre gene.

— Faci pe deșteptu', Roland? Nu te sfătuiesc să-ți bați joc când eu tocmai ce m-am transformat în Coana Tarbaby[5].

— Nu, doamnă-sai, nici vorbă, se grăbi să spună Roland, cu un zvâcnet în colțul buzelor. Du-te, Eddie, și vezi dacă găsești apă de gook ca să se spele Susannah. Eu și cu Jake vom începe să strângem lemne. Dar va trebui să veniți și voi să ne ajutați de îndată ce veți putea. Sper că prietenul Bix a ajuns cu bine pe malul lui, pentru că mi se pare că avem mai puțin timp la dispoziție decât estimase el.

12

Fântâna satului se afla în cealaltă parte a sălii de rugăciuni, pe locul care probabil că fusese pajiștea așezării. Dispăruseră de multă vreme și frânghia, și găleata cu care se aducea apă din adâncul ei, dar asta nu era o problemă, căci aveau un colac de funie zdravănă în bagaje.

— Singura chestie e, zise Eddie, că nu știu ce am putea lega de capătul ei. Cred că unul din desagii ăia vechi ai lui Roland…

— Aia ce-i, iubire?

Susannah arăta spre un petic cu iarbă și rugi din stânga fântânii.

— Unde…? începu el.

Apoi văzu: o scânteiere ca de metal ruginit. Având grijă să nu se zgârie prea tare în ghimpii murilor, Eddie întinse mâna și, cu un geamăt de efort, trase din încâlceala de ierburi și arbuști o găleată ruginită cu un ghemotoc de iederă moartă înăuntru. Avea și toartă, ce noroc pe ei!

— Ia s-o văd și eu! îi ceru Susannah.

Tânărul aruncă iedera uscată și îi întinse găleata. Susannah încercă toarta, dar aceasta se frânse la prima atingere, cu un suspin abia auzit, ca de lemn putred. Ridică neputincioasă din umeri, privindu-l pe Eddie ca și cum ar fi vrut să-și ceară scuze.

— Nu-i nimic, zise el. Mai bine că s-a rupt acum decât în fântână.

Aruncă toarta, tăie o bucată din frânghia lor, o desfăcu la capete ca să o facă mai subțire și o trecu prin găurile de care fusese atașată toarta cea veche.

— Nu-i rău deloc, comentă Susannah. Ești destul de îndemânatic pentru un băiețaș alb.

Se uită apoi peste marginea fântânii și zise:

— Nu văd apa. Nici la trei metri adâncime nu se vede. Da’ ce *frig* vine de acolo, de jos!

— Ți-a plăcut să te faci coșar, acum taci și rabdă, spuse Eddie.

Găleata ajunse la suprafața apei, se clătină, se înclină și începu să se umple. Eddie o trase afară. Apa picura din ea prin cele câteva locuri unde o mâncase rugina. Tânărul își scoase cămașa, o udă și începu să șteargă obrajii lui Susannah.

— Ooo, vai de mine și de mine, cine-i fetița asta care a apărut? exclamă el.

Susannah luă cămașa din mâinile lui, o stoarse bine și începu să-și curețe brațele.

— Bine măcar că am desfundat coșul. Să mai scoți niște apă după ce iau grosul de mizerie de pe mine. Și când vom face focul, o să mă spăl cu apă caldă…

Dinspre nord-vest se auzi o bubuitură înfundată. Apoi încă una. Și alte câteva. Pe urmă o salvă prelungă apropiindu-se de ei ca niște picioare tropăind în marș. Se priviră uluiți. Fără cămașă pe el, Eddie se duse în spatele scaunului cu rotile și începu să o împingă.

— Mi se pare că ar fi cazul să ne cam grăbim.

Din depărtare – dar categoric apropiindu-se – se auzeau zgomote ca de bătălie cruntă.

— Cred că ai dreptate, fu de acord Susannah.

13

Când ajunseră înapoi, îi văzură pe Jake și Roland alergând spre casa de rugăciuni, cu brațele încărcate cu lemne putrezite și crăpate. Tot de undeva de deasupra râului, însă cu siguranță mult mai aproape, veniră zgomotele acelea înfundate, ca de explozii, făcute de copacii din drumul urgiei, copaci care se scofâlceau, strângându-și scoarța spre miezul moale. În mijlocul străzii năpădite de buruieni, Ete se învârtea în cercuri.

Cu dibăcia adusă de exercițiul îndelungat, Susannah coborî din scaun direct în mâini și

începu să se târască iute către clădire.

— Ce dracu' crezi că faci? strigă Eddie după ea.

— Eliberez scaunul ca să aduci lemne în el. Poți să-l umpli. Eu am să-i cer lui Roland cremenea și amnarul ca să fac focul.

— Dar…

— Vezi-ți de treabă, Eddie, și lasă-mă să fac ce pot! Pune-ți cămașa pe tine. Știu că-i udă, dar măcar n-o să te zgârii prea tare.

Tânărul o ascultă, apoi întoarse scaunul și-l împinse spre cea mai apropiată sursă de combustibil. Când trecu pe lângă pistolar, îi transmise mesajul lui Susannah. Roland dădu din cap, fără să se oprească din fugă.

Cei trei au făcut multe drumuri ca să strângă lemne cu care să se încălzească de frigul cumplit ce va urma acestei după-amiezi ciudat de calde. Dispăruse, pentru moment, Calea Grinzii de pe cer, pentru că toți norii se puseseră în mișcare, rostogolindu-se năvalnic spre sud-est. Susannah reușise să facă focul, care acum duduia puternic în sobă. Un morman uriaș de lemne – unele încă purtând cuiele ruginite ale fostelor meniri – se înălța în mijlocul încăperii de la panerul clădirii. Deocamdată niciunul dintre ei nu se tăiase și nici nu se înțepase în ele, dar Eddie credea că era doar o chestiune de timp până când se va răni cineva, încercă să-și aducă aminte când anume făcuse ultimul vaccin antitetanos, dar nu reuși.

Roland, însă, n-are nicio grijă, își zise el, *căci sângele lui probabil că va ucide pe loc orice microb care ar îndrăzni să intre pe sub coaja aia groasă a lui de-i zice „piele".*

— Ce-i de râs? îl întrebă Jake cu răsuflarea tăiată.

Avea mânecile de la cămașă murdare și acoperite cu așchii. Pe frunte i se întinsese o pată de funingine.

— Nimicuța, viteaz mic ce ești! Ai grijă la cuiele alea ruginite. Mai facem un drum și gata. Furtuna e foarte aproape.

— Bine.

Bubuiturile veneau acum de pe malul pe care se aflau ei, iar aerul, deși încă destul de cald, parcă se îngroșase cumva. Eddie încărcă pentru ultima oară cu lemne scaunul lui Susannah și îl împinse spre casa de rugăciuni. Jake și Roland alergau înaintea lui. Prin ușa deschisă ieșeau valuri de căldură. *Bine ar fi să se facă* frig *pe bune,* își zise el. *Că, dacă nu, o să ne prăjim naibii înăuntru.*

Și, pe când îi aștepta pe ceilalți doi din fața lui să intre și să-și descarce lemnele, auzi un țipăt slab, dar pătrunzător, pe lângă trosnetele și bubuiturile făcute de contracțiile trunchiurilor de copaci. Țipătul acesta îl înfioră pe Eddie, ridicându-i țepene firele de păr pe ceafă. Vântul ce venea peste ei părea viu, părea că se zbate în chinuri cumplite.

Și atunci aerul porni iar să se miște. Cald, mai întâi, apoi suficient de răcoros cât să-i usuce sudoarea de pe obraji și frunte, după aceea foarte rece. În doar câteva secunde. Zbieretul înfiorător al vântului era însoțit de un sunet fâlfâit, ce-l duse pe Eddie cu gândul la fanioanele din plastic atârnate în locurile unde se vând mașini la mâna a doua. Zgomotul acela se intensifică, îngroșându-și tonalitatea până ajunse un uruit lugubru. Și atunci începură să se desprindă frunzele de pe ramurile copacilor, mai întâi în mănunchiuri, apoi în valuri. Crengile se zvârcoleau sub norii ce se înnegreau chiar sub ochii lui uluiți.

— Uau, *căcat!* murmură el și împinse repede scaunul cu rotile pe ușa sălii de rugăciuni.

Se blocă. Pentru prima oară de când începuse să facă drumurile după lemne. Scândurile proptite de-a curmezișul brațelor erau prea late. În mod

normal, așa cum se întâmplase până atunci, capetele lor s-ar fi sfărâmat imediat, cu același suspin pe care îl făcuse și toarta găleții. Dar nu și de data aceasta. O, nu, n-ai să vezi asta acum, când urgia era atât de aproape. De ce nu era nimic simplu în Lumea de Mijloc? Se întinse peste spătar ca să dea la o parte scândurile mai lungi. Și chiar în momentul acela se auzi urletul lui Jake:

— *Ete! Ete a rămas afară! Ete! Vino aici!*

Ete parcă nici nu-l auzi. Nu se mai învârtea acum, ci stătea în fund, cu botul ridicat spre direcția din care venea furtuna-furtunilor, cu ochișorii aurii încețoșați și încremeniți.

14

Jake nu a stat pe gânduri și nici nu s-a uitat după cuiele ruginite ce ieșeau din lemnele de pe scaunul împins de Eddie. Se cățără la iuțeală pe mormanul plin cu așchii ascuțite și sări în partea cealaltă, îmbrâncindu-l cu putere pe Eddie. Luat prin surprindere, tânărul încercă să-și recapete echilibrul, dar se împletici și ateriză în șezut. La rândul lui, Jake căzu într-un genunchi, dar se ridică repede, privind de jur-împrejur cu ochii ieșiți din orbite și părul lung învolburându-i-se în jurul capului.

— Jake, nu!

Eddie încercă să-l apuce de mânecă, însă rămase în mână doar cu manșeta roasă de prea multe spălări în apele întâlnite în drumul lor.

Roland era în pragul ușii. Împinse în lături scândurile prea lungi, la fel de nepăsător ca și Jake față de cuiele ieșite în afară. Apoi smuci scaunul peste prag și mârâi:

— Treci înăuntru!

— Dar Jake…

— Cum i-o fi norocul.

Roland îl apucă pe Eddie de braț și îl ridică în picioare. Bătuți de vântul puternic, blugii lor vechi scoteau răpăieli de mitralieră.

— Trebuie să se descurce singur. Treci înăuntru!

— Nu! Du-te la dracu'!

Roland nu pierdu vremea cu vreun comentariu la sugestia tânărului, ci doar îl trase cu putere înăuntru. Eddie se împletici și se întinse pe jos cât era el de lung. Așezată în genunchi în fața focului, Susannah îl privi uluită. Transpirația îi șiroia pe obraji, iar pieptul cămășii din piele de căprioară era leoarcă.

Roland rămase în prag, privind încruntat cum Jake aleargă spre prietenul lui.

15

Băiatul simțea cum temperatura aerului din jurul lui scade brusc. O creangă se rupse cu un trosnet sec și trecu razant peste capul lui, aplecat în ultima fracțiune de secundă. Ete nu schiță nicio mișcare până când Jake nu-l ridică de jos. Abia atunci bumblerul se uită înnebunit în jur, arătându-și colții.

— Mușcă-mă, dacă așa vrei, îi zise Jake, dar nu-ți închipui că am să te las jos!

Ete nu-l mușcă, deși Jake oricum nu ar fi simțit nimic. Fața îi amorțise complet din cauza frigului. Se întoarse spre casa de rugăciuni și simți cum mâna uriașă și înghețată a vântului îl împinge din spate. O luă la fugă, conștient că face niște salturi ridicole, precum cele ale unui cosmonaut care aleargă pe suprafața lunii într-un film SF. Un salt… al doilea… încă unu…

Dar nu mai ateriză după al treilea. Vântul îl luă pe sus și îl îmbrânci tare. Jake îl strânse pe Ete la piept, încercând să-l protejeze. Urmă o explozie guturală și gâjâită, atunci când una din casele vechi din lemn capitulă în fața rafalelor și porni în

zbor spre sud-est, stârnind o grindină de schije. Băiatul apucă să vadă cum se ridică la norii grăbiți o bucată de scară, având încă atașată de ea o balustradă rudimentară din lemn. *Noi urmăm,* își spuse. Și chiar atunci o mână încă foarte puternică, deși văduvită de două degete, îl înșfăcă de braț, chiar deasupra cotului.

Roland îl întoarse cu fața spre ușă. Vreme de câteva clipe situația rămase incertă, când vântul îi smuci cu forță, scoțându-i de pe drumul către casa de rugăciuni. Dar Roland se repezi la ușă, strângând brațul lui Jake în menghina celor trei degete pe care le mai avea. Simțiră amândoi cum atacul vântului încetează brusc și aterizară înăuntru pe spate.

— Mulțumescu-ți ție, Doamne! strigă Susannah.

— Mulțumește-i mai târziu! o repezi pistolarul, zbierând din toate puterile ca să se facă auzit peste mugetul vijeliei. Împingeți! Împingeți toți în ușa asta afurisită! Împinge-o de jos, Susannah! Cu toată puterea! Jake, tu zăvorăște-o! Mă auzi? Trece bârna prin cârligele alea două! Nu mai sta pe gânduri!

— N-ai tu grijă de mine! se răsti Jake.

Se tăiase la tâmplă în ceva și o panglică subțire de sânge i se prelingea pe obraz; însă privirea îi era limpede și hotărâtă.

— Acum! Împingeți! Împingeți, dacă vreți să mai apucați ziua de mâine!

Reușiră să închidă ușa. Nu ar fi reușit să reziste mai mult de câteva secunde forței cumplite a vântului. Jake trânti drugul gros din lemn și se retraseră toți din dreptul ei. Dar cârligele ruginite nu se fărâmară. Se priviră, încercând să-și recapete suflul, apoi se uitară în jos la Ete. Micuțul scoase un hămăit vesel și merse iute să se încălzească lângă foc. Se pare că fusese ruptă vraja pe care o aruncase furtuna asupra lui.

Sala cea mare începuse deja să se răcească în locurile aflate departe de vatră.

— Ar fi trebuit să mă lași pe mine să mă duc după pușți, îi reproșă Eddie lui Roland. Ar fi putut să moară acolo, afară.

— Ete este responsabilitatea lui Jake. Ar fi trebuit să-l aducă mai devreme înăuntru. Să-l lege de ceva, dacă nu ar fi înțeles de vorbă bună. Ești cumva de altă părere, Jake?

— Nu, ai dreptate.

Băiatul se așeză pe jos lângă Ete și începu să-i mângâie blana deasă cu o mână, în vreme ce cu cealaltă își ștergea sângele de pe obraz.

— Roland, interveni Susannah, e doar un copil.

— Nu mai este, zise rece pistolarul. Îmi cer iertare că te contrazic, dar… nu mai este copil.

16

În primele două ceasuri ale furtunii-furtunilor, nu au fost prea siguri dacă va rezista clădirea din piatră unde se adăpostiseră. Vântul urla sălbatic, iar copacii se frângeau cu trosnete puternice. Unul dintre aceștia se prăbuși pe acoperiș și-l zdrobi. Printre scânduri pătrunse până la ei aerul înghețat de afară. Susannah și Eddie se luară în brațe. Jake se puse scut peste Ete – care acum stătea liniștit pe spate, cu piciorușele dolofane întinse în cele patru puncte cardinale – și ridică ochii spre volbura de găinați ce se cernea prin crăpăturile din tavan. Însă Roland își vedea netulburat de pregătirea cinei.

— Tu ce crezi, Roland? îl întrebă Eddie.

— Cred că nu vom avea probleme dacă clădirea asta mai rezistă încă o oră. Se va face mult mai frig, dar vântul se va mai diminua după lăsarea nopții. Și mâine, la răsărit, va sufla și mai încet; iar poimâine aerul se va domoli și va fi mult mai cald.

Nu la fel ca înainte de venirea urgiei, însă căldura aceea nu a fost normală, așa cum bine știți și voi.

Îi privi, schițând un surâs mic ce părea nefiresc pe chipul lui, atât de încremenit și serios în mod obișnuit.

— Până atunci, iată, avem un foc bun – sigur, nu suficient de puternic cât să încălzească întreaga sală, dar destul de bun dacă avem grijă să stăm lângă el. Și vreme din belșug să ne odihnim oasele obosite. Am trecut prin multe, nu credeți?

— Cam da, murmură Jake. Prin *prea* multe.

— Și sunt convins că ne așteaptă și alte încercări. Pericole, trudă, supărări. Poate chiar moarte. Așa că deocamdată ne vom odihni lângă foc, ca în vremurile bune. Și ne vom simți cât de bine vom putea.

Cu același surâs neobișnuit se uită la fiecare în parte. Flăcările îi luminau straniu profilul, întinerindu-i un obraz și, în același timp, îmbătrânindu-i-l nespus pe celălalt.

— Suntem ka-tet. Unul dintre cele multe. Fiți recunoscători pentru căldură și adăpost și pentru faptul că nu sunteți singuri în mijlocul furtunii. Alții nu au norocul ăsta.

— Ba eu sper să-l aibă, zise Susannah, gândindu-se la Bix.

— Hai să mâncăm! spuse Roland.

Se așezară în jurul dinh-ului lor și începură să mănânce cina pregătită de acesta.

17

În noaptea aceea, Susannah reuși să doarmă un ceas sau două, dar apoi o treziră visele despre nenumărate feluri de mâncare scârboase, pline cu viermi, pe care era, dintr-un oarecare motiv, obligată să le înghită. Afară, vântul continua să urle, deși nu cu la fel de multă fermitate ca mai devreme. Uneori părea că s-a oprit complet, apoi

se stârnea iarăși, scoțând șuierături lungi și înghețate atunci când trecea pe sub streșini în rafale reci și făcea clădirea veche din piatră să se zguduie din temelii. Ușa se lovea sacadat de cadru, dar și drugul cu care o zăvorâseră și clemele metalice prin care trecea acesta păreau a rezista, la fel cum rezista și tavanul. Susannah se întrebă ce s-ar fi ales de ei dacă bârna aceea din lemn ar fi fost tot atât de putredă și fărâmicioasă ca toarta găleții găsite lângă „gook".

Roland stătea lângă foc, împreună cu Jake. Ete dormea liniștit între ei, cu o lăbuță pe bot. Susannah se duse la ei. Focul nu mai ardea cu aceeași intensitate ca mai devreme, dar tot îi simți căldura blândă pe obraji și mâini. Se gândi să rupă în două o scândură și s-o arunce în vatră, dar se gândi că zgomotul l-ar fi putut trezi pe Eddie, așa că o puse pe foc întreagă. Scântei vesele se repeziră în sus pe horn, rotindu-se în curentul de aer.

Se dovedi însă că grija ei fusese inutilă pentru că, atunci când urmărea piruetele scânteilor, o mână tandră îi mângâie ceafa. Nu se întoarse; ar fi recunoscut acea atingere oricând. Doar prinse mâna aceea, o duse la buze și îi sărută palma. Palma aceea *albă.* Chiar și după tot timpul acesta de când erau împreună, după toate momentele lor de dragoste împărtășită, parcă tot nu-i venea să creadă că are parte de atâta fericire. Și totuși, iată motivul fericirii ei chiar alături.

Bine măcar că nu va trebui să-l prezint părinților, își zise ea.

— Nu poți să dormi, iubire?

— Am dormit puțin. Da' am avut niște vise ciudate.

— Din cauza vântului, spuse Roland. Oricine din Gilead ți-ar spune asta. Dar mie îmi place zgomotul vântului. Întotdeauna mi-a plăcut. Îmi

mângâie inima și mă duce cu gândul la vremurile de demult.

Și își feri privirea, parcă stânjenit că-și deschisese sufletul.

— Niciunul dintre noi nu doarme, zise Jake. Ce-ar fi să ne spui o poveste?

O vreme, Roland rămase cu ochii ațintiți la foc; apoi și-i ridică și se uită la Jake. Surâdea din nou, dar privirea îi era reținută. Un lemn noduros pocni în cămin. În afara zidurilor din piatră, vântul urla cu furie pentru că nu era în stare să pătrundă înăuntru. Eddie o cuprinse pe Susannah de talie, iar ea își culcă obrazul pe umărul lui.

— Ce poveste îți dorești să auzi, Jake, fiu al lui Elmer?

— Oricare, răspunse băiatul. Una despre vremurile de demult.

Roland se uită la Eddie și Susannah.

— Și voi? Vreți și voi să ascultați o poveste?

— Da, te rugăm frumos, murmură Susannah.

Eddie dădu din cap:

— Sigur. Dacă ai chef să ne spui una.

Roland se gândi puțin.

— Poate am să vă spun chiar două, căci mai avem mult până în zori și, în fond, avem toată ziua de mâine la dispoziție să ne odihnim. Poveștile astea două au legătură una cu cealaltă. Iar prin ele suflă vântul, ceea ce este un lucru bun. Nu-i nimic mai plăcut ca o poveste interesantă spusă într-o noapte furtunoasă unor oameni care au găsit un loc cald într-o lume rece.

Luă un fragment de lambriu, împinse cu el tăciunii aprinși, apoi îl aruncă în flăcări.

— Una din ele este o poveste adevărată, trăită de mine însumi împreună cu vechiul meu prieten întru ka, Jamie DeCurry. Cealaltă, „Vântul prin gaura cheii”, este o poveste pe care mi-o citea mama în copilărie. Poveștile vechi au rostul lor,

așa să știți, și ar fi trebuit să-mi aduc aminte de ea de îndată ce l-am văzut pe Ete adulmecând aerul. Doar că a trecut prea mult de atunci.

Oftă și șopti cu glas sugrumat:

— Zile demult uitate.

Din bezna de afară veni până la ei urletul de jale al vântului. Roland îl așteptă să se stingă și apoi începu. Eddie, Susannah și Jake îl ascultară fascinați în noaptea aceea lungă și plină de zbucium. Uitate au fost toate: și orașul Lud, și Omul Tic-Tac, și Monoul Blaine, și Palatul de Smarald. Până și Turnul Întunecat a fost dat uitării într-o oarecare măsură. Dispăruse totul, cu excepția inflexiunilor din vocea lui Roland.

Crescând și descrescând aidoma vântului de afară.

— La scurtă vreme după moartea mamei mele, de care, așa cum știți, eu am fost principalul vinovat…

METAMORFUL[6]

(PARTEA ÎNTÂI)

— La scurtă vreme după moartea mamei mele, de care, așa cum știți, eu am fost principalul vinovat, tatăl meu – Steven, fiu al lui Henry cel Înalt – m-a chemat în biroul lui din aripa de nord a castelului. Îmi amintesc scâncetul vântului în jurul ferestrelor înguste. Îmi amintesc rafturile înalte cu cărți care se încruntau la mine – cărți extrem de scumpe, valorând o avere, dar care nu fuseseră niciodată citite. Nu de către el, în orice caz. Și îmi mai amintesc și gulerul negru de doliu pe care îl purta. Identic cu al meu. Toți bărbații din Gilead purtau acest guler sau o banderolă neagră peste mâneca de la cămașă. În timp ce femeile își acoperiseră părul cu fileuri de asemenea negre. Aveau să le poarte până se vor fi împlinit șase luni de la moartea mamei mele, Gabrielle Deschain.

L-am salutat, ducând pumnul la frunte. Nu și-a ridicat ochii din hârtiile de pe birou, dar am știut că văzuse. Tatăl meu vedea tot, absolut tot. Am așteptat. Și-a scris numele pe câteva documente. Afară vântul șuiera, iar ciorile croncăneau în curtea castelului. Căminul era o orbită goală și întunecată. Arareori poruncea să se facă focul acolo, chiar și în cele mai reci zile.

În cele din urmă, își ridică ochii la mine.

— Cum se mai simte Cort, Roland? Ce mai face fostul tău profesor? Sunt convins că știi, pentru că mi-a ajuns la urechi faptul că îți petreci mare parte din timp acasă la el, că îi dai de mâncare și alte alea.

— Sunt zile în care mă recunoaște, i-am răspuns eu. Și altele când nu știe cine sunt. Încă vede puțin cu un ochi. Celălalt…

Nu am mai continuat. Nu era nevoie. Celălalt ochi nu mai era. I-l scosese șoimul meu, David, în timp ce dădeam proba bărbăției. La rândul său,

Cort îl omorâse pe David, dar aceasta avea să fie ultima lui crimă.

— Știu ce-a pățit celălalt. Și chiar îi dai de mâncare?

— Da, tată, îi dau.

— Și îl cureți după ce face pe el?

Stăteam în picioare înaintea biroului său, precum un elev pedepsit în fața directorului școlii. Și exact așa mă și simțeam. Însă, vă întreb eu, câți elevi și-au ucis mamele?

— Răspunde-mi, Roland! Nu îți sunt doar tată, ci îți sunt și dinh și îți cer să îmi răspunzi.

— Câteodată.

Ceea ce nu era chiar o minciună sfruntată. Da, câteodată îi schimbam scutecele murdare chiar și de trei sau patru ori pe zi (asta în zilele bune), dar și o singură dată ori deloc. Alteori reușea să ajungă la privată dacă îl ajutam. Și dacă își amintea că are nevoie să ajungă acolo.

— Nu-i vin amicii în vizită?

— I-am trimis la plimbare, am spus eu.

M-a privit cu o curiozitate nedisimulată. Am încercat să detectez o urmă de dispreț pe chipul lui – o parte din mine chiar voia să o găsească – însă nu am observat nimic.

— Oare te-am educat eu în spiritul armelor doar ca să ajungi amic și infirmier pentru un boșorog decrepit?

Am simțit o scânteie de furie la auzul acestor vorbe. Cort crescuse destui copii în datina lui Eld și spiritul armelor. Pe cei nevrednici îi învinsese în luptă dreaptă și-i alungase în ținuturile de vest fără nicio armă în afară de ce le mai rămăsese din minte. Acolo, în Cressia[7] și în alte locuri de dincolo de ținuturile acelea măcinate de anarhie, mulți dintre băieții aceia speriați și tulburați i se alăturaseră lui Farson, Omul cel Bun. Cel care, la un moment dat, va distruge tot ce simboliza

neamul tatălui meu. *Farson* le-a dat arme, sunt convins de asta. Pentru că el avea și arme, avea și planuri.

— Vrei să te lepezi de el, tată, să-l arunci la gunoi? Asta îi va fi răsplata după toți anii în care te-a slujit cu credință? Și cine îi va urma? Vannay?

— Niciodată nu se va întâmpla asta, iar tu știi prea bine. Dar mai știi și că ce a fost a fost. Plus că tu nu îl îngrijești din dragoste. La fel de bine o știi și pe asta.

— Îl îngrijesc din respect!

— Dacă doar despre respect ar fi vorba, cred că te-ai duce pe la el din când în când și i-ai mai citi câte ceva – căci mama ta a spus mereu că citești cu multă simțire, iar ea nu se înșela. Dar nu l-ai curăța de rahat și nu i-ai schimba așternuturile. Prin faptele astea te pedepsești singur pentru moartea celei care ți-a fost mamă, deși nu ai fost deloc vinovat.

O parte din mine știa că acesta era adevărul. O altă parte, însă, refuza să creadă. Moartea ei fusese anunțată în termeni simpli: „Gabrielle Deschain de Arten s-a stins din viață fiind posedată de un demon care i-a chinuit sufletul.” Întotdeauna se folosea exprimarea aceasta atunci când era vorba despre sinuciderea unei persoane de viță nobilă. Iar cauza morții ei a fost acceptată fără discuții chiar și de cei care, pe ascuns sau nu, trecuseră de partea lui Farson. Căci se dusese vestea – și doar zeii știu cum, pentru că nici eu și nici prietenii mei nu divulgaserăm acest secret – că ea devenise amanta lui Marten Broadcloak, vrăjitorul Curții și principalul sfetnic al tatălui meu, și că Marten fugise spre vest. Singur.

— Ascultă-mă cu luare-aminte, Roland! Știu că te-ai simțit trădat de mama ta. La fel m-am simțit și eu. Și mai știu că o parte din tine a urât-o pentru asta așa cum a urât-o și o parte din mine. Însă

amândoi am și iubit-o și o iubim încă. Mintea ți-a fost otrăvită de jucăria pe care ai adus-o din Mejis și ai fost tras pe sfoară de vrăjitoarea aia. Doar unul singur din lucrurile astea nu ar fi putut să provoace tragedia, dar globul roz împreună cu vrăjitoarea[8]… o, da!

— Rhea.

Am simțit cum lacrimile îmi înțeapă ochii și mi le-am înfrânat. Nu voi mai plânge în fața tatălui meu. Niciodată.

— Rhea de Coos.

— Da, chiar ea, spurcata aia cu suflet hain. Ea ți-a ucis mama, Roland. Te-a transformat pe tine într-o armă… și a apăsat pe trăgaci.

Nu am spus nimic.

Probabil că mi-a observat suferința, pentru că a reînceput să răsfoiască documentele de pe birou, punându-și semnătura pe unul și pe altul. În cele din urmă își ridică iar ochii la mine.

— Cort va rămâne o vreme în grija amicilor lui. Te trimit în Debaria[9], împreună cu unul din camarazii tăi de ka.

— Cum? Mă trimiți la Serenitate[10]?

Tata a izbucnit în râs.

— Acolo unde s-a recules mama ta?

— Da.

— Nu, nici vorbă. Auzi, Serenitate, ce glumă bună! Femeile de acolo sunt niște prefăcute cu sufletele *negre.* Te-ar jupui de viu doar dacă ai cuteza să le treci pragul lor sacru. Majoritatea suratelor de-acolo preferă să-și facă plăcere cu un băț lung, nu cu un bărbat în carne și oase.

Habar nu aveam despre ce anume vorbea – nu uitați că eram foarte tânăr și inocent în multe privințe, în ciuda tuturor celor prin care trecusem.

— Nu sunt sigur că aș fi pregătit pentru o altă misiune, tată. Ca să nu mai vorbesc despre o

expediție în toată regula.

M-a privit cu răceală.

— Eu hotărăsc pentru ce ești pregătit sau nu. De altminteri, ce vreau eu de la tine nu are nimic de-a face cu belelele în care te-ai vârât singur în Mejis. Da, sigur, se prea poate să întâlnești pericole în cale, se poate chiar să se lase cu împușcături, dar, una peste alta, e doar o misiune ce trebuie dusă la bun sfârșit. Pe de-o parte, pentru ca oamenii care au început să aibă îndoieli să vadă că Albul este la fel de puternic și de curat; dar mai ales pentru că nu putem tolera ca răul să-și facă mendrele printre noi. În plus, așa cum am zis, nu vei fi singur.

— Cine vine cu mine? Cuthbert sau Alain?

— Nici unul, nici altul. Am nevoie aici și de Zâmbăreț, și de Mers-Apăsat. Tu ai să pleci cu Jamie DeCurry.

M-am gândit mai bine și mi-am dat seama că îmi va face plăcere să pornesc la drum cu Jamie Mână-Roșie. Deși l-aș fi preferat pe Cuthbert ori Alain. După cum prea bine știa și tatăl meu.

— Ești de acord să pleci fără alte discuții, ori ai de gând să mă sâcâi și mai tare tocmai acum când am atât de multe de făcut?

— Am să mă duc, i-am răspuns eu.

Și, pe drept cuvânt, chiar mi-ar fi făcut bine să plec din palatul acela – să scap de încăperile lui posomorâte, de intrigile țesute pe la colțuri, de tot mai puternica senzație că ne vor cotropi întunericul și haosul și că nimic nu le putea sta în cale. Lumea va merge mai departe, însă Gileadul nu o va însoți. Acest minunat balon de săpun scânteietor se va sparge curând.

— Bine. Ești un fiu bun, Roland. Nu cred că ți-am mai spus-o vreodată, însă acesta este adevărul. Nu am nimic împotriva ta. Absolut nimic.

Mi-am lăsat capul în jos. Când se va termina aceasta discuție, aveam să mă duc undeva unde să îmi pot descătușa inima. Dar nu atunci. Nu în fața lui.

— La zece sau douăsprezece roți depărtare de conacul femeilor alea – Serenitate, sau cum naiba îi zic ele – se află urbea Debaria, la marginea câmpului alcalin. E un oraș prăfuit, care miroase puternic a piele netăbăcită, stație terminus de unde sunt expediate vite și blocuri de sare spre sud, est și nord – în toate direcțiile, cu excepția locului unde stă și-și urzește planurile-i mârșave ticălosul ăla de Farson. În zilele astea sunt tot mai puține cirezi de transportat și mă aștept ca în scurtă vreme și Debaria să se usuce și să se stingă la fel ca multe alte orașe din Lumea de Mijloc, însă deocamdată încă este un loc destul de aglomerat, cu multe cârciumi și bordeluri frecventate de cartofori, aventurieri și șarlatani. Oricât de greu ți-ar veni să crezi, să știi că pe acolo au mai rămas și câțiva oameni destoinici. Unul dintre aceștia este Marele Șerif, Hugh Peavy. La el vă veți prezenta când veți ajunge. Îi veți arăta armele și sigilul pe care ți-l voi da. Ai priceput tot ce ți-am spus deocamdată?

— Da, tată, i-am răspuns. Dar, spune-mi, ce anume nelegiuiri se întâmplă acolo, care să solicite atenția unor pistolari?

Și am zâmbit ușor, lucru ce mi se întâmpla foarte rar după moartea mamei mele. După care am continuat:

— Fie ea și a unor puiuți de pistolari, așa cum suntem noi?

— Rapoartele pe care le-am primit – zise el, ridicând câteva dintre hârtiile de pe birou și fluturându-le prin fața ochilor mei – spun că pe acolo își face de cap un metamorf. Am îndoielile

mele în privința veridicității acestor zvonuri, dar este cert că oamenii sunt îngroziți.

— Nu știu ce înseamnă cuvântul ăsta, am zis eu.

— Metamorful este o creatură care își schimbă forma sau, cel puțin, așa pretind superstițiile din bătrâni. Să te duci la Vannay după ce pleci de la mine. El are toate rapoartele.

— Așa voi face.

— Fă-ți treaba, găsește-l pe nebunul ăla care poartă piei de animale – probabil doar despre asta-i vorba –, dar nu zăbovi. Au început să se strângă probleme mult mai grave decât asta. Și vreau să vă întoarceți – tu și camarazii tăi de ka – înainte ca ele să se materializeze.

La două zile după discuția aceasta, Jamie și cu mine ne-am urcat caii în locul special amenajat pentru ei al unui tren cu doar două vagoane ce ne fusese pus la dispoziție. Pe vremuri, Calea Ferată de Vest se întindea pe o distanță de o mie de roți, dacă nu mai mult, până departe, în Deșertul Mohaine; însă în anii de dinainte de căderea Gileadului mergea doar până la Debaria și atât. Mai departe șinele fuseseră în mare parte distruse de eroziuni și cutremure. Altele au fost furate de bandiți și de cete de proscriși, care se autointitulau „pirați-de-uscat”. Da, acesta este adevărul: nelegiuirea pusese stăpânire pe partea aceea de lume. Noi le spuneam „Lumea Dinafară” acestor ținuturi din vestul îndepărtat, care serveau de minune scopurilor lui Farson. În fond, și el era un pirat-de-uscat. Însă unul cu mari pretenții.

Trenul era nițeluș mai mare ca unul de jucărie, acționat cu aburi; locuitorii din Gilead îi ziceau „Țignalul ăl Mic” și râdeau cu poftă când îl vedeau

pufăind peste pod, pe când se îndrepta spre partea de vest a castelului. Dacă am fi mers călare, am fi parcurs mult mai repede distanța respectivă, dar mersul cu trenul ne menaja caii. Iar scaunele acoperite cu velur din vagonul nostru se puteau întinde, transformându-se în paturi, spre marea noastră satisfacție. Până am vrut să ne culcăm pe ele. La o hurducătură mai dură, Jamie a fost aruncat din patul lui improvizat. Cuthbert ar fi izbucnit în râs la o asemenea pățanie, iar Alain ar fi înjurat amarnic, însă Jamie Mână-Roșie doar se adună de pe jos, se întinse la loc și adormi instantaneu.

Nu am vorbit prea mult în prima zi. Ne-am mulțumit să ne uităm pe geamurile cu cercevele din foaie de mică la peisajul verde și împădurit al Gileadului care treptat făcea loc unui ținut cu arbuști murdari și triști, câteva ferme ce se zbăteau să supraviețuiască și colibe de păstori. Am întâlnit pe drum și câteva așezări, ai căror locuitori – majoritatea mutanți – căscau gurile la noi, pe când Țignalul ăl Mic șuiera, trecând încet pe lângă ei. Câțiva și-au dus mâinile spre mijlocul frunților, ca și cum ar fi arătat un ochi invizibil. Semnul acesta voia să însemne că erau de partea lui Farson, Omul cel Bun. În Gilead, asemenea oameni ar fi fost aruncați în temniță pentru trădare, dar acum Gileadul se afla mult în urma noastră. Eram consternat să observ cât de repede se subțiase loialitatea acestor oameni, odinioară considerată drept un lucru sigur.

În prima zi a călătoriei, tocmai când ieșisem din Beesford-pe-Arten, unde mai trăiau câteva din rudele mamei mele, un bărbat corpolent a aruncat cu o piatră în trenul nostru. Piatra s-a izbit de ușa închisă a vagonului-grajd și am auzit nechezatul speriat al cailor noștri. Grăsanul ne-a văzut că ne uităm la el. A rânjit cu gura până la

urechi, s-a apucat de organ cu ambele mâini și a plecat de acolo pe două cărări.

— Uite-l pe unu care a mâncat bine într-un loc sărac! a remarcat atunci Jamie, cu ochii la hâțânatul ca de piftie al bucilor individului sub turul nădragilor peticiți.

Dimineața următoare, imediat după ce servitorul ne adusese micul dejun constând din terci de ovăz rece și lapte încă și mai rece, Jamie mi-a zis:

— Cred că ai face bine să-mi spui despre ce e vorba.

— Înainte de asta, vrei tu să-mi spui ceva? Dacă știi?

— Desigur.

— Tata mi-a zis că femeile de la locul acela de reculegere din Debaria preferă să-și facă plăcere mai degrabă cu un băț lung decât cu un bărbat în carne și oase. Știi tu cumva ce a vrut să spună?

Jamie m-a privit tăcut câteva clipe – ca și cum ar fi vrut să se convingă că nu îl luam peste picior – apoi colțurile buzelor îi zvâcniră ușor. Pentru Jamie grimasa aceasta însemna că râde în hohote, se tăvălește pe jos, îi explodează burta de atâta râs. Ceea ce precis i s-ar fi întâmplat lui Cuthbert Aligood.

— Probabil că-i vorba despre instrumentul căruia curvele de la periferie îi zic „degețel”. Acum înțelegi?

— Serios? Și… cum fac? Îl folosesc câte două sau cum?

— Așa se spune, dar multe sunt doar vorbe goale. Tu știi mai mult decât mine despre cum e cu femeile, Roland. Eu nici măcar nu m-am culcat cu vreuna. N-are a face. Cred că mi se va întâmpla și asta la un moment dat. Spune-mi acum ce treabă avem în Debaria.

— Se pare că un metamorf îi terorizează pe oamenii buni de acolo. Probabil și pe cei răi.

— Adică un om care se transformă într-un fel de animal?

De fapt, era mai complicat în cazul acesta, dar prinsese esența. Vântul începuse să sufle cu putere, aruncând pumni de sare în peretele vagonului nostru. După o rafală mai aprigă, micuțul tren s-a clătinat cu totul. Castroanele noastre cu terci au alunecat de pe masă. Am reușit să le prindem înainte de a se face zob pe podea. Dacă nu am fi avut asemenea reacții spontane, nu am fi fost vrednici de armele pe care le purtam. Acum, nu că Jamie s-ar fi dat în vânt după pistoale. Dacă ar fi avut de ales (și timpul necesar pentru a face această alegere), ar fi dus oricând mâna la arc ori la arbaletă.

— Tata crede că-s doar niște povești, am zis eu. Dar Vannay zice că e adevărat. El…

Chiar în clipa aceea, o altă zguduitură ne-a azvârlit în scaunele din fața noastră. Bătrânul servitor, care tocmai ce venea să strângă castroanele și cănile, a fost aruncat până în ușa dintre vagon și micuța lui chicinetă. Atât de puternică a fost izbitura, că i-a sărit proteza din gură și i-a aterizat în poală.

Jamie se repezi pe coridorul deja înclinat foarte tare și îngenunche lângă el. M-am apropiat și eu și am văzut că proteza ridicată de prietenul meu fusese confecționată din lemn vopsit, prinsă cu o clamă extrem de ingenioasă și greu de observat la o primă vedere.

— Ți-ai rupt ceva, sai? s-a interesat Jamie.

Bătrânul s-a ridicat încet în picioare, și-a luat proteza și și-a îndesat-o în golul din spatele buzei superioare.

— Eu sunt bine, dar jigodia asta de tren a deraiat iarăși. Am terminat cu cursele la Debaria.

Am nevastă. O scorpie rea de gură, dar sunt hotărât să trăiesc mai mult decât ea. Ați face bine să vedeți ce s-a întâmplat cu caii voștri, domnișorilor. Cu ceva noroc, nu și-o fi rupt niciunul vreun picior.

Nu-și rupsese niciun cal nimic, dar amândoi erau extrem de agitați și loveau din copite, nerăbdători să iasă mai degrabă în spațiu liber. Am coborât rampa și i-am priponit de bara de legătură dintre cele două vagoane. Rămaseră triști acolo, cu capetele plecate și urechile lipite de țeastă, în rafalele fierbinți și nisipoase ale vântului ce sufla din vest. După aceea, am revenit în vagonul de pasageri ca să ne luăm bagajele. Mecanicul, un dop de om crăcănat și cu umerii lați, a coborât și el prin partea lui a trenului înclinat, cu bătrânul servitor după el. Când a ajuns în apropierea noastră, ne-a arătat ce văzuserăm deja foarte bine.

— Colo-șa, pe coama aia, e drumul principal din Debaria – vedeți pietrele de hotar? Pe-acolo ajungeți la locu' cu muierile în mai puțin de-un ceas, da' vă zic eu să nu le întrebați n'ica pe târfele alea, că n-o să vă alegeți cu niciun răspuns.

Și a adăugat, pe un ton mult mai scăzut:

— Mâncă bărbați, așa am auzit. Și nu-i o vorbă goală, băieți: *îi… mâncă… pă… masculi.*

Mai ușor mi-ar fi fost să cred în existența metamorfului, decât în absurditatea asta, dar nu am zis nimic. Era clar că mașinistul nostru era zguduit bine, iar una din mâinile sale era la fel de roșie ca a lui Jamie. Dar mâna mecanicului era doar puțintel arsă și avea să-i treacă. Mâna lui Jamie avea să fie tot roșie și atunci când va sosi

clipa îngropăciunii sale. Parcă ar fi fost înmuiată bine în sânge, așa arăta.

— S-ar putea să strige după voi, să vă promită câte în lună și în stele. Ba s-ar putea chiar să vă arate țâțoancele, pen'că știu bine că niciun tânăr nu poate să rămână indiferent la așa ceva. Dar nu le băgați în seamă. Astupați-vă urechile la promisiunile lor și închideți ochii ca să nu le vedeți țâțele. Mergeți direct în oraș. Călare, o să faceți mai puțin de un ceas de-aici. Cât despre noi, o să avem nevoie de o echipă de muncitori ca să ridicăm curva asta sifilitică. Șinele n-au nimica; le-am verificat eu. Sunt doar acoperite cu afurisitul ăla de praf alcalin. Nu cred că aveți bani la voi cât să plătiți muncitorii, da' știu că sunteți domnișori de viță nobilă și mă gândesc că puteți să le dați o poliță ori cambie, ori cum s-o chema…

— Avem bani peșin la noi, l-am întrerupt eu. Suficienți cât să angajăm o echipă mai mică.

Mecanicul a făcut ochii mari când m-a auzit. Și cred că i-ar fi ieșit de-a dreptul din orbite dacă i-aș fi zis că tatăl meu îmi dăduse douăzeci de monede mari din aur, pe care le pusesem bine într-un buzunar ascuns din interiorul vestei.

— Și cum rămâne cu boii? Că avem nevoie de boi, dacă putem să facem rost de ei. Sau de cai, dacă nu găsim boi.

— Trecem pe la grajduri, să vedem ce au acolo, i-am spus eu, în timp ce încălecam.

Jamie își legase arcul de o parte a șeii, apoi a trecut în partea cealaltă ca să pună arbaleta în tocul din piele confecționat anume de tatăl lui.

— Să nu uitați de noi, tinere sai, mi-a zis mecanicul. Că n-avem nici cai și nici arme.

— Nu vom uita, l-am asigurat eu. Stați în tren. În caz că nu vom găsi astăzi o echipă, vom trimite mâine o căruță să vă ia de aici și să vă ducă în oraș.

— Mulțam mult! Și aveți de grijă să vă feriți de muierile alea! *Îi… mâncă… pă… masculi!*

Ziua era nespus de caldă. Am mers o vreme în galop, deoarece caii aveau nevoie să se dezmorțească după ce fuseseră închiși în spațiul acela strâmt atâta timp. Apoi am început să mergem la pas.

— Vannay, mi-a spus Jamie.

— Ce?

— Înainte să deraieze trenul, ziceai că tatăl tău nu crede că ar fi vorba despre un metamorf, dar că Vannay e de altă părere.

— A, da! Mi-a spus că nu este de necrezut povestea cu metamorful după ce a citit toate rapoartele trimise de Marele Șerif Peavy. Știi cum ne repeta el cel puțin o dată la fiecare curs: „Când faptele vorbesc, înțeleptul trebuie să le asculte.” Iar douăzeci și trei de morți înseamnă destule fapte. Morți nu de glonț și nici de cuțit, ci făcuți bucăți-bucățele.

Jamie a scos un geamăt îngrozit.

— În două cazuri a fost vorba de familii întregi. Familii mari, aproape niște clanuri. Casele lor au fost răvășite și împroșcate cu sânge. Mâinile și picioarele le-au fost smulse din trupuri și duse de acolo; unele au fost găsite – parțial mâncate, altele nu. La una din fermele astea, șeriful Peavy și ajutorul lui au descoperit capul celui mai mic dintre copiii familiei respective înfipt într-un par din gard. Țeasta îi era zdrobită, iar creierul scos.

— Martori?

— Câțiva. Un cioban care tocmai se întorcea după ce adunase oile rătăcite de turmă a văzut atacul asupra tovarășului său, aflat pe un deal din apropiere. Cei doi câini care îl însoțeau s-au

repezit să-și apere celălalt stăpân; dar și ei au fost sfârtecați. Creatura a coborât dealul, intenționând să-l prindă și pe ciobanul ăsta, dar oile i-au distras atenția și omul a profitat de ocazie ca să fugă de acolo. Zice că era un lup ce mergea în două picioare, ca un om. A mai fost o întâmplare asemănătoare cu o femeie și un cartofor. Individul a fost prins când trișa la „Păzea”[11] într-una din locantele de aici. Celor doi li s-a dat un bilet de liberă trecere și li s-a pus în vedere să părăsească orașul până la căderea întunericului, altminteri vor fi biciuiți în piața publică. Au fost atacați pe drumul către așezarea micuță de lângă minele de sare. Bărbatul a opus rezistență, dându-i timp femeii să scape. Ea s-a ascuns în spatele unor stânci până la plecarea creaturii. Zice că a fost un leu.

— Un leu care mergea pe picioarele dinapoi?

— N-a văzut asta. În ultimul caz e vorba despre doi văcari. Poposiseră pe malul Râului Debaria, în apropiere de doi însurăței manni aflați în luna de miere, deși habar nu au avut de ei până nu i-au auzit strigând. Au pornit călare spre locul de unde veneau urletele celor doi soți și atunci au văzut creatura ucigașă fugind de acolo. Făcea salturi mari și avea un picior al femeii în fălci. Nu era o ființă omenească, dar se pun chezași că fugea pe două picioare exact ca un om.

Jamie se aplecă într-o parte și scuipă dezgustat.

— Nu se poate să fie adevărat.

— Vannay zice că se poate. Zice că au mai existat creaturi din astea, cu mulți ani în urmă. Crede că-i vorba de un soi de mutație care a pus încet stăpânire pe individul respectiv.

— Și toți martorii ăștia au văzut fiecare câte un alt animal?

— Da. Văcarii au zis că li s-a părut a fi fost un tigru. Avea dungi.

— Lei și tigri care fac spectacol ca la circ. Tocmai aici, în pustietate. Ești sigur că nu ne ia cineva peste picior?

Pe atunci nu eram suficient de matur ca să fiu sigur de așa ceva, dar știam că vremurile erau mult prea grele ca să ni se joace o asemenea festă și să fim trimiși atât de departe spre vest. Nu că Steven Deschain ar fi putut fi descris drept un iubitor de glume nici măcar în zilele lui cele mai bune.

— Îți spun doar ce mi-a zis mie Vannay. Văcarii ăia care au adus în oraș ce mai rămăsese din trupurile celor doi manni pe un soi de targă nu *auziseră* în viața lor de tigri. Dar așa au descris ei creatura. Mărturia lor se află în rapoarte: ochi verzi, dungi și restul.

Am scos din buzunarul vestei cele două foi mototolite pe care le primisem de la Vannay.

— Vrei să vezi cu ochii tăi?

— Nu mă prea dau în vânt după citit, a zis Jamie. După cum prea bine știi și tu.

— Mă rog. Atunci, crede-mă pe cuvânt. Descrierea lor este aproape identică cu desenul din povestea cu băiatul prins de furtuna-furtunilor.

— Ce poveste-i aia?

— Cea despre Tim Inimă-Neânfricată[12] – „Vântul prin gaura cheii”. Lasă. Nu contează. Știu că văcarii ar fi putut fi beți, așa cum se întâmplă de obicei când se află în apropierea unui oraș unde curge băutura din belșug, însă, dacă mărturia lor este sinceră, Vannay zice că acea creatură nu doar că se poate *transforma* în animal, ci își poate schimba și *specia.*

— Douăzeci și trei de morți, zici. Vai și-amar!

Vântul s-a întețit, spulberând praful alcalin înaintea lui. Caii au tresărit speriați, iar noi ne-am acoperit gura și nasul cu eșarfele de la gât.

— Al naibii de cald mai e! constată Jamie. Și *praful* ăsta afurisit…

Dar tăcu imediat, ca și cum și-ar fi dat seama că vorbise prea mult. Nu m-a deranjat, căci aveam multe lucruri la care să mă gândesc.

După mai puțin de un ceas, am urcat pe coasta unui deal și am văzut în vale o *haci*[13] albă și strălucitoare, de mărimea unei reședințe de nobil din baronia noastră. În spatele clădirii, coborând spre un pârâu îngust, se întindea o grădină verde pe care se afla ceva ce semăna cu o vie. Am simțit atunci că îmi plouă în gură. Nu mai mâncasem struguri de pe vremea când subsuorile îmi erau încă netede și fără păr.

Zidurile acelei *haci* erau înalte, cu cioburi amenințătoare de sticlă pe partea de sus, însă porțile mari, din lemn, erau larg deschise, ca și cum ne-ar fi poftit înăuntru. În fața lor, așezată pe un fel de tron, stătea o femeie îmbrăcată cu o rochie din muselină albă. Pe cap avea o glugă din mătase tot albă, ce fâlfâia aidoma unor aripi de pescăruș. Când ne-am apropiat, ne-am dat seama că tronul acela era făcut din lemn de carpen. Cu siguranță că nici un alt scaun, nici măcar unul din metal, nu i-ar fi putut susține greutatea, căci era cea mai masivă persoană pe care o văzusem eu vreodată, un colos de femeie care ar fi putut fi cu ușurință perechea potrivită pentru legendarul David Quick[14].

În poală avea un lucru de mână. Poate că împletea o pătură, dar, în comparație cu statura ei imensă și cu sânii care ar fi putut fiecare adăposti de soare câte un copil, lucrul acela nu părea mai mare decât o batistuță. Ne-a observat, a lăsat împletitura din mâini și s-a ridicat. Avea cam doi metri înălțime, dacă nu mai mult. Vântul nu mai sufla chiar atât de puternic în valea aceea, dar tot făcea să-i fluture rochia în jurul pulpelor lungi.

Muselina scotea sunete de pânză de corabie bătută de briza mării. Mi-am adus atunci aminte de vorbele mecanicului: *îi mâncă pe masculi*; însă, când am văzut-o cum își duce pumnul la fruntea cât o câmpie și își ridică poala rochiei cu mâna cealaltă, făcând o plecăciune înaintea noastră, am tras de frâiele calului meu.

— Heil, pistolarilor! a strigat ea către noi, cu o voce puternică, aproape de cea baritonală a bărbaților, dar nu tocmai. Vă salut în numele Serenității și al tuturor femeilor care trăiesc aici. Fie ca zilele voastre să fie nenumărate pe fața Pământului!

Am ridicat și noi pumnii la frunte și i-am urat să trăiască de două ori mai mult.

— Din Lumea Dinăuntru veniți? Așa se pare, căci hainele nu vă sunt prea murdare. Deși se vor murdări curând, dacă veți zăbovi pe meleagurile astea mai mult de o zi.

Și a izbucnit în râs. Cu hohot ca de tunete auzite de la oarecare distanță.

— De acolo venim, i-am răspuns eu.

Îmi era limpede că Jamie nu avea să zică nimic. Destul de tăcut din fire, acum era de-a dreptul amuțit de șoc. Umbra femeii pe zidul alb din spate era înaltă cât Lordul Perth[15].

— Și ați venit să-l prindeți pe metamorf?

— Da, am spus eu. L-ai văzut cumva, ori doar ai auzit zvonuri despre omul ăsta? Dacă așa stau lucrurile, îți vom mulțumi frumos și ne vom vedea de drum.

— Nu-i un om, flăcăule. Nici să nu te gândești că ar fi un om.

M-am uitat la ea fără o vorbă. Așa cum stătea în picioare, mă putea privi drept în ochi; or, eu mă aflam pe Tânărul Joe, calul meu înalt și zdravăn.

— Nu-i *om*, a repetat ea. Ci un *monstru* venit din Faliile-fără-Fund. Sunt sigură de asta, așa cum

sigură sunt că voi doi sunteți în slujba neamului lui Eld și a Albului. Poate că a fost om odinioară, dar nu mai este. Și, da, l-am văzut, am văzut ce a făcut. Rămâneți pe loc, nu vă mișcați niciun pic, și veți vedea și voi.

Fără să aștepte vreun răspuns, femeia a intrat pe poarta deschisă. Cu rochia aceea albă, părea o goeletă navigând cu vântul în față. M-am uitat la Jamie. În fond, pentru asta bătuserăm atâta drum, iar dacă aveam să-l lăsăm pe mecanic să aștepte ceva mai mult ajutoare ca să pună Țignalul ăl Mic înapoi pe șine, ei bine, asta era situația.

— *ELLEN!* a zbierat huiduma de femeie.

La volum maxim, vocea ei suna ca printr-un megafon electric.

— *CLEMMIE! BRIANNA! ADUCEȚI DE-ALE GURIII CARNE ȘI PÂINE ȘI BERE – DIN CEA BLONDĂ, NU NEAGRĂ! ADUCEȚI ȘI O MASĂ ȘI VEDEȚI SĂ NU UITAȚI FAȚA AIA BRODATĂ! TRIMITEȚI-O LA MINE PE FORTUNA CHIAR ACUM! HAIDEȚI, REPEDE-REPEJOR! PAS ALERGĂTOR!*

Poruncile fiind date, femeia s-a întors către noi, ridicând delicat poalele rochiei pentru a nu o mânji de praful alcalin ce se învolbura în jurul încălțărilor negre din picioarele ei enorme.

— Doamnă-sai, vă mulțumim pentru ospitalitate, dar noi trebuie să…

— Trebuie să îmbucați ceva, asta trebuie să faceți, m-a întrerupt femeia. O să servim masa aici, la marginea drumului, ca să nu vi se tulbure digestia. Căci știu bine poveștile care se spun în Gilead despre noi, da, da, da, cu toatele le știm. Bărbații spun mereu aceleași minciuni despre femeile care au cutezanța de a trăi pe cont propriu. Îi fac să se îndoiască de vrednicia ciocanelor lor.

— N-am auzit nicio poveste despre…

A izbucnit iarăși în râs, iar pieptul i s-a umflat ca marea în furtună.

— Ești politicos, pistolar micuț și drăguț, și foarte abil, dar a trecut multă vreme de când am fost înțărcată și nu mai cred orice vorbă. Stați liniștiți, n-o să vă mâncăm!

Și un licăr i-a trecut prin ochii la fel de negri ca ciubotele acelea enorme.

— Deși cred că ați fi o gustare delicioasă. Eu sunt Everlynne din Serenitate. Stareță prin voia Domnului și a Omului Iisus.

— Roland de Gilead, m-am prezentat eu. Și acesta este Jamie, tot de acolo.

Prietenul meu și-a înclinat capul.

Ea a făcut o altă reverență, de data aceasta coborând mult fruntea, drept care aripile glugii ei din mătase i-au acoperit obrajii aidoma unei cortine. Pe când se îndrepta de mijloc, pe poartă s-a strecurat o femeie micuță. Sau poate că era de statură normală și părea doar micuță pe lângă Everlynne. Roba ei era din bumbac aspru și cenușiu, în loc să fie din muselină albă. Își ținea brațele încrucișate peste pieptul sfrijit, cu mâinile pierdute în mânecile lungi. Nu purta glugă, dar tot nu i-am putut vedea decât jumătate din chip. Cealaltă jumătate era ascunsă sub un bandaj gros. Ne-a făcut și ea o reverență, apoi s-a retras în umbra considerabilă a stareței ei.

— Ridică-ți capul, Fortuna, și salută-i cum se cuvine pe acești tineri domni!

Când a făcut-o, am înțeles de ce își ținuse fruntea plecată. Bandajele nu reușeau să acopere cu totul rana de la nas; îi dispăruse o bucată zdravănă din partea dreaptă. Acolo nu mai rămăsese decât o gaură cu carne vie.

— Heil! ne-a șoptit femeia. Să aveți zile nenumărate pe fața Pământului!

— Iar tu să ai de două ori mai multe, i-a răspuns Jamie.

Din privirea nefericită pe care i-a aruncat-o cu ochiul neacoperit de bandaj, mi-am dat seama că spera ca urarea aceea să nu se împlinească.

— Spune-le ce s-a întâmplat, i-a cerut Everlynne. Ce-ți mai aduci aminte. Știu că nu-i prea mult.

— Trebuie, Maică?

— Da, i-a spus cu fermitate stareța. Pentru că ei au venit să-i pună capăt.

Fortuna ne-a aruncat o privire nedumerită, apoi s-a uitat iar la Everlynne.

— Cum ar putea? Par atât de *tineri.*

Atunci și-a dat seama că fusese lipsită de politețe și s-a îmbujorat brusc în obrazul lăsat vederii. S-a clătinat puțin, ca nesigură pe picioare, iar Everlynne a cuprins-o cu brațul pe după umeri. Era evident că fusese grav rănită și nu își revenise încă. Dar, din cauza robei sale groase și largi, nu am avut cum să văd ce alte părți ale trupului îi mai fuseseră afectate.

— Poate că nu se bărbieresc decât o dată pe săptămână, dar sunt pistolari, Fortie. Și dacă ei nu pot îndrepta lucrurile în orașul nostru, atunci nu poate nimeni. În plus, s-ar putea să-ți facă bine să vorbești despre asta. Groaza e ca un vierme care trebuie dat afară înainte de a apuca să se împuieze. Haide, spune-le!

Și ne-a spus. Pe când o ascultam, pe poartă au ieșit și alte Surate ale Serenității: două cărând o masă, celelalte aducând de-ale gurii și băutură. După cum arătau și după aroma degajată, am fost convins că erau feluri de mâncare mult mai bune decât cele de care avuseserăm noi parte în călătoria cu Țignalul ăl Mic. Însă, după ce Fortuna și-a terminat scurta poveste, dar cu totul înspăimântătoare, foamea mi-a dispărut definitiv.

Și, din câte puteam vedea, nici Jamie nu se mai gândea la mâncare.

Se întâmplase pe la asfințit, în urmă cu două săptămâni și o zi. Împreună cu o altă surată, pe nume Dolores, ieșise să închidă poarta și să scoată apă pentru muncile de seară. Fortuna ținea găleata, iar găleata aia i-a salvat viața. Când Dolores a dat să închidă poarta, o creatură s-a năpustit înăuntru, a înșfăcat-o și i-a smuls capul de pe umeri cu o singură mușcătură a fălcilor imense. Fortuna zicea că a văzut foarte bine scena, deoarece Luna Neguțătorului tocmai ce se ridicase pe cer. Fiara aceea era mai maltă decât un om, cu solzi în loc de piele și coadă lungă pe care și-o târa pe jos. Ochii galbeni, cu pupile crestate, îi străluceau pe fața teșită. Gura era un hău cu colți lungi cât o mână de om. Din ei picura sângele lui Dolores. A scuipat cât colo, pe pietrele curții, trupul zvâcnind încă al bietei femei și s-a repezit pe picioarele-i solide, spre fântâna unde era Fortuna.

— M-am întors ca să fug… m-a prins… și după aia nu-mi mai aduc aminte de nimic.

— Dar eu îmi amintesc, a intervenit atunci Everlynne încruntată. Am auzit urlete și am ieșit în fugă cu pușca noastră. O armă lungă, cu un clopoțel la capătul țevii. A fost încărcată cândva, demult, în negura vremurilor, dar niciuna dintre noi nu a tras vreodată cu ea. Știu că era foarte posibil să-mi explodeze în mâini. Dar am văzut cum creatura aia îi sfârtecă fața bietei noastre Fortie și am mai văzut încă ceva. Și când am tras, nu m-am gândit la mine, la pericolul care mă pândea. Nu m-am gândit nici că aș fi putut s-o

omor pe draga noastră, nu doar creatura, dacă arma ar fi tras.

— Mai bine m-ai fi omorât, a șoptit Fortuna. Of, ce bine ar fi fost!

Se așezase pe unul din scaunele aduse la masă și acum și-a dus mâinile la obraji și a început să plângă. Mă rog, ochiul teafăr a început să plângă.

— Nu mai vorbi așa, i-a zis Everlynne, mângâindu-i părul pe partea fără bandaj. E o blasfemie.

— Ai nimerit monstrul? am întrebat-o eu.

— Puțin. Pușca noastră cea veche și ruginită a tras o dată și una dintre alice – sau poate mai multe – i-a sfâșiat niște proeminențe și solzi de pe cap. Și de acolo a țâșnit o mâzgă neagră ca smoala. Am văzut-o mai târziu pe pietrele curții și am acoperit-o cu nisip, fără să o atingem, pentru că ne-a fost teamă să nu ne intre prin piele și să ne otrăvească. Monstrul ăla ucigaș i-a dat drumul suratei noastre și cred că avea de gând să se repeadă la mine. Așa că am țintit iarăși pușca asupra lui, deși arma aceea nu poate trage decât o singură dată și după aia trebuie reîncărcată pe țeavă cu alice și praf de pușcă. Și am zbierat la el să vină după mine. I-am zis că o să aștept până ajunge mai aproape, ca să nu prăpădesc bunătate de alice.

Everlynne s-a întrerupt și a tușit gros ca să-și dreagă glasul.

— Probabil că încă avea ceva creier în capul ăla, chiar dacă nu mai arăta a om, pentru că mi-a înțeles amenințările și a fugit de acolo. Dar atunci când a ajuns la colțul zidului, s-a întors și s-a uitat la mine. Ca și cum ar fi vrut să mă țină mine. Păi, să mă țină! Nu mai avem muniție pentru pușcă și nici nu vom avea dacă nu dăm de vreun negustor de alice, dar mai am asta.

Și-a ridicat poalele rochiei până la genunchi și am văzut amândoi un cuțit de măcelar într-o teacă din piele netăbăcită, prinsă cu curele de gamba ei uriașă.

— Așa că, las' să vină după Everlynne, fiică a Roseannei, și vom vedea atunci care pe care!

— Ai zis că ai mai văzut ceva, am observat eu.

S-a uitat la mine cu străluciri ciudate în ochii ei mari și negri, apoi s-a întors către celelalte femei.

— Clemmie, Brianna, începeți să serviți masa! Fortuna, tu ai să spui rugăciunea și să nu uiți să-i ceri iertare lui Dumnezeu pentru blasfemia ta și să-i mulțumești pentru că încă îți bate inima în piept.

Apoi Everlynne m-a înșfăcat de cot și m-a tras pe poartă, ghidându-mă către fântâna unde fusese atacată nefericita Fortuna. Voia să fim singuri.

— I-am văzut organul, mi-a zis ea pe ton scăzut. Era lung și curbat ca un iatagan și zvâcnea și se vedea bine că era plin cu zeama aia neagră ce-i ține loc de sânge… mă rog, îi ține loc de sânge când are forma *aia.* Da, sigur, voia s-o ucidă așa cum făcuse cu Dolores, dar voia și să o reguleze. Voia s-o reguleze în vreme ce ea și-ar fi dat ultima suflare.

Am mâncat împreună cu ele. Ba chiar și Fortuna a mâncat puțin. După masă am încălecat iar ca să pornim spre oraș. Însă, înainte să ne luăm rămas-bun, Everlynne s-a postat în fața calului meu ca să îmi mai spună ceva.

— După ce vă terminați treaba, vino iar pe la mine. Am ceva să-ți dau.

— Ce anume, sai?

Însă ea doar a clătinat din cap.

— Nu-i acum momentul. Dar vino după ce omori nenorocirea aia hidoasă.

Și mi-a luat mâna, a dus-o la buze și mi-a sărutat-o.

— Știu cine ești, căci ești oglinda vie a mamei tale. Să te întorci la mine, Roland, fiu al lui Gabrielle. Nu mă dezamăgi!

S-a dat la o parte înainte ca eu să apuc să articulez vreo vorbă și s-a strecurat pe poartă.

Strada principală din Debaria era largă și pot spune că era și pavată, chiar dacă pavajul începuse deja să se fărâmițeze în multe locuri și avea să dispară cu totul în câțiva ani. De-a lungul ei se desfășurau o grămadă de activități comerciale și, după zgomotele venite din birturi și stabilimente, se poate presupune că afacerile erau înfloritoare la vremea respectivă. Însă noi nu am văzut decât câțiva cai și catâri priponiți de stâlpii din fața clădirilor; în acea parte de lume animalele se foloseau în negoț și alimentație, nu pentru călărie. O femeie, ducându-și coșul pe braț, a ieșit dintr-o prăvălie, a dat cu ochii de noi și ne-a privit surprinsă. A dat fuga înapoi înăuntru și a ieșit iar însoțită de mai mulți oameni. Pe când am ajuns la biroul Marelui Șerif – o căsuță mică din lemn, lipită de clădirea mult mai mare, din piatră, a închisorii comunale – curioșii se îmbulzeau deja pe ambele părți ale străzii.

— Ați venit să-l omorâți pe metamorf? a strigat la noi cucoana cu coșul pe braț.

— Puiuții ăștia nu par în stare să dea gata nici măcar o sticlă cu bere! a comentat un bărbat din fața localului pe a cărui firmă scria „La Băieții Veseli – Saloon & Cafe”.

Vorba lui de duh a fost însoțită de râsete și murmure de aprobare.

— Orașul pare destul de aglomerat, a constatat Jamie, descălecând și privind în urmă la cei patruzeci sau cincizeci de bărbați și femei care își abandonaseră treaba (și distracția) ca să caște gura la noi.

— Nu va mai fi așa după asfințit, i-am zis eu. Atunci pornesc la vânătoare creaturile de felul metamorfului nostru. Cel puțin așa zice Vannay.

Am intrat în biroul șerifului. Hugh Peavy era un om cu burdihanul mare, păr lung și alb și mustață pe oală. Chipul îi părea măcinat de griji și brăzdat de riduri adânci. Ne-a observat armele și parcă s-a mai liniștit puțin. Dar când ne-a văzut obrajii imberbi, liniștea aceea s-a evaporat ca prin farmec. A șters penița tocului cu care scria, s-a ridicat de pe scaun și ne-a întins mâna. Omul ăla nu le avea cu salutul tradițional, cu pumnul la frunte.

După ce ne-am strâns mâinile și ne-am prezentat, ne-a zis:

— Nu că aș vrea să vă ofensez, tineri domni, dar speram să-l văd pe însuși Steven Deschain. Poate și pe Peter McVries[16].

— McVries a murit acum trei ani, l-am informat eu.

Peavy păru șocat.

— Nu mai spune! Ce priceput era cu armele de foc! Foarte priceput!

— A murit de friguri.

Foarte probabil provocate de o otravă puternică; dar detaliul acesta nu trebuia adus la cunoștința Marelui Șerif din Debaria autonomă.

— Cât despre Steven Deschain, el are alte treburi, așa că m-a trimis pe mine. Sunt fiul lui.

— Da, da, da, am auzit de tine și mi-au ajuns la ureche și câteva din aventurile tale din Mejis, că

veștile ajung chiar și până în colțul ăsta uitat de lume. Să știți voi că avem și teligraf, și telifun.

Și ne-a arătat o mașinărie agățată de perete. Sub ea era un semn pe care scria: NU SE PUNE MÂNA FĂRĂ AUTORIZAȚIUNE!

— Pe vremuri puteam să vorbim chiar și cu Gileadul, dar acu' nu mai ajungem decât la Sallywood, în sud, la cătunele din Jefferson, la nord, și la așezarea de pe dealurile submontane – Mica Debaria, îi zicem noi. Ba mai avem și câteva felinare pe străzi care încă funcționează – sigur, nu cu gaz ori petrol lampant, ci cu un amărât de generator de scântei, pricepeți voi? Localnicii cred că lumina poa' să ție creatura la distanță.

A oftat și a continuat pe un ton amărât:

— Eu, unul, nu sunt chiar atât de sigur. E o treabă afurisită, tinerii mei domni. Câteodată am impresia că lumea și-a ieșit din țâțâni.

— Așa este, am spus eu. Dar ce s-a desfăcut poate fi legat la loc, șerifule.

— Dacă zici tu…

Și-a dres glasul și ne-a mai spus:

— Acum, v-aș ruga să nu mi-o luați în nume de rău, știu că sunteți cine pretindeți a fi, dar mi s-a făgăduit un sigul. Dacă mi l-ați adus, vă rog să mi-l dați, pentru că are o semnificație specială pentru mine.

Mi-am deschis traista și am scos din ea obiectul primit în acest scop: o cutie mică din lemn, cu emblema tatălui meu ștanțată pe capac – un *S* înăuntrul unui *D.* Peavy a luat-o, schițând un zâmbet abia sesizat pe sub mustața căzută, care însă îl întinerea cu mulți ani. Mie mi s-a părut că surâdea unei amintiri.

— Știi ce-i înăuntru?

— Nu.

Mi se ceruse să nu mă uit.

Peavy a deschis cutiuța, a aruncat o privire înăuntru, apoi și-a ridicat ochii la mine și la Jamie.

— Pe vremuri, pe când eram doar ajutor de șerif, Steven Deschain ne-a condus pe mine, pe Marele Șerif de atunci și o poteră de șapte oameni în lupta împotriva Brigăzii Corbilor. Ți-a povestit tatăl tău vreodată despre Corbi?

Am clătinat din cap: nu-mi povestise.

— Nu sunt metamorfi, nu, nici vorbă, dar tot niște netrebnici. Jefuiau tot ce era de jefuit nu numai în Debaria, dar și pe moșiile din jur. Prădau chiar și trenurile, dacă prindeau de veste că vreunul merita să fie oprit. Dar principala lor ocupație era să răpească oameni pentru răscumpărare. Da, delict de laș, de acord – și am aflat că Farson încurajează asemenea acte –, dar extrem de profitabil.

Și taică-tău a sosit în oraș la o zi după ce nemernicii ăștia au răpit-o pe Belinda Doolin, nevasta unui fermier. Bărbatul ei a dat un telifun imediat după ce ăia au plecat și el a reușit să-și desfacă legăturile. Acu, bine că exista un pistolar care își făcea rondul prin partea asta de lume; că pe vremurile alea încă aveau darul de a-și face apariția exact la locul și la momentul potrivit.

Ne-a privit lung și a adăugat:

— Poate că încă au harul ăsta. În orice caz, noi am pornit imediat în căutarea ticăloșilor. Sunt locuri pe-aici unde le-am fi putut pierde urma – vedeți și voi că terenul e din rocă tare – da' n-o să-ți vină să crezi ce ochi avea taică-tău. Până și șoimii ar fi fost invidioși pe el, drăguță, da, până și vulturii.

Cunoșteam bine vederea ageră a tatălui meu și harul lui de a lua urma oricărui fel de vânat. Dar la fel de bine știam că povestea asta nu avea nimic a face cu treaba pentru care veniserăm noi. Ar fi trebuit să-i cer să ajungă la subiect. Însă tatăl meu

nu vorbea niciodată despre tinerețea lui și doream să ascult povestea asta până la capăt. Și să știți că s-a dovedit a avea mai mult de-a face cu treburile noastre în Debaria decât mi-am imaginat eu la început.

— Urmele duceau către mine – „case-de-sare" le zic oamenii din Debaria. Pe atunci fuseseră abandonate exploatările; abia acum douăzeci de ani s-a descoperit vâna aia nouă.

— Vână? a întrebat Jamie, neînțelegând la ce se referea șeriful.

— Zăcământ, i-am explicat eu. Adică un zăcământ nou.

— Așa, cum zici. Da' pe vremea aia minele erau abandonate și prin urmare deveniseră ascunzători sigure pentru tâlhari de teapa Corbilor ăia afurisiți. După ce ieșeau din câmpie, urmele străbăteau un teren cu stânci înalte, ca să ajungă în final pe Șesul Imaculat, adică pe pajiștea de la poalele dealurilor, mai jos de minele de sare. De curând pe Șesul Imaculat a fost ucis un cioban de ceva ce semăna cu un…

— Cu un lup, l-am întrerupt eu. Știm asta. Continuă!

— V-ați făcut temele, se pare. Cu atât mai bine. Unde rămăsesem? Aha, da, știu – stâncile alea și-au căpătat atunci numele de Ambuscada de la Golf. Nu că ar fi vreun golf prin părțile alea, da' mi se pare că oamenilor le place cum sună cuvântul ăsta. Pe acolo treceau urmele, numai că Deschain a vrut să ocolească și să intre de la est. Dinspre Dealul Imaculat. Șeriful de atunci, Pea Anderson îl chema, nici n-a vrut s-audă. Lacom ca o pasăre care a pus ochii pe vierme, ardea de nerăbdare să meargă înainte. Zicea că ocolul le-ar fi luat trei zile și până atunci femeia va fi moartă și Corbii ia-i de unde nu-s. Mai zicea că se va duce chiar și de unul singur pe drumul cel drept. „În caz că nu-mi veți

porunci în numele Gileadului să fac altminteri”, i-a spus el lu’ taică-tău.

„Nici să nu te gândești”, i-a zis atunci Deschain, „căci Debaria este ținutul tău natal; eu nu sunt de prin partea locului.”

Și potera a plecat. Eu am rămas cu tătâne-tău. Din șa, șeriful Anderson s-a întors către mine și mi-a zis: „Sper că se fac angajări la ferme, Hughie, pentru că n-ai să mai porți steaua aia de tinichea pe pieptul hainei. M-am săturat de tine!”

Astea au fost ultimele cuvinte pe care mi le-a mai spus vreodată. Au plecat. Steven de Gilead s-a așezat pe vine și m-am ghemuit și eu alături de el. După cam o juma de ceas, poate mai mult, în care niciunul dintre noi n-a zis nimica, m-am hotărât eu să casc gura. „Credeam că o să facem ocolul ăla”, i-am zis eu, „… dacă nu cumva ai de gând să mă concediezi și tu”.

„N-am gândul ăsta”, mi-a răspuns el. „Nu-i treaba mea dacă ai sau nu o slujbă.”

„Atunci ce mai așteptăm?”

„Focuri de armă”, îmi zice tată-tău; și n-au trecut cinci minute că le-am și auzit. Focuri de armă și strigăte. N-au durat mult. Corbii ne văzuseră – probabil că le atrăsese atenția doar o licărire a soarelui pe pintenul de la o cizmă, ori pe alama de la șei, că Papa Corb era al naibii de precaut – și s-au întors. S-au cățărat pe stâncile alea de acolo și au tras asupra lui Anderson și a oamenilor lui. În vremurile alea erau mai multe arme, iar Corbii erau înarmați până-n dinți. Ba aveau chiar și un automat sau două.

Așa că am făcut ocol, da? Ne-a luat doar două zile, pentru că Steven Deschain s-a grăbit cât a putut el de tare. În ziua a treia, am făcut popas în vale și am fost în picioare înainte de răsăritul soarelui. Acu’, pentru că nu aveți de unde să știți, vă zic eu că acele case-de-sare sunt niște peșteri în

peretele dealului de acolo. Acolo trăiau familii întregi, nu doar minerii singuri. Din ele pornesc tuneluri care coboară în adâncuri. Dar, cum v-am zis adineauri, pe vremea aia erau toate părăsite. Totuși, am observat că iese fum din hornul uneia.

„Acu-i momentul", zice Steven către mine, „pentru că au crezut că sunt în siguranță și au băut toată noaptea. Iar acum probabil că-și dorm somnul de beție. Ești cu mine?"

„Da, pistolarule, cu tine sunt", îi zic și eu.

La vorbele astea, Peavy s-a îndreptat involuntar de spate. Părea mult mai tânăr astfel.

— Așa că ne-am furișat ultimii patruzeci, cincizeci și ceva de metri; tătâne-tău cu arma în mână pentru cazul că ăia ar fi pus pe cineva de pază. Puseseră, da' era doar un băiețaș care dormea buștean și el. Nobilul Deschain și-a vârât pistolul în toc, l-a trăsnit pe puști cu o piatră și l-a lăsat lat. Mai târziu l-am văzut pe flăcăul ăla așezat pe o trapă, plângând de sărea cămașa pe el, cu pantalonii plini de scârnă și cu o funie în jurul beregății. N-avea decât vreo paișpe ani, da' tot și-a făcut și el mendrele cu sai Doolin, amărâta aia pe care o răpiseră, că v-am zis, femeie care i-ar fi putut fi bunică. Așa că nu m-a impresionat când funia aia i-a stins zbieretele după îndurare. Că trebuie să plătești pentru sarea pe care o iei, așa cum știe orice om de prin locurile astea.

Pistolarul s-a strecurat înăuntru și eu m-am ținut după el. Zăceau cu toții care pe unde-l apucase somnul și toți sforăiau ca niște câini turbați ce *erau.* Belinda Doolin era legată de un stâlp. Ne-a văzut și a făcut ochii mari. Steven Deschain a arătat spre ea, după aia spre el, după aia și-a împreunat mâinile și după aia a arătat iar către ea. Adică *Ești în siguranță,* asta voia el să-i zică. Niciodată n-o să uit expresia de recunoștință de pe fața bietei femei când a dat din cap ca să-i

arate că a priceput. *Ești în siguranță* – asta-i lumea în care am crescut noi, domnișorilor, lume care acum e aproape dispărută.

Și după aia nobilul Deschain a zis: „Scoală-te, Allan Corb, dacă nu vrei să ajungi cu ochii închiși în Poiana de la capătul cărării! Sculați-vă cu toții!”

Și s-au sculat. Nicio clipă nu intenționase taică-tău să-i captureze vii – că asta ar fi fost o nebunie, după cum sunt convins că vă dați și voi seama – da’ nici nu voia să-i împuște în somn. Așa că s-au trezit, de bine, de rău, da’ n-au rămas treji multă vreme. Steven a scos atât de repede pistolul, că nici n-am văzut cum i se mișcă mâinile. Îs mai iuți decât fulgerul, drăguță. Acu’ am văzut că revolverele alea cu paturi de santal îi atârnă pe lângă șolduri; și nici n-am apucat să clipesc din ochi, că țevile au și început să scoată flăcări și să bubuie ca tunetul în spațiul ăla închis al peșterii. Da’ asta nu m-a împiedicat să-mi scot și eu arma. Un pistol vechi, cu țeava scurtă, pe care-l aveam de la bunelu-meu, da’ tot am reușit să pun doi la pământ cu el. Primii doi oameni pe care i-am ucis la viața mea. Și-mi pare rău să zic, dar le-au urmat mulți.

Singurul care a scăpat primului tir a fost chiar Papa Corb – Allan, pe numele lui adevărat. Asta era un bărbat bătrân, cu o parte a feței schimonosită și țeapănă din cauza vreunei crize de apoplexie mai veche sau așa ceva, da’ tot se mișca mai iute decât diavolul însuși. Era doar în izmene și pistolul îl avea înfipt într-una din cizmele lăsate la capătul așternutului. L-a înșfăcat și s-a întors la noi. Steven l-a împușcat, da’ nemernicul ăla bătrân a apucat și el să tragă o dată. Glonțul lui s-a dus pe pustii, da’…

Peavy, care la vremea respectivă probabil că nu fusese mai vârstnic decât noi doi, a deschis cutia pe care i-o adusesem eu, a privit lung la obiectul

dinăuntru, apoi s-a uitat la mine. Surâsul acela mic, adresat unei amintiri din trecutul destul de îndepărtat, îi apăruse iarăși pe buze.

— Spune-mi, Roland, ai văzut vreodată cicatricea de pe brațul tatălui tău? Chiar aici?

Și și-a atins locul de deasupra încheieturii dintre braț și antebraț.

Trupul tatălui meu era o hartă de cicatrice, însă o hartă pe care o cunoșteam bine. Cea despre care vorbea șeriful era o gropiță adâncă, nu prea deosebită de cele care apăreau în obrajii lui Peavy când zâmbea amintirilor.

— Glonțul tras de Papa Corb lovise peretele deasupra stâlpului de care era legată femeia și a ricoșat de acolo.

Șeriful a întors cutia spre mine. Înăuntru se afla un glonț turtit, de calibru mare.

— Uite, pe ăsta l-am scos eu din brațul lu' tătâne-tău, cu cuțitașul meu. Și i l-am dat. Mi-a mulțumit și m-a asigurat că mi-l va înapoia într-o bună zi. Și uite-l! Ka este o roată, sai Deschain.

— Ai mai spus cuiva povestea asta? l-am întrebat eu. Pentru că nu am mai auzit-o.

— Că am scos un glonț din carnea urmașului legitim al lui Arthur? Din carnea lui Eld din neamul Eld? Nu, niciodată până acum. Cine m-ar fi crezut?

— Eu te cred, i-am spus, și îți mulțumesc. L-ar fi putut otrăvi.

— Ne, ne, ne! a chicotit atunci Peavy. Pe el nu-l otrăvește nimic. Sângele de Eld este prea puternic. Iar dacă eu aș fi fost la pământ… ori dacă aș fi fost prea laș… și l-ar fi scos singur. Dar așa, m-a lăsat pe mine să-mi asum meritul pentru distrugerea Brigăzii Corbilor și de atunci încoace sunt șerif aici. Însă n-o să mai fiu multă vreme. Toată treaba asta cu metamorful m-a terminat. Am văzut mult prea mult sânge și nu sunt amator de enigme.

— Cine îți va lua locul? l-am întrebat eu.

Mi s-a părut surprins de curiozitatea mea.

— Probabil că nimeni. Minele vor seca în câțiva ani, definitiv de data aceasta; iar câte șine de tren mai sunt nu vor mai dura multă vreme după aceea. Și astea două lucruri vor distruge Debaria, care a fost un orășel frumos și prosper pe vremea bunicilor voștri. S-ar putea să mai reziste doar cotețul ăla cu găini evlavioase pe lângă care ați trecut pe drum; nimic altceva.

Jamie părea tulburat:

— Și până atunci?

— Din partea mea, să se ducă la dracu' și fermierii, și codoșii, și cartoforii – fiecare după norocul lui. De multă vreme nu-mi mai pasă de ei. Dar n-am să mă retrag până nu văd treaba asta rezolvată într-un fel sau altul.

I-am zis atunci:

— Metamorful a atacat-o pe una dintre femeile de la Serenitate. E desfigurată rău.

— Ați fost pe la ele, nu?

— Femeile alea sunt îngrozite.

Mi-am adus aminte de cuțitul legat de o gambă groasă ca trunchiul de mesteacăn tânăr și am adăugat:

— Mai puțin starețа.

Șeriful a chicotit amuzat:

— Everlynne. Muierea aia l-ar scuipa în obraz și pe diavol. Și dacă ar duce-o în adâncuri, în Nis[17], în mai puțin de o lună ar ajunge ea să-i comande pe toți de acolo.

L-am întrebat:

— Ai cumva idee cine poate fi metamorful ăsta atunci când are înfățișare de om? Rogu-te să ne spui, dacă știi. Căci, așa cum a spus odinioară tatăl meu șerifului Anderson, noi nu suntem de prin partea locului.

— N-am cum să vă dau un nume, dacă asta căutați. Dar s-ar putea să am o informație

folositoare pentru voi. Urmați-mă.

A luat-o înainte pe sub arcada din spatele biroului său și ne-a condus în clădirea închisorii, construită în forma literei „T”. Am numărat opt celule mari de-a lungul coridorului principal și încă douăsprezece mai mici pe cel transversal. Erau toate goale, mai puțin una dintre cele mici, unde sforăia gros un bețiv trântit pe un așternut de paie.

— Pe vremuri, celulele astea erau pline ochi cu bețivani și scandalagii, mai ales în zilele de Efday și Ethday[18]. Văcarii separați de fermieri, fiecare cu priciul lui. Nimeni nu își dorea să plece beat-criță spre casă și să dea nas în nas cu metamorful.

— Și cei care lucrau în ocnele de sare? l-a întrebat Jamie. Îi băgai și pe ei la zdup?

— Nu prea des, pentru că aveau crâșmele lor în Mica Debaria. Două. Infecte locuri! Când curvele noastre de la „Băieții Veseli”, ori de la „Beleaua Dracului”, ori „Micul Milog” se trec prea tare ori sunt prea bolnave ca să mai atragă mușterii, ajung în speluncile alea două din Mica Debaria. Și cum de iau la bord ceva Trăscău Alb, sărarilor ălora de-acolo nu le mai pasă dacă vreo putoare mai are sau nu nas, atâta vreme cât rândunica îi e la locul ei.

— Superb! a murmurat Jamie.

Peavy a deschis ușa de la o celulă din cele mari.

— Intrați aici, băieți! N-am hârtie, dar am niște cretă și peretele ăsta e tocmai bun. Plus că n-o să ne deranjeze nimeni, dacă Sam Sărățelul nu se trezește. De obicei își vine în fire abia pe la asfințit.

Șeriful a scos o bucată măricică de cretă din buzunarul pantalonilor săi cu țesătură diagonală și

a desenat pe perete un soi de cutie lungă cu zimți în partea de sus. Ca un șir de „V”-uri întoarse cu fundul în sus.

— Asta-i Debaria, ne-a explicat Peavy. Aici e calea ferată pe care ați venit voi.

Și a hașurat zona respectivă, iar eu mi-am adus atunci aminte de mecanicul trenulețului și de bătrânul care ne fusese majordom.

— Țignalul ăl Mic a sărit de pe șine, i-am zis eu. Ai cum să strângi o echipă de oameni care să-l pună la loc? Îi vom plăti pentru truda lor și vom munci bucuroși cot la cot cu ei.

— Astăzi nu se poate, mi-a răspuns Peavy cu mințile aiurea și cu ochii la harta de pe perete. Mecanicul a rămas acolo?

— Da. Și mai este un om cu el.

— O să-i trimit pe Kellin și pe Vikka Frye cu o căruță. Kellin e cel mai bun ajutor al meu – ăilalți doi nu-s prea breji – și Vikka e fiu-său. O să-i aducă în oraș înainte de lăsarea întunericului. E vreme, pentru că zilele sunt lungi în perioada asta. Dar acum, băieți, fiți atenți la ce vă arăt eu. Uite șinele și uite Serenitatea, unde a fost schilodită fetișoara aia de care ziceți voi. Nu se vede de pe strada principală.

Spunând astea, a desenat un dreptunghi mai mic care să reprezinte clădirea Serenității și a pus un *X”* în el. Și a pus încă unul, mai spre zimții din partea de sus a hărții, la nord de lăcașul femeilor.

— Uite aici a fost omorât Yon Curry, ciobanul.

La stânga acelui *„X”,* dar cam pe aceeași linie – adică sub zimți – a mai pus unul.

— Ferma Alora. Șapte morți.

Și mai la stânga, dar puțin mai sus, alt *„X”.*

— Acolo-i ferma Timbersmith, pe Dealul Imaculat. Nouă morți. Aici am găsit capul băiatului înfipt într-un par. Și urme de jur-împrejur.

— Urme de lup? l-am întrebat eu.

A clătinat din cap.

— Nu, parcă de pisică. De pisică mare. La început. Și înainte să le pierdem, s-au transformat și au început să semene cu niște copite. Și după aia…

S-a încruntat la noi și a continuat:

— Urme de om. Primele erau foarte mari – aproape ca de uriaș. Dar după aia s-au făcut tot mai mici, până au ajuns de dimensiunea piciorului de om normal. În orice caz, le-am pierdut când am dat de solul tare. Poate că tatăl tău nu le-ar fi pierdut, sai.

A continuat să deseneze harta și, când a terminat, s-a tras înapoi ca să o putem vedea mai bine.

— Despre cei ca voi se spune că au și minte în cap, nu doar mâini iuți. Deci, ce părere aveți despre treaba asta?

Jamie a înaintat printre rândurile de saltele din paie (căci se pare că celula respectivă fusese amenajată pentru un număr destul de mare de clienți închiși, fără doar și poate, pentru beție și tulburarea ordinii publice) și a urmărit cu vârful degetului zimții din partea de sus a hărții, întinzând puțin creta.

— Casele-de-sare se întind pe toată lungimea asta? În toate dealurile submontane?

— Da. Dealurile alea chiar se cheamă Stâncile de Sare.

— Și unde e Mica Debaria?

Atunci Peavy a desenat un alt dreptunghi care să reprezinte orășelul minerilor. Aproape de *„X”-ul* care marca locul unde fuseseră uciși femeia și cartoforul… pentru că aceștia doi se îndreptau spre Mica Debaria.

Jamie a mai studiat o vreme harta, apoi a dat din cap.

— Mie mi se pare că metamorful ar putea fi unul dintre cei care lucrează la minele de sare. Asta crezi și tu?

— Da, un sărar. Deși au fost sfârtecați și vreo doi dintre ei. Dar are noimă – mă rog, *câtă* noimă poate să aibă o poveste smintită ca asta. Vâna cea nouă e mult mai adâncă decât cele din trecut și toată lumea știe că în adâncurile pământului sălășluiesc demoni. Poate că unul dintre mineri a dat de vreunul, l-a trezit și uite așa au început necazurile.

— În pământ mai sunt și rămășițe ale Bătrânilor din vechime, am spus eu. Și unele, nu toate, pot fi destul de periculoase. Poate unul din lucrurile acelea vechi… cum le zici tu, Jamie?

— Artifacți.

— Așa, vezi? Poate că-i de vină o chestie dintr-astea. Poate că individul ne va putea spune, dacă vom reuși să-l prindem viu.

— Slabe șanse! a mârâit Peavy.

Mie însă mi se părea că șansele erau destul de mari. Cu condiția să-l identificăm și să-l capturăm pe lumină.

— Câți sărari dintr-ăștia sunt acolo? l-am întrebat eu.

— Nu câți au fost în vremurile bune de demult, pentru că acum e doar o singură vână, pricepeți voi? Aș zice că nu-s mai mulți de… două sute.

M-am uitat la Jamie și am observat un licăr amuzat în ochii lui.

— Nu te enerva, Roland, mi-a zis el. Sunt sigur că vom reuși să-i interogăm pe toți până la Seceriș. Totul e să-i dăm zor.

Exagera, firește. Dar tot îmi dădeam seama că urma să rămânem destule săptămâni în Debaria. Și chiar dacă l-am fi prins și interogat pe metamorf, s-ar fi putut foarte bine să nu aflăm nimic de la el, fie pentru că ar fi fost un mincinos

iscusit, fie pentru că nu s-ar fi simțit vinovat de nimic; era foarte posibil ca eul lui diurn să nu aibă habar cu ce anume se îndeletnicea eul lui nocturn. Și mi s-a făcut atunci dor de Cuthbert care cu o singură privire putea să descopere legăturile dintre lucruri aparent disparate; și de Alain, care avea harul de a atinge mințile celorlalți. Dar nici Jamie nu era de lepădat. În fond, el sesizase ce ar fi trebuit să-mi sară mie în ochi. Într-o privință eram cu totul de acord cu șeriful Hugh Peavy: nici mie nu-mi plăceau enigmele. Și asta nu s-a schimbat în toți anii care au trecut de atunci. Nu mă pricep să le dezleg; mintea mea nu a fost niciodată bună la așa ceva.

Ne-am întors în birou și eu i-am spus lui Peavy:

— Mai am câteva întrebări, șerifule. Prima este: îți vei deschide sufletul în fața noastră dacă noi ni le vom deschide pe ale noastre? A doua…

— A doua e dacă vă văd așa cum sunteți și accept ce faceți. Și în a treia e vorba despre ajutorul și sprijinul pe care le caut eu la voi. Iar șeriful Peavy vă răspunde: da, da și iarăși da. Și acum, în numele tuturor zeilor, vă rog, băieți, să vă puneți mintea la treabă, pentru că au trecut mai bine de două săptămâni de când creatura aia le-a atacat pe femeile de la Serenitate și nu a apucat atunci să se sature. Curând va porni iar la vânătoare.

— Ești sigur că își caută prada doar pe timpul nopții, l-a întrebat Jamie.

— Foarte sigur.

— Și fazele lunii au vreun efect asupra lui? am vrut și eu să știu. Pentru că sfetnicul tatălui meu – și fostul nostru profesor – zice că sunt niște legende vechi…

— Cunosc legendele alea, săi, dar se înșală în privința monstrului cu care avem noi de-a face. A atacat și pe lună plină – Luna Negustătorului era

mare și rotundă atunci când a apărut la Serenitate, acoperit cu solzi și gâlme ca un aligator din Marile Mlaștini Sărate –, dar la ferma Timbersmith a atacat când nu era lună pe cer. Mi-aș dori să vă spun că nu-i așa, însă nu pot. Și mi-aș mai dori să punem capăt poveștii ăsteia fără să mai fiu nevoit să culeg mațele vreunui localnic din tufe sau să scot capul vreunui copilaș dintr-o țeapă. Dacă tot mi-ați fost trimiși în ajutor, sper din suflet să fiți în stare să faceți ceva… deși am dubiile mele.

Peavy a izbucnit în râs când l-am întrebat dacă exista vreun hotel sau pensiune mai de Doamne-ajută în Debaria.

— Ultima pensiune de prin părțile astea a fost aia ținută de Văduva Brailley. Acu' vreo doi ani un călăreț beat, venit nu se știe de unde, a încercat s-o violeze în propria ei căsuță pe când încerca să-i închirieze o cameră. Dar tare aprigă și isteață a fost mereu muierea aia! I-a observat licărul din privire și a avut grijă să-și ascundă un cuțit sub șorț. I-a tăiat beregata cu el, așa să știți. Stringy Bodean, care a fost judecătorul nostru înainte de a-și încerca norocul la creșterea cailor în ținuturile din Semilună, în doar cinci minute a declarat-o nevinovată pe temei de autoapărare. Dar cucoana s-a săturat până peste cap de Debaria și a luat trenul înapoi spre Gilead, unde sunt convins că mai trăiește și astăzi. La două zile după plecarea ei, un cretin beat a ars casa până în temelii. Hotelul încă există. Se cheamă „Priveliște încântătoare". Sigur că priveliștea nu-i deloc încântătoare, tinerii mei domni, iar paturile sunt doldora de ploșnițe, mari cât ochii de broască râioasă. Nici prin cap nu mi-ar trece să mă culc în

vreunul fără armura completă a lui Arthur Eld pe mine.

Și astfel am ajuns să ne petrecem prima noapte din Debaria în celula mare pentru cei beți și turbulenți, sub harta desenată cu cretă. Sam Sărățelul fusese eliberat și aveam toată închisoarea la dispoziția noastră. Afară se pornise un vânt puternic ce sufla praful alcalin spre vestul orașului. Gemetele lui în jurul streșinilor mi-au adus aminte iarăși de povestea pe care obișnuia să mi-o citească mama pe vremea când nu eram decât un năpârstoc de copil – despre Tim Inimă-Neânfricată și despre furtuna-furtunilor care l-a prins în Marele Codru de la nord de Noul Canaan. Gândul la bietul băiat rătăcit în pădurea aceea mi-a înfrigurat întotdeauna inima, așa cum mi-a încălzit-o vitejia lui. Poveștile pe care le auzim în copilărie sunt acelea pe care ni le vom aminti toată viața.

După ce o rafală mai puternică s-a izbit de zidul închisorii, aruncând pietriș salin printre gratiile ferestrei – vântul din Debaria era cald, nu înghețat ca al furtunii-furtunilor – l-am auzit pe Jamie. Și m-am mirat, pentru că nu-i stătea în fire să deschidă el o discuție.

— Nu pot să sufăr sunetul ăsta, Roland. Cred că n-o să mă lase să dorm toată noaptea.

Eu însă îl adoram; sunetul vântului m-a făcut mereu să mă gândesc la vremurile bune de demult și la locurile îndepărtate ale copilăriei mele. Deși, ca să vă mărturisesc cinstit, m-aș fi putut lipsi de praful salin.

— Cum să găsim creatura aia, Jamie? Sper să ai tu vreo idee, că eu, unul, nu am habar.

— Va trebui să stăm de vorbă cu minerii de la ocne. Să începem de acolo. Trebuie să-l fi văzut cineva pe unul de-ai lor furișându-se acasă mânjit de sânge. Și despuiat în pielea goală. Că n-are cum

să se fi întors cu hainele pe el decât dacă a avut grijă să și le scoată înainte de transformare.

Vorbele lui mi-au dat ceva speranță. Dacă cel pe care îl căutam știa ce urma să i se întâmple, atunci probabil că-și dădea hainele jos când simțea că i se apropie criza. Le ascundea undeva și se întorcea după ele mai târziu. Pe de altă parte însă, dacă nu știa ce se petrece cu el…

Era un fir mic, dar uneori – dacă ai grijă să nu-l rupi – poți să tragi de un asemenea firișor și să destrami o haină întreagă.

— Noapte bună, Roland!

— Noapte bună, Jamie!

Am închis ochii și m-am gândit la mama. În anul acela mă gândeam adesea la ea, dar de data aceasta nu mi-am mai imaginat-o moartă, ci tânără și frumoasă, așa cum fusese în copilăria mea, când îmi citea așezată pe pătuțul meu din încăperea cu ferestre colorate.

— Privește, Roland, îmi zicea ea, uite billy-bumblerii care adulmecă aerul! Ei *știu*, nu crezi?

— Da, îi răspundeam eu, bumblerii știu.

— Și ce anume știu ei? mă întreba femeia pe care aveam să o ucid într-o zi. Ce anume știu ei, inimioara mea scumpă?

— Că vine furtuna-furtunilor, îi dădeam eu răspunsul corect.

Deja îmi simțeam ochii grei de somn, iar după doar câteva minute adormeam legănat de muzica dulce a glasului ei.

Așa cum am adormit și în prima noapte din Debaria, legănat de rafalele puternice ale vântului de afară.

M-am deșteptat când tocmai se crăpa de ziuă din cauza unor zgomote puternice: *ȚÂRRRR!*

ȚÂRRRR! ȚÂRRRRRH!

Întins pe spate și cu picioarele rășchirate, Jamie sforăia nestingherit mai departe. Mi-am scos din toc unul dintre revolvere, am ieșit din celulă și m-am dus pe urmele zgomotului aceluia imperios. Venea de la telifunul cu care se mândrea atâta șeriful Peavy. Însă nu mai era acolo ca să răspundă; plecase și omul acasă să se culce. Biroul lui era pustiu.

Cu arma în mână și îmbrăcat doar în izmene și slinkum[19] – pentru că era foarte cald în celulă – m-am apropiat de peretele unde era drăcia aia, am luat conul de ascultat și mi l-am apropiat de ureche, apoi am spus în tubul pentru vorbit:

— Da? Alo?

— *Care mă-ta ești*?

Vocea de la celălalt capăt al firului aproape că mi-a perforat timpanul. Erau telifune și în Gilead, cam o sută care încă mai funcționau, dar la niciunul nu se auzea atât de clar și de tare. Mi-am îndepărtat conul de ureche și vocea aia tot îmi sfredelea creierii.

— *Alo? Alo? Să te blesteme toți zeii*, *drăcovenie afurisită ce ești! ALO?*

— Te aud, i-am spus eu. Vorbește mai încet, pentru numele tatălui tău.

— Cine-i acolo?

Persoana respectivă mai redusese puțin volumul glasului, așa că mi-am apropiat iar conul de ureche. Dar nu mi l-am lipit de ea; nu aveam de gând să fac aceeași greșeală de două ori.

— Un ajutor de șerif.

Firește că Jamie DeCurry și cu mine nu puteam fi numiți în niciun caz astfel, dar răspunsul cel mai simplu este, de obicei, și cel mai bun. Ba, de fapt, este *întotdeauna* cel mai bun, mai ales atunci când stai de vorbă la telifun cu un individ panicat.

— Unde-i șeriful Peavy?

— Acasă, cu nevastă-sa. Cred că nu-i nici ceasul cinci. Acum, ia să-mi spui cine ești, de unde suni și ce s-a întâmplat.

— Mi-s Canfield de la Jefferson. Am…

— De la *care* Jefferson?

Atunci am auzit pași în spatele meu și m-am întors, ridicând revolverul. Însă nu era decât Jamie, cu părul zburlit de somn. Și el avea arma în mână și apucase să-și tragă jeanșii, chiar dacă era tot desculț.

— Ferma Jefferson, că mare dobitoc mai ești! Trimite-l imediat pe șerif aici! Fuga-fuguța! Toți e morți! Jefferson, familia lui, bucătarul, simbriașii, toți! Îi sânge peste tot!

— Câți? l-am întrebat eu.

— Poate cinșpe. Poate douăzeci. Cine mai știe?

Și atunci Canfield de la ferma Jefferson a început să plângă cu sughițuri.

— E cu toții făcuți bucăți-bucățele. Ăl de făcu prăpădu' ăsta nu s-a atins de câini, de Rosie și Mozie. Doar ei doi a mai rămas. A trebuit să-i împușcăm. Lingea sângele și molfăia creierii.

Era drum de zece roți până acolo, drept spre nord, către Dealurile de Sare. Ne-am dus într-acolo împreună cu șeriful Peavy, Kellin Frye – ajutorul cel destoinic – și fiul lui, Vikka. A venit cu noi și mecanicul trenului, pe care am aflat că îl chema Travis, deoarece își petrecuse noaptea acasă la familia Frye. Ne-am mânat din greu caii și am ajuns pe lumină la locul măcelului de la ferma lui Jefferson. Bine măcar că vântul tot mai puternic bătea acum din spate.

Peavy bănuia că omul care ne dăduse vestea, Canfield, era un pokie – adică un văcar rătăcitor, care nu era angajat la vreo fermă anume. Uneori

asemenea indivizi o luau pe de lături cu legea, dar majoritatea erau oameni cinstiți, oameni care pur și simplu nu se puteau stabili într-un loc. L-am văzut de cum am intrat pe poarta fermei, deasupra căreia scria JEFFERSON cu litere cioplite din mesteacăn alb. Era împreună cu alți doi văcari – colegii lui. Stăteau toți trei lângă gardul din pari al țarcului pentru cai, în apropiere de clădirea principală. Cam la vreo șase sute de metri mai spre nord, pe culmea unei coline, se afla baraca pentru argați. De la distanța aceea, doar două lucruri nu ni s-au părut a fi fost în regulă: unu – ușa de la capătul de sud al barăcii era deschisă și se mișca înainte și înapoi în vântul sărat; și al doilea – trupurile uriașe ale celor doi câini negri zăceau întinse în țărână.

Am descălecat, iar șeriful Peavy s-a dus să dea mâna cu cei trei bărbați care păreau nespus de bucuroși să ne vadă.

— Hei, Bill Canfield, ce bine că te văd întreg, văcar vagabond ce ești!

Individul cel mai înalt din grup și-a scos pălăria și și-a lipit-o de piept.

— Nu mai sunt vagabond. Sau poate că încă mi-s. Habar n-am. Am fost o vreme Canfield de la Jefferson, cum i-am zis și lu' ăla de mi-a răspuns la blestemata' ăla de teli-draci, pen' că tocma ce m-am angajat pe bune luna trecută. Mi-am pus deștu pe perete, ca toți ăilalți; și chiar bătrânu' Jefferson a fost de față, da' acu-i mort. Muri și el și tot neamu' lui.

S-a înecat. Am observat cum mărul lui Adam i se zbate în susul și în josul gâtlejului. Din cauză că avea pielea foarte albă, țepii bărbii murdare păreau foarte negri. Pe piepții cămășii se vedeau dâre de vomă uscată.

— Soață-sa și fetele se duseră și ele în Poiana de la capătul cărării. Doar după păr le mai poți

deosebi și după… după… vai de mine și de mine, Omule Iisus, o dată doar să vezi o grozăvenie ca asta și-ți dorești să te fi născut orb!

Și-a acoperit chipul cu pălăria și a început să plângă în hohote.

Unul dintre colegii lui Canfield a zis:

— Ăștia e pistolari, șerifule? Cam tinerei pentru treaba asta, nu ți se pare?

— Dă-le pace! i-a închis gura Peavy. Spune-mi mai bine ce v-a adus aici?

Canfield și-a lăsat pălăria jos. Ochii îi erau roșii, iar lacrimile încă șiroiau din ei.

— Păi, noi ne-am dus să ne facem somnu' colo sus, pe Imaculat. Că așa ne-a obișnuit viața asta fără căpătâi de-o ducem. Și atunci am auzitără zbieretele alea venind dinspre est. Ne-a trezit din somnu' ăl greu, că așa de istoviți eram. Și după aia auzitărăm și focuri de armă, două, ori trei. Și după aia s-au oprit și au începutără iar strigătele. Și niște urlete și mârâieli ca de animal *mare.*

Atunci a intervenit unul dintre colegii lui:

— Ca de urs.

— Ba nu, l-a contrazis al treilea văcar. Ba deloc.

Canfield a continuat:

— Și am știut că se aude de la fermă. Crez că eram la depărtare de patru roți, ba chiar șase, da' zgomotele circulă bine pe Imaculat, știi și tu, șerifule. Am încălecat, da' eu am ajuns primu' acolo, pentru că eu mi-s angajat, iar ei e doar niște văcari vagabonzi.

— Cum adică? l-am întrerupt eu.

Canfield s-a întors spre mine:

— Cum adică? Adică eu am un cal de la fermă, da? Un cal bun. Și ăștia, Snip și Am, n-are decât doi catâri. I-am băgat acolo, cu ăialalți.

Și ne-a arătat spre țarcul cailor. Chiar atunci o rafală puternică de vânt a ridicat un nor de praf printre animale, care au început să se agite.

— Încă sunt speriați, vezi bine, a zis Kellin Frye.

Cu ochii la baraca angajaților, Travis, mecanicul trenului meu, a murmurat:

— Nu-s singurii.

Povestea pe care ne-a relatat-o apoi Canfield, cel mai recent argat al Fermei Jefferson, a sunat cam așa: strigătele încetaseră până a ajuns el la casa principală. La fel și urletele bestiei, deși se mai auzeau mârâieli furioase. Astea veneau de la cei doi câini care se băteau pe resturile de mâncare. Înțelegând foarte bine față de cine anume trebuia să-și manifeste loialitatea, Canfield a trecut pe lângă baraca angajaților – și pe lângă câinii care mârâiau înăuntru – și s-a dus glonț la casa cea mare. Ușa de la intrare era dată de perete, iar în hol și în bucătărie ardea lumina; a strigat, dar nu a primit niciun răspuns.

Acolo, în bucătărie a găsit-o pe doamna-sai a lui Jefferson: trupul îi era sub masă, iar capul, pe jumătate mâncat, se rostogolise până la cămară. Se vedeau urme ducând la ușa de la pridvor, care pocnea în cadru, izbită de vânt. Unele dintre acestea erau urme de om; altele de urs infernal de mare. Iar urmele de urs erau înecate în sânge.

— Am luat o lumânare de pe marginea ghiveții și m-am dus afară după urmele alea, ne-a spus Canfield. Văzui pe alea două fete întinse în țărână, între casă și șopron. Una reușise să i-o ia înainte lu' soru-sa cu vreo tri or patru pași, da' amândouă erau moarte-moarte, cu cămeșuțele de noapte sfâșiate și spinările despicate până la șiră.

Și omul a clătinat amărât din cap, nescăpându-l pe șeriful Peavy din ochii-i inundați de lacrimi.

— Nu voi să văz ce fel de gheare făcutără așa ceva. Niciodată-niciodată-niciodată cât oi mai trăi

pe pământu' ăsta. Văzui ce făcură și mi-i de ajuns.

— Și baraca? l-a întrebat Peavy.

— Așa, da. Acolo mă dusei după aia. Și poți să vezi cu ochii tăi ce-i înăuntru. Nu m-am atins de nimic; și femeile zac tot acolo unde le-am găsit. Da' nu te duc eu acolo. O să meargă cu tine Snip și Am…

— Ba io nu, a zis Snip.

— Nici io, a zis și Am. Mi-i destul că le văz în vise.

— Nu cred că avem nevoie de călăuză, le-a spus Peavy. Rămâneți aici!

Șeriful Peavy, urmat îndeaproape de cei doi Frye și de Travis, mecanicul de tren, a pornit spre casa cea mare. Dar Jamie l-a oprit, punându-i mâna pe umăr. Și i-a spus cu sfială, atunci când șeriful s-a întors către el:

— Aveți grijă la urme. S-ar putea să fie importante.

Peavy a dat din cap:

— Da. O să avem mare grijă. Mai cu seamă la alea care ne arată încotro s-a dus fiara.

Femeile erau acolo unde ne spusese sai Canfield. Sigur, mai văzusem masacre și înainte – o, da, destule, și în Mejis, și în Gilead –, dar niciodată nu mai întâlnisem așa ceva. Și nici Jamie. Prietenul meu era la fel de palid ca văcarul Canfield și tot ce puteam eu face era să sper că nu va leșina, ca să nu păteze onoarea tatălui său. Dar era cazul să-mi fac griji: cum am intrat în bucătărie, prietenul meu s-a pus în genunchi și a început să examineze urmele însângerate de animal.

— Chiar că sunt urme de urs, a zis el, dar nu a existat niciodată vreunul într-atât de mare,

Roland. Nici măcar în Pădurea Fără Sfârșit.

— Și totuși a fost unul aici azi-noapte, băiete, a spus Travis, cutremurându-se cu ochii țintă la cadavrul nevestei de fermier, cu toate că trupul bietei femei și cele ale fiicelor ei fuseseră acoperite cu pături aduse din casă. Abia aștept să mă întorc în Gilead, unde asemenea grozăvii sunt doar legende.

— Mai vezi ceva la urmele alea? l-am întrebat eu pe Jamie. Ce?

— Mai văd că întâi și întâi s-a dus la baraca argaților, unde erau mai mulți… era mai multă mâncare. Și zgomotele de acolo probabil că i-au deșteptat pe cei patru din casa principală… doar patru erau, șerifule?

— Da, a răspuns Peavy. Jefferson mai avea și doi fii, dar presupun că i-a trimis să ia parte la licitațiile din Gilead. Vai de steaua lor ce-or găsi la întoarcere!

— Cred că fermierul și-a lăsat femeile în casă și a dat fuga la baracă. Probabil că focurile pe care le-au auzit Canfield și ceilalți doi erau de la arma lui.

— Și la ce i-a folosit? a mormăit Vikka Frye.

Tatăl său l-a lovit în umăr, cerându-i să-și pună lacăt la gură.

— Și după aia creatura a venit aici, a continuat Jamie. Bănuiesc că doamna-sai Jefferson și fetele ei coborâseră în bucătărie. Și mai bănuiesc că doamna le-a zis să fugă de acolo ca să-și salveze viața.

— Da, chiar așa, a fost de acord Peavy. Ca să încerce să întârzie ea monstrul, pentru ca fetele să poată scăpa. Cam asta ar fi explicația. Doar că nu le-a mers. Dacă s-ar fi aflat în camera din față și ar fi văzut cât de mare-i fiara, poate că și-ar fi dat seama că orice încercare ar fi fost în zadar și atunci le-am fi găsit pe toate trei afară.

A oftat din rărunchi și a continuat:

— Haideți să vedem ce-i în baracă, băieți! N-are rost să mai așteptăm, că tot n-o să se schimbe nimic.

— Ba eu cred c-am să rămân cu văcarii, lângă țarcul animalelor, a zis Travis. Am văzut destul.

Și Vikka Frye a bolborosit iute:

— Pot să rămân și eu cu el, taică?

Kellin a privit lung chipul înspăimântat al fiului său, apoi i-a spus că da, poate. Și l-a sărutat pe obraz.

Cam la trei metri în fața barăcii, pământul era plin de urme însângerate de cizme și dâre lăsate de gheare de animal uriaș. În apropiere, într-o tufă de jugi1[20], am descoperit pușca veche, cu încărcător de patru gloanțe. Țeava îi fusese îndoită. Jamie ne-a arătat talmeș-balmeșul de urme, apoi ne-a arătat arma și, la sfârșit, ușa deschisă a barăcii. După aceea a ridicat din sprâncene la mine, ca și cum ar fi vrut să mă întrebe dacă observasem. O, da, observasem totul foarte bine.

— Aici s-a întâlnit monstrul – metamorful cu înfățișare de urs – cu fermierul, am explicat eu. A tras de câteva ori; după aia a scăpat pușca pe jos…

— Ba nu, m-a contrazis Jamie. Creatura i-a smuls-o din mână. De-aia e îndoită țeava. Poate că Jefferson a vrut s-o ia la fugă de acolo. Sau poate că a rămas pe poziție. Orice ar fi făcut, tot nu i-a folosit la nimic. Urmele lui se opresc aici, de unde deduc că monstrul l-a înșfăcat și l-a zvârlit în baracă prin ușa deschisă. Și după aia s-a îndreptat spre casa mare.

— Deci îi refacem traseul, a arătat Peavy că înțelesese.

Jamie a dat din cap adăugând:

— În scurtă vreme i-o vom lua înainte.

Creatura transformase baraca angajaților într-un adevărat abator. În cele din urmă, bilanțul măcelului a ajuns la optsprezece morți: șaisprezece văcari, bucătarul – care murise lângă cuptorul lui, cu chipul acoperit cu șorțul rupt și plin de sânge, ca de un giulgiu – și Jefferson însuși, căruia monstrul îi smulsese și mâinile și picioarele. Ochii din capul lui despărțit de trup se holbau la grinzile clădirii, iar gura i se strâmbase într-un rânjet ce-i dezvelea doar dinții de sus. Asta pentru că metamorful îi smulsese cu totul falca de jos. A găsit-o Kellin Frye sub un prici. Unul dintre oameni încercase să se apere cu șaua, folosind-o drept scut, dar nu-i ajutase la nimic, deoarece creatura o sfâșiase cu ghearele. Nefericitul văcar încă strângea oblâncul în mână. Dar nu mai avea față: monstrul îi mâncase jumătate din cap.

— Roland, mi-a șoptit sugrumat Jamie. Trebuie să găsim fiara asta. *Neapărat!*

— Să vedem ce aflăm de la urmele de afară, înainte să le șteargă vântul, i-am zis eu.

I-am lăsat pe Peavy și pe ceilalți lângă baracă și ne-am dus la locul unde se aflau trupurile celor două fete, lângă casa mare. Urmele de acolo începură să-și mai piardă din contur, dar le-ar fi observat chiar și unul care nu avusese norocul să-l aibă profesor pe Cort de Gilead. Nu mă îndoiam că fiara care le făcuse cântărea peste trei sute cincizeci de kilograme.

— Uite aici! mi-a atras Jamie atenția, lăsându-se în genunchi lângă o urmă. Vezi că-i mai adâncă în

partea din vârf? Înseamnă că alerga.

— Pe picioarele din spate, am spus eu. Ca un om.

Urmele mergeau pe lângă casa pompelor de irigație, dar construcția era acum aproape complet distrusă, de parcă monstrul îi dăduse un ghiont – uite așa, de-al dracului – când trecuse pe lângă ea. Pe o potecă ce urca dealul spre nord, am ajuns la o altă dependință, o clădire lungă și nezugrăvită, nici magazie pentru harnașamente, nici potcovărie. Mai departe de ea, cam la douăzeci de roți spre nord, începeau ținuturile sterpe de sub Stâncile de Sare. Din locul unde ne aflam puteam zări intrările în minele secătuite; căscate și tâmpe ca niște orbite goale.

— Ne putem opri acum, am spus eu. Am aflat unde duc urmele – către locurile unde trăiesc minerii.

— Nu încă, m-a contrazis Jamie. Uită-te aici, Roland! N-ai mai văzut niciodată așa ceva.

Într-adevăr, nu mai văzusem. Urmele de gheare începuseră să se transforme, luând conturul curbat al unor copite nepotcovite.

— Și-a schimbat înfățișarea de urs, am zis eu, și a devenit… ce? Un taur?

— Cred că da, a fost Jamie de acord cu mine. Hai să mai mergem puțin! Mi-a venit o idee.

Când ne-am apropiat de construcția aceea lungă, am văzut cum urmele de copite se transformă și ele, devenind urme de labe. Taurul devenise un fel de pisică gigantică. Mari la început, urmele acestea deveneau din ce în ce mai mici, ca și cum creatura se micșora și ea, acum leu uriaș, la pasul următor – pumă zveltă. În locul unde au ieșit de pe cărare și au intrat pe drumeagul ce ducea la magazie, am descoperit un petic mare de jugi călcate la pământ. Tulpinile frânte ale plantelor erau pline de sânge.

— A căzut, a spus Jamie. Așa cred… și a început să se zvârcolească.

Și-a ridicat ochii de la ierburile zdrobite. Părea dus pe gânduri.

— Cred că îl durea foarte tare.

— Foarte bine! am exclamat eu. Acum, ia privește aici!

Și i-am arătat poteca, pe care se vedeau urmele mai multor cai. Și altele. Urme de tălpi goale care duceau la poarta deschisă a clădirii.

Jamie s-a holbat la mine. Am pus degetul la buze și mi-am scos unul din revolvere. Jamie a făcut la fel și ne-am apropiat tiptil de magazie. I-am făcut semn să se ducă în spate. A dat din cap, în semn că înțelesese, și s-a îndreptat spre stânga.

Am rămas în fața porții deschise, cu arma în mână, ca să-i dau vreme lui Jamie să treacă în celălalt capăt al clădirii. Nu se auzea niciun zgomot. Când am considerat că prietenul meu ajunsese la locul lui, m-am aplecat și, cu mâna liberă, am luat de pe jos o piatră mare pe care am aruncat-o înăuntru. A căzut cu pocnet, apoi s-a rostogolit pe podeaua din lemn. Dar atât. Nici un alt zgomot. Îndoit de spate, m-am repezit în magazie cu arma pregătită.

Locul părea pustiu, dar nu aveam cum să fiu sigur de asta din cauza umbrelor dese. Vremea se încălzise deja și știam că pe la amiază ne vom simți ca într-un cuptor. Am zărit câte două boxe goale de-o parte și de cealaltă, un cuptor micuț de fierărie așezat lângă niște lăzi pline cu potcoave ruginite și cuie la fel de mâncate de rugină, vase prăfuite pline cu tot felul de unsori, o găleată plină cu fiare pentru marcat animalele și un maldăr mare de harnașamente vechi – unele de reparat, cele mai multe de aruncat la gunoi. Mai erau și două lavițe, deasupra cărora atârnau diverse unelte, agățate în cuiele bătute în perete. Am mai

văzut câteva cârlige din lemn pentru priponit caii și o pompă de apă deasupra unei adăpători din ciment. Apa nu mai fusese schimbată de ceva vreme, pentru că, după ce ochii au început să mi se obișnuiască cu întunericul, am observat că pe suprafața ei pluteau o mulțime de paie. Și mi-am dat seama că locul acela fusese mai mult decât o simplă magazie pentru harnașamente. Fusese și un soi de grajd, unde erau îngrijite animalele de la fermă. Caii intrau printr-o parte, oamenii se ocupau de ei, apoi erau conduși afară pe cealaltă poartă. Însă acum clădirea abandonată era într-o stare foarte proastă.

Acolo urmele creaturii erau deja cele ale unui om și ele duceau direct spre poarta deschisă din spate. Am mers după ele.

— Jamie? Eu sunt. În numele tatălui tău, ai grijă să nu mă împuști.

Am ieșit la lumina zilei. Jamie și-a pus pistolul înapoi în toc și mi-a arătat o grămadă mare de baligă de cal.

— Creatura știe ce este, Roland.

— Și ți-ai dat seama de asta de la o grămadă de balegă?

— Uite că da.

Nu mi-a spus cum de ajunsese la concluzia aceea, dar am înțeles singur câteva secunde mai târziu. Probabil că grajdul fusese abandonat, deoarece fusese construit un altul mai aproape de casa cea mare, însă rahatul de cal de acolo era proaspăt.

— Dacă a venit călare până aici, înseamnă că avea formă de om.

— Da. Și tot ca om a plecat.

M-am așezat pe vine și m-am gândit la descoperirea făcută. Jamie și-a răsucit o țigară și m-a lăsat cu gândurile mele. Când mi-am ridicat ochii la el, l-am văzut că zâmbește ușor.

— Pricepi ce înseamnă asta, Roland?

— Acolo trăiesc cam în jur de două sute de mineri, două sute de sărari, cum li se zice pe aici, am spus eu.

N-am fost niciodată prea ager la minte, dar mereu am reușit să înțeleg cum stau lucrurile.

— Cam așa.

— *Sărari,* să fim bine înțeleși, nu văcari și nu ciurdari nomazi. Mineri, nu călăreți. În general.

— Cum zici.

— Și cam câți dintr-ăia crezi tu că au cai? Câți știu să călărească măcar?

Zâmbetul i s-a lățit pe toată fața.

— Vreo douăzeci sau treizeci, cam așa.

— Mai bine decât să avem două sute de suspecți, am zis eu. Mult mai bine. Ne ducem acolo de îndată ce…

Dar n-am mai apucat să-mi duc vorba până la capăt, pentru că atunci au început gemetele. Veneau din magazia pe care o considerasem pustie. Nici nu vă puteți imagina cât de bucuros am fost că nu era și Cort cu noi. Mi-ar fi tras una peste cap de aș fi văzut stele verzi. Adică în tinerețe așa ar fi făcut.

Jamie și cu mine ne-am uitat uluiți unul la celălalt, apoi am dat fuga înăuntru. Gemetele nu încetaseră, dar magazia părea la fel de goală ca mai devreme. Apoi maldărul acela mare de harnașamente vechi – hamuri, căpestre, chingi și frâie, toate rupte – a început să se miște în sus și în jos, de parcă ar fi prins viață și ar fi respirat. Mănunchiurile încâlcite de piele s-au dat de-a dura și de sub ele a apărut un băiat. Avea părul bălai și zbârlit. Era îmbrăcat cu blugi și o cămașă veche, descheiată până jos. Nu părea rănit, dar,

sigur, în bezna dinăuntru era greu să-mi dau seama.

— A plecat? ne-a întrebat el cu voce tremurândă. Vă implor, domnii mei, spuneți-mi că da. Spuneți-mi că a plecat!

— A plecat, l-am liniștit eu.

A dat să iasă din grămada de hamuri și toate alea, dar i s-a înfășurat o bucată de piele în jurul gleznei și a fost mai-mai să cadă în nas. L-am prins la timp și m-am pomenit privind în doi ochi foarte albaștri și foarte înspăimântați.

Apoi a leșinat.

L-am dus în brațe până la adăpătoare. Jamie și-a desfăcut eșarfa de la gât, a udat-o bine și a început să-i șteargă obrajii mânjiți cu țărână. Nu cred că avea mai mult de unsprezece ani; ba poate avea doar nouă sau zece. Era într-atât de slab că nu-ți puteai da seama. A deschis ochii după câteva secunde. S-a uitat la mine, apoi la Jamie, apoi iar la mine.

— Cine sunteți? ne-a întrebat el. Nu lucrați la fermă.

— Suntem prieteni, i-am zis eu. Tu cine ești?

— Bill Streeter, a răspuns băiatul. Văcarii îmi zic Bill cel Tânăr.

— Nu mai spune? Iar tatăl tău este Bill cel Bătrân?

S-a ridicat în capul oaselor, a luat eșarfa din mâinile lui Jamie, a înmuiat-o singur în adăpătoare și a stors-o bine, udându-și tot pieptul cu apă.

— Nu, Bill cel Bătrân e tata-mare, care a plecat în Poiana de la capătul cărării acu' doi ani. Taica e doar Bill și atât.

Și-a dat seama de ceva și a făcut ochii mari.

— Nu-i mort, nu? Zi-mi că n-a murit, săi!

Am făcut un alt schimb de priviri cu Jamie, iar asta l-a speriat și mai tare pe copil.

— Ziceți-mi că nu! Vă implor, ziceți-mi că tăicuțu' meu e viu!

Și a început să plângă în hohote.

— Ssst, liniștește-te! i-am spus eu. Ce e tăicuțul tău? Văcar?

— Nuuu, taica-i bucătaru'. *Zi-mi că-i viu!*

Dar știa că nu este așa. I-am văzut jalea din ochi, la fel de limpede cum îl văzusem pe bucătarul simbriașilor zăcând mort, cu șorțul pătat de sânge peste față.

L-am descusut pe Bill Streeter cel Tânăr lângă salcia din apropiere de casa cea mare. Doar eu, Jamie și șeriful Peavy. Îi trimisesem pe ceilalți să ne aștepte la umbra barăcii, gândindu-ne că băiatul s-ar necăji și mai tare în prezența mai multor curioși. Din păcate, însă, nu ne-a putut oferi decât foarte puține răspunsuri.

— Taica mi-a zis c-o să fie o noapte cu zăduf și că să mă duc pe pajiștea aia de dincolo de țarc și să mă culc sub ceru' liber, ne-a spus Bill cel Tânăr. Mi-a zis că o să-mi fie mai răcoare și c-o să dorm mai bine. Da' eu am știut de ce mă trimite de-acolo. Elrod avusese o sticlă pitită pe undeva – iarăși – și era mangă.

— De Elrod Nutter vorbești, băiete? l-a întrebat șeriful Peavy.

— Da, de el. Mai-marele la băieți.

— Îl știu bine, ne-a zis Peavy. Păi, nu l-am băgat eu la răcoare de vreo șase ori, dacă nu de mai multe? Jefferson nu l-a dat afară doar pentru că-i un călăreț al dracu' de bun și mânuiește lasoul ca nimeni altul. Da' când bea, e un pui de lele afurisit, asta e. Am dreptate, Tinere Bill?

Bill cel Tânăr a bâțâit din cap și și-a îndepărtat apoi părul murdar din ochi.

— Da, domnule, așa-i. Și atunci se lua de mine. Și taica știa.

— Erai ajutor de bucătar? l-a întrebat apoi Peavy.

Știam că șeriful încerca să se poarte cu blândețe, dar îmi doream din suflet să aibă grijă ce spune și să nu-i mai vorbească bietului copil pe tonul ăla, ce lăsa de înțeles că *asta ai fost în trecut*, *da' acum s-a terminat.*

Însă băiatul nu a băgat de seamă.

— Nu-s ajutor de bucătar. Îs fecior la toate alea în casa simbriașilor.

Și s-a întors către mine și Jamie ca să ne explice:

— Fac paturile, strâng frânghiile și sacii de dormit, lustruiesc șeile, închid porțile la sfârșitu' zilei, după ce-s duși caii înăuntru. Tiny Braddock m-a învățat cum să-mi fac un lasou și am ajuns să-l arunc binișor. Roscoe mă-nvață să trag cu arcu'. Freddy Doi-Pași zice că la toamnă o să-mi arate cum se înfierează animalele.

— Bun băiat! am zis eu, lovindu-mă ușor cu degetul la gât.

Copilul a zâmbit.

— Da, îs băieți buni, cei mai mulți dintre ei.

Iar zâmbetul i s-a stins la fel de repede cum apăruse, ca soarele când intră în nori.

— Numai Elrod nu-i. Când e treaz, e doar ursuz, da' când bea îi place să-și bată joc de tine. Să-și bată joc *urât,* dacă pricepeți ce vreau să zic.

— Pricepem foarte bine, l-am asigurat eu.

— Așa, și dacă nu râzi și nu te porți de parcă nu-i decât o glumă – chiar dacă-ți răsucește mâna la spate ori te trage de păr prin toată baraca – îl apucă și mai rău. Așa că, atunci când mi-a zis taica să mă duc să dorm afară, mi-am luat pătura și pologu' și m-am dus. Ăl cu minte în cap n-are

nevoie de multe vorbe ca să priceapă, cum zice taica.

— Ce-i ăla polog? l-a întrebat Jamie pe Șerif.

— O bucată de pânză tare, i-a răspuns Peavy. Nu te apără de ploaie, dar te ferește de umezeala de la rouă.

— Și unde te-ai dus? l-am întrebat eu pe băiat.

Mi-a arătat locul din spatele țarcului, în care caii încă nechezau nervoși din cauza rafalelor puternice de vânt. Salcia de deasupra noastră ofta și se legăna. Frumoase sunete, încă și mai frumoasă priveliște.

— Crez că pătura și pologu' încă mai sunt colo-șa.

M-am uitat de la locul pe care ni-l indicase înapoi spre magazia cu hamuri unde îl găsiserăm, apoi spre baracă. Cele trei formau colțurile unui triunghi cu laturi cam de patru sute de metri fiecare, cu țarcul în centrul lui.

— Cum ai ajuns sub maldărul de harnașamente, Bill? l-a întrebat șeriful Peavy.

Băiatul l-a privit lung, fără să-i răspundă. Apoi ochii i s-au umplut iarăși de lacrimi. Și-a acoperit fața cu palmele ca să nu i le vedem.

— Nu-mi aduc aminte, a șoptit printre degete. De *nimicuța* nu-mi aduc aminte.

Apoi mâinile i-au căzut pe genunchi, de parcă i-ar fi devenit prea grele și nu le mai putea ține ridicate.

— Vreau la tăicuțu' meu.

Jamie s-a ridicat și s-a îndepărtat de noi, cu mâinile îndesate adânc în buzunarele de la spate. Am vrut să spun vorbele potrivite în asemenea împrejurări, dar nu am fost în stare. Nu uitați că, deși Jamie și cu mine aveam arme, acestea nu erau încă armele taților noștri. Și, sigur, nu aveam cum să fiu la fel de inocent ca înainte să o întâlnesc pe Susan Delgado și să mă îndrăgostesc

de ea și să o pierd, dar tot eram prea tânăr ca să-i pot spune deschis acestui copil tot adevărul: și anume că tatăl lui fusese făcut bucăți de un monstru. Așa că i-am cerut din priviri ajutorul șerifului Peavy. Am cerut ajutorul unui adult.

Peavy și-a scos pălăria și a așezat-o alături, pe iarbă. Apoi a luat mâinile băiatului într-ale sale.

— Fiule, a început el. Am să-ți dau o veste foarte dureroasă. Vreau să tragi aer în piept și să o primești ca un adevărat bărbat.

Însă Bill Streeter cel Tânăr avea doar nouă sau zece primăveri. Unsprezece, cel mult. Și nu avea cum să se poarte ca un bărbat adevărat. A început să hohotească. Iar atunci am văzut chipul palid și fără viață al mamei mele cu atâta claritate, de parcă ea ar fi zăcut alături de mine sub salcia aceea. Și n-am mai putut răbda. Știam că dau dovadă de lașitate, dar asta nu m-a împiedicat să mă ridic și să plec de acolo.

Copilul a plâns și a tot plâns până a adormit. Sau și-a pierdut cunoștința. Jamie l-a luat în brațe, l-a dus în casa cea mare și l-a culcat în unul dintre paturile de la etaj. Micuțul nu era decât fiu de bucătar, sigur că da, dar acum tot nu mai era cine să se culce în ele. Șeriful Peavy s-a dus la telifun și a sunat la birou ca să vorbească cu unul dintre ajutoarele sale mai puțin destoinice, căruia îi ordonase să aștepte o vorbă de la el. Nu peste multă vreme groparul sau proprietarul pompelor funebre din Debaria – presupunând că exista așa ceva – avea să organizeze un mic convoi de căruțe care să vină și să ridice morții.

Șeriful Peavy a intrat apoi în cămăruța în care își instalase biroul sai Jefferson și s-a trântit într-un scaun cu rotile.

— Și acum, băieți? ne-a abordat el. Gândesc că ne vom ocupa de sărari… și zic eu că veți dori să urcăm la ei înainte ca vântul ăsta să se transforme în simun[21]. Ceea ce se va întâmpla cu siguranță destul de curând.

A scos un oftat lung și a continuat:

— E clar că băiatul nu vă e de niciun folos. Grozăvenia aia de a văzut-o a fost atâta de oribilă, că i-a șters mintea.

Jamie a început să spună:

— Roland cunoaște o metodă prin care…

— Nu prea știu ce urmează să facem, am intervenit eu. Aș dori să discut puțin cu prietenul meu. S-ar putea chiar să facem o *pasear*[22] până la magazia aia.

— Urmele s-au șters deja, a spus Peavy, dar voi faceți cum credeți.

Clătină din cap:

— Eu sunt sfârșit. Tare greu mi-a fost să-i spun copilului ce s-a întâmplat. Tare, tare greu.

— Ai procedat cum trebuie, i-am zis eu.

— Crezi tu? Chiar așa? Mulțam mult. Bietul copilaș! Mă gândesc să stea o vreme cu mine și cu nevastă-mea. Până ne gândim ce facem mai departe cu el. Voi duceți-vă de stați de vorbă, dacă așa poftiți. Eu am să șed aicea și o să mă hodinesc puțin. Nu mai e grabă acuma; blestemăția aia a mâncat bine azi-noapte. Și o să mai treacă ceva vreme până pleacă iarăși la vânătoare.

Tot discutând, Jamie și cu mine am făcut două ture în jurul magaziei și țarcului pentru animale. Din ce în ce mai puternice, rafalele de vânt făceau să ne fluture cracii de la pantaloni și ne răvășeau părul.

— Chiar nu-și mai aduce aminte absolut nimic, Roland?

— *Tu* ce crezi?

— Păi, nu cred, mi-a zis prietenul meu. Pentru că primul lucru pe care l-a întrebat a fost dacă „a plecat”.

— Și știa că tatăl lui murise. I-am citit-o în ochi chiar atunci când ne-a întrebat de el.

Jamie a continuat să meargă alături de mine, cu ochii în pământ și fără să vorbească. Din cauza prafului și țărânii aduse de vânt, ne acoperiserăm gurile și nasurile cu eșarfele pe care le purtam la gât. A lui Jamie era încă udă de la apa din adăpătoare. În cele din urmă, mi-a zis:

— M-ai întrerupt atunci când am vrut să-i spun șerifului că tu ai o metodă prin care poți afla lucrurile ascunse, lucrurile îngropate în mințile oamenilor.

— Nu trebuie să afle acum despre asta, pentru că nu merge întotdeauna.

Însă mersese în Mejis, cu Susan Delgado[23]; și asta pentru că o parte din Susan voise foarte mult ca eu să aflu ce anume încercase să ascundă Rhea, vrăjitoarea, din locul acela al minții ei, unde gândurile noastre sunt extrem de clare. Voise ca eu să aflu ce era acolo pentru că ne iubeam.

— Dar ai să încerci? Ai să încerci, așa-i?

Nu i-am răspuns până nu am început să ocolim țarcul pentru a doua oară. Încă încercam să-mi pun gândurile în ordine. După cum cred că v-am mai spus, nici atunci și nici acum nu-mi este prea ușor s-o fac.

— Sărarii nu mai locuiesc în mine; au propria lor așezare la câteva roți mai la vest de Mica Debaria. Mi-a povestit Kellin Frye pe drumul până aici. Vreau să te duci acolo cu Peavy, cei doi Frye și cu Canfield, dacă vrea să meargă. Și cred că o să vrea.

Ceilalți doi ciurdari – tovarășii lui Canfield – pot rămâne aici ca să-i aștepte pe cioclii.

— Vrei să-l duci pe băiat înapoi în oraș?

— Da. Singur. Dar nu-ți imagina că te trimit cu ei acolo doar ca să scap de tine. O să luați cai odihniți și o să mergeți repede și chiar s-ar putea să dați de un cal care să fi fost călărit de curând.

L-am simțit zâmbind sub basmaua de la gură:

— Mă cam îndoiesc.

Și eu mă îndoiam. Totuși ar fi fost posibil, dacă nu era vântul ăla nenorocit, căruia Peavy îi zicea „simun". Vântul ăla era în stare să usuce sudoarea de pe un cal cât ai bate din palme. Sigur, mai era și varianta ca Jamie să descopere un cal mai murdar decât ceilalți, un cal cu coada plină de ciulini și crăcuțe de jugi; dar dacă aveam dreptate, iar metamorful știa ce se petrece cu el, cel mai probabil era să-și fi spălat și țesălat bine calul, de la copite până la coamă, de îndată ce ajunsese acasă.

— Poate l-o fi văzut cineva.

— Poate… dacă nu cumva s-a dus mai întâi în Mica Debaria, s-a spălat și apoi a intrat în tabăra sărarilor. Așa ar face un om deștept.

— Chiar și așa, tot veți putea afla câți din ei au cai.

— Și câți știu să călărească, chiar dacă nu au un cal al lor, a completat Jamie. Da, asta putem afla.

— Strângeți-i pe toți, i-am zis, oricât de mulți puteți, și aduceți-i în oraș. Dacă vociferează cineva, amintește-le că dau o mână de ajutor la prinderea monstrului care terorizează Debaria… și Mica Debaria… și întreaga Baronie. Nu va mai fi nevoie să le spui că cel care va refuza să dea informații va fi considerat suspect; chiar și prostul-proștilor și-ar da seama de asta.

Jamie a dat din cap și s-a agățat cu mâna de gardul țarcului când o rafală foarte puternică de

vânt ne-a izbit, amenințând să ne dea de-a rostogolul. M-am întors ca să-i mai spun ceva.

— Încă un lucru. Ai să te porți frumos, ai să te dai bine pe lângă ei, iar Vikka, feciorul lui Kellin, îți va cânta în strună. Vor crede că nu ești decât un puști care vorbește vrute și nevrute ca o moară stricată, deși i s-a atras atenția să nu o facă. Și se poartă așa *tocmai* pentru că i s-a atras atenția să nu o facă.

Jamie m-a așteptat să continui, dar eram convins că știa ce anume aveam să adaug. Am citit asta în ochii lui tulburați. Nu mai făcuse niciodată așa ceva, chiar dacă își imaginase de multe ori cum va fi când o va face. Iar din exact acest motiv mă alesese tata să fiu eu șeful. Nu pentru că mă descurcasem bine în Mejis – căci nu mă descurcasem, nu tocmai – și nici pentru că eram fiul lui. Deși avea cumva legătură cu asta. Mintea mea era la fel ca a lui: rece și calculată.

— O să le zici sărarilor că există un martor al măcelului de la fermă. Dar că, evident, nu le poți spune cine este persoana respectivă, ci doar că l-a văzut pe metamorf în forma lui de om.

— Nu știm dacă Bill cel Tânăr l-a văzut, Roland. Și chiar de-ar fi așa, poate că nu i-a văzut chipul. Pentru numele tatălui tău, nu mai ții minte? Se ascundea sub maldărul ăla de hamuri.

— Foarte adevărat, însă metamorful nu are de unde să știe asta. Nu va ști decât că *s-ar putea* să fie adevărat, pentru că el a plecat de la fermă cu înfățișarea de om.

Am pornit din nou, cu Jamie lângă mine.

— Aici intervine Vikka. Se va îndepărta de tine și de ceilalți și va șopti la urechea cuiva – ar fi minunat dacă ar găsi un alt copil, preferabil unul cam de vârsta lui – că supraviețuitorul este fiul bucătarului. Bill Streeter.

— Bietul băiat tocmai și-a pierdut tatăl și tu vrei să-l folosești ca momeală.

— S-ar putea să nu ajungem până acolo. Dacă povestea voastră ajunge la urechile cui trebuie, este posibil ca acela pe care îl căutăm noi să o ia la goană către oraș. Și atunci îți vei da seama. Iar dacă ne înșelăm și metamorful nu este unul dintre sărari, atunci nu are nicio importanță ce zvonuri lansezi. Pentru că, să știi, s-ar putea să ne înșelăm.

— Dar dacă nu ne înșelăm, însă individul nu se trădează cu nimic?

— Atunci, îi veți aduce pe toți la închisoare. Am să-l pun pe băiat într-o celulă – una încuiată, pricepi tu – și îi veți perinda pe suspecți prin fața lui, unul câte unul. Am să-i cer lui Bill cel Tânăr să nu spună nimic, nici că da, nici că ba, până nu-i vede pe toți. Tu ai dreptate: s-ar putea să nu-l recunoască pe vinovat, chiar dacă îl voi ajuta să-și amintească o parte din cele întâmplate azi-noapte. Dar omul nostru nu are de unde să știe asta.

— E riscant, a zis Jamie. Pentru copil.

— Riscul e foarte mic, l-am contrazis eu. E ziuă, iar metamorful are înfățișare de om. Și, Jamie…

L-am apucat de braț și i-am șoptit:

— Voi fi și eu în celula aia. Nenorocitul va trebui să treacă de mine dacă vrea să pună mâna pe băiat.

Peavy s-a declarat mai încântat de planul meu decât se arătase Jamie. Nu m-a surprins. În fond, era vorba despre orașul lui. Și ce era Bill cel Tânăr pentru el? Fiul unui bucătar mort, doar atât și nimic mai mult.

Imediat ce mica expediție a pornit spre Sălașul Sărarilor, l-am trezit pe băiat și i-am spus că

plecăm la Debaria. A fost de acord, fără să pună nici măcar o singură întrebare. Părea ameţit şi cu minţile duse. Din când în când se freca la ochi cu pumnii. Când mergeam spre ţarcul animalelor, m-a mai întrebat o dată dacă eram sigur că tăicuţul lui murise. I-am spus că da. A oftat adânc, şi-a lăsat capul în jos şi s-a sprijinit cu mâinile de genunchi. L-am lăsat în pace câteva clipe, apoi l-am întrebat dacă vrea să-i înşeuez un cal.

— Dacă îmi dai voie să o iau pe Millie, pot să-i pun şaua şi singur. Eu îi dau de mâncare şi suntem prieteni buni. Oamenii zic că animalele ca ea, catârii adică, nu-s deloc deştepţi, da' Millie e.

— Hai să te văd cum poţi să îi pui şaua fără să te pomeneşti cu o copită în dos, i-am spus eu.

Şi mi-a arătat că poate, ba chiar repede şi bine. S-a urcat pe catâr şi mi-a zis:

— Socot că-s gata de drum.

Ba chiar a încercat să-mi zâmbească. Aproape că n-am putut să-l privesc. Începuse să-mi pară rău de planul pe care îl concepusem, dar nu trebuia decât să mă gândesc la masacrul pe care-l lăsam în urmă şi la chipul desfigurat al Suratei Fortuna ca să-mi amintesc care era miza.

— N-o s-o dărâme vântul? l-am întrebat eu, făcând un semn din cap spre catârul firav.

Picioarele lui Bill cel Tânăr aproape că atingeau pământul, încă un an şi băiatul va fi prea mare ca să o mai poată călări pe Millie, dar era foarte posibil ca anul următor să nu-l mai găsească în Debaria. Probabil că fiul bucătarului va fi atunci un alt rătăcitor într-o lume tot mai palidă şi fără viaţă. Iar Millie nu va mai fi decât o amintire.

— Nu există vântul ăla care s-o dărâme pe Millie, mi-a răspuns el mândru. E zdravănă ca un dromader.

— Aha, aşa zici tu? Şi, ia spune-mi, te rog, ce-i ăla dromader?

— Nu știu eu asta, că de unde să știu? Așa zice tăicuțu' meu. Da' l-am întrebat odată și nici el n-a știut ce-i aia.

— Hai să mergem! i-am spus eu. Ca să scăpăm de vântul și praful ăsta.

Însă intenționam să mă opresc o dată înainte de intrarea în oraș. Voiam să-i arăt ceva băiatului cât încă mai eram singuri.

Cam pe la jumătatea drumului dintre fermă și Debaria, am dat peste un șopron părăsit, probabil al vreunui cioban de prin părțile locului; și am sugerat să ne adăpostim acolo de praf și să îmbucăm ceva. Bill Streeter a acceptat bucuros. Își pierduse tatăl și pe toți cei care-i fuseseră aproape, dar tot copil era, un copil în creștere, și nu mai pusese nimic în gură de cu o seară în urmă.

Ne-am priponit calul și catârul la loc ferit de vânt și ne-am așezat pe jos în șopronul cu pricina, sprijinindu-ne cu spatele de perete. În coburii de la șa aveam niște bucăți de păstramă de vită înfășurate în frunze. Carnea era sărată rău, dar aveam în ploscă destulă apă de băut. Băiatul a hăpăit vreo șase felii de carne, făcându-le să-i alunece mai ușor pe gât cu câte o înghițitură de apă.

O rafală puternică de vânt a zguduit șopronul în care eram. Millie a scos un behăit nemulțumit, apoi a tăcut.

— O să-nceapă sigur simunul până la lăsarea întunericului, mi-a spus Bill cel Tânăr. Stai să vezi de n-am dreptate.

— Mie îmi place sunetul făcut de vânt, i-am mărturisit eu. Mi-aduce aminte de o poveste pe care mi-o citea mama când eram mic. „Vântul prin gaura cheii", așa se chema. O știi?

Bill cel Tânăr a clătinat din cap și m-a întrebat, evident interesat de cu totul altceva:

— Chiar ești pistolar, domnule? Nu mă păcălești?

— Da, chiar sunt.

— Îmi dai și mie unul din pistoalele tale, măcar un minuțel să-l țin în mână?

— Nici prin cap să nu-ți treacă una ca asta, l-am refuzat eu. Dar îți dau voie să te uiți la unul din astea, dacă vrei.

Am scos un cartuș și i l-am întins. L-a studiat cu atenție, de la baza din alamă și până la vârful din plumb.

— Pe toți zeii, ce greu e! Și lung! Bag mâna-n foc că ăla de-l capătă nu se mai scoală de jos.

— Așa este. Cartușul este un lucru periculos. Dar poate fi și ceva frumos. Vrei să vezi ce șmecherie știu să fac cu el?

— Sigur.

L-am luat înapoi și am început să-l mișc peste încheieturile degetelor, mișcându-mi-le ca pe claviatura unui pian. Bill cel Tânăr îl privea fascinat.

— Cum de reușești?

— Așa cum reușești orice, i-am răspuns eu. Prin exercițiu îndelungat.

— Mi-arăți și mie cum faci?

— Dacă te uiți cu atenție, ai să-ți dai seama și singur. Acum îl vezi… acum nu mai este.

Am palmat iute cartușul, dând impresia că se topise în aer. Eram cu gândul la Susan Delgado, așa cum mi se întâmplă mereu când fac scamatoria asta.

— Și uite-l iar!

Cartușul a dansat repede… apoi mai încet… și din nou repede.

— Urmărește-l cu ochii, Bill, și încearcă să-ți dai seama cum îl fac să dispară. Nu-ți lua ochii de la

el.

Mi-am coborât vocea până am ajuns să șoptesc cu blândețe:

— Uită-te la el cum se mișcă… urmărește-l… urmărește-l! Ți s-a făcut somn?

— Nițel, mi-a răspuns băiatul.

Ochii i s-au închis încet, apoi s-au deschis la loc.

— N-am prea dormit azi-noapte.

— Știu că n-ai dormit. Uită-te cum se mișcă. Uită-te cum încetinește. Uită-te cum dispare… și cum se răsucește iarăși.

Și am continuat să mișc cartușul înainte și înapoi. Înainte și înapoi. Și glasul vântului mi se părea la fel de blând ca șoaptele mele.

— Dormi, dacă vrei, Bill. Ascultă vântul și dormi. Dar ascultă și vocea mea.

— Te ascult, pistolarule.

A închis iar ochii și de data asta nu i-a mai deschis. Mâinile i se odihneau vlăguite pe genunchi.

— Te ascult cu luare-aminte.

— Vezi cartușul, da? Chiar dacă ai ochii închiși, tot îl vezi.

— Da… da'-i mai mare acum. Și strălucește ca aurul.

— Așa ți se pare?

— Da…

— Cufundă-te în somn, Bill, dar fii atent la vocea mea!

— Sunt atent.

— Vreau să te gândești la noaptea trecută. Vreau să-ți aduci aminte ce ai văzut și ce ai auzit. Bine?

O cută i-a apărut pe frunte.

— Nu vreau.

— E în regulă. Nu ai să pățești nimic. Totul s-a întâmplat în trecut și eu sunt cu tine acum.

— Ești cu mine. Și ai pistoale.

— Da, am. Nu ți se va întâmpla nimic atâta vreme cât îmi auzi glasul, pentru că sunt lângă tine. Am eu grijă să nu pățești nimic. Înțelegi?

— Da.

— Tăicuțul tău ți-a spus să pleci și să te culci sub cerul liber.

— Da. Avea să fie o noapte caldă.

— Dar nu ăsta a fost motivul pentru care te-a trimis să dormi afară, nu-i așa?

— Nu. Din cauza lui Elrod m-a trimis. Odată a învârtit de coadă motanul pe care-l aveam în baracă și l-a zvârlit cât colo și cred că a pățit ceva, că nu s-a mai întors. Câteodată i se năzare pe mine și mă trage de păr și cântă „Băietu' care a iubit-o pe Jenny". Taica nu poate să-l oprească, pen' că Elrod e mai zdravăn și l-ar doborî cu o singură lovitură. Unde mai pui că are și un cuțit în carâmbu' de la cizmă. Și taie cu el. Da' uite că n-a putut să taie fiara.

Mâinile împreunate pe genunchi au început să-i zvâcnească.

— Elrod a murit și mă bucur tare. Îmi pare rău de toți ăilalți… și de tăicuțu' meu. Nu știu ce o să se aleagă de mine fără tăicuțu' meu… da' mă bucur că Elrod nu mai e. N-o să-mi mai facă rău. N-o să mă mai sperie. Am văzut, da, am văzut.

Prin urmare *știa* mai multe decât îl lăsa mintea să-și amintească.

— Acum ești pe pășune.

— Pe pășune.

— Învelit cu pătura și porocul.

— *Pologu'.*

— Cu pătura și pologul. Nu dormi încă. Poate că te uiți în sus, la stele. La Steaua Bătrână și la Mama Bătrână…

— Ba nu, ba nu. Dorm, s-a împotrivit Bill. Da' mă trezesc țipetele. Țipetele din baracă. Și zgomotele de luptă. Ceva se sparge. Și ceva *rage*.

— Și ce faci?

— Mă duc acolo. Mi-e frică, da' taica… tăicuțu' meu e acolo. Mă uit pe geamu' din capăt. E din hârtie, da' tot se vede prin el. Mai mult decât îmi doresc. Pentru că văd… văd… pot să mă trezesc acum, domnule?

— Încă nu. Ține minte că sunt lângă tine.

— Ți-ai scos pistoalele, domnule?

Bietul băiat tremura tare.

— Le-am scos. Ca să te apăr. Ce vezi?

— Sânge. Și o dihanie.

— Îți dai seama ce este?

— Urs. Da'-i atâta de înalt că ajunge cu capul la tavan. Merge prin mijlocul barăcii… printre paturi, pe picioarele de dinapoi… și-i înhață… îi înhață pe ăia dinăuntru și-i face harcea-parcea cu ghearele alea mari și lungi pe care le are.

Lacrimile au început să-i șiroiască de sub pleoapele închise.

— Ultimu' a fost Elrod. S-a repezit la ușa din spate… știi tu, aia care dă la stiva de lemne… da' când a priceput c-o să-l prindă înainte să apuce să iasă pe ea, s-a întors să se lupte. Cu cuțitul ăla de-l avea la cizmă. S-a repezit să-l înfigă în lighioană…

Și atunci mâna dreaptă a băiatului s-a ridicat foarte încet, ca și cum s-ar fi mișcat prin apă. Avea pumnul strâns. A făcut gestul de a înjunghia pe cineva.

— Ursu' i-a apucat brațul și i l-a smuls din umăr. Elrod a urlat. Am văzut odată un cal care a zbierat așa ca el, atunci când a călcat într-o groapă și și-a rupt piciorul. Creatura aia… ea l-a lovit peste față pe Elrod chiar cu brațul lui. Și a țâșnit sângele în toate direcțiile. Și zgârciurile fluturau și se încolăceau în jurul pielii ca niște corzi. Elrod s-a sprijinit de ușă și a început să alunece în jos. Ursu' l-a săltat de acolo și și-a înfipt colții în gâtu' lui și s-

a auzit un *zgomot…* i-a retezat capul cu o singură mușcătură. Vreau să mă trezesc acum. *Te rog.*

— Ai să te trezești imediat. Ce ai făcut atunci?

— Am fugit. Către casa mare, da' sai Jefferson… el… el…

— Ce a făcut?

— A *tras* în mine! Nu zic că dinadins. Cred că m-o fi văzut cu colțu' ochiului și și-a zis că… Am auzit cum șuieră glonțu' pe lângă mine. *Vâjjjj!* Așa de aproape a trecut. Și am fugit spre țarcu' de animale. Am trecut printre pari. Pe când fugeam, am mai auzit încă două pușcături. Și alte urlete. Nu m-am uitat în urmă, da' am știut că era sai Jefferson.

Partea aceasta o înțeleseserăm și noi din urme și rămășițele oamenilor: fiara ieșise în goana mare din baracă, smulsese arma din mâna fermierului și-i îndoise țeava, apoi îl spintecase pe Jefferson, îi scosese mațele și îl aruncase în baracă alături de cadavrele angajaților lui. Bill cel Tânăr fusese salvat de focul tras asupra lui. Dacă Jefferson nu ar fi încercat să-l împuște, băiatul s-ar fi refugiat în casa mare și ar fi fost măcelărit acolo, alături de femeile din familia fermierului.

— Și te-ai ascuns în magazia aia veche, unde te-am găsit noi.

— Da, da, așa fac. Mă ghemuiesc sub hamuri. Da' aud ceva… fiara, fiara se apropie.

Trecuse iar la timpul *prezent* al amintirii, iar cuvintele îi ieșeau mai lent din gură, întrerupte de hohote de plâns. Îmi dădeam seama că îl rănesc, știam și eu câtă suferință pot produce amintirile cumplite, dar am insistat să continue. Trebuia să o fac, întrucât ce se petrecuse în magazia abandonată era cea mai importantă parte a întâmplării și doar Bill cel Tânăr fusese acolo. De două ori a încercat să se întoarcă la timpul *trecut* al aducerii aminte, iar acesta era semnul că

încearcă să iasă din transă, așa că l-am dus mai adânc. Până la urmă am aflat totul.

Mi-a povestit despre groaza care l-a cuprins când se apropia de el creatura care mârâia și fornăia fioros. Despre cum sunetele astea s-au transformat în zbierete de pisică. Blestemăția aia a și urlat la un moment dat, așa mi-a spus Bill cel Tânăr; și atunci și-a dat drumul în pantaloni. N-a putut să se stăpânească. Aștepta ca pisica aia să intre în magazie, știind că-l va găsi imediat după miros – după mirosul de urină –, dar pisica nu l-a găsit. Nu a mai auzit nimic o vreme… nimic… apoi au început alte urlete.

— Mai întâi zbieretele alea sunt de pisică; și după aia sună ca un om. Sunt pițigăiate, ca de femeie, apoi coboară și coboară până ajung să fie urlete de bărbat. Și zbiară și zbiară. Și mă face și pe *mine* să simt că vreau să zbier. Și m-am gândit…

— Te gândești, i-am spus eu. Te gândești, Bill, la prezent, pentru că toate astea se petrec chiar acum. Doar că eu sunt aici și te apăr. Mi-am scos pistoalele.

— Și mă gândesc că o să mi se crape capul. Da' se oprește… și intră în magazie.

— Merge prin mijloc și se îndreaptă spre cealaltă ușă, așa este?

Băiatul a clătinat din cap:

— Nu merge. Se târșâie. *Se împleticește.* De parcă-i rănit. Trece chiar pe lângă mine. Acuma-i *om.* Un *bărbat.* Dă să cadă, da' se apucă de ușa boxei și își revine. Și pornește iar și parcă se ține pe picioare ceva mai bine.

— Ți se pare că a mai căpătat ceva putere?

— Da.

Dar deja știam răspunsul.

— Nu. Nu-i văd decât picioarele. Printre curele și hamuri. E lună și i le văd foarte bine.

Poate că i le văzuse foarte bine, așa cum spunea, însă eram sigur că nu-l vom putea identifica pe metamorf după picioare. Am deschis gura, intenționând să-l scot din transă, dar chiar atunci a mai spus ceva.

— Are un inel la gleznă.

M-am aplecat spre el, de parcă m-ar fi putut vedea… deși, poate că ar fi putut, chiar și cu ochii închiși, dacă era în transă adâncă.

— Ce fel de inel? Din metal, ca o cătușă?

— Nu știu ce-i aia.

— Ceva ca un inel de căpăstru?

— Nu, nu, nu. Ca aia de pe brațul lu' Elrod, numa' că acolo-i o femeie despuiată.

— Despre un tatuaj vorbești tu, Bill?

Băiatul zâmbi prin transă.

— Aha, așa se cheamă. Da' ăsta nu era un desen, numa' un inel albastru în jurul gleznei. Un inel albastru în pielea lui.

Atunci mi-am zis: *Te-am prins*, *nenorocitule! Tu nu știi încă, sai metamorfule*, *dar te-am prins.*

— Pot să mă trezesc acum, domnu'? Vreau să mă trezesc.

— Mai ai ceva să-mi spui?

— Semnul alb?

Mi s-a părut că își adresa sieși întrebarea asta.

— Ce semn alb?

A clătinat foarte încet din cap, fără să-mi răspundă. Am decis să-l las în pace. Îi ajunsese.

— Urmează sunetul vocii mele. Vei lăsa în urmă tot ce s-a întâmplat azi-noapte și nu te vei mai necăji, pentru că s-a terminat. Vino, Bill, vino!

— Vin.

Și a început să-și rotească ochii în spatele pleoapelor închise.

— Ești în siguranță. Măcelul de la fermă a fost în trecut. Ești de acord cu mine?

— Da…

— Unde ne aflăm noi acum?

— Pe drumul spre Debaria. Mergem la oraș. N-am fost acolo decât o singură dată. Tăicuțu' meu mi-a cumpărat bomboane.

— O să-ți cumpăr și eu, i-am promis, pentru că te-ai descurcat de minune, Tinere Bill, de la Ferma Jefferson. Acum deschide ochii.

I-a deschis, dar în primele câteva clipe s-a uitat la mine fără să mă vadă. Apoi privirea i s-a limpezit și a zâmbit nesigur.

— Am ațipit.

— Chiar așa. Acum trebuie să ne grăbim să ajungem în oraș până nu se întețește vântul și mai tare. Te simți în stare să mergi, Bill?

— Da.

S-a ridicat în picioare și a adăugat:

— Am visat bomboane.

Le-am găsit pe cele două ajutoare (mai puțin destoinice) în biroul șerifului. Unul dintre cei doi bărbați – un ins corpolent, cu pălărie neagră, încinsă cu o bandă bălțată și vulgară din piele de șarpe cu clopoței, se odihnea în scaunul lui Peavy. Mi-a observat pistoalele și a sărit în picioare.

— Ești pistolaru' de care am auzit, așa-i? Bucuros de cunoștință, bucuros de cunoștință, bucuroși suntem amândoi. Da' ăsta mic cine-i?

Fără să catadicsesc a-i răspunde, l-am condus pe Bill cel Tânăr pe sub arcadă, spre închisoare. Băiatul s-a uitat curios la celule, dar fără pic de teamă. Sam Sărățelul fusese eliberat de ceva vreme, dar duhoarea lui încă persista.

L-am auzit pe celălalt ajutor în spatele meu:

— Și ce anume crezi că faci aici, tinere sai?

— Treaba mea ce fac, i-am răspuns eu. Du-te în birou și adu-mi cheile de la celulele astea. Și

grăbește-te, dacă ești amabil.

În niciuna din celulele mai mici paturile nu aveau saltele, așa că l-am dus pe Bill cel Tânăr în celula pentru bețivi și turbulenți, unde îmi petrecusem noaptea dinainte împreună cu Jamie. Pe când apropiam două paturi, încercând să-i ofer nițeluș mai mult confort băiatului – și, în fond, după câte pătimise, avea dreptul la tot confortul din lume – Bill s-a uitat la harta desenată pe perete.

— Ce-i asta, sai?

— Nu te privește, i-am răspuns eu. Acum, ascultă bine la ce-ți spun. Am să te încui înăuntru, dar nu trebuie să te sperii, pentru că nu ai făcut nimic rău. Te încui ca să fii în siguranță. Am ceva de făcut și, după ce termin, o să intru și eu lângă tine.

— Și o să stăm amândoi încuiați, a zis băiatul. Să ne încui pe amândoi. Că poate se întoarce creatura.

— Acum îți aduci aminte?

— Puțin, mi-a spus el, privind în pământ. La început nu era om… da' după aia a fost. L-a omorât pe taica.

Și-a apăsat ochii cu podul palmelor și a suspinat adânc:

— Bietu' tăticuțu' meu!

Ajutorul de șerif cu pălăria cea neagră s-a întors cu cheile. Celălalt era chiar în spatele lui și amândoi se holbau la băiat, de parcă era capra cu două capete de la bâlci.

Am luat cheile.

— Bun! Acum, valea înapoi în birou, amândoi!

— Mi se pare că te cam întreci cu gluma, tinere, mi-a zis Pălărie-Neagră.

Iar celălalt – un individ mititel, cu o bărbie proeminentă – l-a aprobat bâțâind energic din cap.

— Plecați acum, am spus din nou. Băiatul are nevoie de odihnă.

M-au măsurat din priviri și apoi au plecat. Adică au adoptat atitudinea corectă. Unica atitudine, de fapt. Căci nu eram deloc într-o stare de spirit bună.

Băiatul nu și-a dat jos mâinile de la ochi până nu s-au stins zgomotele pașilor celor doi.

— Ai să-l prinzi, sai?

— Da.

— Și ai să-l omori?

— Asta *vrei* tu?

S-a gândit puțin și apoi a dat din cap.

— Da, vreau. Pentru tot ce i-a făcut lu' tăicuțu' meu și lu' sai Jefferson și la toți ăilalți. Chiar și lu' Elrod.

Am închis ușa de la celulă, am găsit cheia potrivită și am încuiat-o. Mi-am atârnat inelul cu chei de încheietura mâinii, pentru că era prea mare ca să-mi încapă în buzunar.

— Îți promit ceva, Tinere Bill, i-am spus eu înainte să plec. Și, uite, mă jur pe numele tatălui meu că am să-mi țin cuvântul. Nu am să-l omor acolo unde-l voi găsi, ci am să-l aduc să atârne în ștreang în fața ta, iar eu însumi am să-ți dau pâinea pe care s-o împrăștii sub picioarele lui moarte.

Când m-am întors în biroul lui Peavy, am observat că cele două ajutoare (mai puțin destoinice) ale sale mă priveau cu prudență și ostilitate evidentă. Nu mi-a păsat câtuși de puțin. Am atârnat inelul cu cheile de la celule într-un cui aflat lângă telifun și le-am spus:

— Am să mă întorc într-un ceas, poate chiar mai puțin. Până atunci nu intră absolut nimeni în

închisoare. Și când spun „nimeni” mă refer și la voi doi.

— Cam obraznic pentru unu’ așa necopt ca tine! a fost de părere cel cu bărbia proeminentă.

— Vă sfătuiesc să faceți exact ce v-am spus, am continuat eu, prefăcându-mă că nu l-am auzit. Nu-i bine să mă supărați. Ați înțeles?

Pălărie-Neagră a dat din cap în silă.

— Da’ n-ai tu grijă, că o să-i zicem lu’ Șerifu’ cum te-ai purtat cu noi.

— Pentru asta va trebui să mai fiți încă în stare de vorbit atunci când veți da ochii cu el, le-am mai spus eu și am ieșit.

Vântul se tot întețise și stârnea valuri mari de praf grunțuros, cu iz de sare, printre clădirile cu fațade false. Cu excepția câtorva bieți cai priponiți, cu capetele plecate și cu dosurile întoarse în direcția de unde bătea vântul, eram singur pe strada mare din Debaria. M-am necăjit când am văzut nefericitele animale, căci eu niciodată nu mi-aș fi părăsit calul așa, nu aș fi lăsat-o așa nici pe Millie, catârul băiatului; așa că i-am dezlegat și i-am dus în grajdul comunal de la capătul străzii. Grăjdarul i-a primit cu bucurie, mai ales atunci când i-am întins una din monedele de aur pe care le aveam în buzunarul secret al vestei.

I-am pus și două întrebări. Iar la prima el mi-a răspuns că nu, nu există niciun giuvaiergiu în Debaria; și, din câte știe, nu a existat niciodată. Însă la a doua mi-a zis că da, și mi-a arătat atelierul potcovarului de peste drum. Fierarul stătea în prag și vântul puternic îi flutura poalele șorțului din piele, plin cu unelte. Am traversat strada și el m-a întâmpinat ducând pumnul la frunte.

— Hail!

L-am salutat și eu și i-am explicat ce anume îmi trebuie – mai bine spus, ce anume îmi spusese Vannay că mi-ar trebui. M-a ascultat cu atenție, apoi a luat cartușul pe care i l-am întins, cel folosit atunci când îl hipnotizasem pe Bill cel Tânăr. Meșterul l-a ridicat în lumină.

— Știi cumva cam câte dramuri[24] de praf de pușcă are?

Firește că știam:

— Cincizeci și șapte.

— Atât de mult? Zeilor! Mare minune că nu-ți explodează țeava de la pistol când apeși pe trăgaci!

Cartușele din armele tatălui meu – cele care vor deveni ale mele într-o bună zi – aveau câte șaptezeci și șase, dar nu i-am spus asta fierarului. Oricum nu m-ar fi crezut.

— Poți face ce ți-am cerut, sai?

— Cred că da.

A mai cugetat un pic, apoi a dat din cap mai hotărât.

— Da, pot. Numa' că nu azi. Nu vreau să dau foc la cuptor cât bate vântul ăsta. Un singur tăciune dac-o ia razna, și tot orașul ia foc. Nu mai avem pompieri de pe vremea când se juca taica cu puța în țărână.

Mi-am scos punga cu galbeni și am luat de acolo două monede. Am chibzuit puțin și am adăugat-o pe a treia. Fierarul se holba uluit la ele. Reprezentau câștigul lui pe doi ani.

— Astăzi îmi trebuie, i-am spus eu.

A rânjit la mine, dezvelindu-și dinții incredibil de albi prin pădurea deasă a bărbii lui roșcate.

— Of, sai, banu-i ochiu' dracului, nu știi? Pentru ăia de-i ții în mână aș fi în stare să dau foc la toată Baronia Gilead! Din temelii! Îți fac ce mi-ai cerut până la apus.

— Până la ora trei.

— Da, da, asta am vrut și eu să zic. Chiar când o bate ceasu', niciun minuțel mai târziu.

— Bine. Acum, spune-mi, te rog, în care cârciumă de pe-aici se mănâncă cel mai bine?

— Păi, nu-s decât două și în niciuna nu-i mâncare ca la mama acasă, da' nici nu te otrăvești dacă bagi la ghiozdan. Probabil a mai bună e Bodega lu' Racey.

Mi-a fost suficient; un băiat în creștere ca Bill Streeter va prefera oricând cantitatea în locul calității. Așa că am pornit spre bodega cu pricina, mergând mult mai greu acum când vântul îmi bătea din față. O *să-nceapă sigur simunul până la lăsarea întunericului*, îmi spusese băiatul și mi se părea că avusese dreptate. Bietul copil trecuse prin multe și avea nevoie de odihnă. Și acum, că aflasem despre tatuajul acela de la glezna metamorfului, probabil că nu mai aveam nevoie de el… însă bestia nu avea cum să știe asta. Dar Bill cel Tânăr era în siguranță în închisoare. Cel puțin așa speram.

Am luat niște tocană. Și aș fi putut să jur că fusese sărată cu pulbere alcalină în loc de sare normală, dar băiatul și-a hăpăit toată porția și a terminat-o și pe a mea atunci când am dat farfuria la o parte. Unul dintre ajutoarele de șerif mai puțin destoinice făcuse cafea, pe care am băut-o din cănuțe din tablă. Am mâncat în celulă, așezați pe jos, cu picioarele încrucișate. Eram atent la țârâitul telifunului, dar aparatul a rămas mut. Nu m-a surprins. Chiar dacă Jamie și Marele Șerif ajunseseră în preajma unuia, era foarte posibil ca vântul să fi dat jos cablurile.

— Cred că știi foarte multe despre furtunile astea cărora tu le zici „simunuri”, i-am spus eu Tânărului Bill.

— O, da. Acu’ e vremea lor. Văcarii nu pot să le sufere, iar ăia angajați cu ziua și mai și, pen’ că, dacă-s plecați pe câmp, tre’ să doarmă afară și asta-i rău. Și nici nu pot face un foc de tabără, din cauza…

— Din cauza tăciunilor aprinși, am spus eu, aducându-mi aminte de vorbele fierarului.

— Exact așa. Nu mai e tocană, nu?

— Nu mai e, dar mai am ceva pentru tine.

Și i-am dat o pungă mică. S-a uitat înăuntru și s-a luminat la față.

— Bomboane! Cioco!

A întins punga spre mine:

— Na! Ia tu primul!

Am luat o bomboană micuță de ciocolată, apoi i-am dat punga înapoi.

— Mănâncă tu restul. Ai grijă doar să nu te strici la burtă.

— N-o să mă stric!

Și a început să-și îndese bomboanele în gură. Îmi făcea nespusă plăcere să-l văd cum le mănâncă cu atâta poftă. După cea de-a treia, pe care o studiase cu multă atenție înainte să și-o vâre în gură, dându-mi senzația că urmăresc o veveriță cu aluna dintre lăbuțe, m-a întrebat:

— Ce o să se aleagă de mine, sai? Acu’ că taica nu mai e?

— Nu știu, dar va curge apă dacă asta-i vrerea Domnului.

Deja aveam oarece idee despre locul unde avea să curgă apa aceea. Dacă reușeam să-l răpunem pe metamorf, o anumită doamnă, peste poate de trupeșă, pe numele ei Everlynne, ne va datora un favor. Și mă îndoiam că Bill Streeter ar fi fost primul copil de pripas căruia i-ar fi oferit adăpost.

Am revenit la problema cu simunul.

— Cât de mult se va mai înteți vântul?

— Păi, o să se facă vijelie-vijelie. Și o să o țină tot așa până după miezul nopții. Da' o să se stingă până mâine la amiază.

— Știi cumva unde locuiesc sărarii?

— Da, ba chiar am și fost acolo. O dată am fost cu taica la niște curse de le fac acolo. Și altădată m-am dus cu niște văcari de-ai noștri să căutăm animalele rătăcite. Sărarii le iau în ograda lor și tre' să plătim bani grei pentru alea care poartă semnul lui Jefferson.

— Prietenul meu s-a dus într-acolo cu șeriful Peavy și cu încă doi oameni. Crezi că au vreo șansă să se întoarcă înainte de căderea nopții?

Eram convins că îmi va răspunde că nu, nici vorbă; dar ce a spus m-a surprins:

— Pentru că locul ăla e mai la vale de Târgu' Sărat, care-i pe partea asta de Mica Debaria, eu zic că da. Dacă dau bice.

M-am bucurat atunci că avusesem inspirația să-i spun fierarului să se grăbească, cu toate că aveam destulă minte cât să nu pun mare bază pe spusele unui băiețel.

— Ascultă la mine, Tinere Bill. Când se vor întoarce, probabil că vor aduce cu ei și câțiva sărari. Poate peste zece, poate chiar douăzeci. Jamie și cu mine îi vom purta prin închisoare, ca să poți să te uiți bine la ei. Dar să nu-ți fie teamă, pentru că ușa de la celula ta va rămâne încuiată. Și nu trebuie să spui nimic, nicio vorbuliță nu-ți cer să rostești, ci doar să te uiți cu mare atenție la ei.

— Dacă tu crezi că l-aș putea recunoaște pe ăla de l-a ucis pe tăicuțu' meu, să știi că nu pot. Nici măcar nu-mi aduc aminte dacă l-am văzut sau nu.

— Probabil nici nu va fi nevoie să te uiți la toți, i-am spus eu.

Și chiar asta credeam. Urma să-i băgăm în biroul șerifului Peavy în grupuri de câte trei și să le cerem să-și suflece cracii pantalonilor. Când îl vom descoperi pe cel cu tatuajul albastru la gleznă, ne vom fi prins omul. Nu că era *om.* Nu mai era. Nu tocmai.

— Mai vrei o bomboană, sai? Au mai rămas trei și eu nu mai pot.

— Păstrează-le pentru mai târziu, i-am spus eu ridicându-mă de pe dușumeaua celulei.

Văzând ce fac, s-a înnegurat la față.

— Ai să te întorci? Nu vreau să stau singur aici.

— Am să mă întorc, sigur.

Am ieșit, am încuiat ușa celulei și i-am aruncat cheile printre gratii.

— Vezi, să-mi descui tu când am să mă întorc.

Pe ajutorul gras, cu pălăria neagră, îl chema Strother. Pe cel cu bărbia ieșită în afară îl chema Pickens. S-au uitat amândoi la mine cu îngrijorare și neîncredere, combinație ce mie mi s-a părut destul de bună venind din partea unora de teapa lor. Mă descurcam cu îngrijorarea și neîncrederea.

— Dacă v-aș întreba despre un bărbat cu un inel albastru tatuat pe gleznă, ați fi în stare să-mi spuneți ceva?

Au schimbat o privire, apoi Pălărie-Neagră, adică Strother, mi-a răspuns:

— Fortul.

— Despre care anume fort este vorba?

Deja nu-mi plăcea cum sună.

— Fortul Beelie, a catadicsit să-mi explice Pickens, uitându-se la mine de parcă eram cel mai idiot dintre idioți. N-ai auzit de el? Și mai zici că ești pistolar?

— Orașul Beelie se află la vest de aici, nu-i așa?

— S-a aflat, mi-a zis Strother. Acum e Orașul Fantomă Beelie. Mai acu' cinci ani, au trecut bandiții prin el și l-au distrus. Unii zic că erau oamenii lui John Farson, da' eu nu cred. Nu se poate. Ăia de au făcut prăpăd au fost doar niște tâlhari de rând, de-ăia normali. Odinioară acolo era un avanpost de miliție[25] – adică în vremurile când încă mai *exista* miliție – și Fortul Beelie era punctul lor de lucru. Acolo-i trimitea judele pe hoți și pe asasini și pe trișori atunci când ținea judecăți.

— Și pe vrăjitoare, și pe magi, s-a băgat în vorbă Pickens.

Avea aerul unuia care-și amintește de zilele bune de demult, când trenurile își respectau orarul și telifunul suna mai des.

— Practicanți ai artelor întunecate.

— Odată au prins un canibal, mi-a spus Strother. O mâncase pe nevastă-sa.

Iar vorbele astea l-au făcut să chicotească prostește, deși nu mi-am putut da seama dacă se hlizea din cauza felului de mâncare ales de individul despre care îmi povestea ori a relației pe care o avusese acela cu mâncarea lui.

— Tipu' a fost spânzurat, mi-a destăinuit Pickens deznodământul poveștii.

A luat o îmbucătură din tutunul de mestecat și a început să-l rumege, mișcându-și caraghios falca aia ieșită în afară. Nu-și pierduse aerul de om care-și aduce aminte de un trecut mai bun, mai roz.

— În vremurile alea se spânzurau oameni cu duiumul în Fortul Beelie. M-am dus și eu de câteva ori cu tătâne-miu și cu maica să mă uit. Maica lua de-ale gurii.

Începuse să dea încet și visător din cap.

— Da, da, multă lume era acolo. Veneau oameni din toate colțurile ținutului ca să se uite cum îs

spânzurați ticăloșii. Era ca la iarmaroc. Tot felu' de tarabe și oameni șmecheri care făceau chestii șmechere. Jonglau și făceau scamatorii și alte alea. Ba chiar se puneau la cale și lupte între câini. Da' sigur că spectacolul adevărat era atunci când îi spânzurau pe ăia.

Acum începuse să chicotească.

— Mi-aduc aminte de unu care s-a apucat să danseze o commala îndrăcită atunci când nu s-a deschis trapa și…

— Și ce legătură au toate astea cu tatuajul albastru de la gleznă?

— Ohoho! a exclamat Strother, aducându-și aminte de unde pornisem. Orice deținut din Beelie are unul din astea, pricepi matale? Deși nu țiu minte dacă erau făcute ca să-i pedepsească ori ca să-i identifice în caz că evadau atunci când îi scoteau la muncă. Da' toate astea s-au terminat acu' zece ani, când s-a închis Fortu'. De-aia bandiții au putut să-și facă mendrele prin oraș, pricepi matale, pen' că miliția a plecat și Fortu' s-a închis. Acu' tre' să ne descurcăm singuri cu toate elementili alea negative și cu toate scursorile care e pe-aici.

Și m-a măsurat din cap și până în picioare cu o insolență pe care nu o mai întâlnisem până atunci.

— Nu prea căpătăm ajutor de la Gilead. Nu, dom'ne, nu prea căpătăm mai deloc. Ba mai degrabă ne-ar ajuta John Farson. Și e unii care ar vrea să trimită o echipă de negociatori către vest să-i ceară sprijinul.

Poate că a văzut ceva în ochii mei, că s-a îndreptat imediat în scaun și s-a grăbit să mă asigure:

— Da' nu io, io nu, niciodată! Io cred în puterea legii și în Neamul lu' Eld.

— Toți credem, a întărit și Pickens, bâțâind energic din cap, mai să și-l scoată din gât.

— Ați putea să vă dați cu presupusul și să-mi ziceți dacă voi credeți că unii dintre cei care lucrează în minele de sare au fost închiși în Fortul Beelie înainte de desființare? i-am întrebat eu.

Mi s-a părut că Strother s-a gândit ceva mai mult înainte de a-mi răspunde:

— O, probabil că a fost câțiva. Zic io că cam patru la fiecare zece, nu mai mulți.

În anii care au urmat am învățat să-mi stăpânesc reacțiile, dar atunci eram fără experiență și probabil că mi-a sesizat groaza. Și l-a bucurat. A zâmbit. Mă îndoiesc că bănuia măcar cât de aproape de lacrimi îl aducea zâmbetul acela. Însă avusesem două zile foarte grele și nu mă puteam gândi decât la Bill cel Tânăr.

— Da' cine-ți închipui dumneatale că s-ar băga în curu' pământului să sape la sare pe o leafă de nimic? m-a întrebat ironic Strother. Cetățenii model ai urbei?

Prin urmare, Bill cel Tânăr urma să aibă ceva treabă. Tot ce puteam spera era ca individul pe care îl căutam să nu-și fi dat seama că băiatul nu-i văzuse decât glezna.

Când m-am întors la celulă, l-am găsit pe Bill cel Tânăr culcat pe unul din așternuturile din paie și mi-am închipuit că doarme. Dar s-a ridicat în fund de îndată ce mi-a auzit zgomotul pașilor. Avea ochii roșii și obrajii uzi. Deci jelise, nu dormise. Am intrat, m-am așezat lângă el și l-am luat cu brațul pe după umeri. Nu mi-a fost deloc ușor să fac gestul ăsta – știu ce înseamnă să oferi mângâiere și compasiune, dar niciodată nu m-am priceput s-o fac. Dar știam și ce înseamnă să-ți pierzi un părinte. Măcar atât aveau în comun Tânărul Bill și Tânărul Roland.

— Ți-ai terminat bomboanele? l-am întrebat eu, încercând să glumesc.

— Nu mai vreau, a oftat el.

O rafală vârtoasă de vânt aproape că a zguduit clădirea. Apoi vijelia s-a mai calmat.

— Nu pot să sufăr sunetul ăsta, mi-a zis el – exact cum îmi spusese și Jamie DeCurry mai devreme.

Am zâmbit și i-am ascultat și celelalte nemulțumiri.

— Și nu pot să sufăr să fiu închis aici. E ca și cum *eu* aș fi făcut ceva rău.

— N-ai făcut nimic rău, i-am spus eu.

— Poate că n-am făcut, da' deja mi se pare că stau aici dintotdeauna. Că sunt întemnițat aici. Și dacă oamenii tăi n-o să se întoarcă până la noapte înseamnă că o să mai am de stat. Nu-i așa?

— Îți țin eu de urât, i-am zis. Am să le cer ajutoarelor de șerif un pachet de cărți și o să jucăm macao sau toci sau ce vrei tu.

— Tociu-i pentru copii, a mormăit el ursuz.

— Atunci, jucăm „Păzea" sau poker – pokerul e pentru oameni mari, nu? Știi să joci?

A clătinat din cap, apoi și-a șters obrajii. Începuse iarăși să plângă.

— Te învăț eu. Jucăm pe bețe de chibrituri.

— Mai bine îmi spui povestea aia de care mi-ai zis atunci când ne-am oprit în adăpostul ciobanului. Nu mai știu cum se cheamă.

— „Vântul prin gaura cheii", i-am spus eu. Dar e o poveste lungă.

— Păi, avem vreme, nu?

Nu l-am contrazis.

— Are și părți mai de groază. Pe mine nu m-au impresionat prea tare, pentru că, atunci când mi-a citit-o mama, eram în patul meu, în siguranța căminului meu. În schimb, tu ai pătimit atâtea…

— N-are a face, mi-a zis băiatul. Poveștile te fac să uiți de toate. Dacă sunt bune, firește. Asta-i bună?

— Da. Sau așa mi se pare mie.

— Atunci, spune-mi-o.

Mi-a zâmbit ușor și a glumit:

— Dacă-mi place, am să-ți dau două din bomboanele alea care mi-au rămas.

— Păstrează-le pentru tine, iar eu am să-mi răsucesc o țigară.

M-am gândit puțin la cum anume să încep, apoi l-am întrebat:

— Știi poveștile alea care încep cu „A fost odată ca niciodată, pe vremea când nu se născuse încă bunicul bunicului tău”?

— Toate încep așa. Așa începeau și alea pe care mi le-a zis tăticuțu’ meu. Înainte să-mi spună că am crescut prea mare pentru povești.

— Nimeni nu-i prea mare pentru povești, Bill. Că ești bărbat sau băiețel, femeie în toată firea ori fetiță, niciodată nu ești prea bătrân pentru povești. Trăim pentru ele.

— Așa zici tu?

— Așa zic.

Mi-am scos tutunul și foițele. Mi-am răsucit încet și cu grijă țigara, căci pe atunci abia ce începusem să mă deprind cu obiceiul acesta. Când am considerat că țigara era bine făcută, am aprins un băț de chibrit frecându-l de perete. Bill se așezase cu picioarele încrucișate pe salteaua din paie. Luase o bomboană pe care o răsucise între degete, așa cum îmi răsucisem și eu țigara, și acum se pregătea să o mănânce.

Am început să-i spun povestea. Vorbele îmi ieșeau încet și cu multe ezitări din gură, pentru că în vremurile acelea nici la arta povestirii nu eram bun… deși, cu timpul, am învățat să mă pricep. Am fost nevoit să învăț. La fel ca toți pistolarii. Însă, pe

măsură ce vorbeam, cuvintele au pornit să mi se lege mai lesne și mai firesc. Pentru că auzeam în minte vocea mamei mele. Și parcă ea spunea povestea cu gura mea: fiecare intonație, fiecare pauză exact așa cum le auzisem și eu demult.

Am observat cum povestea mea îl captivează tot mai mult pe Bill cel Tânăr. Și m-am bucurat – era ca și cum l-aș fi hipnotizat din nou, însă într-un mod mult mai plăcut. Într-un mod mult mai onest. Însă cel mai mult m-am bucurat pentru că auzeam din nou vocea mamei. Era ca și cum trăia iarăși, dar undeva în adâncul meu. M-a durut, desigur, dar am descoperit cu timpul că adesea lucrurile minunate te dor. Probabil că voi nu credeți, dar, așa cum spun bătrânii, lumea stă într-o rână și are un sfârșit.

— A fost odată ca niciodată, pe vremea când nu se născuse încă bunicul bunicului tău, a fost un băiat pe care îl chema Tim și care locuia împreună cu mama lui, Nell, și cu tatăl lui, Ross cel Mare, la marginea unui ținut virgin, numit Pădurea Fără Sfârșit. O vreme toți trei au dus o viață destul de bună, cu toate că nu aveau prea multe…

VÂNTUL PRIN GAURA CHEII

Odată ca niciodată, pe vremea când nu se născuse încă bunicul bunicului tău, a fost un băiat pe care îl chema Tim și care locuia împreună cu mama lui, Nell, și cu tatăl lui, Ross cel Mare, la marginea unui ținut virgin, numit Pădurea Fără Sfârșit. O vreme toți trei au dus o viață destul de bună, cu toate că nu aveau prea multe.

— Doar patru lucruri îți voi lăsa moștenire, i-a zis Ross cel Mare fiului său, dar sunt suficiente. Poți să îmi spui care sunt lucrurile acestea, băiete?

Tim i le mai enumerase de multe, foarte multe ori, dar nu se plictisea niciodată de asta.

— Toporul dumitale, moneda dumitale cea norocoasă, parcela dumitale de pământ și locul dumitale, care-i la fel de bun ca acela al oricărui rege ori pistolar din Lumea de Mijloc.

Făcea o pauză și apoi adăuga:

— Și pe mama mi-o lași. Adică cinci.

Ross cel Mare izbucnea în hohote de râs și săruta fruntea fiului său culcat în pat, deoarece ritualul acesta avea loc, de obicei, la sfârșitul zilei. Nell îi urmărea din pragul ușii, așteptând să-și sărute și ea bărbatul pe frunte.

— O, da, spunea Ross cel Mare, să nu o uităm pe mama, căci fără ea, totul ar fi în zadar.

Și așa adormea Tim, știind că este iubit și că are un loc al lui pe lume și ascultând cum vântul nopții învăluie căsuța lor mică în strania-i răsuflare: dulce de la parfumul teilor sălbatici de la marginea Pădurii Fără Sfârșit și ușor amară, dar la fel de plăcută, de la mirosul carpenilor din adâncurile ei, unde doar cei curajoși cutezau a pătrunde.

Aceștia au fost ani buni, dar, după cum știm – și din povești, dar și din viață – anii buni nu durează prea mult.

Într-o bună zi, pe când Tim ajunsese la vârsta de unsprezece ani, Ross cel Mare și tovarășul lui, Kells cel Mare, au pornit cu căruțele pe Drumul Arborelui spre locul unde Cărarea Carpenului intra în pădure, așa cum obișnuiau să facă în fiecare zi, mai puțin în cea de-a șaptea a săptămânii, care era zi de odihnă pentru toți locuitorii din Cătunul Arborelui. În ziua despre care îți povestesc, doar Kells cel Mare s-a mai întors acasă. Pielea-i era neagră de funingine, iar haina arsă. Prin gaura mare din cracul stâng al pantalonilor i se vedea carnea plină de bășici. Stătea gârbovit pe capră, ca și cum ar fi fost mult prea istovit ca să-și mai îndrepte spatele.

Nell Ross a ieșit în grabă pe ușa casei și a strigat la el.

— Unde-i Ross cel Mare? Unde-i bărbatul meu?

Kells cel Mare a clătinat încet din cap. Multă cenușă i s-a cernut din păr pe umeri. A rostit un singur cuvânt, de ajuns să-i înmoaie genunchii lui Tim și să o facă pe mama lui să urle.

Cuvântul acela era „dragonul”.

Niciun om care trăiește astăzi pe pământ nu a văzut vreodată ceva care să semene cu Pădurea Fără Sfârșit, pentru că lumea a mers mai departe de atunci. Locul acela era întunecat și plin de pericole. Pădurarii din Cătunul Arborelui o cunoșteau mai bine decât oricine altcineva din Lumea de Mijloc, dar nici măcar ei nu aveau habar ce fel de plante creșteau ori ce fel de viețuitoare trăiau la depărtare de zece roți de locul unde se sfârșea crângul cu tei sălbatici și începea codrul de carpeni – santinelele acelea înalte și solemne. Măruntaiele Pădurii Fără Sfârșit erau pentru toți un mister, populat cu plante stranii, vietăți și mai

stranii, ținuturi mlăștinoase rău mirositoare și cufundate în cețuri și – cel puțin așa mergea vorba – rămășițe ale Bătrânilor din vechime, cel mai adesea otrăvitoare.

Oamenii cumsecade din Cătunul Arborelui, acei folken despre care îți povestesc, se temeau de Pădurea Fără Sfârșit, și pe bună dreptate. Ross cel Mare nu a fost primul pădurar care să cuteze a merge pe Cărarea Carpenului și să nu se mai întoarcă de acolo. Dar o și îndrăgeau, pentru că lemnul de carpen le punea hrană pe mese și haine pe umerii familiilor lor. Înțelegeau (deși niciunul nu ar fi mărturisit-o cu voce tare) că pădurea aceea era vie. Și, aidoma tuturor viețuitoarelor, trebuia să se hrănească.

Închipuie-ți că ai fi o pasăre și că ai zbura pe deasupra acelui tărâm sălbatic, necălcat de picior de om. Din văzduh, s-ar putea să ți se pară o mantie de un verde atât de închis, că zici că-i negru. Tivul acestei mantii este de un verde ceva mai deschis. Acolo se află crângurile cu tei sălbatici. Dincolo de aceștia, la capătul cel mai îndepărtat al Baroniei de Nord, se afla Cătunul Arborelui: ultima așezare a unei regiuni încă civilizate la vremea respectivă. Odată Tim își întrebase tatăl ce înseamnă „civilizat”.

— Biruri, i-a răspuns Ross cel Mare râzând, dar fără pic de haz.

Majoritatea pădurarilor nu depășeau crângurile de tei. Chiar și acolo puteau apărea primejdii nebănuite. Șerpii erau cei mai periculoși, dar mai existau acolo și rozătoare otrăvitoare, numite jerboa, dar care crescuseră cât câinii. Mulți oameni dispăruseră în crângurile cu tei de-a lungul anilor, dar, una peste alta, considerau că merită să rișt e. Lemnul de tei era minunat, cu granulație fină, auriu și atât de ușor încât puteai crede că plutește singur în aer. Din el se construiau

ambarcațiuni excelente pentru navigația pe lacuri sau râuri, însă nu era deloc bun pentru corăbiile care pluteau pe mare; chiar și o furtună de intensitate moderată ar fi sfărâmat o navă construită din lemn de tei sălbatic.

Lemnul de carpen era cel căutat pentru corăbiile mari, iar Hodiak, cumpărătorul din baronie care venea de două ori pe an la joagărul din Cătunul Arborelui, oferea un preț foarte bun pentru el. Verdele aproape negru al Pădurii Fără Sfârșit se datora carpenilor și doar cei mai curajoși pădurari cutezau să intre acolo ca să îi taie, căci existau nenumărate pericole și pe drum, pe Cărarea Carpenului, despre care ți-am spus că de-abia dacă ajungea la marginea pădurii. Iar în comparație cu pericolele acestea, șerpii și jerboa și albinele mutante din crângurile cu tei păreau jucării de copii.

Dragonii erau unul dintre ele.

Cum spuneam, Tim Ross tocmai ce împlinise unsprezece ani când și-a pierdut tatăl. Și nu a existat niciun topor care să fie moștenit și nicio monedă norocoasă nu atârna de lanțul fin de argint de la gâtul solid al lui Ross cel Mare. Iar în curând nu mai avea să fie nicio parcelă de pământ și niciun loc în lume. Pentru că, atunci când venea sărbătoarea Pământului Larg, odată cu ea apărea și Perceptorul Baroniei, ducând cu el un sul de pergament pe care erau trecute numele tuturor familiilor din Cătunul Arborelui, cu câte un număr în dreptul fiecăreia. Numărul acela reprezenta birul pe care îl aveau de plătit. Dacă aveai de unde să-l plătești – patru, șase sau opt fișicuri de arginți, ba chiar unul de galbeni, în cazul gospodăriilor mai răsărite –, totul era în regulă. Dar dacă nu îl

plăteai, Baronia îți confisca terenul și erai alungat din ținut. Fără drept de a face apel.

Tim își petrecea jumătate din fiecare zi acasă la văduva Smack, care se angajase să le fie învățătoare copiilor din comunitate și accepta să fie plătită în alimente – de obicei legume, câteodată și câte o bucată de carne. Demult, înainte ca bubele să-i distrugă jumătate din față (cel puțin așa șușoteau copiii pe la colțuri, deși niciunul nu văzuse ce se întâmplase), ea fusese o doamnă cu stare pe una din îndepărtatele moșii ale Baroniei (cel puțin așa susțineau părinții copiilor, deși niciunul nu știa cu exactitate). Acum purta un voal ca să-și ascundă chipul desfigurat și îi învăța să citească pe băiețașii mai destupați la minte, ba chiar și pe câteva fetițe mai răsărite. Le preda, de asemenea, și o artă destul de controversată, numită *mathematica*[26].

Era o femeie extraordinar de inteligentă, neobosită în majoritatea zilelor, și care nu tolera prostiile. Elevii ei ajungeau să o îndrăgească, în ciuda voalului și a ororilor pe care le bănuiau a fi ascunse sub el. Dar se întâmpla uneori să o apuce tremuratul și atunci începea să plângă, spunând că simte cum îi crapă capul de durere și că trebuie neapărat să se întindă. În astfel de zile îi trimitea pe copii acasă, cerându-le uneori să le transmită părinților că nu-i părea rău de nimic, cu atât mai puțin de minunatul ei prinț.

Cam la o lună după ce balaurul îl făcuse scrum pe Ross cel Mare, sai Smack a avut unul din puseurile ei de amnezie, iar atunci când Tim s-a întors mai devreme la căsuța lui care purta numele „Priveliștea”, a surprins-o pe mama lui plângând în hohote, cu capul pe masa din bucătărie.

Băiatul a scăpat din mână tăblița de ardezie cu exercițiile de *mathematica* (învățaseră împărțirea,

de care el se temuse, dar care se dovedise a fi doar înmulțire de-a-ndoaselea) și s-a repezit la ea. Femeia și-a ridicat ochii și a încercat să îi surâdă. Contrastul puternic dintre zâmbetul ei forțat și lacrimile care-i șiroiau din ochi l-a făcut pe Tim să simtă că și lui îi vine să plângă. Mama lui arăta de parcă ar fi ajuns la capătul puterilor.

— Ce-i, mamă? Ce s-a întâmplat?

— Mă gândeam la tatăl tău. Mi se face câteodată dor de el. De ce ai venit acasă așa devreme?

Tim a început să-i povestească, dar a observat punga din piele cu șireturi la gură și s-a oprit brusc. Mama lui o acoperise cu brațele, ca și cum ar fi vrut să o ascundă de el. Iar când i-a surprins privirea, a tras-o iute de pe masă.

Vezi tu, Tim nu era deloc prost, așa că i-a pregătit mamei sale o ceașcă cu ceai înainte de a începe să-i pună întrebări. După ce femeia a băut puțin – la insistențele lui își îndulcise ceaiul cu zahăr, deși mai aveau foarte puțin în cutie – și s-a mai liniștit, băiatul a întrebat-o ce altceva se mai întâmplase.

— Nu pricep ce vrei să spui.

— De ce numeri banii?

— Parcă și am ce să număr… a oftat ea. O să vină Perceptorul de îndată ce se va isprăvi Sărbătoarea Secerișului – da, da, o să apară când încă nu se va fi stins jarul focurilor, că îi cunosc bine metodele șirete – și ce o să ne facem atunci? Anul ăsta ne va cere șase fișicuri de arginți, ba poate chiar opt, pentru că se spune că au crescut birurile din cauza unui alt război prostesc pe care l-au pornit undeva, departe de aici; și sunt cheltuieli mai mari cu toți soldații ăia și cu toate flamurile alea ale lor, da, da, da, splendid…

— Și noi cât avem?

— Patru fișicuri și ceva mărunțiș. N-avem nici vite ca să le vindem și nici măcar o buturugă de carpen nu mai avem de când a murit taică-tău. Ce-o să ne facem?

Și a început iarăși să plângă.

— Ce-o să se aleagă de *noi?*

Tim era la fel de speriat ca ea, însă, de vreme ce nu mai exista bărbatul casei care să o mângâie, băiatul și-a luat mama în brațe și a încercat să o liniștească.

— Dacă am avea toporul și moneda lui, i le-aș trimite lui Destry, a spus femeia într-un sfârșit.

Cu toate că și toporul, și moneda norocoasă dispăruseră în aceleași flăcări care-l luaseră și pe posesorul lor cel vesel și bun la suflet, Tim s-a îngrozit la auzul acestor vorbe.

— N-ai face una ca asta!

— Ba da. Aș face-o dacă așa ne-am putea păstra pământul și casa. Lucrurile astea le iubea el cu adevărat; și pe tine, și pe mine. Dacă ne-ar mai putea vorbi, ar zice „Fă-o, Nell, și să vă fie cu folos", pentru că Destry are bani frumoși.

A oftat și a continuat:

— Dar în anul următor va veni iarăși Perceptorul Baroniei… și în anul celălalt…

Și-a acoperit chipul cu mâinile.

— Of, Tim, o să fim expulzați și deloc nu știu ce am putea face. Tu știi?

Tim ar fi dat tot ce avea (ceea ce nu era prea mult) ca să-i poată răspunde. Dar nu a putut. A întrebat-o doar cât timp mai aveau până când Perceptorul își va face apariția în Cătunul Arborelui, călare pe calul lui mare și negru, a cărui șa valora mai mult decât făcuse Ross cel Mare în cei douăzeci și cinci de ani de când își riscase viața pe drumul acela îngust, cunoscut sub numele de Cărarea Carpenului.

Nell a ridicat patru degete.

— Atâtea săptămâni mai sunt, dacă vremea va fi bună.

Apoi a mai ridicat încă patru.

— Și atâtea, dacă va fi neprielnică și el va fi reținut în satele din inima Baroniei. Cred că nu putem spera la un răgaz mai mare de opt săptămâni. Și după aia…

— Se va întâmpla ceva până la venirea lui, a zis Tim. Taica spunea mereu că pădurea îi ajută pe cei care o iubesc.

— Eu nu am văzut-o decât luându-i de lângă noi pe bărbații noștri, a oftat Nell și și-a acoperit iarăși chipul cu mâinile, clătinând din cap atunci când Tim a vrut să o ia din nou în brațe.

Atunci Tim s-a dus până afară să-și ia tăblița de ardezie. Niciodată nu se mai simțise atât de trist și înfricoșat. *Cu siguranță se va întâmpla ceva care să schimbe lucrurile,* și-a zis el. *Nu-mi doresc nimic mai mult decât să se întâmple ceva care să schimbe lucrurile.*

Partea cea mai rea cu dorințele este aceea că uneori se îndeplinesc.

Sărbătoarea Pământului Plin a fost una bogată în anul acela; chiar și Nell și-a dat seama de asta, deși o durea să vadă recoltele acelea mănoase. Probabil că la anul ea și cu Tim, cu ranițele din pânză în spinare, vor merge pe urma recoltelor, departe, tot mai departe de Pădurea Fără Sfârșit, iar gândul ăsta îndolia frumusețea acestei veri. Pădurea era un loc cumplit și îi răpise bărbatul, dar era unicul loc pe care ea îl cunoștea. În timpul nopților, atunci când vântul bătea dinspre nord, se furișa prin fereastra deschisă până la patul ei, aidoma unui amant, aducându-i mirosul acela deosebit, amar, dar și dulce deopotrivă, miros de

sânge, dar și de căpșuni. Când dormea, îi visa uneori coastele adânci și coridoarele secrete și lumina soarelui, atât de difuză, că sclipea adesea ca alama coclită.

Când vântul bate dinspre nord, mirosul pădurii te face să ai vedenii, spuneau folkenii bătrâni. Nell nu știa dacă era adevărat sau dacă era doar o vorbă de clacă; știa însă că parfumul Pădurii Fără Sfârșit era parfumul vieții, dar era și parfumul morții. Și mai știa că Tim iubea pădurea, la fel cum o iubise și tatăl lui. Așa cum o iubea uneori și ea (cel mai adesea împotriva propriei voințe).

În adâncul sufletului, se temuse mereu de ziua când băiatul ei va fi suficient de înalt și de puternic și tatăl lui îl va lua cu el pe cărarea aceea periculoasă; iar acum îi părea rău că ziua aceea nu va mai sosi niciodată. Erau bune și frumoase sai Smack și *mathematica* ei, dar Nell știa ce-și dorește fiul ei și îl ura pe dragonul care-l privase de asta. Probabil că fusese o femelă-dragon, care nu făcuse nimic altceva decât să-și protejeze ouăle. Dar și așa Nell o ura din tot sufletul. Spera ca jigodia aia cu ochi galbeni și cu solzi să se înece în propriul ei foc, așa cum spuneau poveștile că se întâmplă uneori, și să explodeze.

Într-o zi, la puțină vreme după ce Tim ajunsese acasă mai devreme și o găsise plângând, Kells cel Mare a trecut pe la Nell. De două săptămâni Tim îl ajuta pe fermierul Destry la cosit, așa că ea era singură în grădină, unde se așezase în genunchi ca să smulgă buruienile. Când l-a văzut pe prietenul și ortacul răposatului ei soț, s-a ridicat și și-a șters mâinile de șorțul din pânză groasă căruia îi zicea „pestelcă”.

Doar ce s-a uitat la mâinile lui curate și la barba îngrijită, ca să-și dea seama de ce venise. Odată ca niciodată, Nell Robertson, Jack Ross și Bern Kells copilăriseră împreună și fuseseră prieteni la cataramă. *Frați făcuți de mame diferite*, spuneau despre ei oamenii din cătun când îi vedeau împreună; și îi vedeau adesea pentru că, în vremurile acelea, cei trei erau de nedespărțit.

Când s-au făcut mai mari, cei doi băieți s-au îndrăgostit de ea. Și, cu toate că ei îi erau amândoi dragi, după Ross cel Mare suspina ea, cu Ross cel Mare voia ea să se mărite și să aibă copii (deși nimeni nu știa în care ordine și oricum nimănui nu-i păsa). Kells cel Mare suportase respingerea ca un bărbat. Stătuse lângă Ross la nuntă și-i legase pe cei doi miri cu sfoara de mătase la terminarea slujbei, așa cum cerea tradiția locului. Când a desfăcut-o, la ușă (deși se spune că panglica aceea care unește doi miri nu este *niciodată* desfăcută cu totul), i-a sărutat pe amândoi și le-a urat o viață plină de zile lungi și nopți senine.

Deși după-amiaza aceea când Kells i-a intrat în grădină era una fierbinte, bărbatul era îmbrăcat cu o jachetă din postav negru. Din buzunar a scos o sfoară de mătase cu noduri, exact așa cum știa ea că va face. Pentru că o femeie simte lucrurile astea. Le simte chiar dacă e măritată de multă vreme. Iar sentimentele lui Kells față de ea nu se schimbaseră.

— Vrei să fii soția mea? a întrebat-o el. Dacă vrei, am să-mi vând pământul Bătrânului Destry, care a pus de mult timp ochii pe el, pentru că se învecinează cu terenul lui de la răsărit. Și vom păstra pământul tău. Nu mai e mult și vine Perceptorul, Nell. Și va întinde palma la tine. Cu ce o să i-o umpli, când nu mai ai bărbat care să te ajute?

— Nu am cu ce, iar tu știi prea bine asta, i-a răspuns ea.

— Atunci, spune-mi, vrei să ne unim cu sfoara asta de mătase?

Emoționată, și-a șters iar palmele de pestelcă, deși acum erau cât de curate puteau fi, fără să fi fost spălate cu apă din pârâu.

— Trebuie… trebuie să mă gândesc.

— Ce e de gândit?

Și-a scos năframa, pe care o ținea împăturită frumos în buzunar, în loc să o poarte înnodată la gât, ca toți pădurarii, și și-a șters fruntea cu ea.

— Ori te măriți cu mine și trăim mai departe împreună în Cătunul Arborelui – ba chiar am să-i găsesc ceva de lucru băiatului, ca să câștige și el un ban, deși e prea micuț să intre în pădure – ori nu te măriți și veți fi amândoi alungați de aici. Pot să-mi împart câștigul, dar nu-l pot da pe tot, oricât de mult mi-aș dori. Nu am decât un singur teren de vânzare, pricepi?

Nell și-a spus atunci: *Se simte singur în patul pe care l-a părăsit Millicent.* Dar gândul acesta era unul nedemn de bărbatul pe care îl cunoștea de *dinainte* să fie bărbat, cel care înfruntase primejdia ani buni alături de mult iubitul ei soț printre copacii de la capătul Cărării Carpenului. *Unul stă de pază și celălalt muncește*, spuneau bătrânii. *Lucrează împreună și nu se despart niciodată.* Pentru că Jack Ross nu mai era printre ei, Bern Kells îi cerea să lucreze ea împreună cu el. Foarte firesc.

Și cu toate acestea, a ezitat să-i dea răspunsul.

— Dacă nu ai să te răzgândești, vino iarăși mâine, tot pe vremea asta, i-a spus Nell. Îți voi răspunde atunci.

El n-a privit cu ochi buni amânarea asta; iar ea a observat și a mai văzut în ochii lui un licăr pe care îl surprinsese uneori pe vremea când ea era doar

o tânără necoaptă curtată de doi băieți de viitor și invidiată de toți prietenii ei. Licărul acela a făcut-o să ezite, deși Kells era un înger pentru că-i oferea ei – și, firește, lui Tim – o cale prin care să iasă din situația îngrozitoare provocată de moartea lui Ross cel Mare.

Se prea poate ca el să fi remarcat cum îl studiază, căci și-a lăsat ochii în pământ. Și-a examinat o vreme picioarele și, când și-a ridicat iar privirea, își agățase un zâmbet de buze. Zâmbetul acela îl făcea aproape la fel de chipeș pe cât fusese în tinerețe… deși niciodată nu fusese tot atât de chipeș ca Jack Ross.

— Mâine, atunci. Nu mai târziu. Există o zicală în Ținuturile din Apus, draga mea. „Nu cerceta prea mult ce ți se oferă, pentru că toate lucrurile de valoare au aripi și pot zbura de la tine.”

Nell s-a spălat în pârâu, a mai rămas puțin acolo să inspire parfumul dulce-amărui al pădurii, apoi s-a întors acasă și s-a întins pe pat. Niciodată nu se mai întâmplase ca Nell Ross să se culce în toiul zilei, dar acum trebuia să se gândească la multe lucruri și să-și amintească din zilele acelea când doi tineri pădurari se întreceau să-i câștige săruturile.

Chiar dacă înclina spre Bern Kells (în vremurile acelea nu căpătase încă numele de Kells cel Mare, cu toate că tatăl îi fusese ucis în pădure de una din creaturile de coșmar care sălășluiau acolo) și nu spre Jack Ross, nu era tocmai sigură că își dorea să se lege de el cu sfoara de mătase. Simpatic și mereu binedispus atunci când era treaz, Kells era un om pe care te puteai bizui. Dar atunci când bea avea accese de furie și sărea iute la bătaie. Și în vremea aceea bea adeseori. Bețiile lui au devenit

mai lungi și mult mai frecvente după ce Ross și Nell s-au căsătorit și au fost multe dățile când s-a trezit în închisoare.

Jack a suportat cât a suportat, dar după o beție din acestea, când Kells a distrus toată mobila din cârciumă înainte de a-și pierde cunoștința, Nell i-a spus soțului ei că trebuie făcut ceva. Mai de voie, mai în silă, Ross cel Mare i-a dat dreptate. Și-a scos din pușcărie vechiul prieten și ortac, așa cum o făcuse în nenumărate rânduri înainte, dar de această dată nu l-a mai trimis să se arunce în pârâu și să rămână acolo până i se limpezesc mințile, ci i-a spus tot ce avea pe suflet.

— Destupă-ți bine urechile și ascultă-mă, Bern! Îmi ești prieten de când mergeam amândoi de-a bușilea și îmi ești ortac de când am fost amândoi suficient de mari ca să trecem de crângul cu tei sălbatici și să ne aventurăm singuri în pădurea cu carpeni. Tu ai avut grijă de mine și eu am avut grijă de tine. Când ești treaz, nu există nici un alt om pe lumea asta în care să am mai multă încredere. Dar și nisipurile mișcătoare sunt mai de nădejde decât tine atunci când începi să-ți torni rachiu pe gât. Eu nu pot să intru singur în pădure și toată agoniseala mea – agoniselile *noastre* – sunt în pericol dacă nu mă pot baza pe tine. Nu aș vrea să-mi caut un alt ortac, dar mi se pare corect să te avertizez: am nevastă și un copil ce se va naște curând și voi face ce trebuie ca să le pot asigura traiul.

Câteva luni după asta, Kells tot a băut și s-a încăierat și s-a dus la bordel, de parcă ar fi vrut să-i facă în ciudă vechiului său prieten (și noii soții a vechiului său prieten). Ross cel Mare era la un pas de a pune punct parteneriatului lor, când s-a petrecut minunea. O minune micuță, de-abia un metru cincizeci din tălpi și până în creștet, iar numele ei era Millicent Redhouse. Iar Bern Kells a fost de acord să facă pentru Milly ceea ce nu a

vrut să facă pentru Ross cel Mare. Un an și jumătate mai târziu, când ea a murit în chinurile facerii (iar pruncul lor a murit la scurtă vreme după aceea, încă înainte ca trupul bietei femei să apuce să se răcească sau, cel puțin, asta i-a mărturisit moașa lui Nell), Ross s-a luat cu mâinile de cap.

— Iar o să se apuce de băut și doar zeii știu ce o să se aleagă de el.

Dar Kells cel Mare nu a mai pus picătură în gură și, atunci când se întâmpla ca treburile să-l ducă în vecinătatea Cârciumii lui Ginny, trecea pe cealaltă parte a uliței. Zicea că așa îi ceruse Milly cu limbă de moarte și că i-ar insulta amintirea dacă nu ar asculta de rugămintea ei.

— Mai bine mor decât să mai pun gura pe băutură, spunea el.

Și își ținuse promisiunea… dar erau dăți când Nell simțea cum o fixează cu privirea într-un mod nu tocmai cuvenit. Destul de des. Niciodată nu o atinsese într-un mod ce ar fi putut fi numit intim, sau de-a dreptul neobrăzat; niciodată nu-i furase mai mult de un sărut la Sărbătoarea Secerișului; însă îi simțea ochii ațintiți asupra ei. Privind-o nu așa cum își privește un bărbat prietenul, sau soția prietenului, ci așa cum un bărbat privește o femeie.

Tim a venit acasă când mai era un ceas până la asfințit, cu fân lipit de toată pielea lui asudată, dar fericit. Pentru munca lui, fermierul Destry îi dăduse bonuri pentru prăvălia din localitate, plus o sumă bunicică, iar soția lui adăugase un sac cu gogoșari și roșii mari și rumene. Nell a luat bonurile și sacul, i-a mulțumit, l-a sărutat, i-a dat

un popkin cu de toate și l-a trimis la pârâu să se spele.

Și stătea el așa în apa cea rece și se uita lung înainte la câmpurile de vis, învăluite în cețuri fine, ce duceau către Baroniile Lumii Dinăuntru și către Gilead. La stânga lui era pădurea, care începea la mai puțin de o roată depărtare. Acolo părea a fi amurg și în miezul zilei, așa îi spusese taica. Și când și-a amintit de tatăl lui, toată bucuria simțită pentru că primise simbrie de adult (sau aproximativ) pentru o singură zi de lucru i s-a scurs din suflet, tot așa cum curg boabele de grâu dintr-un sac găurit. Tristețea aceasta îl copleșea adesea, dar îl lua mereu prin surprindere. A rămas o vreme acolo, în mijlocul pârâului, așezat pe un bolovan, cu genunchii strânși la piept și cu capul pe brațe. Greu de crezut că-l răpusese dragonul atât de aproape de marginea pădurii. Greu de crezut și cumplit de nedrept; dar se mai întâmplase și în trecut. Tatăl lui nu a fost prima victimă și nu va fi nici ultima.

Vocea mamei a plutit până la el peste câmpie. Îl chema la cină. Tim i-a răspuns cu voioșie, apoi s-a așezat în genunchi pe bolovan ca să își dea cu apă pe ochii pe care și-i simțea umflați, cu toate că nicio lacrimă nu cursese din ei. S-a îmbrăcat repede și a urcat malul. Pentru că se lăsase întunericul, mama aprinsese lămpile care aruncau săgeți lungi de lumină în grădina lor mică și îngrijită. Istovit, dar simțindu-se iarăși bucuros – căci dispoziția băieților se schimbă mai iute decât își schimbă giruetele poziția, așa să știți – Tim s-a grăbit să ajungă la lumina primitoare a căminului său.

După ce au terminat de mâncat și strânseseră farfuriile, Nell i-a spus:

— Uite, Tim, vreau să stăm de vorbă ca o mamă cu fiul ei… și puțin mai mult. Ești destul de mare ca să poți munci și nu peste multă vreme îți vei lăsa copilăria în urmă, deși mai curând decât mi-aș fi dorit eu, așa că mi se pare corect să ai un cuvânt de spus în cele ce se întâmplă.

— Despre Perceptor e vorba, mamă?

— Într-un fel, dar… dar cred că-i vorba de mai mult.

Aproape că spusese *mă tem* în loc de *cred*, dar de ce să o fi făcut? Da, sigur, era vorba despre o hotărâre dificilă, o hotărâre importantă, dar ce era de temut în ea?

A intrat prima în salonașul lor – atât de mic încât Ross cel Mare îi putea atinge pereții dacă stătea în mijlocul lui cu brațele întinse în lateral. Și acolo, așezați amândoi în fața vetrei reci (căci noaptea Pământului Plin era caldă), ea i-a povestit întreaga discuție avută cu Kells cel Mare. Tim a ascultat-o cu mirare și neliniște tot mai mare.

— Deci, i-a zis Nell când a terminat de vorbit. Ce părere ai?

Dar s-a grăbit să adauge, poate unde văzuse pe chipul fiului său aceeași îngrijorare care îi apăsa ei pe suflet:

— Să știi că e un om bun, iar tatălui tău i-a fost mai mult frate decât ortac. Și cred că ține la mine și ține și la tine.

Ba nu, și-a spus Tim atunci. *Eu vin la pachet cu tine. Nici măcar nu s-a uitat la mine vreodată cu luare aminte. Dacă nu eram cu taica. Sau cu tine.*

— Nu știu ce să zic, mamă.

Gândul că ar putea Kells cel Mare să locuiască cu ei, să stea în pat cu mama pe locul tatălui său… gândul ăsta îi făcea rău la stomac, de parcă i-ar fi căzut greu mâncarea de la cină. De fapt, așa și *era.*

— S-a lăsat de băutură, a spus mama, dând impresia că vorbește mai degrabă cu sine însăși. Cu ani în urmă. A fost desfrânat în tinerețe, dar tatăl tău a reușit să-l potolească. Și Millicent, firește.

— Se prea poate, dar niciunul dintre ei nu mai este aici, a precizat Tim. Și, mamă, uite că încă nu și-a găsit un ortac. Se duce singur să taie carpenii, or, ăsta e un lucru foarte periculos.

— Este încă devreme, a spus ea. O să-și găsească pe cineva cu care să se asocieze, pentru că e om puternic și știe unde sunt copacii cei buni. I-a arătat tatăl tău cum să-i găsească pe vremea când erau amândoi începători în ale meseriei și și-au pus semne începând din locul unde se termină cărarea ca să nu se rătăcească.

Tim știa că acesta era adevărul, dar nu era prea convins că Kells cel Mare își va găsi un alt ortac. S-a gândit că ceilalți pădurari se fereau de el. Parcă fără să-și dea seama că o fac, la fel cum un pădurar cu experiență ocolește o tufă cu ghimpi veninoși pe care a zărit-o doar cu coada ochiului.

Poate doar mi se năzare, și-a spus el.

— Nu știu, a repetat. Nu se cade să fie dezlegată sfoara cu care te-ai legat în biserică.

Nell scoase un hohot de râs nervos.

— Pentru numele Pământului Plin, de la cine ai mai auzit și aiureala asta?

— De la tine, i-a răspuns Tim.

Mama i-a zâmbit.

— Da, poate că așa este, pentru că n-are minte gura mea. Haide la culcare! Noaptea este un sfetnic bun și dimineață vom ști ce avem de făcut.

Dar niciunul dintre ei nu a dormit prea mult în noaptea aceea. Tim a stat cu ochii în tavan, încercând să-și imagineze cum ar fi să-l aibă pe Kells cel Mare drept taică vitreg. Oare se va purta frumos cu ei? Oare îl va lua cu el în pădure și îl va

învăța meșteșugul de pădurar? Ar fi bine, și-a zis el, dar oare mama și-ar dori ca el să facă meseria care i-a omorât tatăl? Sau îi va cere să nu pună piciorul în Pădurea Fără Sfârșit și să se facă agricultor?

Îmi place destul de mult Destry, și-a zis el atunci, *dar nici în ruptul capului n-aș vrea să mă fac agricultor. Mai ales când Pădurea Fără Sfârșit este atât de aproape și când am de cunoscut o lume întreagă.*

Nell era în dormitorul de alături, cu propriile-i gânduri apăsătoare. Mai cu seamă se întreba care va fi viața lor dacă refuza cererea lui Kells cel Mare și erau izgoniți de pe pământul lor, expulzați din singurul loc pe care îl cunoșteau. Care va fi viața lor dacă nu vor avea ce să-i dea Perceptorului atunci când li se va înființa la poartă, călare pe calul lui mare și negru.

În ziua următoare a fost și mai cald, dar Kells cel Mare a apărut tot cu haina neagră de postav pe el. Chipul îi era roșu și lucios. Nell a încercat să se convingă că nu simțea iz de graf, berea aceea tare din mere, în respirația lui și, în fond, ce dacă simțea? Orice bărbat ar bea o gură sau două de cidru înainte să asculte o asemenea hotărâre cum îi ceruse ei să ia. În plus, știa ce îi va răspunde. Sau pe aproape.

Înainte ca el să-și repete întrebarea, ea i-a vorbit cu îndrăzneală. Cu atâtă îndrăzneală de câtă era ea în stare.

— Băiatul meu mi-a amintit că sfoara legată în biserică nu mai poate fi dezlegată.

Atunci Kells cel Mare amarnic s-a încruntat, deși Nell nu și-a putut da seama dacă supărarea i se

trăgea de la pomenirea tradiției cu sfoara din mătase sau de la pomenirea fiului ei.

— Așa, și ce-i cu asta?

— Te vei purta cumsecade cu Tim și cu mine?

— Cât de cumsecade pot eu.

Încruntătura i s-a făcut și mai adâncă. Nell nu știa dacă era vorba de furie sau de nedumerire. Spera să fie nedumerire. Știa bine că bărbații care taie copaci și înfruntă monștrii pădurii adesea se simt rătăciți când vine vorba de probleme ale inimii ca aceasta. Și la gândul acesta inima lui Nell s-a mai înmuiat.

— Îmi dai cuvântul tău? l-a întrebat ea.

Bărbatul și-a descrețit fruntea. Dinții i-au sclipit albi în barba neagră și proaspăt ferchezuită atunci când i-a zâmbit.

— Da, mă pun chezaș că așa va fi.

— Atunci, răspunsul meu este da.

Și s-au căsătorit. Multe povești sfârșesc cu o nuntă; din păcate – și îmi pare rău să ți-o spun – povestea mea abia acum începe.

S-a servit graf la ospățul de după nuntă și, pentru unul care se jura că nu mai pune picătură de alcool în gură, Kells cel Mare și-a turnat pe gâtlej o cantitate măricică din băutura tare din mere. Tim l-a urmărit cu neliniște, cu toate că mama părea că nici nu observă. Pe Tim l-a mai tulburat și faptul că foarte puțini pădurari au răspuns invitației noilor însurăței, deși era duminică. Dacă ar fi fost fată, nu băiat, ar mai fi băgat de seamă și că unele dintre prietenele lui Nell se uitau lung la ea, cu milă precaută în privire.

În noaptea aceea, de fapt mult după miezul nopții, l-au trezit o bufnitură și un țipăt ce puteau fi parte a vreunui vis uitat când a deschis ochii, dar

care în realitate veneau de dincolo de peretele camerei pe care mama lui o împărțea acum (foarte adevărat, dar încă imposibil de conceput) cu Kells cel Mare. Tim a rămas în patul lui, cu urechile ciulite, și era cât pe ce să adoarmă la loc când parcă a auzit niște hohote înfundate de plâns. Urmate imediat de vocea tatălui vitreg, coborâtă, dar dură.

— Tot nu-ți tace fleanca? Nu ai pățit nimic, nu-ți curge sânge, iar eu trebuie să mă scol la primul cântat al cocoșilor.

Plânsul a încetat. Tim a ascultat, dar nu s-a mai auzit nimic. Și a adormit la scurtă vreme după ce Kells cel Mare a început să sforăie. Dimineața următoare, când mama era lângă plita pe care prăjea ouă, Tim a observat o vânătaie pe brațul ei, chiar deasupra cotului.

— Nu-i nimic, a spus Nell când și-a văzut fiul unde se uită. M-am sculat azi noapte să-mi fac nevoile și m-am lovit de stâlpul patului. De acum, că nu mai dorm singură, va trebui să mă învăț cum să mă descurc pe întuneric.

Tim și-a zis atunci: *Da, de asta mă temeam și eu.*

În a doua duminică din viața lui de proaspăt căsătorit, Kells cel Mare l-a luat pe Tim cu el la casa pe care i-o vânduse Chelbosului Anderson, al doilea fermier înstărit din Cătunul Arborelui. Cei doi au mers până acolo în căruța lui Kells. Catârii au tras cu ușurință la căruța în care nu erau nici trunchiuri și nici crăci groase de carpen, ci doar câteva grămezi mici de rumeguș. Și mai era, firește, și parfumul acela persistent, dulce-amărui, parfumul pădurii adânci. Fosta locuință a lui Kells avea un aspect trist și părăsit. Obloanele erau

trase, iar iarba necosită crescuse până la stinghiile crăpate ale pridvorului.

— Facă Baldy ce-o pofti cu ea, doar să-mi iau lucrurile dinăuntru, a mormâit Kells. Din partea mea, poa' s-o facă și lemne de foc.

După cum avea să afle Tim, doar două obiecte îi trebuiau lui Kells cel Mare din fosta lui casă: un taburet pentru picioare, vechi și vai de el, și un cufăr mare din piele, cu lacăt din alamă și curele. Acesta se afla în dormitor, iar Kells a început să-l mângâie de parcă ar fi fost câinele lui credincios.

— Nu pot să mă lipsesc de el, a murmurat. Niciodată. A fost al lui taica.

Tim l-a ajutat să-l scoată afară, dar se poate spune că tatăl lui vitreg a făcut mai toată treaba, căci cufărul era foarte greu. După ce l-a urcat în căruță, Kells cel Mare s-a aplecat din șale, sprijinindu-și mâinile pe genunchii pantalonilor lui peticiți (foarte îngrijit) de curând. Când și-a recăpătat suflul și au început să-i dispară petele roșii din obraji, a mângâiat iarăși cufărul cu o duioșie pe care Tim nu i-o observase nici măcar în gesturile față de mama lui.

— Toată agoniseala mea strânsă într-un singur cufăr. Cât despre casă, oare mi-a plătit Baldy prețul cuvenit?

S-a uitat provocator la Tim, de parcă s-ar fi așteptat să-l contrazică.

— Nu știu, a răspuns băiatul cu prudență. Lumea zice că sai Anderson e cam cărpănos.

Kells a râs cu asprime:

— Cărpănos? *Cărpănos*, zici? E mai strâns la pungă decât fofoloanca de fată mare, așa e. Nu, nici vorbă, eu am căpătat fărâme, când mi se cuvenea o felie, pentru că știa bine că nu puteam să aștept. Haide băiete, pune mâna și ajută-mă să leg cufărul ăsta aici, băiete, nu fi trândav!

Tim nu era deloc trândav. A legat strâns partea dinspre el a cufărului înainte ca tatăl lui vitreg să termine de făcut nodul slab și neglijent pe latura lui, nod care l-ar fi făcut pe Ross cel Mare să izbucnească în râs. Apoi, Kells cel Mare și-a dezmierdat iar cufărul. Atitudinea aceasta i se părea foarte bizară lui Tim, însă băiatul nu a spus nimic.

— Asta-i tot. Toată averea mea. Baldy știa că-mi trebuie banii înainte de Sărbătoarea Pământului Larg, nu? Că atunci o să vină Știi Tu Cine și o să stea cu mâna întinsă la voi.

Și Kells a scuipat cu obidă între cizmele lui vechi și scâlciate.

— E numai vina maică-tii.

— Vina *mamei?* De ce? Nu dumneata ai vrut să te însori cu ea?

— Ai grijă cum vorbești, băiete!

Kells s-a uitat în jos și a părut surprins să vadă că-și încleștase pumnul. Și-a desfăcut degetele și a continuat:

— Ești prea mic ca să pricepi. Când ai să mai crești, ai să afli și tu cum știu femeile să profite de pe urma bărbaților. Haide să ne întoarcem!

Înainte să se urce pe capră, Kells s-a uitat peste cufăr la Tim.

— O iubesc pe maică-ta și asta tre' să-ți fie de ajuns.

Și, când catârii au ajuns pe ulița mare a cătunului, a adăugat oftând:

— L-am iubit și pe taică-tău și mi-e tare dor de el. Mi-e greu să intru în pădure fără el ori să le văd ca acum pe Bitsy și pe Misty trăgând la căruță în fața mea și el să nu mai fie lângă mine.

Auzind vorbele astea, Tim a simțit o vagă duioșie pentru bărbatul acela înalt și gârbovit, cu hățurile în mâini. Însă sentimentul acesta nu a

avut vreme să crească, deoarece Kells cel Mare a vorbit din nou:

— M-am săturat de cărți și de numere și de zbanghia aia de Smack. Cu toate vălurile alea pe față și cu toți tremuricii ei – în veci n-o să fiu în stare să pricep cum se șterge la cur când se duce la căcăstoare.

Și parcă inima lui Tim s-a închis cu un pocnet. Îi plăcea să învețe și îi era dragă văduva Smack. Și nu-i păsa nici de vălurile și nici de tremuricii ei. Și l-au înspăimântat cuvintele astea grosolane și urâte.

— Și atunci, ce am să fac? Să merg cu dumneata în pădure?

Tim se și vedea în căruța tatălui său, în spatele lui Bitsy și Misty. Nu ar fi rău. Nu, nu ar fi rău deloc.

Atunci Kells a scos un hohot scurt de râs, ca un lătrat.

— *Tu?* În pădure? Și nici n-ai încă doișpe ani?

— Împlinesc doișpe luna vi…

— Nici când ai să ai de două ori doișpe tot n-o să fii în stare să tai copaci pe Cărarea Carpenului, pentru că semeni cu mă-ta și pentru asta o să fii Ross cel Mic toată viața ta.

Și a scos iar lătratul ce voia să aducă a hohot de râs. Tim a simțit fierbințeala din obrajii care-i luaseră foc.

— Nu, băiete, am aranjat să lucrezi la joagăr. Că pentru stivuit lemne nu ești prea mic. O să-ncepi după ce se termină secerișul, înainte de prima zăpadă.

— Mama ce zice?

Deși Tim a încercat să-și ascundă panica din voce, nu a reușit prea bine.

— Maică-ta n-are treabă să-și dea cu părerea în chestiunea asta. Eu mi-s bărbatul ei și asta

înseamnă că doar eu și numai eu hotărăsc ce trebuie să facem.

Și a plesnit din hățuri pe spinările catârilor care trăgeau la căruță.

— *Diii!*

Trei zile mai târziu, Tim s-a dus la Joagărul din Cătunul Arborelui, împreună cu unul din băieții lui Destry – Pai Willem, numit astfel din cauza părului său aproape fără culoare. Amândoi fuseseră angajați ca să stivuiască lemnele, însă deocamdată nu era nevoie de ei; și li s-a mai spus că, atunci când vor începe lucru, vor munci la început doar cu jumătate de normă. Tim venise cu catârii tatălui său, ca să le mai dezmorțească picioarele; așa că băieții au pornit spre casă călare.

— Parcă ai zis că tătâne-tău vitreg nu mai bea, a spus William când treceau pe lângă cârciuma lui Gitty, care avea obloanele trase, căci era miezul zilei.

— Nu mai bea, a răspuns Tim, amintindu-și însă de ospățul de după nuntă.

— Așa zici tu? Înseamnă că omul ăla de l-a văzut azi-noapte frate-meu ieșind de-a bușilea din crâșma de colo era tătuțu' vitreg la un alt orfan, că Randy zicea că era cuc de beat și că dădea la bojoci peste bârna de priponit caii.

Încheind, William se plesni peste nădragi, așa cum făcea mereu când avea impresia că a făcut o poantă bună.

Ar fi trebuit să te las să te întorci pe jos, păduche ce ești! i-a spus Tim doar în gând.

În noaptea aceea l-a trezit iarăși vocea mamei sale. Tim s-a sculat în capul oaselor și și-a dat picioarele jos din pat. Apoi a înlemnit. Kells vorbea

în șoaptă, însă peretele dintre cele două încăperi era foarte subțire.

— Taci, femeie! Dacă trezești băiatul și-l faci să vină aici, o s-o încasezi dublu.

Plânsetele mamei au încetat.

— A fost un accident, o greșeală. M-am dus cu Mellon să bem câte un suc de ghimbir și să-mi povestească despre nicovala lui cea nouă și cineva mi-a pus în față un pahar cu rachie. L-am dat pe gât fără să știu ce beau și după aia am plecat de-acolo. N-o să se mai întâmple. Pe cuvântul meu.

Tim s-a culcat la loc, sperând că așa va fi.

S-a uitat fix în tavanul pe care nu-l vedea și a ascultat o buhă cum hohotea în apropiere, așteptând să vină ori somnul, ori zorii zilei. Se gândea că, dacă o femeie se leagă în căsătorie cu bărbatul nepotrivit, atunci sfoara din mătase menită să-i lege seamănă mai degrabă cu un știreang. Și s-a rugat să nu fie asta situația mamei sale. Deja îi era limpede că nici vorbă să-i placă noul ei soț, darămite să-l iubească, dar poate că mama ținea la el. Femeile sunt altfel. Au inimile mai încăpătoare.

Tim a adormit cu gândul la mama lui pe când zorii timizi îmbujorau cerul. În ziua aceea a observat vânătăi urâte pe ambele brațe ale lui Nell. Se vede treaba că stâlpul patului pe care îl împărțea acum cu Kells cel Mare se făcuse foarte urâcios.

A trecut Sărbătoarea Pământului Plin și a venit cea a Pământului Larg, așa cum se întâmplă în fiecare an. Tim și Pai William au început să stivuiască lemne la joagăr, însă doar trei zile pe săptămână. Maistrul, un sai cumsecade pe nume Rupert Venn, le-a spus că s-ar putea să aibă mai

mult de lucru dacă iarna va fi una ușoară și nu va ninge mult – ceea ce însemna că tăietorii de lemne, așa cum era și Kells, ar fi urmat să aducă cantități mai mari de carpen din pădure.

Vânătăile lui Nell s-au vindecat și ei i-a reapărut zâmbetul pe buze. Însă lui Tim i se părea că zâmbetul acesta era mai prudent și mai puțin vesel decât cel cu care îl obișnuise mama, dar oricum tot era mai bun decât deloc. Kells își înhăma catârii la căruță și pornea de unul singur pe Cărarea Carpenului, pentru că, în ciuda cantităților mari de lemne pe care le strânsese alături de Ross cel Mare, nu se înghesuia nimeni să-i fie ortac. Prin urmare, aducea mai puține acum, dar carpenul e carpen și se vindea bine pe bani adevărați, nu pe bonuri la prăvălie.

Tim se întreba uneori – de obicei când ducea lemnele cu roaba în magaziile joagărului – dacă viața le-ar fi mai bună în caz că tatăl vitreg ar fi răpus de vreun șarpe ori o jerboa veninoasă. Sau de vreun vurt, una din creaturile acelea zburătoare și agresive cărora locuitorii din Cătunul Arborelui le spuneau „păsări-glonț”. Una din astea îi făcuse felul tatălui lui Bern Kells atunci când l-a găurit cu ciocul ei ca de piatră.

A alungat de îndată gândurile astea, uimit să descopere că exista în sufletul lui un asemenea loc – un asemenea loc *întunecat* – în care se zămisleau astfel de sentimente urâte. Și Tim era convins că tatăl lui s-ar fi simțit copleșit de rușine dacă ar fi știut. Poate chiar *era* copleșit de rușine, căci se spunea că acei oameni ajunși în Poiana de la capătul cărării cunoșteau toate secretele ascunse de cei vii.

Bine măcar că nu mai simțea iz de graf în respirația tatălui său vitreg și nu a mai auzit povești – nici de la Pai Willem și nici de la nimeni altcineva – despre cum era văzut Kells cel Mare

ieșind pe două cărări din cârciuma Bătrânului Gitty, la ora închiderii.

Și-a dat cuvântul și nu și-l încalcă, își spunea Tim. *Și stâlpul patului nu se mai mișcă prin dormitorul mamei pentru că o văd că nu mai are vânătăile alea urâte. Viața noastră a luat-o pe calea cea bună. Doar la asta trebuie să mă gândesc.*

Când se întorcea acasă de la joagăr, în zilele acelea când avea de lucru, mama îl aștepta cu cina pregătită. Kells cel Mare venea mai târziu, pentru că mai întâi se oprea la izvorul dintre casă și șopron ca să-și curețe rumegușul de pe mâini, brațe și gât. După aceea se așeza la masă. Înfuleca lacom cantități uriașe de mâncare, mereu cerând încă o porție și încă una, iar Nell îi punea imediat farfuriile dinainte. Nu scotea niciun cuvânt atunci când îl servea la masă; dacă i-ar fi venit să spună ceva, răspunsul soțului ei cel nou ar fi fost doar un mârâit neinteligibil. După cină, Kells se ducea în vestibulul din spate, unde fuma, așezat pe cufărul lui cel drag.

Uneori Tim ridica ochii de pe tăblița pe care își rezolva problemele de *mathematica*, primite și acum de la Văduva Smack, și îl vedea pe Kells uitându-se lung la el prin fumul de pipă. Era ceva tulburător în privirea aceea, așa că Tim a început să-și facă lecțiile afară, cu toate că zilele se răciseră în Cătunul Arborelui, iar întunericul se lăsa tot mai devreme.

Odată a ieșit și mama lui, s-a așezat pe prispă lângă el și l-a cuprins cu brațul pe după umeri.

— La anul ai să te duci iar să înveți cu sai Smack, Tim. Îți promit. Am să-l conving eu.

Tim i-a zâmbit și i-a mulțumit frumos, dar nu și-a făcut iluzii. La anul tot la joagăr va lucra, doar că atunci va fi mai mare și va putea face mai multe munci; prin urmare, va avea și mai puțin timp de

învățătură, pentru că va fi obligat să muncească cinci zile pe săptămână, nu trei ca acum. Poate chiar șase. Iar în anul celălalt va începe să lucreze cu rindeaua și după încă un an va avea voie să folosească fierăstrăul circular, ca un adevărat bărbat. Și în câțiva ani chiar *va fi* un bărbat adevărat și când va ajunge seara acasă va fi mult prea istovit să-i mai ardă de citit cărțile Văduvei Smack, cu toate că și atunci ea se va oferi să i le împrumute; iar sistemele logice care țin de *mathematica* vor începe să i se șteargă din minte. Acel Tim Ross adult nu-și va mai dori nimic altceva după o zi de muncă decât să mănânce și să doarmă. Va începe să fumeze din când în când câte o pipă și poate va prinde gustul *grafului* sau berii. Va observa cum surâsul mamei pălește tot mai mult pe măsură ce trec zilele; va observa cum privirea ei își pierde strălucirea.

Iar pentru toate astea lui Bern Kells va trebui să-i mulțumească.

Și a trecut Sărbătoarea Secerișului; Luna Vânătoresei s-a făcut mai palidă, a început să crească și și-a întins arcul; furtunile Pământului Larg au venit urlând dinspre apus. Și chiar atunci când se părea că anul acela nu va mai veni, într-o zi rece și vântoasă, Perceptorul Baroniei, slab și uscat ca Doamna cu Coasa, a apărut în Cătunul Arborelui, călare pe calul lui mare și negru. Mantia neagră și grea flutura în jurul lui ca aripile unui liliac. Sub pălăria largă (și la fel de neagră ca mantia), chipul lui ca un felinar galben se întorcea în toate părțile, înregistrând acolo un gard nou, dincolo o vacă sau trei în plus la o cireadă. Sătenii mormăiau nemulțumiți, dar plăteau; celor care nu puteau plăti li se confisca pământul în numele

Gileadului. Poate că și atunci, în vremurile acelea de demult, erau unii care să murmure că nu era corect, că birurile erau prea mari, că Arthur Eld murise de multă vreme (presupunând că existase vreodată) și că își achitaseră partea din înțelegere de zeci de ori, atât cu arginți, cât și cu sânge. Poate unii dintre ei sperau să vină un Om Bun, care să-i întărească și să le dea curajul de a spune *Gata*, *ajunge*, *lumea a mers mai departe!*

Poate… însă nimeni nu a spus nimic în anul acela și nici în anii mulți care au urmat.

Spre sfârșitul după-amiezii, pe când norii grei și posomorâți se rostogoleau pe cer și cocenii de porumb clămpăneau în grădina lui Nell, aidoma dinților din gura unui om rebegit de frig, sai Perceptorul și-a îmboldit calul mare și negru printre stâlpii porții ridicați de însuși Ross cel Mare (sub privirea și cu ajutorul lui Tim). Calul înaintă încet și solemn până la treptele casei. Acolo se opri, dând din cap și fornăind. Kells cel Mare era pe prispă, dar tot a fost nevoit să-și ridice privirea ca să vadă chipul palid al vizitatorului. Kells își ținea pălăria apăsată pe piept. Vântul îi sufla părul negru și rărit (prin care se vedeau deja primele fire albe, căci se apropia de patruzeci de ani și în curând va fi bătrân). Nell și Tim stăteau în pragul ușii, în spatele lui. Ea își ținea fiul de umeri și-l strângea tare lângă ea, de parcă i-ar fi fost teamă (sau poate că era intuiția ei de mamă) ca nu cumva să i-l fure Perceptorul.

Câteva clipe nu se auzi nimic altceva în afară de zgomotul făcut de mantia musafirului nepoftit și de cântecul straniu al vântului prin streșini. După aceea Perceptorul Baroniei se aplecă peste gâtul calului, uitându-se fix la Kells, cu ochi mari și negri care nu păreau a clipi. Tim observă că avea buzele roșii ca ale femeilor care și le spoiau cu rădăcină de roibă. Din străfundurile mantiei sale nu scoase

un teanc de tăbliță din ardezie, ci un sul de pergament adevărat, pe care îl desfășură cât era de lung. Îl studie o vreme, apoi îl strânse la loc și îl băgă înapoi în buzunarul acela ascuns în faldurile negre. Își fixă privirea asupra lui Kells cel Mare, care tresări și coborî ochii în pământ.

— Kells te cheamă, da?

Vocea aceasta aspră și răgușită i-a făcut pielea de găină lui Tim. Îl mai văzuse și în alte dăți pe Perceptor, însă doar de la distanță; tăicuțul lui avusese mereu de grijă să-l trimită de acasă atunci când avea loc vizita anuală a încasatorului de biruri. Abia acum Tim a priceput de ce. Și își zise că la noapte s-ar putea să viseze urât.

— Da, Kells.

Vocea tatălui vitreg era nesigură și forțat veselă. Reuși să-și ridice iarăși ochii.

— Bine ați venit, sai! Zile lungi și nopți…

— Mda, bla-bla-bla, îi reteză Perceptorul vorbele cu un gest nepăsător al mâinii.

Ochii lui întunecați priveau acum peste umărul lui Kells.

— Și… Ross, da? Doi în loc de trei. Am aflat că Ross cel Mare a avut oarece ghinion.

Tonul îi era coborât, fără inflexiuni. *Parcă ar fi un surd care încearcă să cânte un cântec de leagăn,* își spuse Tim.

— Așa este, zise Kells cel Mare.

Tim aproape că-l auzi când încercă să-și înghită nodul din gât. Apoi tatăl lui vitreg începu să bâiguie:

— Io și cu el eram în pădure, luminăția voastră, dacă pricepeți ce voiesc io a zice, într-unul din locurile alea ale noastre aproape de Cărarea Carpenului – patru sau cinci avem și pe tăte ne-am pus numele așa cum se cuvine și io nu le-am șters pen’ că el mi-o fost ortac și așa va rămâne – și după aia ne-am depărtat un pic unul de altul. Și

după aia am auzit io un sâsâit. Îl recunoști de îndată ce îl auzi, că nu-i alt sunet pe lumea asta ca sâsâitul de dragoniță atunci când…

— Gura! spuse Perceptorul. Când am chef să ascult vreo poveste, vreau una din alea care încep cu „A fost odată ca niciodată”.

Kells căscă gura să zică altceva, poate doar să-și ceară scuze, dar se gândi mai bine și o închise la loc. Perceptorul se sprijini de oblâncul șeii și îl aținti cu privirea.

— Înțeleg că ți-ai vândut casa lui Rupert Anderson, sai Kells.

— Da, și m-a tras pe sfoară, da’ io am…

Musafirul nu-l lăsă să termine.

— Birul este nouă fișicuri de arginți sau unul de monede de rodonit, de care știu că nu aveți prin părțile astea, dar eu sunt obligat să vă spun că așa stă scris în înțelegerea originară. Un fișic pentru tranzacția făcută și opt pentru casa unde-ți odihnești dosul la căderea serii și te joci cu puțica după ce răsare luna.

— Nouă? sughiță Kells cel Mare. *Nouă?* Asta e…

— Este ce anume? întrebă Perceptorul cu vocea lui aspră și monotonă. Ai de grijă cum îmi răspunzi, Bern Kells, fiu al lui Mathias și nepot al lui Peter Șontorogul! Ai mare grijă, pentru că o să-ți subțiez gâtul ăla gros. Da, da, așa să știi.

Kells cel Mare se făcu palid la față… deși nu la fel de palid ca Perceptorul Baroniei.

— Foarte corect. Asta am vrut să zic. Aduc acum arginții.

Intră în casă și reveni după câteva clipe cu o pungă din piele de căprior. Îi aparținuse lui Ross cel Mare și peste ea vărsase lacrimi amare mama lui Tim în ziua aceea de la începutul Sărbătorii Pământului Plin. Zi în care viața părea puțin mai bună, chiar dacă Ross cel Mare murise. Kells întinse punga lui Nell și o puse să numere

prețioasele fișicuri cu arginți în mâinile lui făcute căuș.

În tot acest timp, musafirul stătea tăcut pe calul lui mare și negru, dar atunci când Kells cel Mare dădu să coboare treptele prispei ca să-i dea birul – aproape toți banii pe care îi aveau, cu tot cu simbria lui Tim – Perceptorul clătină din cap.

— Stai pe loc! Vreau să mi-i aducă băiatul, pentru că e un copil frumos, leit taică-su. Da, trăsăturile lui taică-su le văd eu acum pe chipul lui.

Tim luă cei doi pumni de arginți – cât de grei erau! – de la Kells cel Mare, abia auzindu-l cum îi șoptește în ureche:

— Vezi să nu-i scapi pe jos, prostule!

Ca prin vis, Tim coborî treptele prispei. Întinse mâinile, dar, înainte de a apuca să-și dea seama ce i se întâmplă, Perceptorul îl și apucase de încheieturi și-l ridicase pe cal, alături de el. Tim observă că oblâncul era împodobit cu puzderie de rune din argint: luni și stele, și comete, și potire din care curgeau focuri albe. Tot atunci își dădu seama că-i dispăruseră din mâini fișicurile de arginți. I le luase Perceptorul, firește, deși Tim nu-și amintea când fusese asta.

Nell scoase un țipăt și alergă spre ei.

— Prinde-o și ține-o bine, tună Perceptorul, aproape asurzindu-l pe băiat.

Kells își apucă nevasta de umeri și o trase cu brutalitate înapoi. Femeia se poticni de scândurile prispei și căzu, iar poalele lungi ale rochiei i se înfășurară în jurul gleznelor.

— *Mama!* zbieră Tim.

Încercă să sară din șa, însă Perceptorul îl opri cu multă ușurință. Individul mirosea a carne friptă și a sudoare stătută.

— Șezi cuminte, tinere Tim Ross, n-a pățit nimic mumă-ta! Ia uite cât de sprintenă e!

Apoi i se adresă lui Nell, care, într-adevăr, se ridicase de jos:

— Nu te agita, doamnă-sai! Vreau doar să schimb o vorbă cu micuțul. Cum îți închipui că i-aș face vreun rău unui viitor plătitor de biruri?

— Dacă te atingi de el, am să te omor cu mâinile mele, diavole! zise femeia.

Kells ridică pumnul la ea.

— Tacă-ți fleanca aia proastă, femeie!

Nell nu se feri de pumnul lui. Nu avea ochi decât pentru Tim, copilașul ei, urcat pe calul mare și negru, în fața Perceptorului care îl ținea strâns cu ambele mâini.

Apoi Perceptorul le zâmbi celor doi soți de pe prispă, bărbatul cu pumnul încă ridicat amenințător, iar femeia cu lacrimi șiroindu-i pe obraji.

— Nell și Kells! strigă el. Ce cuplu fericit!

Își îmboldi calul cu genunchii și îl mână încet până la poartă, fără să-i dea drumul lui Tim din strânsoare. Băiatul îi simțea în obraz duhoarea acră a respirației. Când ajunseră la poartă, Perceptorul, strânse din genunchi și calul se opri. Șopti în urechea lui Tim, care încă mai țiuia de la urletul lui de mai devreme:

— Ia spune-mi, tinere Tim, îți place de tăticuțul tău vitreg? Vreau să-mi zici adevărul, dar vreau să mi-l zici încet. Discuția asta este numai între noi. Părinții tăi n-au nicio treabă cu ea.

Tim nu voia să se întoarcă, nu voia să se apropie și mai mult de fața palidă a Perceptorului, dar avea un secret care îl otrăvea. Așa că se întoarse și-i șopti la ureche:

— O bate pe mama atunci când e băut.

— Nu mai spune? Și de ce m-aș mira? Oare tătâne-su nu o bătea pe mumă-sa? Când ne facem mari imităm purtările pe care le-am văzut în copilărie, așa să știi.

O mână înmănușată trase faldurile mantiei negre peste ei, ca pe o pătură, și Tim simți cum cealaltă mână îi strecoară în buzunarul de la pantaloni un obiect mic și tare.

— Un dar pentru tine, tinere Tim. O cheie. Știi de ce este deosebită cheia asta?

Tim clătină din cap.

— E vrăjită. Poate să descuie orice, însă doar o singură dată. După aia e la fel de inutilă ca o baligă de cal, așa că ai de grijă cum o folosești!

Începu să râdă, de parcă spusese cea mai bună glumă din toate câte erau. Duhoarea răsuflării lui îi întoarse pe dos stomacul lui Tim.

— N-am… zise băiatul înghițind cu greu nodul din gât, n-am nimic de descuiat. În Cătunul Arborelui, doar birtul și temnița au lacăte.

— Ooo, dar mie mi se pare că tu ai cunoștință și de un altul. Nu-i așa?

Tim se uită în ochii plini de voioșie întunecată ai Perceptorului și nu zise nimic. Dar slujbașul Baroniei dădu din cap, de parcă băiatul i-ar fi răspuns.

— *Ce-i spui tu acolo băiatului meu?* zbieră Nell de pe prispă. *Nu-i turna venin în urechi, diavole!*

— N-o lua în seamă, tinere Tim, va afla curând despre ce e vorba. Va afla multe, dar va înțelege puțin.

Și Perceptorul râse înfundat. Avea dinți foarte mari și foarte albi.

— Asta-i o ghicitoare pentru tine! Știi răspunsul? Nu? Nu-ți face griji, ai să-l afli curând.

— Uneori îl descuie el, zise Tim cu vocea slabă a unuia care vorbește în somn. Își scoate piatra de ascuțit. Pentru tăișul de la topor. Dar după aia îl încuie la loc. Seara se așază pe el ca să fumeze, se așază pe el ca pe un scaun.

Perceptorul nu-l întrebă ce anume era *acel* lucru.

— Îl și mângâie de fiecare dată când trece pe lângă el, tinere Tim? Așa cum și-ar mângâia câinele credincios?

Firește că îl mângâia, dar Tim nu spuse asta. Nici nu era nevoie. Avea senzația că nu poate ascunde niciun secret de mintea din spatele chipului acela lunguieț și palid. Absolut niciunul.

Face haz pe seama mea, își zise băiatul. *Sunt doar o jucărie cu care se distrează într-o zi mohorâtă, într-un cătun posomorât, din care va pleca în scurtă vreme. Numai că omul ăsta își rupe jucăriile. E de ajuns să te uiți la zâmbetul lui ca să-ți dai seama.*

— La noapte și poate și noaptea următoare am să mi le petrec în tabăra pe care mi-o voi ridica la o roată sau două mai departe de cătun, pe Cărarea Carpenului, îi zise Perceptorul cu glasul lui aspru, fără intonație. Am bătut un drum lung până aici și m-au obosit toate trăncănelile pe care le-am auzit. În pădurea aia sunt și vurți, și jerboa, și șerpi, dar ei nu *trăncănesc.*

Tu nu obosești, îl contrazise Tim în gând. *Niciodată.*

— Dacă vrei, vino să mai stăm de vorbă.

De data asta nu mai râse înfundat, ci se hlizi ca o fetișcană neastâmpărată.

— Și dacă ai *curaj*, firește. Dar să vii la vreme de noapte, căci îmi place să dorm ziua, dacă apuc. Sau rămâi aici, dacă ți-e frică. Mie mi-e totuna. *Dii!*

Ultimul îndemn se adresa calului, care se întoarse încet spre prispa pe care Nell își frângea disperată mâinile, sub privirea cruntă a lui Kells cel Mare. Mâinile puternice ale Perceptorului îl strânseră iar pe Tim de încheieturi – aidoma unor cătușe – și îl ridică din șa. O clipă mai târziu, băiatul era în fața casei, privind în sus la chipul cel palid și la buzele roșii și surâzătoare. Simțea cum

parcă îl arde cheia din adâncul buzunarului. Se auzi un bubuit prelung de tunet și se porni ploaia rece.

— Baronia vă mulțumește, le zise Perceptorul, ducând un deget înmănușat la borul lat al pălăriei.

Apoi își întoarse calul și porni prin ploaia deasă. Tim văzu în fugă un ultim dar foarte curios detaliu: când vântul umflă mantia neagră și grea, el observă un obiect mare, din metal, legat lângă crupa calului, deasupra bagajelor Perceptorului. Semăna cu un lighean.

Kells cel Mare coborî treptele cu pași hotărâți, îl apucă pe Tim de umeri și începu să-l scuture. Ploaia îi lipise părul rărit de tâmple și îi șiroia din barbă. Neagră la momentul când se legase de Nell cu sfoara din mătase, barba lui era acum brăzdată de fire albe.

— Ce ți-a zis? A zis ceva de mine? Ce minciuni ți-a înșirat? *Spune!*

Dar Tim nu putea spune nimic. Capul i se hâțâna atât de tare, că îi clănțăneau dinții în gură.

Nell coborî în fugă treptele.

— Încetează! Dă-i pace! Ai promis că n-o să mai…

— Nu te băga unde nu-ți fierbe oala, muiere! mârâi Kells și o lovi cu pumnul.

Mama lui Tim se prăbuși în noroiul unde ploaia torențială umplea urmele lăsate de calul Perceptorului.

— *Ticălosule!* urlă Tim. N-o lovi pe mama! Să n-o lovești *niciodată*!

Nu simți nicio durere în momentul când pumnul greu al lui Kells îl lovi și pe el, dar o lumină albă îi străbătu vederea. Când lumina asta trecu, se

pomeni și el în noroiul curții, alături de mama sa. Era buimăcit, îi țiuiau urechile, dar cheia aceea tot îi mai ardea în buzunar ca un tăciune aprins.

— Să vă ia Nis pe amândoi! zise Kells și plecă prin ploaie.

Cum ieși pe poartă, o luă la dreapta, în direcția micuței ulițe principale a cătunului. La cârciuma lui Gitty se ducea. Tim nu avea nici cea mai mică îndoială în privința asta. Nu se atinsese de băutură cât ținuse Sărbătoarea Pământului Larg – sau așa credea Tim –, dar în seara aceea va recupera timpul pierdut. Iar Tim citi pe chipul îndurerat al mamei sale – chip ud de ploaie, înroșit de lovitură și mânjit de noroi – că și ea știa asta.

Tim o luă pe după mijloc, iar ea îl luă pe după umeri. Urcară încet treptele și intrară în casă.

Nell se prăbuși în scaunul ei de la masa din bucătărie. Tim turnă în lighean apă din urcior, udă o cârpă și i-o apăsă cu blândețe pe obrazul care începuse să se umfle. Ea ținu cârpa câteva clipe acolo, apoi i-o întinse fără vreun cuvânt. Ca să-i facă plăcere, Tim o luă și și-o lipi și el de față. Era rece și îi mai alina durerea fierbinte din falcă.

— Bine ne-am mai descurcat, nu? încercă ea să glumească. Nevasta a luat-o pe coajă, băiatul a fost tăvălit în noroi, bărbatul cel nou a plecat să se îmbete.

Tim habar nu avea cum ar fi putut răspunde la cuvintele astea, așa că nu zise nimic.

Nell își sprijini bărbia în palmă și se uită în gol.

— Ce mare prostie am făcut. Eram speriată și mă dădeam de ceasul morții să găsesc o soluție, dar asta nu-i o scuză. Cred că ne-ar fi mers mai bine dacă eram pe drumuri.

Dacă ar fi fost izgoniți din casa lor? De pe pământul lor? Nu era de ajuns că dispăruseră și toporul, și moneda norocoasă a lui taica? Într-o

singură privință mama lui avea dreptate: făcuse o mare prostie.

Dar eu am cheia, își spuse Tim, strecurându-și degetele în buzunar ca să o atingă din nou.

— Unde o fi plecat? întrebă Nell.

Și Tim înțelese că nu despre Bern Kells vorbea ea.

O *roată sau două mai departe de cătun*, *pe Cărarea Carpenului. Unde mă va aștepta pe mine.*

— Nu știu, mamă.

Din câte ținea el minte, acum era pentru prima dată când o mințea.

— Dar știm unde s-a dus Bern, nu-i așa?

Nell încercă să râdă, dar tresări când o săgetă durerea din obraz.

— I-a promis lui Milly Redhouse că a terminat-o cu băutura. Și mi-a promis și mie. Dar n-are voință, e slab. Sau… o fi vina mea? Crezi că bea din cauza mea?

— Nu, mamă.

Deși Tim se întrebă dacă nu cumva era un sâmbure de adevăr în vorbele ei. Nu în sensul că ea ar fi fost o nevastă cicălitoare, care nu știa să țină o casă și care refuza să-i dea ce ar trebui să-i ofere o nevastă cuminte soțului ei în pat, după căderea nopții. Ci altfel. Era un mister în toată povestea asta și se întrebă dacă cheia din buzunarul lui îl va ajuta să-l dezlege. Ca să nu o atingă din nou, se ridică și se îndreptă spre cămară.

— Ce vrei să mănânci? Ouă? Ți le prăjesc eu, dacă vrei.

Nell îi surâse stins.

— Mulțam mult, fiule, dar nu-mi este foame. Cred că am să mă duc să mă întind puțin.

Și se ridică de pe scaun puțin cam nesigură pe picioare.

Tim o ajută să ajungă în dormitor. Acolo se întoarse cu spatele la ea, prefăcându-se că vede ceva interesant pe fereastră, câtă vreme ea își scoase rochia mânjită cu noroi și își puse cămașa de noapte. Când Tim se întoarse cu fața la ea, Nell se vârâse deja în așternuturi. Lovi ușor cu palma locul de lângă ea, așa cum făcuse adesea pe vremea când el era micuț. Pe atunci era și tăicuțul lui în pat, alături de ea, îmbrăcat în izmenele lungi de pădurar și fumând o țigară pe care și-o învârtise singur.

— Nu pot să-l dau afară, zise Nell. L-aș da cu dragă inimă, dacă aș putea, dar, pentru că ne-am legat cu sfoara din mătase, casa asta e acum mai mult a lui decât a mea. Legile ținutului ăsta sunt nedrepte cu femeile. N-am avut motiv să mă gândesc până acum la asta, dar… dar…

Ochii i se încețoșaseră și parcă priveau undeva, departe. Va adormi curând, iar ăsta probabil că era un lucru bun.

Tim o sărută pe obrazul sănătos și vru să se ridice de pe pat, dar ea îl opri.

— Ce ți-a zis Perceptorul?

— M-a întrebat dacă îmi place de tatăl vitreg. Nu-mi aduc aminte ce i-am răspuns. Eram prea speriat.

— Și eu m-am speriat, mai ales atunci când a tras mantia aia neagră peste tine. M-am gândit că vrea să te răpească, așa cum făcea Regele Purpuriu din vechime.

Închise ochii, apoi îi deschise iar, foarte încet. În ei se deslușea acum ceva foarte asemănător cu groaza.

— Mi-aduc aminte că a venit odată la taica, pe când eram un copilaș abia ieșit din scutece. Mi-aduc aminte calul negru, pelerina și mănușile negre, șaua cu sigulurile din argint. Chipul lui alb și

lung, atât de *lung,* mi-a dat coșmaruri. Și mai vrei să-ți spun ceva, Tim?

Băiatul dădu încet din cap.

— Și l-am văzut tot cu ligheanul ăla din argint legat deasupra bagajului, la fel ca astăzi. Și au trecut douăzeci și mai bine de ani de atunci, da, da, douăzeci și încă vreo doi, dar el nu s-a schimbat câtuși de puțin. *Nu pare a fi îmbătrânit nici măcar cu o singură zi.*

Închise iarăși ochii și, de această dată, nu-i mai redeschise. Tim se furișă tăcut afară din încăpere.

Când a fost sigur că mama adormise, Tim intră în holișorul din spatele casei, unde, chiar la intrarea în vestibul, se afla cufărul lui Kells cel Mare, sub o bucată de pătură veche. Atunci când îi spusese Perceptorului că nu știe decât două lacăte în Cătunul Arborelui, acela îl contrazisese: Oooo, *dar mie mi se pare că tu ai cunoștință și de un altul.*

Ridică pătura și privi lung la cufărul tatălui său vitreg. Cufărul acela pe care bărbatul îl mângâia uneori ca pe un câine drag și credincios și pe care se așeza adesea, după cină, ca să-și fumeze pipa și lăsa ușa din spate întredeschisă ca să iasă fumul.

În ciorapi, ca să nu-și trezească mama, Tim se grăbi la ușa din față și se uită pe geam afară. Curtea era goală și nu se vedea nici urmă de Kells cel Mare pe drumul noroios de la ploaie. Exact la asta se așteptase Tim. Probabil că tatăl lui vitreg ajunsese deja la cârciuma lui Gitty, unde dovedea pahar după pahar înainte de a cădea în nesimțire.

Sper să caute scandal și să-l rupă careva cu bătaia, să vadă și el cum este. L-aș bate eu însumi dacă aș fi mai mare.

Păşind fără zgomot pe vârful picioarelor desculţe, se întoarse la cufăr, îngenunche în faţa lui şi scoase cheia din buzunar. Era argintie şi micuţă, cât o jumătate de fişic. Emana o căldură stranie, de parcă ar fi fost însufleţită. Gaura cheii din lacătul de alamă era cu mult mai mare. *Niciodată n-o să meargă aici cheia pe care mi-a dat-o*, îşi spuse Tim. Dar imediat îşi aminti cuvintele Perceptorului: *E vrăjită. Poate să descuie orice, însă doar o singură dată.*

Tim introduse cheia în lacăt, unde se potrivi perfect, ca şi cum ar fi fost cheia originală. Se întoarse uşor, dar imediat îşi pierdu căldura aceea vie. Acum băiatul ţinea între degete doar o bucată de metal mort şi rece.

— După aia e la fel de inutilă ca o baligă de cal, şopti Tim şi se uită în jur, pe jumătate sigur că o să-l vadă pe Kells cel Mare în pragul uşii, uitându-se urât la el şi ţinând pumnii strânşi.

Dar nu era nimeni acolo, aşa că desfăcu repede curelele şi deschise cufărul. Tresări puternic atunci când auzi scrâşnetul balamalelor şi privi iarăşi peste umăr. Inima îi bătea cu putere şi, cu toate că seara ploioasă era rece, simţi cum i se acoperă fruntea cu stropi de sudoare.

În cufăr erau cămăşi şi izmene, majoritatea rupte şi zdrenţuite, aruncate alandala. Şi băiatul îşi spuse (cu o ranchiună ursuză, ce nu-i stătea în fire): *Mama mea o să i le spele şi o să i le cârpească şi o să i le pună în ordine. Oare cum o să-i mulţumească pentru strădania ei? Cu o lovitură în umăr ori cu un pumn în gât sau obraz?*

Scoase hainele şi sub ele descoperi obiectul din cauza căruia era cufărul atât de greu. Tatăl lui Kells fusese tâmplar şi în cufăr se aflau uneltele lui. Tim şi-a dat singur seama că erau de mare preţ, pentru că erau făcute din metal. *Ar fi putut să le vândă, ca să avem cu ce să plătim birul. Pot să jur că nu*

le-a folosit vreodată și nici habar nu are cum să le folosească. Le-ar fi putut vinde cuiva căruia să-i fie de trebuință, lui Haggerty Cui, de pildă, și cu banii primiți să plătească birul și să ne mai și rămână ceva.

Acest tip de comportament avea un nume pe care Tim îl învățase de la Văduva Smack. Cuvântul acela era *calicie.*

Încercă să scoată cutia cu scule din cufăr, dar nu reuși din prima. Era mult prea grea pentru brațele lui de copil. Atunci Tim scoase pe rând ciocanele și șurubelnițele și piatra de ascuțit și le puse alături de el, peste maldărul de haine. Și acum reuși să scoată cutia. Sub ea se aflau cinci capete de topor, la vederea cărora Ross cel Mare s-ar fi plesnit peste frunte, scârbit și uluit deopotrivă. Oțelul acela prețios era pătat de rugină și Tim nu avu nevoie să încerce tăișurile cu buricul degetului ca să-și dea seama că erau boante. Din când în când, soțul cel nou al lui Nell își ascuțea toporul pe care îl folosea la lucru, dar nu se atinsese de multă vreme de capetele acestea de rezervă. Probabil că nu-i vor mai fi de niciun folos atunci când va avea nevoie de ele.

Într-un colț al cufărului erau îndesate o pungă mică din piele de căprioară și un obiect înfășurat într-o piele fină de capră neagră. Tim luă obiectul, îl despachetă și se pomeni că ține în mână statueta unei femei cu un zâmbet încântător pe buze. Părul negru îi cădea valuri-valuri pe umeri. Tim nu și-o aducea aminte pe Millicent Kells, căci nu avusese mai mult de trei sau patru ani când aceasta plecase spre Poiana de la capătul cărării unde ne vom strânge la un moment dat cu toții, dar era convins că al ei era chipul acela.

Împachetă statueta la loc și ridică punga. Pipăind-o, și-a dat seama că înăuntru nu era decât un singur obiect, foarte mic, dar destul de greu.

Desfăcu baierile și deșertă punga. Afară bubui năprasnic tunetul. Tim tresări puternic și obiectul ascuns în fundul cufărului lui Kells i se rostogoli în palmă.

Era moneda norocoasă a tatălui său.

Cu excepția obiectului care aparținuse tatălui său, Tim puse cu grijă toate celelalte lucruri înapoi în cufăr: cutia, în care avusese grijă să așeze uneltele pe care le scosese ca să o facă mai ușoară, și toate hainele. Apoi legă la loc curelele. Toate bune și frumoase, dar, când încercă cheia argintie, aceasta se învârti în gol.

Inutilă ca o balegă de cal.

Tim își dădu seama că nu mai are rost să încerce, așa că acoperi cufărul cu bucata veche de pătură, aranjând-o un pic într-un colț, un pic în celălalt, până fu de părere că arată ca la început. O să fie de ajuns. Își văzuse adesea tatăl vitreg mângâind cufărul și așezandu-se pe el, dar foarte rar îl și *deschidea*, iar atunci doar ca să scoată piatra de ascuțit. Pozna lui Tim nu va fi descoperită o vreme, dar băiatul știa că, la un moment dat, tot va ieși la iveală. Și va veni o zi, poate luna viitoare, dar mai probabil chiar săptămâna viitoare (ori mâine!), când Kells cel Mare va avea nevoie de piatra de ascuțit, sau își va aduce aminte că mai are și alte haine decât cele pe care le adusese în desagă. Și atunci va descoperi cufărul descuiat, va căuta în el punga din piele de căprioară și va vedea că a dispărut moneda. Și atunci? Atunci proaspăta lui nevastă și proaspătul lui fiu vitreg vor lua bătaie. Probabil una soră cu moartea.

Tim se temea de asta, dar când se uită la bine cunoscuta monedă arămie prinsă pe lanțul din

argint, se simți cu adevărat furios pentru prima dată în viață. Și nu era mânia neputincioasă a unui băiețel, ci furia turbată a unui bărbat în toată firea.

Îl întrebase pe Bătrânul Destry ce erau dragonii și ce ți-ar putea face ei. Te-ar durea? Ar mai… cum să zic eu… ar mai rămâne *bucăți* din tine? Fermierul observase suferința lui Tim și îl cuprinsese cu blândețe de umeri.

— Nici una, nici alta, fiule. Focul dragonului este cel mai fierbinte din toate câte există – fierbinte ca rocile alea lichide care se preling uneori din crăpăturile pământului la sud de noi. Așa se zice. Omul prins în focul dragonului se transformă într-o clipită în cenușa cea mai fină – cu tot cu haine, cizme și curele. Așa că, de vrei să știi dacă tătâne-tău a suferit, eu îți zic să nu-ți mai faci griji. Nici nu și-a dat seama ce i se întâmplă.

Cu tot cu haine, cizme și curele. Dar moneda lui taica nici măcar mânjită nu era, iar zalele lanțului de argint erau întregi. Însă nu și-l scotea de la gât nici măcar atunci când se ducea la culcare. Și atunci, ce s-a întâmplat în realitate cu Ross cel Mare? Și de ce era moneda în cufărul lui Kells? Tim avea o oarecare bănuială, una îngrozitoare; și credea că există o persoană care să-i spună dacă bănuiala asta îngrozitoare a lui era îndreptățită sau nu. Cu condiția să aibă destul curaj, firește.

Dar să vii la vreme de noapte, *căci îmi place să dorm ziua*, *dacă apuc.*

Iar acum era noapte, aproape noapte.

Mama dormea. Tim îi lăsă tăblița de ardezie pe pat. Pe ea scrisese: MĂ ÎNTORC. NU-ȚI FACE GRIJI.

Dar bineînțeles că niciun băiețel de pe lumea asta nu poate pricepe cât de zadarnice sunt vorbele acestea atunci când sunt adresate unei mame.

Tim nici nu se gândi să ia unul din catârii lui Kells, pentru că erau prea nărăvași. Pe când cei doi crescuți de tatăl lui încă de când îi fătase mama lor erau exact pe dos. Misty și Bitsy erau femele nesterilizate, teoretic în stare să facă pui, dar Ross le păstrase pentru firea lor blândă, nu pentru prăsilă.

— Nici să nu te gândești la așa ceva, îi spusese el lui Tim atunci când băiatul se făcuse destul de mare ca să poată pune asemenea întrebări. Animalele ca Misty și Bitsy nu sunt menite să se împerecheze și, dacă o fac, aproape niciodată nu nasc pui sănătoși și normali.

Tim o alese pe Bitsy, preferata lui, și o conduse de căpăstru până afară din curte. Apoi, fără să-i fi pus șaua, o încălecă și porniră spre Cărarea Carpenului. Când îl urcase prima oară tăicuțul lui pe spinarea catârului, picioarele lui Tim ajungeau până la burta lui Bitsy; acum, însă, îi ajungeau până aproape de pământ.

La început, Bitsy abia se târî, abătută și cu urechile pleoștite. Dar când tunetele se mai îndepărtară, iar ploaia se transformă în burniță, se mai învioră puțin. Nu era obișnuită să fie scoasă din grajd pe timpul nopții, dar ea și Misty stătuseră prea multă vreme închise de la moartea lui Ross cel Mare, așa că acum părea dornică să…

Dar poate că nu a murit.

Gândul acesta străbătu mintea lui Tim ca o cometă, aproape orbindu-l cu speranța aceasta neașteptată. Poate că Ross cel Mare trăia și rătăcea pe undeva, prin Pădurea Fără Sfârșit.

Da, sigur, și poate că luna e făcută din urdă proaspătă, așa cum îmi zicea mama când eram mic.

Mort era. Inima lui știa asta. Așa cum era convins că ar fi știut dacă Ross cel Mare ar mai fi fost încă în viață. *Și mama ar fi știut. Și nu s-ar fi căsătorit niciodată cu… cu…*

— Nemernicul ăla.

Bitsy ciuli urechile. Tocmai ce trecuseră pe lângă casa Văduvei Smack, de la capătul uliței mari a cătunului, unde miresmele pădurii erau mai puternice: parfumul delicat și piperat al teilor sălbatici și, peste acesta, mirosul mai tare și mai serios al carpenilor. Era nebunie curată ca un copil să meargă singur pe cărarea aceea, fără să aibă nici măcar un topor la el cu care să se apere. Tim știa asta, dar înaintă fără ezitare.

— Nemernicul ăla *bătăuș*

Vorbele astea le rosti atât de încet, că Bitsy nu auzi decât un mormăit gros.

Bitsy cunoștea drumul și nu șovăi atunci când Drumul Arborelui se îngustă la capătul pâlcurilor de tei sălbatici. Și nu șovăi nici când se îngustă și mai mult la marginea pădurii de carpeni. Dar atunci când Tim își dădu seama că intraseră deja în Pădurea Fără Sfârșit, trase de dârlogi și o opri, ca să caute în traistă felinarul cu gaz pe care îl șterpelise din grajd. Rezervorul micuț din cositor era plin și Tim credea că va ține un ceas; poate chiar două, dacă îl folosea cu măsură.

Aprinse de unghia mare un chibrit cu gămălia din pucioasă (șmecherie învățată de la tăicuțul lui), răsuci butonul din locul unde rezervorul cu gaz se unea cu gâtul lung și îngust al felinarului și băgă chibritul prin deschizătură. O lumină alb-albăstruie prinse viață în felinar. Tim îl ridică, se uită în jur… și i se tăie respirația.

Mai intrase și înainte în Pădurea de Carpeni; îl adusese de câteva ori tăicuțul lui. Dar niciodată nu mai fusese aici la vreme de noapte, iar ce văzu acum i se păru atât de înspăimântător, încât se gândi serios să facă cale întoarsă. Aici, la marginea pădurii, aproape de cătunul lui, carpenii cei mai frumoși fuseseră doborâți, dar cei rămași în picioare se înălțau până la ceruri deasupra băiatului călare pe catârul lui cuminte. Mari, drepți și solemni, la fel ca înțelepții manni la înmormântări (Tim văzuse un desen cu aceștia într-una din cărțile Văduvei Smack), se ridicau mult peste lumina aruncată de felinarul lui bicisnic. Primii doisprezece, treisprezece metri de trunchi erau complet netezi. După aceea ramurile carpenilor se ridicau spre cer ca niște brațe înălțate în rugă, aruncând asupra cărării înguste o pânză de umbre complicate. Se putea trece printre ei. Dar, sigur, la fel de bine se putea să-ți tai gâtul într-o stâncă ascuțită. Nesăbuitul care ieșea de pe Cărarea Carpenului, sau trecea dincolo de ea, se pomenea de îndată pierdut într-un labirint de stânci și arbori, unde ar fi rătăcit până ar fi murit de foame. Firește, dacă nu ar fi fost mâncat de vreun monstru până atunci. Ca și cum ar fi vrut să sublinieze posibilitatea aceasta, din beznă se auzi un gâgâit aspru ce părea a aparține unei creaturi uriașe.

Tim se întrebă ce face el acolo, când în căsuța în care crescuse îl aștepta un pat cald, cu așternuturi curate. Apoi atinse moneda norocoasă a tatălui său (pe care și-o pusese la gât) și se simți mai hotărât să facă ce își propusese. Bitsy se uita și ea în jur, parcă ar fi vrut să-l întrebe: *Și acum? Încotro? Înainte ori înapoi? Tu ești șeful, tu trebuie să știi.*

Tim nu se crezuse în stare să stingă flacăra felinarului, dar uite că o făcuse și acum era iarăși

în bezna deasă. Și, cu toate că nu mai vedea carpenii, îi simțea cum îl înconjoară din toate părțile.

Și totuși: înainte.

Strânse ușor cu genunchii coastele lui Bitsy, clămpăni cu limba în cerul gurii și catârul porni. Mersul ei egal și lin îi spunea că Bitsy se ținea pe partea dreaptă a potecii. Calmul ei îi spunea că nu simțea niciun pericol. Cel puțin nu încă și, sincer acum, ce poate ști un biet catâr despre pericole? Era treaba *lui* să *o* apere de pericole. În fond, el era șeful.

Of Bitsy! oftă el. *Dacă ai ști…*

Cât de departe ajunsese? Cât mai avea de mers? Cât mai avea *de gând* să meargă până va renunța, în fine, la toată nebunia asta? Numai pe el îl mai avea mămicuța lui, doar pe el îl iubea ca pe ochii din cap și doar pe el conta să o ajute. Deci, până unde?

Avea senzația că făcuse deja vreo zece roți, dacă nu cumva mai multe, de când nu mai simțea parfumul teilor sălbatici; însă știa că se înșală. Așa cum știa și că foșnetul pe care îl auzea acum era doar vântul Pământului Larg suflând printre ramurile carpenilor și nu vreo fiară cumplită care se furișează în spatele lui, cu botul plin de bale la gândul gustării pe care avea să o ia. Știa foarte bine asta; și atunci, de ce i se părea că foșnetul vântului seamănă atât de mult cu răsuflarea unui monstru de nedescris?

Am să număr până la o sută și după aia am s-o întorc pe Bitsy și o să mergem acasă, își spuse el. Dar, când ajunse la o sută și tot singuri erau în bezna aceea desăvârșită, doar el și curajoasa lui catârcă *(plus fiara aia care e tot mai aproape în spatele nostru,* se grăbi să adauge mintea lui perfidă), se hotărî să continue drumul până va număra la două sute. La o sută și optzeci și șapte,

auzi un trosnet de creangă frântă. Aprinse iute felinarul și se întoarse ținându-l ridicat. Umbrele acelea fioroase părură că se cabrează și apoi că se năpustesc asupra lui ca să-l înșface. Și nu cumva se retrăsese ceva din bătaia luminii? Nu cumva văzuse el licărul unui ochi roșu?

Sigur că nu, însă…

Tim își ținuse respirația și acum dădu aerul afară printre dinții încleștați, răsuci iar butonul felinarului și clămpăni din limbă. Fu nevoit să o facă de două ori. Calmă mai devreme, Bitsy nu prea părea acum convinsă că-și dorește să meargă mai departe. Dar catârcă ascultătoare și cuminte, se supuse poruncii lui și se puse în mișcare. Tim începu iarăși să numere și nu dură mult până ajunse la două sute.

Am să număr înapoi până la zero și, dacă nici până atunci n-am să dau de el, chiar că am să mă întorc acasă.

Ajunsese cu număratul la nouăsprezece, când văzu, în față și la stânga, un licăr roșiatic. Era un foc de tabără și Tim era sigur că știa cine îl făcuse.

Fiara care mă pândește n-a fost niciodată în urmă, își zise el. *E în față. Poate că de la un foc de tabără vine licărul ăla, dar și de la ochiul pe care l-am văzut. Ochiul cel roșu. Ar trebui să mă întorc cât mai pot.*

Atinse moneda norocoasă ce-i atârna pe piept și merse înainte.

Aprinse din nou felinarul și îl ridică. Din cărarea principală se ramificau multe poteci înguste și scurte. În fața lui, bătută în cuie de un mesteacăn gârbovit, era o bucată de scândură pe care erau trecute, cu vopsea neagră, numele proprietarilor uneia dintre potecile acestea: COSINGTON-

MARCHLY. Tim îi cunoștea. Peter Cosington (care avusese și el partea lui de ghinion în anul acela) și Ernest Marchly erau doi tăietori de lemne pe care Ross îi invitase de multe ori la cină, iar familia Ross fusese, la rândul ei, invitată la ei.

— Buni băieți, dar nu cutează să intre mai adânc în pădure, i-a spus Ross cel Mare fiului său după una din acele mese. Sigur, mai sunt mulți carpeni buni aproape de crângul cu tei sălbatici, dar comoara adevărată, lemnul cel mai pur, cel mai dens, se află acolo unde se sfârșește cărarea, aproape de Mlaștina Fagonard.

Poate că am mers doar *o roată sau două, însă întunericul schimbă locurile*..

O îndemnă pe Bitsy pe poteca Cosington-Marchly și, în mai puțin de un minut, intră într-o poiană unde Perceptorul stătea pe un buștean, în fața unui foc vesel.

— Ia te uită, tânărul Tim! exclamă acesta. Da' știu că ai ceva boașe, chiar dacă abia peste un an sau trei îi va crește pufulețul pe ele. Haide, vino-ncoace, stai jos, ia de îmbucă niște tocană!

Lui Tim nu-i prea venea să guste din cina omului ăstuia ciudat, dar burta îi era goală și din tuciul atârnat deasupra focului venea un miros cum nu se poate mai îmbietor.

Se vede treaba că Perceptorul putea să citească gândurile tânărului său oaspete cu o precizie nefirească, pentru că zise:

— Nu am de gând să te otrăvesc, tinere Tim.

— Sigur că nu, spuse Tim.

Însă, dacă tot se pomenise de otravă, își dădu seama că nu era deloc sigur. În orice caz, îl urmări pe Perceptor cum pune o porție măricică de tocană pe o farfurie din cositor și îi întinde o lingură cam turtită, dar foarte curată.

Mâncarea aceea nu avea nimic magic: doar carne de vită, ceapă, morcovi și cartofi înotând

într-un sos apetisant. Când se lăsă pe vine ca să mănânce, Tim o văzu pe Bitsy cum se apropie de calul mare și negru al gazdei sale. Armăsarul atinse în treacăt nasul blândei și smeritei catârce, apoi se îndreptă (cu un aer cam disprețuitor, i se păru lui Tim) spre locul unde Perceptorul îi pusese câțiva pumni de ovăz, după ce în prealabil curățase pământul de așchiile rămase de la sai Cosington și sai Marchly.

Încasatorul de biruri îl lăsă pe Tim să mănânce în liniște. Nu scoase nicio vorbă, ci doar lovi în sol de mai multe ori cu tocul cizmei, făcând o groapă mică. Lângă ea se afla ligheanul care mai devreme fusese legat deasupra bagajelor lui. Lui Tim îi era cam greu să-i dea dreptate mamei, căci un lighean din argint ar fi valorat o avere, dar chiar că *părea* din argint. Oare câte fișicuri de arginți fuseseră topite și răstopite ca să fie făcut obiectul acela?

Cizma Perceptorului dădu de o rădăcină. Atunci individul scoase de sub mantie un cuțit aproape la fel de lung ca antebrațul băiatului și o reteză dintr-o singură mișcare. Apoi continuă să sape cu tocul: *buf* și *buf* și *buf.*

— Ce sapi acolo? îl întrebă Tim.

Perceptorul ridică privirea la el și-i aruncă un zâmbet subțire.

— Poate ai să descoperi singur. Sau poate că nu. Eu cred că da. Ai terminat de mâncat?

— Am terminat și îți mulțumesc mult-mult, spuse Tim, atingându-și gâtul de trei ori. A fost foarte bună.

— Mă bucur. Dragostea nu durează, dar mâncarea da. Așa zic oamenii manni. Văd că-ți place ligheanul meu. Frumos, nu? E o amintire din Garlanul[27] de pe vremuri. În Garlan au existat dragoni și sunt sigur că focurile lor mai ard și acum în adâncurile Pădurii Fără Sfârșit. Uite, tinere Tim, că ai învățat ceva nou. Mai mulți lei fac o haită

falnică; mai multe ciori fac un stol îndoliat; mai mulți bumbleri fac o ceată veselă; mai mulți dragoni fac un foc mare.

— Un foc de dragoni, repetă Tim, plăcându-i cum sună.

Abia apoi înțelese deplin sensul vorbelor spuse de Perceptor.

— Dacă dragonii din Pădurea Fără Sfârșit sunt în adâncul…

Însă Perceptorul nu-l lăsă să termine:

— Ta-ta, țî-țî, na-na. Ține-ți fanteziile pentru tine! Deocamdată, pune mâna și adu-mi niște apă în ligheanul cela. De la marginea poienii. Vezi să-ți iei felinarul, pentru că lumina focului meu nu ajunge până acolo și am zărit un șarpe mare într-unul dintre copaci. E cam borțoșel, de unde pricep eu că a mâncat de curând, dar tot n-aș avea curaj să iau apă chiar de sub el.

Îi mai aruncă un zâmbet. Lui Tim i se păru nemilos, dar de ce să se mire?

— Deși eu, unul, cred că un băiat care a avut atâta curaj cât să se aventureze în Pădurea Fără Sfârșit, însoțit doar de unul dintre catârii lui tătâne-său, trebuie să facă exact ce-i poftește inima.

Ligheanul *era* din argint; căci i se părea mult prea greu ca să fi fost făcut din altceva. Tim îl duse cu stângăcie la subraț. Cu mâna liberă ridicase felinarul aprins. Când se apropie de capătul poienii, îi veni în nări un miros urât, grețos chiar, și auzi niște plescăieli înfundate, ca făcute de o mulțime de guri mici. Se opri.

— Nu-i bine să bei apa asta, sai. E murdară.

— Nu-mi spune tu mie ce e bine să fac, tinere Tim. Umple ligheanul. Și ferește-te de șarpe, rogu-te.

Băiatul se așeză în genunchi, puse ligheanul în față și privi la apa nămoloasă a pârâului, în care

mișunau larve albe și grase. Aveau capetele negre și mult prea mari pentru trupurile care le purtau, iar ochii le erau suiți în vârful unor tentacule. Semănau cu niște viermi de apă și păreau a fi în conflict unii cu ceilalți. După ce-i privi atent câteva clipe, Tim înțelese că se mâncau unii pe alții. Și i se întoarse stomacul pe dos.

De deasupra lui se auzi un zgomot ca acela de palmă trecută peste o bucată lungă de glaspapir. Ridică și mai mult felinarul. La stânga lui, de creanga cea mai de jos a unui carpen atârna încolăcit un șarpe uriaș, roșiatic. Capul lui ca un hârleț, mai mare decât cea mai încăpătoare oală din bucătăria mamei, era îndreptat către Tim. Ochii chihlimbarii, cu pupile ca două crăpături negre, îl priveau somnoroși. Limba, o panglică lungă, despicată la vârf, apărea, dansa și intra înapoi în gură, scoțând un sunet lichid: *sluuup.*

Tim se grăbi să umple ligheanul cu apa aceea împuțită. Însă, din cauză că era mai mult atent la creatura care-l fixa cu privirea din copac, nu observă imediat cei câțiva gândaci care i se urcară pe mâini și începură să-l ciupească. Cu un țipăt de durere și dezgust și-i scutură de pe el, apoi se întoarse cu ligheanul spre focul de tabără. Păși încet și cu mare atenție pentru ca nu cumva să verse pe el nici măcar o picătură din apa mizerabilă, plină de lighioane scârboase.

— Dacă vrei s-o bei sau să te speli cu ea…

Perceptorul se uită la băiat cu capul înclinat pe un umăr, așteptându-l să termine ce avea de spus, dar Tim nu reuși să-și ducă vorba până la capăt. Se mulțumi doar să pună ligheanul lângă Perceptorul care se părea că terminase de săpat groapa aia mică și fără rost.

— Nu-i de băut și nici de spălat, deși cred că am putea face asta, dacă am vrea.

— Glumești, sai! E *infectă!*

— *Lumea* este infectă, tinere Tim, dar am reușit să ne imunizăm, nu? Îi respirăm aerul, îi mâncăm mâncarea, îi facem treburile. Da. Da, i le facem. Nu contează. Dă-te mai aproape și pune-te pe vine.

Perceptorul îi arătă locul, apoi începu să-și scotocească prin bagaje. Deși îngrețoșat, Tim nu-și putea lua ochii de la larvele care se mâncau între ele. Vor continua până nu va mai rămâne decât unul singur, cel mai puternic?

— Aha! Iacăt-o!

Gazda lui scoase din desagă o tijă metalică, cu vârful alb, probabil din fildeș. Apoi se ghemui și el, cu fața la viermuiala dezgustătoare din lighean.

Tim făcu ochii mari la tija metalică din mâna înmănușată a bărbatului.

— Aia-i o baghetă magică?

Perceptorul se gândi puțin, apoi răspunse:

— Cred că da. Deși la începutul vieții a fost schimbător de viteze la un Dodge Dart. Mașina cea mai rentabilă a Americii, tinere Tim.

— Ce-i aia America?

— O împărăție populată cu idioți cărora le plac jucărelele. N-are a face cu discuția noastră. Dar află de la mine și ai de grijă să le împărtășești taina asta și copiilor tăi, de vei avea ghinionul să-i ai: orice obiect poate deveni magic, dacă e ținut de mâna care trebuie. Uită-te!

Perceptorul își dădu mantia peste umăr, pentru a-și elibera brațul, și trecu bagheta pe deasupra ligheanului cu apă murdară, infestată. Și, chiar pe dinaintea ochilor bulbucați ai lui Tim, larvele se potoliră… se ridicară la suprafață… dispărură. Perceptorul mai făcu o mișcare cu bagheta și dispăru și mizeria. Acum apa părea potabilă. Iar Tim își văzu chipul consternat oglindit în luciul ei.

— Pe toți zeii! Cum ai…

— Taci, băiat prost ce ești! Nimic n-ai să vezi dacă tulburi suprafața apei!

Perceptorul trecu bagheta a treia oară peste lighean, făcând să dispară chipul lui Tim, așa cum dispăruseră și larvele, și mizeria. În locul lui apăru imaginea tremurătoare a căsuței lui. Își văzu mama acolo, în apa din lighean, îl văzu și pe Bern Kells. Acesta intra, pe două cărări (sau mai multe), în bucătărie, venind din holișorul din spatele casei, unde își ținea cufărul. Nell stătea în picioare între plită și masă, în cămașa de noapte, cu care o lăsase Tim îmbrăcată când plecase de acasă. Kells avea ochii injectați și ieșiți din orbite. Părul i se lipise de frunte. Tim știa că, dacă el s-ar fi aflat cu adevărat în încăpere, ar fi simțit duhoarea de rachie în jurul tatălui său vitreg. Îi citi cuvintele pe buzele care tremurau spasmodic: *Cum mi-ai deschis cufărul?*

Nu! vru să strige Tim. *Eu ți l-am deschis*, *nu ea!* Dar coardele vocale parcă i se blocaseră.

— Îți place? șopti Perceptorul. Bun spectacol, ce zici?

Nell se refugie lângă ușa de la cămară, apoi se răsuci pe călcâie, dorind să fugă de acolo. Kells o prinse de umeri cu o mână și cu cealaltă de păr. O scutură cu putere, ca pe o păpușă din cârpe, apoi o îmbrânci cu putere, izbind-o de perete. Apoi el se clătină pe picioare, ca și cum ar fi fost pe punctul de a se prăbuși în fața ei, dar reuși să-și recapete echilibrul. Și, când Nell încercă iarăși să fugă, bărbatul înșfăcă urciorul greu, din lut, de lângă spălător – același urcior din care Tim îi turnase apă mamei sale mai devreme – și i-l sparse în mijlocul frunții. Vasul se făcu țăndări, iar Kells rămase în mână doar cu coada lui. O aruncă cât colo și se năpusti cu pumnii asupra nevestei.

— *NU!* urlă Tim.

Răsuflarea lui tulbură suprafața apei și imaginea celor doi dispăru.

Tim sări în picioare și se repezi spre Bitsy, care îl privi uluită. În mintea lui, fiul lui Jack Ross deja era pe Cărarea Carpenului, gonind înapoi spre cătun și îmboldind-o cu călcâiele pe Bitsy să alerge cât era ea în stare de repede. Realitatea era alta: Perceptorul îl prinse pe băiat când nici trei pași nu făcuse și îl trase lângă foc.

— Ta-ta, na-na, tinere Tim, ia-o mai domol! Dreptu-i că discuția noastră a început, dar nici vorbă să se termine curând.

— Dă-mi drumul! O omoară, dacă n-a omorât-o deja! Sau poate… poate a fost o vrajă de-ale tale? O farsă?

Dar, dacă așa stăteau lucrurile, își zise Tim, aceasta era cea mai crudă farsă făcută vreodată unui copil care își adora mama. Însă spera din tot sufletul să fie așa. Spera ca Perceptorul să izbucnească în râs și să-i spună: *Te-am păcălit*, *tinere Tim*, *ce crezi de asta?*

Dar Perceptorul clătină din cap:

— Nu-i nicio farsă și nu-i nicio vrajă, pentru că ligheanul nu minte niciodată. Din păcate, ce ai văzut tu acolo s-a și întâmplat, îngrozitoare lucruri poate face unei femei bărbatul ei atunci când e beat, nu? Dar mai uită-te o dată. Poate acum vei vedea ceva care să-ți aline puțin sufletul.

Tim se lăsă în genunchi în fața ligheanului. Perceptorul făcu un semn cu bagheta deasupra apei. Și o ceață fină păru a se întinde peste ea… sau poate ochii plini de lacrimi ai lui Tim îi jucau o festă. Oricum ar fi fost, ceața se risipi. Acum în lighean se vedeau prispa căsuței lor și o femeie, care nu părea a avea chip, aplecată peste Nell.

Încet, foarte încet, cu ajutorul acesteia, Nell reuși să se ridice în picioare. Femeia fără chip o întoarse spre ușă și Nell se îndreptă spre ea, cu pași grei, șovăitori.

— Trăiește! strigă Tim. Măicuța mea trăiește!

— Chiar așa, tinere Tim. Însângerată, dar neînfrântă. Mă rog… poate *nițeluș* înfrântă.

Și chicoti în barbă.

De data aceasta Tim strigase peste lighean, nu în el, așa că imaginea nu se șterse. Își dădu seama că femeia care îi ajuta mama părea a nu avea chip deoarece purta un văl. Iar măgărușul care se zărea în capătul imaginii pâlpâitoare era Rază de Soare. De multe, foarte multe ori îi dăduse el hrană și apă lui Rază de Soare. De multe, foarte multe ori îl plimbase ca să se dezmorțească. La fel și ceilalți copii de la mica școală din Cătunul Arborelui; activitatea aceasta făcea parte din ceea ce învățătoarea lor numea „taxa de școlarizare”. Dar Tim nu o văzuse niciodată călărindu-l. Dacă l-ar fi întrebat cineva, ar fi zis că probabil nu e în stare. Din cauza crizelor ei de tremurici.

— Aia-i Văduva Smack! Ce *face* la noi acasă?

— Poate o să ai ocazia să o întrebi tu însuți, tinere Tim.

— Poate ai trimis-o tu?

Zâmbind, Perceptorul clătină din cap:

— Am multe pasiuni, dar salvarea demoazelelor aflate la ananghie nu se numără printre ele.

Se aplecă mai mult deasupra ligheanului. Chipul îi era ascuns de borul lat al pălăriei.

— Of, vai de mine! Mi se pare că *tot* la ananghie este. În fond, de ce m-aș mira? A luat o bătaie soră cu moartea. Se spune că poți citi adevărul în ochii omului. Dar eu cred că mâinile spun mai multe. Uită-te la mâinile măicuței tale, tinere Tim!

Tim se aplecă. Ajutată de Văduvă, Nell traversa prispa cu mâinile întinse în față și avea tendința să

o ia spre perete, iar nu spre ușa dinaintea ei. Văduva îi corectă cu blândețe direcția și cele două femei intrară împreună în casă.

Perceptorul scoase un *țâțâit* prelung.

— Nu-i a bine, tinere Tim. Loviturile la cap pot fi al naibii de periculoase. Chiar și atunci când nu te omoară, tot îți pot provoca leziuni cumplite. Leziuni *permanente.*

Tonul lui era grav, dar ochii îi străluceau cu o voioșie de nedescris.

Însă Tim nici nu băgă de seamă.

— Trebuie să plec. Mama are nevoie de mine.

Din nou dădu să se îndrepte spre Bitsy. Acum reuși să facă vreo zece pași până când Perceptorul puse mâna pe el. Degetele lui parcă erau din oțel.

— Ai să pleci, Tim, și firește că vei fi însoțit de binecuvântările mele. Dar mai ai ceva de făcut înainte.

Băiatul simți că-și pierde mințile. *Poate*, își spuse el, *poate nu-i nimic adevărat din toate astea. Poate am făcut tifos și zac în pat și am vedenii.*

— Du ligheanul înapoi la pârâu și aruncă apa din el. Dar nu tot în locul de unde l-ai umplut, pentru că șarpele cela dă semne că l-ar interesa ce-i în jurul lui.

Perceptorul aprinse felinarul lui Tim și îl ridică. Șarpele atârna acum de coadă. Partea de jos, cam un metru din lungimea lui, care se termina cu capul în formă de hârleț, era înălțată și se legăna dintr-o parte în alta. Ochii lui chihlimbarii priveau fascinați în cei albaștri ai lui Tim. Limba îi țâșni din bot – *sluuup* – și băiatul apucă să vadă doi colți lungi și curbați care sclipeau în lumina aruncată de felinar.

— Du-te la stânga lui, îl sfătui Perceptorul. Vin și eu cu tine, ca să stau de pază.

— De ce nu arunci tu apa din lighean? Eu vreau să ajung cât mai repede la mama. *Trebuie* să…

— Nu din cauza maică-tii te-am adus eu aici, tinere Tim, îl repezi Perceptorul, care părea mai înalt decât înainte. *Fă cum îți spun!*

Tim luă ligheanul și traversă poiana, spre capătul din stânga. Ținând sus felinarul, Perceptorul avea grijă să se afle între băiat și șarpe. Lighioana se răsucise ca să-i poată urmări cu privirea, dar nu încercă să se ia după ei, cu toate că i-ar fi fost foarte ușor să o facă, pentru că ramurile de jos ale carpenilor erau aproape împletite între ele.

— Poteca asta e parte din locul lui Cosington și Marchly, spuse Perceptorul pe ton de conversație lejeră. Îmi închipui că ai putut să citești semnul.

— Da.

— Un băiat care să știe să citească este o adevărată comoară pentru Baronie.

Perceptorul mergea acum atât de aproape de Tim, încât pe băiat îl luă cu fiori reci.

— O să vină ziua când și tu o să ai biruri grele de plătit, presupunând, firește, că n-ai să-ți pierzi viața în Pădurea Fără Sfârșit în noaptea asta… sau în cea următoare… sau în noaptea cealaltă. Dar de ce să ne amărâm căutând norii de furtună care sunt deocamdată dincolo de orizont?

Nu-l lăsă să-i răspundă și continuă:

— Știu al cui este locul acesta, dar mai știu ceva. Am aflat pe când îmi făceam rondul. Tot atunci am auzit de piciorul rupt al lui Frank Simons, de boala pe care o are pruncul soților Wyland, de vacile moarte ale familiei Riverlys – despre care sunt convins că m-au mințit de la obrajii ăia zbârciți ai lor și, crede-mă, știu ce zic – și de alte aiureli cât se poate de interesante. Of, cât le mai place oamenilor să dea din gură! Dar, uite ce vreau să-ți spun, tinere Tim: am aflat că, la începutul

Pământului Plin, un trunchi de copac s-a prăbușit peste Peter Cosington. Se mai întâmplă din astea, mai ales în cazul carpenilor. Părerea mea sinceră e că ei *gândesc* – despre carpeni vorbesc. Și de aici s-a născut obiceiul de a le cere iertare înainte de a-i tăia.

— Știu de accidentul lui sai Cosington, zise Tim.

Cu toată neliniștea lui, era curios să vadă unde va duce povestea asta.

— Mămica i-a trimis supă, cu toate că la vremea aia ea era în doliu după tăticuțul meu. Copacul l-a lovit la spate, dar nu a căzut *de-a curmezișul* peste el. Că l-ar fi omorât. Și ce-i cu asta? Acum se simte mai bine.

— Da, da, da, Preacinstitul Cosie s-a întors la muncă și noi aducem mulțumire multă-multă. Dar când era căzut la pat, adică două săptămâni înainte de întâlnirea lui tătâne-tău cu dragonul și șase după aia, poteca asta și celelalte de pe terenul Cosington-Marchly au fost pustii, pentru că Ernie Marchly nu-i ca taica-tu ăla vitreg. Adică nu se încumetă să taie lemne în Pădurea Fără Sfârșit fără un ortac alături. Dar, firește, *tot* spre deosebire de tac-tu vitreg, Mocăitul Ernie chiar are un *ortac.*

Tim își aduse aminte de moneda care-i atârna pe piept și își mai aminti și motivul pentru care pornise în călătoria asta nebunească.

— *Nu* a fost *niciun* dragon! Dacă ar fi fost, ar fi ars și moneda lui taica așa cum l-a ars pe el! Și ce căuta ea în cufărul lui Kells?

— Aruncă apa din lighean, tinere Tim. Cred că vei vedea că nu mai sunt lighioane în apă care să te sperie. Nu în locul acesta.

— Dar vreau să știu…

— Tacă-ți fleanca și aruncă apa, că n-ai să ieși din poiana asta cât mai e ligheanul plin.

Tim se puse în genunchi ca să facă ce îi ceruse Perceptorul. Nu dorea decât să-și termine treaba și să plece de acolo. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie de Peter „Preacinstitul” Cosington și avea impresia că nici bărbatului cu mantie neagră nu-i pasă. *Își bate joc de mine sau mă chinuiește. Poate nici nu cunoaște diferența. Dar imediat ce afurisitul ăsta de lighean e gol, mă urc pe Bitsy și pornesc spre casă cât de repede pot. Numai să încerce să mă împiedice. Numai să încerce…*

Gândurile lui Tim se frânseră aidoma unui bețigaș sub un călcâi de cizmă. Ligheanul îi alunecă din mâini și se răsturnă în lăstărișul des. Avusese dreptate Perceptorul: aici nu era niciun gândac; apa era la fel de limpede ca izvorul de lângă căsuța lui. Dar, la doisprezece, șaisprezece centimetri în adâncul ei, se afla un cadavru. Hainele de pe el erau acum doar niște zdrențe care pluteau duse de curenți. Nu mai avea pleoape și nici păr. Chipul și brațele, bronzate pe vremuri, căpătaseră culoarea alabastrului. În rest, însă, trupul lui Ross cel Mare se păstrase foarte bine. Dacă nu ar fi fost neantul din ochii aceia fără pleoape, fără gene, Tim ar fi putut să creadă că tatăl lui se va scula de pe fundul pârâului și îl va strânge în brațe.

Șarpele făcu *sluuup.*

Ceva se frânse în sufletul băiatului și începu să urle.

Perceptorul îi vâra ceva cu de-a sila în gură. Tim încercă să se ferească, dar nu reuși. Perceptorul îl apucă de părul de la ceafă și, când băiatul vru să țipe, îi împinse printre dinți gâtul unei ploști și un lichid arzător i se revărsă în gură. Nu era rachie, pentru că nu-l îmbătă, ci reuși să-l calmeze. Mai

mult chiar: îl făcu să se simtă ca un vizitator indiferent al propriei sale minți.

— Efectul va trece în vreo zece minute și atunci am să te las să-ți vezi de drum, spuse Perceptorul.

Îi dispăruse toată jovialitatea din ton. Și nici nu-i mai zicea „tinere Tim”; nu-i mai zicea în niciun fel.

— Acum cască bine urechile la mine! Când mă aflam în Tavares[28], la vreo patruzeci de roți depărtare de aici, am auzit niște istorisiri despre un pădurar care a fost prăjit de un dragon. Toată lumea numai despre asta vorbea. O femelă mare cât casa, așa ziceau oamenii de acolo. Știam că e o tâmpenie. Încă mai cred că în pădurea asta trăiește un tigru…

Și Perceptorul strâmbă din buze:

— …dar un balaur? Peste poate. De zece ori zece ani nu s-a mai auzit de vreun dragon care să se apropie atât de mult de zonele locuite; și niciodată nu a fost vreunul mare cât o casă. Dar îmi fusese stârnită curiozitatea. Nu din cauză că Ross cel Mare e plătitor de biruri – *era*, scuze –, deși asta aș fi spus țărănoilor ălora știrbi, dacă ar fi avut vreunul minte și curaj să mă întrebe ce-mi pasă. Nu, eram curios și atât, pentru că, de când mă știu, mă chinuie năravul ăsta. Și sunt convins că de la curiozitatea asta prostească o să mi se tragă moartea într-o bună zi.

Și azi-noapte, înainte să vin la tine în cătun să adun birurile, tot lângă Cărarea Carpenului mi-am făcut tabăra. Doar că azi-noapte m-am dus până la capătul cărării. Pe semnele de pe ultimele poteci de dinainte de Mlaștina Fagonard scrie că locul acela aparține lui Ross și Kells. Acolo mi-am umplut eu ligheanul în pârâul curat și ce crezi că am văzut în apa aia? Păi, firește, un semn pe care scria Cosington-Marchly. Așa că mi-am strâns calabalâcul, m-am urcat pe Nero și m-am întors aici, să văd ce pot să descopăr. N-am mai avut

nevoie să aflu ce are a-mi spune ligheanul. Am văzut unde nu îndrăznește să se aventureze șarpele de colo și unde apa nu-i infestată de larve. Lighioanele astea se hrănesc cu carne de om și sunt nesătule, dar legendele spun că nu se ating de carnea omului curat. Sigur, legendele nu sunt mereu adevărate, dar se pare că nu s-au înșelat în privința asta. Apa rece l-a conservat bine și nu are niciun semn pentru că cel care l-a ucis l-a lovit pe la spate. Când l-am întors, i-am văzut țeasta despicată; dar l-am pus la loc cu fața în sus ca să nu fii nevoit să-l vezi așa.

Perceptorul făcu o pauză și apoi adăugă:

— Și probabil că așa te-ar putea vedea și el, dacă spiritul îi mai zăbovește pe lângă trup. Deși legendele nu s-au pus de acord în legătură cu treaba asta. Te simți bine, sau mai poftești o duș̦că mică de nen?

— Mă simt bine.

Niciodată în viața lui nu mai spusese Tim o minciună atât de sfruntată.

— Am fost aproape convins că știu numele făptașului – și cred că și tu îl știi. Însă, dacă mai aveam vreo îndoială, aceasta mi-a fost risipită când m-am oprit la cârciuma lui Gitty, de cum am intrat în cătunul tău. Mereu Gitty are câte douăsprezece fișicuri de plătit, dacă nu chiar mai multe. Și acolo am aflat că Bern Kells s-a căsătorit cu văduva ortacului său.

— Din cauza *ta*, zise Tim cu o voce monotonă, care părea a aparține unui străin. Din cauza birurilor tale *blestemate.*

Perceptorul își duse o mână la inimă și îi răspunse pe un ton rănit:

— Mă jignești! Nu din cauza *birurilor* s-a zvârcolit în pat Kells cel Mare în toți anii ăș̦tia, chiar dacă a avut alături o femeie care să-i domolească flacăra din piept.

Continuă să vorbească, dar Tim nu mai pricepea ce zice pentru că trecuse efectul poțiunii ăleia pe care el o numea „nen”. Și dintr-odată simți cum îl ia cu călduri și stomacul parcă i se transformase în lavă incandescentă. Se împletici până la resturile focului de tabără, se prăvăli în genunchi și vomită cina în groapa pe care o făcuse Perceptorul cu tocul de la cizmă.

— Bravo! exclamă, mulțumit de sine, bărbatul cu mantia neagră. M-am *gândit* eu că o să ne fie de folos.

— Acum trebuie să te duci la mama ta, spuse Perceptorul când Tim terminase de dat afară și se așezase în fund lângă focul aproape stins, cu capul în piept și cu părul atârnându-i în ochi. Ești un fiu bun. Dar mai am ceva ce cred că ți-ar fi de trebuință. Ai răbdare un minut doar. Un minut nu mai contează pentru Nell Kells.

— Nu-i zice așa! se răsti Tim.

— De ce să nu-i zic? Au nu este ea căsătorită? Nuntă pripită, regrete veșnice, așa cum zic folkenii bătrâni.

Și Perceptorul se lăsă din nou pe vine în fața bagajelor lui. Mantia i se umflă în jur, aidoma aripilor unei păsări de pradă.

— Ei mai spun și că sfoara de mătase, odată legată, nu mai poate fi dezlegată. Și au dreptate. Pe anumite niveluri ale Turnului există un concept amuzant, care se cheamă *divorț.* Din păcate, însă, nu îl găsim și în colțișorul nostru fermecător din Lumea de Mijloc. Stai să văd… pe aici pe undeva trebuie să fie…

— Nu pricep de ce nu l-au găsit Preacinstitul Peter și Mocăitul Ernie, murmură Tim.

Se simțea stors, pustiit. Un singur sentiment îi mai vibra în adâncul inimii, însă nu era capabil să-l recunoască.

— Aici e locul lor… aici taie ei carpeni… și s-au întors la muncă după ce s-a făcut bine Cosington.

— O, da, taie carpeni, dar nu în locul acesta. Mai au o mulțime de alte poteci. Pe asta au cam lăsat-o în paragină. Tu nu știi de ce?

Ba Tim avea o oarecare bănuială. Preacinstitul Peter și Mocăitul Ernie erau oameni buni și cumsecade, dar departe de a fi cei mai îndrăzneți tăietori de carpeni. Din cauza asta nu cutezau să intre mai mult în pădure.

— Presupun că așteaptă să plece șarpele de aici.

— Isteț copil! încuviință Perceptorul. Presupune corect. Și cum crezi că se simte tac-tu vitreg știind că viermele ăla de copac poate dispărea în orice clipă și cei doi se vor întoarce aici? Se vor întoarce și-i vor descoperi nelegiuirea, în caz că până atunci el nu-și va putea lua inima în dinți ca să vină și să mute cadavrul în străfundurile pădurii.

Sentimentul cel nou din inima lui Tim vibra și mai puternic. Și băiatul era bucuros. Orice era mai bine decât spaima aceea neputincioasă pe care o simțise când și-a văzut mama în apa din ligheanul Perceptorului.

— Sper că se simte îngrozitor. Sper că nu mai poate să doarmă.

Și apoi înțelese.

— De asta s-a apucat iar de băut.

— Isteț copil, într-adevăr! Mai isteț decât îl arată vârsta… Aha! L-am găsit!

Perceptorul se întoarse către Tim, care o dezlegase pe Bitsy și se pregătea să o încalece. Se apropie de băiat ascunzând ceva sub mantia-i neagră.

— Cu siguranță că nu și-a premeditat crima și probabil că, după ce a comis-o, a intrat în panică. Din care alt motiv să fi inventat o poveste atât de ridicolă? Ceilalți pădurari nu-l prea cred, să fii tu convins de asta. A făcut un foc mare și s-a pârlit la el cât de mult a fost în stare să suporte, doar ca să-și ardă hainele și pielea și să se umple de bășici. Știu asta pentru că mi-am făcut focul peste cenușa de la focul lui. Dar mai întâi a aruncat lucrurile ortacului său peste apa aia de colo, le-a aruncat în adâncurile pădurii, cât de departe a putut. Și chezaș mă pun că nici nu i se uscase pe mâini sângele tatălui tău. Am trecut pârâul și le-am găsit. Nu era cine știe ce de capul lor, așa că doar un singur obiect ți-am păstrat. Era ruginit atunci când l-am găsit, dar zic că l-am curățat destul de bine și l-am ascuțit cu piatra mea.

Și de sub mantie scoase toporul lui Ross cel Mare. Tăișul ascuțit de curând sclipi în lumina focului. Urcat deja pe Bitsy, Tim îl luă, îl duse la buze și sărută metalul rece. După aceea îi băgă coada la cingătoare, cu lama îndepărtată de corp, exact cum îl învățase Ross cel Mare odată ca niciodată.

— Văd că ai la gât un dublon de rodonit. Tot al tăicuțului tău a fost?

Pentru că era călare pe catâr, Tim îl putea privi acum în ochi pe Perceptor.

— L-am găsit în cufărul mișelului ucigaș.

— Așadar, acum ai și moneda, și toporul lui. Unde l-ai înfige, dacă ți-ar oferi ka o șansă?

— În capul lui.

Sentimentul acela de furie nestăvilită îi țâșnise afară din inimă, aidoma unei păsări cu aripile în flăcări.

— Ori în frunte, ori la ceafă, mi-ar conveni oricum.

— Admirabil! Iată un băiat care știe ce vrea! Să te ajute toți zeii pe care îi știi! Și Omul Iisus să te ajute! Să nu-l uităm pe Omul Iisus.

Spunând vorbele acestea, Perceptorul se întoarse să-și ațâțe focul. Vezi tu, își dădea seama că îl adusese pe Tim într-o stare de tensiune maximă.

— Poate voi mai adăsta încă o noapte sau două pe Cărarea Carpenului. Mi se pare un loc curios de captivant în această perioadă a Pământului Larg. Fii cu ochii-n patru la Sighea[29] verde, băiete! Strălucește, așa să știi!

Tim nu-i răspunse, dar Perceptorul era sigur că îl auzise.

Întotdeauna victimele aud atunci când sunt în stare de tensiune maximă.

Probabil că Văduva Smack pândea la fereastră, pentru că nici bine nu ajunsese Tim în fața casei împreună cu biata Bitsy (deși era tot mai nerăbdător să ajungă mai degrabă acasă, băiatul mersese pe jos ultimul kilometru ca să o cruțe), că învățătoarea lui ieși în goană pe ușă.

— Slavă zeilor, slavă zeilor! Mama ta e pe trei sferturi convinsă că ai murit și zaci pe undeva. Haide, intră! Mai iute! Să te audă și să te atingă.

Abia mai târziu avea să înțeleagă Tim sensul vorbelor acestea. O legă pe Bitsy lângă Rază de Soare și se grăbi să intre în casă.

— De unde ai știut să vii aici, doamnă-sai?

Văduva își întoarse chipul spre el (deși, din cauza vălului, nimeni nu știa cum arată chipul acela).

— Ți-ai pierdut mințile, Timothy? Doar pe lângă casa mea ai trecut, îmboldindu-ți bietul catâr din

toate puterile. M-am mirat că ai ieșit afară la ceas târziu din noapte și m-am mirat și mai tare când am văzut că o apuci înspre pădure, așa că am venit s-o întreb pe mama ta ce se întâmplă. Dar, haide, haide mai iute! Și, dacă o iubești, vezi să-i vorbești pe un ton vesel.

Văduva îl conduse prin salonașul unde ardeau două lumânări. O altă lumânare ardea pe noptiera de lângă patul lui Nell și la lumina ei Tim își văzu mama întinsă și cu mare parte din față acoperită de bandaje. În jurul gâtului, ca un guler, avea un alt bandaj, plin cu pete de sânge.

La auzul pașilor lor, Nell se ridică în capul oaselor, cu o expresie disperată pe chip.

— Kells, tu ești? Nu te apropia de mine! Mi-ai făcut destul rău!

— Sunt eu, mamă. Tim.

Se întoarse în direcția glasului lui și întinse brațele.

— Tim! Vino la mama! Vino la mama!

Plângând, băiatul se așeză în genunchi lângă pat și îi acoperi cu sărutări obrazul fără bandaj. Femeia era tot în cămașa de noapte, dar decolteul și pieptul acesteia erau scorțoase din cauza sângelui uscat. În ligheanul Perceptorului, Tim văzuse cum tatăl vitreg i-a dat o lovitură teribilă cu urciorul din lut și apoi a început să o burdușească cu pumnii. De câte ori văzuse el că o lovise? Nu știa. Câți pumni i-a mai dat sărmanei lui mame după ce a dispărut imaginea din ligheanul de argint? Destul de mulți, pentru că avea mare noroc să mai trăiască. Însă una dintre loviturile acelea, cel mai probabil cea pe care i-a dat-o cu urciorul din lut, a fost cea care a orbit-o.

— A fost o lovitură puternică, zise Văduva Smack.

Se așezase în balansoarul din dormitorul lui Nell. Tim stătea pe pat, cu mâna stângă a mamei în mâinile lui. Îi fuseseră rupte două degete de la mâna dreaptă. Văduva, care se vede treaba că avusese mult de lucru, le pusese în atele improvizate din surcele și legate cu fâșii rupte dintr-o altă cămașă de noapte a lui Nell.

— Am mai văzut din astea. I-a făcut o umflătură pe creier. Dar s-ar putea să-și recapete vederea atunci când se va dezumfla.

— S-ar putea, repetă cu amărăciune Tim.

— Va curge apă, dacă asta va fi vrerea Domnului, Timothy.

Apa noastră este otrăvită acum, își zise Tim, *iar asta nu are legătură cu vrerea Domnului.* Deschise gura să-i împărtășească Văduvei părerea lui, dar femeia clătină din cap, oprindu-l.

— A ațipit. I-am dat să bea o fiertură de ierburi. Am făcut-o mai slabă, căci n-am cutezat să-i dau ceva mai puternic din cauza loviturilor la cap. Însă uite că și-a făcut efectul. Nu eram sigură că așa va fi.

Tim își privi mama: era îngrozitor de palidă, iar pe obrazul nebandajat se observau stropi de sânge care abia acum se uscau. Apoi ridică ochii la învățătoarea lui.

— Dar se va trezi, da?

Văduva repetă:

— Va curge apă, dacă asta va fi vrerea Domnului.

Și buzele fantomatice de sub văl se încrețiră într-o tentativă de zâmbet.

— În cazul acesta, eu cred că va curge. Măicuța ta e o femeie zdravănă.

— Pot să-ți spun ceva, doamnă-sai? Cred că o să explodez dacă nu vorbesc cu cineva.

— Firește. Haide afară, pe prispă! Dacă-mi dai voie, am să rămân aici în noaptea asta. Ce spui? Și, dacă vrei să stau cu tine, ești bun să-l duci în grajd pe Rază de Soare?

— Da, spuse Tim, schițând un surâs ușurat. Și mulțumire multă-multă.

Văzduhul se făcea tot mai cald. Văduva se așezase în balansoarul preferat al lui Ross cel Mare, care își petrecuse în el numeroase nopți de vară. Îi zise lui Tim:

— Mi se pare că o să vină furtuna-furtunilor peste noi. Poate-ți închipui că sunt nebună, și nici n-ai fi primul, dar să știi că așa este.

— Ce este aia, doamnă-sai?

— Nu contează, poate că totuși mi se năzare… am să știu că am dreptate doar atunci când o să-l vedem pe Musiu Throcken țopăind la lumina stelelor sau întors către nord, cu botul ridicat. De când eram doar o copiliță n-a mai fost o furtună a furtunilor prin părțile astea și ani fără număr au trecut de atunci. Lasă acum asta, că avem altele de vorbit. Te supără doar ce i-a făcut animalul ăla mamei tale ori ai și altele pe suflet?

Tim oftă, neștiind cum să înceapă.

— Văd la gâtul tău moneda pe care o purta și tătâne-tău. Poate cu asta ar trebui să începi. Dar mai înainte trebuie să ne sfătuim cum să o protejăm pe maica ta. Chiar dacă-i așa târziu, mi-aș dori să te pot trimite la Zapciul Howard acasă, ca să-i povestești toată tărășenia, dar am văzut că are geamurile întunecate și oblonite. Chiar așa am văzut când veneam spre voi. Și nu-i deloc de mirare. Toată lumea știe că, atunci când vine Perceptorul în cătunul nostru, Howard Tasley găsește câte un motiv ca să se facă nevăzut. Eu

sunt femeie bătrână, iar tu nu ești decât un copilaș. Ce ne facem dacă Bern Kells se întoarce ca să isprăvească ce a început?

Tim, care nu se mai simțea deloc copilaș, duse mâna la cingătoare.

— Nu doar moneda lui taica am găsit-o în seara asta.

Scoase toporul lui Ross cel Mare și i-l arătă.

— Și ăsta a fost al lui taica și dacă se încumetă să se întoarcă, am să i-l implânt în căpățână, unde-i este locul.

Văduva Smack vru să-l dojenească pentru vorbele acelea, dar privirea băiatului o făcu să schimbe subiectul.

— Spune-mi ce ai pățit, zise ea. Spune-mi de-a fir a păr.

După ce Tim își isprăvi povestea – și, ascultând de dorința Văduvei, care-i spusese să nu omită nimic, a relatat și spusele mamei lui despre strania neschimbare peste vremuri a bărbatului cu ligheanul din argint –, bătrâna lui învățătoare rămase tăcută câteva clipe. Vălul, umflat de boarea nopții, îți dădea impresia că Văduva ar da din cap.

— Să știi tu că are dreptate, zise ea în cele din urmă. Solul ăla al morții nu a îmbătrânit nici măcar cu o singură zi. Și colectarea birurilor nu este slujba lui adevărată. Cred, mai degrabă, că se ocupă de asta atunci când are ceva timp liber. Da, e un om cu multe *pasiuni.* Un om cu multe *îndeletniciri.*

Văduva își ridică degetele în fața vălului, păru că le studiază cu atenție, apoi își coborî mâinile la loc în poală.

— Nu tremuri, îndrăzni Tim.

— Nu, uite că în seara asta nu tremur, iar asta îmi este de mare ajutor în cazul că va trebui să o veghez pe măicuța ta. Și exact asta intenționez să fac. Iar tu, Tim, îți vei înjgheba un așternut de paie în spatele ușii. N-o să-ți fie prea moale acolo, dar dacă e să se întoarcă taică-tu vitreg și dacă vrei să ai vreo șansă să-l iei prin surprindere, va trebui să-l ataci de la spate. Nu-i tocmai ce ar face Viteazul Bill din povești, nu-i așa?

Tim strânse pumnii, împlântându-și unghiile în podul palmelor.

— Așa l-a omorât mișelul pe taica. Asta merită și el.

Văduva îi luă o mână într-ale ei și o mângâie, desfăcându-i pumnul.

— Probabil că n-o să se întoarcă. Cu siguranță că nu se va întoarce dacă-și închipuie că i-a făcut felul. Și poate că asta și crede, pentru că a fost mult sânge.

— *Ticălosul!* mârâi Tim cu glas înecat.

— Probabil că zace beat prin vreun șanț. Neapărat să te duci mâine să vorbești cu Preacinstitul Peter Cosington și cu Mocăitul Ernie Marchly, pentru că pe locul lor este trupul tatălui tău. Arată-le moneda de la gât și spune-le cum ai găsit-o în cufărul lui Kells. Poate vor vrea să adune o poteră care să-l caute și să-l bage în temniță. Sunt convinsă că vor da repede de el; dar la fel de convinsă sunt că, atunci când se va trezi din beție, va susține sus și tare că habar n-are ce a făcut. Și să știi că s-ar putea să nu mintă, pentru că băutura tare are darul de a arunca un văl peste mintea unor bărbați.

— Mă duc și eu cu ei.

— Ba nu te duci nicăieri! Asta nu-i treabă de copil. E destul de rău că-l aștepți acum cu toporul tatălui tău în mână. Dar în noaptea asta tu trebuie

să fii bărbat. Mâine vei redeveni copil, iar locul unui copil este alături de mama lui grav rănită.

— Perceptorul mi-a zis că poate va mai adăsta pe Cărarea Carpenului încă o noapte ori două. Poate că ar fi bine să…

Mâna care îi mângâiase până atunci degetele apucă strâns încheietura slăbuță a lui Tim.

— Nici să nu te gândești la așa ceva! N-a făcut destul rău?

— Ce vrei să zici? Că el a făcut toate astea? Dar Kells singur l-a omorât pe taica și Kells singur a bătut-o pe mama!

— Însă Perceptorul ți-a dat cheia aia și nu avem de unde să știm ce altceva o mai fi făcut. Ori ce *va* face, dacă va avea ocazia, pentru că, din vechime, el lasă numai prăpăd și lacrimi în urma lui. Crezi tu că oamenii se tem de el doar pentru că are puterea de a-i exila dacă nu-și pot plăti birurile? Nu, Tim, nici vorbă.

— Știi cumva cum îl cheamă?

— Nu știu, dar nici nu am nevoie, pentru că știu ce *este*: personificarea celei mai cumplite năpaste. Demult de tot, după ce a făcut în locurile astea o mârșăvie pe care urechile unui copil nu au treabă să o afle, m-am hotărât să aflu tot ce pot despre el. Așa că i-am scris unei mari doamne pe care am cunoscut-o odinioară în Gilead, o femeie înzestrată cu multă discreție, precum și cu o frumusețe deosebită, rară combinație, crede-mă; și am plătit cu bani grei un sol care să-i ducă scrisoarea și să-mi aducă răspunsul… pe care doamna de la oraș m-a implorat să-l ard. Din scrisoarea asta am aflat că, atunci când Perceptorul Gileadului nu se ocupă cu îndeletnicirea lui *favorită* și nu se desfată la vederea lacrimilor vărsate de sărmanii oameni care trudesc din greu ca să-și plătească birurile, dânsul este sfetnic al lorzilor care își zic Consiliul

lui Eld. Deși ei sunt singurii care pretind că ar avea vreo legătură de sânge cu Eld. Se spune că Perceptorul acesta, cum îl cunoaștem noi, este, de fapt, un mare mag și s-ar putea să fie ceva adevăr în zvonurile astea, pentru că tu însuți ai fost de față la o vrajă de-ale lui.

— Într-adevăr, spuse Tim, cu gândul la lighean și la felul cum sai Perceptorul părea a crește în înălțime atunci când se mânia.

— Doamna de la oraș mi-a scris că sunt unii care susțin că el ar fi Maerlyn, magul de la Curtea lui Arthur Eld, căci se spune că Maerlyn e veșnic, o creatură ce întinerește odată cu trecerea timpului.

Văduva Smack pufni cu dispreț în spatele vălului.

— Mă apucă durerea de cap numai când mă gândesc la aiureala asta ridicolă și absurdă.

— Dar legendele spun că Maerlyn practica magia albă.

— Cei care pretind că Perceptorul ar fi Maerlyn deghizat spun că răutatea lui de acum vine de la vraja malefică, de la glammerul din Curcubeul Vrăjitorului, pentru că lui i-a fost acesta dat în păstrare în zilele de dinainte ca împărăția lui Eld să fie distrusă. Sunt și alții care susțin că, după destrămarea împărăției, el ar fi cutreierat prin lume și ar fi dat peste anumite artefacte ale Bătrânilor care l-ar fi vrăjit și i-ar fi înnegrit în întregime sufletul. Se spune că asta s-ar fi întâmplat în Pădurea Fără Sfârșit, unde el are o casă în care timpul a încremenit.

— Mi se pare greu de crezut, zise Tim… fascinat, însă, de ideea existenței unei case în care acele ceasornicului să nu se fi mișcat niciodată și în care nisipul să stea neclintit în clepsidră.

— Ăia care vorbesc așa mănâncă rahat cu polonicul!

Și, observând privirea șocată a băiatului, Văduva se grăbi să adauge:

— Îți cer iertare, micuțul meu, dar sunt momente când doar vulgaritățile pot exprima ceea ce simți cu adevărat. Nici măcar Maerlyn, cât ar fi fost el de mare mag, nu putea fi în două locuri în același timp, adică să rătăcească prin Pădurea Fără Sfârșit de la un capăt al Baroniei de Nord și să-i slujească pe lorzii și pistolarii din Gilead, de la celălalt capăt. Nu, nici vorbă, Perceptorul nu-i Maerlyn, însă este un vrăjitor care practică magia neagră. Așa mi-a scris doamna aceea căreia i-am fost învățătoare pe vremuri. Și eu o cred. Și din cauza asta tu nu trebuie să te mai apropii vreodată de el. Bagă bine la cap că te minte atunci când îți zice că te poate ajuta.

Tim se gândi la vorbele Văduvei, apoi o întrebă:

— Știi ce-i aia o Sighe, doamnă-sai?

— Sigur că știu. Sighele sunt niște zâne, despre care se spune că trăiesc în adâncul pădurilor. Nu cumva ți-a vorbit despre ele omul acela negru?

— Nuuu… Pai Willem mi-a zis o poveste despre ele într-o zi, când eram amândoi la joagăr.

Oare de ce am mințit?

În adâncul sufletului său, Tim cunoștea răspunsul.

Bern Kell nu s-a întors în noaptea respectivă. Și foarte bine că s-a întâmplat așa. Tim a intenționat să stea de veghe, dar nu era decât un copil, și încă unul epuizat. *Am să-nchid ochii doar câteva secunde ca să mi-i odihnesc*, și-a spus el atunci când s-a întins pe așternutul de paie din spatele ușii. Și exact câteva secunde i s-a *părut* că trecuseră când a deschis ochii și a văzut camera inundată de lumina dimineții. Scăpase din mână

toporul tatălui său în timpul somnului și acum îl ridică, și-l vârî iar la cingătoare și se repezi în dormitor la mama lui.

Văduva Smack dormea dusă în balansoarul pe care îl trăsese lângă patul lui Nell. Vălul îi flutura prelung în ritmul sforăiturilor. Nell avea ochii larg deschiși și întoarse capul spre ușă atunci când auzi pașii lui Tim.

— Cine-i acolo?

— Sunt Tim, mamă, spuse băiatul așezându-se pe marginea patului. Ai început să vezi? Măcar puțin?

Femeia încercă să surâdă, dar buzele tumefiate nu reușiră decât să zvâcnească ușor.

— Din nefericire, tot în beznă sunt.

— Nu-i nimic, nu te necăji, o consolă Tim sărutându-i mâna fără atele. Probabil că-i prea devreme.

Vocile lor o treziseră pe Văduvă, care se grăbi să întărească:

— Copilul tău are dreptate, Nell.

— Oarbă sau nu, precis că la anul pe vremea asta vom fi izgoniți de pe pământul nostru. Și ce o să se aleagă de noi atunci?

Nell își întoarse chipul spre perete și izbucni în plâns. Neștiind cum să reacționeze, Tim se uită la Văduvă. Ea îi făcu semn să iasă din încăpere.

— Am în traistă un leac care o s-o mai liniștească. Tu trebuie să te întâlnești cu cei doi pădurari, Tim. Pleacă acum, ca să-i prinzi înainte să ajungă în pădure.

Probabil că nu i-ar mai fi găsit pe Peter Cosington și Ernie Marchly, dacă Chelbosul Anderson, unul dintre fermierii înstăriți din Cătunul Arborelui, nu s-ar fi oprit la magazia celor

doi să schimbe o vorbă cu aceștia în timp ce își priponeau catârii și se pregăteau de muncă. Cei trei bărbați îi ascultară povestea într-o tăcere cruntă și, când Tim le zise că mama lui nu-și recăpătase nici în dimineața aceea vederea, Preacinstitul Peter îl apucă de umeri și îi spuse:

— Contează pe noi, băiete. Chiar acum îi vom strânge pe toți tăietorii de lemne din cătun; și pe cei care muncesc în crângul cu tei sălbatici, și pe cei care urca pe Cărarea Carpenului. Nimeni nu mai taie lemne astăzi.

Anderson adăugă și el:

— Iar eu îmi voi trimite băieții la fermele din jur. La Destry și la joagăr.

— Zapciul ce zice? se interesă, puțin cam neliniștit, Mocăitul Ernie.

Anderson lăsă capul în jos, scuipă cu ciudă între cizme, apoi se șterse pe bărbie cu podul palmei

— Am auzit că a plecat spre Tavares, fie în căutare de braconieri, fie în vizită la muierea aia a lui de acolo. Totuna e. Howard Tasley nu ne-ar fi de folos nici cât o bășină trasă în direcția vântului. O să ne ocupăm singuri de povestea asta. Și, când zapciul nostru va binevoi să se întoarcă, Kells va fi deja în temniță.

— Ba chiar cu mâinile rupte, dacă se împotrivește și face tărăboi, adăugă Cosington. De când îl știu, nu-i în stare să se abțină de la băutură și nici să-și stăpânească firea aia năbădăioasă. L-a mai ținut în frâu Jack Ross cât a trăit. Dar uite ce a ajuns să facă acum! S-o orbească în bătaie pe Nell Ross! Incredibil! Dintotdeauna Kells cel Mare a avut o slăbiciune pentru ea și singurul care habar n-avea era…

Anderson îl înghionti, făcându-l să tacă; apoi se întoarse spre Tim și, pentru că era cam înalt, se aplecă în fața băiatului, sprijinindu-și mâinile pe genunchi.

— Zici că Perceptorul a găsit trupul lui tătâne-tău?

— Așa zic.

— Și tu l-ai văzut.

Ochii lui Tim se umplură de lacrimi, dar răspunse cu o voce destul de sigură:

— Da, l-am văzut.

— Pe terenul nostru, spuse Mocăitul Ernie. Lângă una dintre poteci. Unde și-a făcut cuib șarpele ăla mare.

— Da.

— Doar și pentru atât și îmi vine să-l omor, zise Cosington, dar îl vom aduce în viață dacă vom putea. Uite, Ernie, eu zic că ar fi bine ca noi doi să mergem mai întâi acolo și să aducem… pricepi tu… să aducem rămășițele pământești ale sărmanului Ross. Chelbosule, crezi că te descurci să dai de veste de unul singur?

— Sigur. Ne vom strânge la prăvălie. Aveți grijă să fiți cu ochii-n patru pe Cărarea Carpenului, băieți, deși sunt aproape sigur că-l vom găsi pe mizerabil în sat, zăcând beat mort pe undeva.

Și Anderson adăugă, parcă mai mult pentru sine decât pentru ceilalți:

— *Niciodată* n-am crezut povestea aia cu dragonul.

— Să-l căutați mai întâi în spatele crâșmei lui Gitty, îl sfătui Mocăitul Ernie. De multe ori a dormit acolo.

— Așa vom face, zise Chelbosul Anderson privind la cer. Să vă zic drept, mie nu prea îmi place vremea asta. E prea cald pentru perioada Pământului Larg. Sper să nu vină vreo furtună și, de-o fi să vină, mă rog la zei să nu fie o furtună a furtunilor. Asta ne-ar distruge pe toți și niciunul dintre noi nu va mai avea cu ce să plătească birurile la anul. Dar, dacă băiatul ăsta zice

adevărul, Perceptorul ne-a făcut un serviciu, arătându-ne cine-i mișelul din mijlocul nostru.

Nu i-a făcut niciun serviciu mamei mele, își spuse Tim. *Dacă nu mi-ar fi dat cheia aia și dacă eu n-aș fi folosit-o*, *mama n-ar fi orbit.*

— Acum du-te acasă, băiete! îi zise Marchly pe un ton blând, dar care nu suporta contrazicere. Și, rogu-te, oprește-te la mine acasă și spune-i nevesti-mii să adune câteva femei și să vină la tine acasă. Văduva Smack trebuie să se ducă să se odihnească puțin, că nu mai e tânără și nici cu sănătatea n-o duce prea bine. Și mai spune-i…

Oftă adânc și continuă:

— …mai spune-i că mai târziu va avea nevoie de ele și cioclul Stokes.

De data aceasta Tim venise călare pe Misty, care avea obiceiul de a se opri la toate tufele întâlnite pe drum ca să mănânce frunze din ele. Încă nu ajunsese acasă când au trecut pe lângă el două căruțe și o brișcă trasă de un căluț, fiecare cu câte două femei care se grăbeau să-i ajute mama aflată în mare necaz și suferință.

Abia ce o dusese pe Misty în grajd, alături de Bitsy, că Ada Cosington a și ieșit pe prispă, ca să-l anunțe că trebuie s-o ducă acasă pe Văduva Smack.

— Poți să iei șareta mea. Dar vezi să mergi încet pe unde sunt hârtoape, pentru că biata femeie e stoarsă de oboseală.

— Au apucat-o iar tremuricii, doamnă-sai?

— Nu, cred că sărmana e prea istovită ca să mai tremure. Vezi să nu uiți niciodată că a venit aici când a fost mare nevoie de ea și se poate să-i fi salvat viața mamei tale.

— A început mama să vadă? Măcar puțin?

Expresia de pe chipul femeii i-a răspuns lui Tim, mai înainte ca vocea ei să o facă.

— Încă nu, fiule. Trebuie să te rogi pentru asta.

Tim a vrut să-i spună ce obișnuia tatăl lui să zică uneori: *Roagă-te să plouă cât îți poftește inima, dar în timpul ăsta fă bine și sapă și o fântână.* Dar s-a gândit mai bine și nu a mai spus nimic.

Au mers încet până la casa Văduvei. Măgărușul acesteia fusese legat în spatele șaretei Adei Cosington. Nu se domolise deloc căldura aceea nefirească pentru anotimpul în care se aflau și nu se mai simțea adierea cu parfum dulce-amar care sufla de obicei dinspre Pădurea Fără Sfârșit. Văduva a încercat să spună lucruri optimiste despre starea lui Nell, dar a renunțat curând. Tim bănuia că și ei i se par mincinoase vorbele alea, la fel cum i se păreau lui. Cam pe la jumătatea uliței principale, băiatul auzi un bolborosit gros din dreapta lui. Se uită speriat în direcția aceea, dar se liniști de îndată. Văduva adormise, cu bărbia sprijinită în pieptul slab, ca de pasăre. Tivul vălului îi atârna în poală.

Când ajunseră în fața casei de la marginea cătunului, băiatul se oferi să o conducă înăuntru.

— Nu-i nevoie. Te rog doar să mă ajuți să urc treptele și totul va fi bine. Mai întâi vreau să-mi fac o cană de ceai îndulcit cu miere și după aia să mă culc, așa de obosită mă simt. Tu trebuie să stai lângă mama ta, Tim. Știu că vor fi acolo jumătate din cucoanele de aici, dar de tine are ea nevoie.

Pentru prima oară în cei cinci ani de când îi era învățătoare, Văduva îl strânse tare pe Tim în brațe. Și el simți cum vibra trupul bătrânei pe sub rochie. Așadar nu era prea epuizată ca să nu mai poată tremura. Nici să aducă alinare unui băiat, unui

băiețel obosit, furios și profund tulburat, care avea mare nevoie de mângâiere.

— Du-te la ea! Și ferește-te de omul ăla negru, dacă-ți va mai ieși în drum. Din cap și până-n picioare e numai minciună, iar învățăturile lui nu aduc decât lacrimi amare.

Pe drumul de înapoiere, se întâlni pe ulița mare cu Pai Willem și fratele lui, Hunter (căruia i se spunea Hunter Pătatul, din cauza puzderiei de pistrui de pe față). Cei doi se duceau să se alăture poterei, care pornise deja pe Drumul Arborelui.

— Au de gând să-l caute pe fiecare bucată de pământ și potecă de lângă Cărarea Carpenului, îl anunță surescitat Hunter Pătatul. O să-l găsim, cu siguranță.

Așadar potera nu dăduse de Kells în sat. Tim avea sentimentul că nu-l va găsi nici pe Cărarea Carpenului. Sentimentul ăsta nu avea niciun temei real și totuși era foarte puternic. La fel de puternică era și senzația că Perceptorul nu-și terminase încă treburile cu el. Omul cu mantia neagră se distrase pe socoteala lui… dar era *departe* de a fi isprăvit.

Mama dormea, dar s-a trezit atunci când Ada Cosington l-a lăsat să intre în dormitor. Celelalte cucoane se aflau în camera mare și se pare că nu stătuseră degeaba câtă vreme Tim fusese plecat. Cămara fusese umplută ca prin minune – toate rafturile gemeau sub greutatea sticlelor și sacilor – și, cu toate că Nell era o gospodină desăvârșită, Tim nu-și amintea să fi văzut casa sclipind de atâta

curățenie. Până și grinzile din tavan fuseseră curățate de funingine.

Fusese înlăturat tot ce ar mai fi putut aminti de Bern Kells. Cufărul acela oribil fusese surghiunit sub prispa din spatele casei, unde avea să se bucure de tovărășia păianjenilor, a șoarecilor de câmp și a broaștelor râioase.

— Tim? Tu ești?

Când băiatul prinse mâinile întinse către el, Nell oftă ușurată.

— Cum te simți, puiul meu?

— Bine mă simt, mamă.

Dar amândoi știau că e o minciună.

— Oricum știam că-i mort, nu? Dar asta nu ne ajută acum. E ca și cum ar fi fost ucis din nou.

Și lacrimile țâșniră din ochii ei fără vedere. Începu să plângă și Tim, dar reuși să nu scoată niciun sunet. Nu ar fi ajutat-o cu nimic dacă i-ar fi auzit suspinele. Ba chiar dimpotrivă.

— O să-l ducă în salonașul ăla din spatele potcovăriei lui Stokes. Și multe dintre doamnele acestea cumsecade vor merge acolo, ca să-l pregătească pentru înmormântare. Dar, Tim, vrei să te duci tu înaintea lor? Vrei să-i duci toată dragostea ta și a mea? Că eu nu sunt în stare. N-am avut deloc minte și m-am măritat cu un bărbat care m-a schilodit atât de rău, că nici să merg nu mai pot… și nici să mai văd lumina zilei. Of, ce ka-mai[30] uite că sunt! Și ce preț am avut de plătit!

— Nu mai vorbi așa! Te iubesc, mamă. Firește că mă duc acolo.

Dar, pentru că mai avea ceva vreme, s-a dus mai întâi în șopron (căci în casă erau mult prea multe femei pentru gustul lui) și și-a înjghebat un pat din

fân și o cergă veche pe care o puneau peste catâri. Adormi imediat ce puse capul jos. La ora trei îl trezi Preacinstitul Peter, care își ținea pălăria în dreptul pieptului și pe chip avea o expresie gravă și îndurerată.

Frecându-se la ochi, Tim se ridică iute în capul oaselor.

— L-ați găsit pe Kells?

— Nu, băiete, dar l-am găsit pe tatăl tău și l-am adus în sat. Mama ta zice că tu ai să-ți iei rămas-bun de la el din partea amândurora. Adevărat?

— Da, adevărat.

Tim se ridică în picioare și își scutură de fân pantalonii și cămașa. Îi era rușine că fusese surprins dormind, dar nu se odihnise mai deloc cu o noapte în urmă și somnul superficial îi fusese bântuit de coșmaruri.

— Vino, atunci! Vom merge cu căruța mea.

Salonașul mortuar din spatele potcovăriei fusese amenajat pentru acei localnici care doreau să-și vadă morții ca să le poată aduce un ultim omagiu și să-i înmormânteze în pământul pe care trăiseră, cu o cruce din lemn ori o piatră gravată la căpătâi, care să le marcheze mormântul. Dustin Stokes – poreclit, firește, Stokes cel Fierbinte – stătea în fața ușii, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni albi din bumbac, în locul celor din piele pe care îi purta în mod obișnuit. Peste ei avea o cămașă tot albă, care i se revărsa până aproape de genunchi, dând impresia că-i mai degrabă o rochie.

Când îl văzu, Tim își aduse aminte că obiceiul cerea să se poarte veșminte albe la doliu. În clipa aceea înțelese tot adevărul pe care nu-l văzuse nici măcar atunci când privise la ochii deschiși și la

trupul tatălui său în apa curgătoare. Și i se înmuiară genunchii.

Preacinstitul Peter îl sprijini cu o mână de fier.

— Nu poți s-o faci, copile? Nu-i nimic, nu-i nicio rușine. A fost tatăl tău și știm cât de mult l-ai iubit. Toți l-am iubit.

— N-am nimic, abia reuși să șoptească Tim, pentru că parcă i se goliseră plămânii de aer.

Stokes cel Fierbinte duse pumnul la frunte și se înclină. Pentru prima oară Tim a fost salutat ca un bărbat.

— Heil, Tim, fiu al lui Jack! Ka-ul lui a plecat în Poiana de la capătul cărării, dar ce a rămas se află aici. Vrei să intri și să-l vezi?

— Da, te rog.

Preacinstitul Peter rămase în spatele lui și acum a fost luat de mână de Stokes; Stokes, care nu mai era îmbrăcat cu pantalonii de piele și nici nu mai zbiera și înjura ca atunci când ațâța focul din cuptor, ci care purta acum haine albe de ceremonie; Stokes, care îl conduse în încăperea micuță, cu pereții pictați cu peisaje din pădure; Stokes, care îl conduse către catafalcul din lemn de carpen din mijlocul încăperii – locul care reprezenta Poiana de la capătul cărării.

Jack Ross cel Mare era acoperit cu un lințoliu din in, de asemenea alb. Ochii lui fără pleoape priveau țintă tavanul. Sicriul era sprijinit de un perete, iar sala se umpluse de mirosul lui amar, dar plăcut, pentru că fusese confecționat tot din lemn de carpen și astfel va păstra foarte bine bietele rămășițe pământești vreme de o mie de ani, dacă nu cumva și mai mult.

Stokes îi dădu drumul la mână și Tim înaintă de unul singur. Se așeză în genunchi. Își strecură degetele pe sub lințoliu și găsi mâna tătălui său. Era rece, însă băiatul nu ezită să-și împletească degetele vii și calde cu cele moarte. Așa se țineau

ei de mână pe vremea când Tim era micuț și de-abia făcuse primii pași. În zilele acelea, bărbatul care mergea alături de el părea înalt de patru metri și părea nemuritor.

În genunchi lângă catafalc, Tim privi la chipul tatălui său.

Când ieși de acolo, Tim rămase surprins să vadă că soarele coborâse destul de mult spre asfințit și își dădu seama că petrecuse mai mult de un ceas la căpătâiul tatălui său. Cosington și Stokes stăteau în spatele potcovăriei, lângă movila de cenușă, înaltă cam cât un om în toată firea, și fumau țigări pe care și le răsuciseră singuri. Tot nu se știa nimic de Kells cel Mare.

— Poate s-o fi aruncat în râu și s-o fi înecat, presupuse Stokes.

— Urcă în căruță, fiule! îi zise Cosington. Te duc înapoi acasă, la mama ta.

Însă Tim clătină din cap.

— Mulțam frumos, dar am să mă duc pe jos, dacă nu-ți este cu supărare.

— Vrei să fii singur cu gândurile tale? Foarte bine. Eu o să mă duc acasă. Cina va fi rece, că nevasta mi-este la tine acasă, dar o voi mânca bucuros. Să știi, Tim, că nimeni nu-i poartă pică mamei tale în vreme de restriște ca asta. Absolut nimeni.

Băiatul surâse stins.

Cosington puse piciorul pe treapta căruței, apucă dârlogii și vru să se urce. Dar își aduse aminte de ceva și se întoarse spre Tim.

— Doar să fii cu ochii în patru după Kells. Nu cred că ai să te întâlnești cu el, nu la lumina zilei. Și vezi că am hotărât să punem doi sau trei băieți zdraveni să stea de pază la noapte la voi acasă.

— Mulțam-sai.

— Nee… nu-mi mai zice așa. Spune-mi Peter, băiete. Ești destul de mare și sincer mi-ar face plăcere.

Se aplecă și strânse mâna lui Tim.

— Îmi pare atât de rău de tăicuțul tău. *Teribil* de rău îmi pare.

Tim porni pe Drumul Arborelui, cu soarele roșu scăpătând spre linia orizontului în dreapta lui. Se simțea pustiit, golit de orice simțământ și poate că era mai bine să se simtă așa. Deocamdată, cel puțin. Ce viitor mai aveau ei acum, când mama îi orbise, iar în casă nu mai era niciun bărbat care să le aducă pâinea cea de toate zilele? Ceilalți pădurari, foștii tovarăși ai lui Ross cel Mare, îi vor ajuta cum vor putea și cât vor putea, dar aveau și ei problemele lor. Tatăl lui spusese mereu că terenul și casa sunt proprietatea lor, transmise din tată în fiu, dar Tim își dădea acum seama că nicio casă, nicio fermă, niciun petic de pământ din Cătunul Arborelui nu era cu adevărat proprietatea celor care locuiau acolo. Avea grijă de asta Perceptorul care va veni din nou la anul și în toți anii care vor urma și va aduce cu el pergamentul ăla cu numele tuturor pe el. Și brusc, Tim simți cum îl cuprinde ura față de îndepărtatul Gilead, care i se păruse întotdeauna (întotdeauna când se gândea la el, adică foarte rar) un tărâm al minunilor și viselor. Dacă Gilead nu ar mai exista, nu ar mai fi nici biruri. Și abia atunci ar putea ei să fie stăpânii caselor și pământului lor, abia atunci ar putea ei să fie liberi cu adevărat.

Observă un nor de praf la sud. Soarele la asfințit îl transformă într-o ceață însângerată. Știa că acolo erau femeile care fuseseră la el acasă. Se urcaseră

în căruțe și șarete și porniseră către salonul mortuar de unde el tocmai plecase. Vor spăla încă o dată trupul tatălui său, curățat deja de apa pârâului în care fusese aruncat. Îl vor unge cu mir. Vor pune în mâna dreaptă a mortului o bucată de scoarță de mesteacăn cu numele soției și fiului. Îi vor pune semnul albastru pe frunte și îl vor culca în coșciug, iar Stokes cel Fierbinte va bate în cuie capacul… cu lovituri de ciocan cumplite.

Femeile îi vor oferi lui Tim condoleanțele lor, împreună cu toate urările de bine. Însă băiatul nu avea nevoie de ele. Nu știa dacă va fi în stare să le audă fără să izbucnească iarăși în lacrimi. Și *ostenise* de atâta plâns. Cu gândurile astea în minte, Tim ieși de pe uliță și o luă peste câmp, îndreptându-se spre un pârâu cu ape vesele, purtând numele Scărița. Mergând pe malul lui, va ajunge numaidecât la sursa lui: izvorul limpede dintre casa și șopronul familiei Ross.

Mergea încet, ca în vis, gândindu-se mai întâi la Perceptor, apoi la cheia ce nu funcționa decât o singură dată, apoi la șarpele cel mare, apoi la mâinile întinse ale mamei lui atunci când îi auzea vocea…

Atât de adâncit în gânduri era Tim, că aproape trecu pe lângă obiectul ce ieșea din poteca de pe malul pârâului: o tijă din metal, cu vârful alb, ca din fildeș. Se lăsă pe vine și se uită cu ochi mari la ea. Își aminti cum îl întrebase pe Perceptor dacă era o baghetă magică și își aminti și răspunsul enigmatic al acestuia: *La începutul vieții a fost schimbător de viteze la un Dodge Dart.*

Cineva puternic o îngropase pe jumătate în pământul tare. Tim întinse mâna, șovăi, apoi se dojeni singur, spunându-și să nu fie prostuț, că doar nu era un șarpe care să-l paralizeze cu mușcătura lui și apoi să-l mănânce de viu. O trase afară și se uită cu atenție la ea. Tija era făcută din

oțel, oțel minunat prelucrat, așa cum numai Bătrânii știau să facă. Foarte prețios, cu siguranță. Dar oare chiar era magică? Lui i se părea că era doar un obiect din metal și nimic mai mult, un obiect din metal rece și mort.

În mâna potrivită, îi șopti Perceptorul în minte, *orice lucru poate căpăta puteri magice.*

Tim observă o broască țopăind pe o buturugă uscată de mesteacăn din partea cealaltă a pârâului. Întinse vârful din fildeș către ea și spuse unicul cuvânt magic pe care îl cunoștea: *abracadabra.* Se așteptă cumva ca broasca să cadă moartă ori să se preschimbe în… în *altceva.* Dar nici nu muri și nici nu-și schimbă înfățișarea. În schimb, vietatea sări jos de pe buturugă și dispăru în iarba înaltă de la capătul pârâului. Și totuși bagheta asta fusese lăsată aici anume pentru el. Cumva Perceptorul știuse că va trece pe aici. Și când va trece.

Tim se întoarse iar spre sud și văzu o strălufgerare de lumină roșie. Între casă și șopron. Câteva clipe rămase nemișcat, privind la reflexia aceea stacojie. Apoi o rupse la fugă. Perceptorul îi lăsase cheia; Perceptorul îi lăsase bagheta lui magică; și, chiar lângă izvorul din care își luau ei apă, îi lăsase și ligheanul din argint.

Acela în care văzuse.

Însă nu era ligheanul, ci doar o căldare turtită din tablă. Cu umerii gârboviți, Tim porni către șopron, intenționând să dea de mâncare catârilor înainte de a intra în casă. Dar se opri și se întoarse.

Da, o căldare era acolo, însă nu era căldarea *lor.* A lor era mai mică și era din lemn de carpen și avea toarta din tei sălbatic. Tim se apropie de izvor și o ridică de jos. Lovi ușor în ea cu capătul

din fildeș de la bagheta Perceptorului. Căldarea scoase un sunet profund, ca de clopot, făcându-l pe Tim să se dea un pas înapoi. Nicio bucată de tablă nu putea produce un asemenea sunet. Și, dacă se gândea mai bine, își dădea seama că nicio căldare veche din tablă nu putea reflecta soarele la asfințit cu atâta claritate.

Cum să crezi că aș fi renunțat la ligheanul meu pentru un pițigoi abia ieșit din ou, ca tine, Tim, fiu al lui Jack? Și de ce să renunț, când orice obiect poate fi magic? Și, că tot vorbim despre magie, oare nu ți-am dat eu bagheta mea?

Tim știa bine că singur își imagina vorbele acestea ale Perceptorului, dar era sigur că, dacă s-ar fi aflat acolo, omul cu mantia neagră ar fi spus cam același lucru.

Apoi o altă voce îi vorbi în minte: *Din cap și pând-n picioare e numai minciună, iar învățăturile lui nu aduc decât lacrimi amare.*

Respinse vocea aceasta și se aplecă să umple căldarea ce-i fusese lăsată anume pentru asta. Dar imediat îl cuprinse din nou neîncrederea. Încercă să-și amintească dacă Perceptorul făcuse anumite pase cu bagheta deasupra apei – adică, nu erau oare pasele mistice parte a magiei? – dar nu reuși. Nu-și aducea aminte decât că omul în negru îi spusese că nu va mai vedea nimic dacă va tulbura suprafața apei.

Nesigur, nu atât de puterea baghetei magice, cât de capacitatea lui de a o folosi, Tim flutură la întâmplare bagheta deasupra apei din căldare. Câteva clipe nu se întâmplă nimic. Tocmai voia să renunțe când o ceață fină acoperi suprafața apei, ștergându-i chipul oglindit în ea. Apoi se limpezi și îl văzu pe Perceptor cum se uită în sus la el. Era noapte acolo unde se afla el, dar deasupra capului lui plutea o luminiță verde, o luminiță stranie, nu mai mare decât unghia de la degetul mare.

Luminița asta se ridică și mai sus, descoperindu-i lui Tim o placă bătută în cuie de trunchiul unui carpen. ROSS-KELLS erau cuvintele scrise acolo.

Luminița verde începu să se învârtă repede și urcă până aproape de suprafața apei din căldare, luându-l prin surprindere pe Tim. În lumina aceea se afla *o persoană* – o femeie verde, minusculă, cu aripi transparente pe spate.

Este o sighe – din neamul zânelor!

Aparent mulțumită că reușise să-i capteze atenția, sighea își luă zborul, ateriză o clipă pe umărul Perceptorului, apoi sări de pe el. Acum plutea între doi stâlpi cu o bârnă între ei. De aceasta atârna un alt semn și Tim recunoscu scrisul îngrijit al tatălui său, același de pe semnul care marca terenul echipei Ross-Kells. CĂRAREA CARPENULUI SFÂRȘEȘTE AICI, scria acolo.

DINCOLO ÎNCEPE MLAȘTINA FAGONARD. Și mai jos, cu litere mai mari și mai îngroșate: AI GRIJĂ, CĂLĂTORULE!

Sighea zbură înapoi la Perceptor, făcu două cercuri în jurul lui, lăsând în urmă-i străluciri spectrale verzi ce se ștergeau încet; apoi se ridică și se opri sfioasă în dreptul obrazului lui. Perceptorul se uită la Tim; chipul lui pâlpâi ușor (la fel cum pâlpâise chipul tatălui său atunci când băiatul îl descoperise sub apa curgătoare). Cu toate acestea, părea cât se poate de real, părea întru totul *acolo.* Ridică o mână și făcu un semicerc prin aer deasupra capului, mișcând arătătorul și degetul mijlociu ca pe o foarfecă. Aceasta era o expresie din limbajul semnelor pe care Tim o cunoștea foarte bine, deoarece toată lumea din Cătun o folosea din când în când: *Grăbește-te, grăbește-te!*

Perceptorul și însoțitoarea lui dispărură complet, lăsându-l pe Tim să privească fix la propriul lui chip uluit. Trecu iarăși bagheta pe

deasupra căldării, fără să ia prea mult aminte la tija metalică ce începuse să-i vibreze în pumn. Ca de nicăieri, reapăru vălul subțire de ceață. Se învolbură și apoi pieri. Acum Tim văzu o casă înaltă, cu multe frontoane și multe hornuri. Se afla într-o poiană înconjurată de carpeni atât de groși și de înalți că, în comparație cu ei, carpenii de pe marginea cărării păreau niște pigmei. *Precis*, își zise Tim, *că străpung norii cu vârfurile lor.* Înțelese că locul acesta pe care îl vedea el acum se afla în adâncul Pădurii Fără Sfârșit, mult mai departe decât cutezase să ajungă cel mai curajos dintre tăietorii de lemne ai Cătunului.

Pe apa din căldare apăru un Tim mic, al cărui contur pâlpâia ușor. Se apropie de ușa casei și bătu în ea. Era deschisă. Din casă ieși un bătrân surâzător, a cărui barbă albă, lungă până la brâu, sclipea de nestemate. Pe cap avea o pălărie conică, în culoarea galbenă a soarelui din perioada Pământului Plin. Tim-cel-din-Apă i se adresă cu sinceritate lui Maerlyn-cel-din-Apă. Maerlyn-cel-din-Apă se înclină, apoi intră înapoi în casa… care părea a-și schimba încontinuu forma (deși s-ar fi putut să fie vorba doar de un efect vizual produs de apa din căldare). Magul se întoarse cu o bucată de material negru ce părea a fi mătase. O ridică, demonstrându-i menirea: era o legătură pentru ochi. I-o întinse lui Tim-cel-din-Apă, dar, înainte ca acesta să o ia, reapăru ceața. Când se împrăștie, Tim nu mai văzu nimic în căldare, în afară de propriul său chip și o pasăre care trecea pe deasupra lui, fără doar și poate grăbită să ajungă în cuibul ei înainte de lăsarea nopții.

Tim trecu a treia oară bagheta peste apa din căldare și, oricât de captivat era, acum reuși să simtă vibrația puternică a tijei din metal în mâna lui. Când ceața se risipi, îl văzu pe Tim-cel-din-Apă așezat lângă patul lui Nell-cea-din-Apă. Legătura

era la ochii mamei lui. Tim-cel-din-Apă o îndepărtă și o expresie de negrăită bucurie lumină chipul lui Nell-cea-din-Apă. Râzând, mama îl strânse în brațe. Râdea și Tim-cel-din-Apă.

Ceața se așternu din nou peste imaginea aceasta, la fel cum o făcuse și peste cele două de dinainte, iar vibrația din baghetă încetă. *Inutilă ca o baligă de cal*, repetă Tim în gând. Acesta era adevărul. Când ceața se împrăștie, în apa din căldare nu se mai vedea decât lumina ce se stingea pe cer. Mai trecu de câteva ori bagheta Perceptorului peste apă, dar nu se mai întâmplă nimic. Nu conta. Știa ce are de făcut.

Tim se ridică în picioare, se uită spre casa lui și nu văzu pe nimeni acolo. Dar vor veni curând bărbații care se oferiseră să stea de veghe. Așa că trebuia să acționeze repede.

Când ajunse în grajd, o întrebă pe Bitsy dacă mai vrea să plece la o altă plimbare nocturnă.

Văduva Smack era epuizată din cauza orelor lungi trudite pentru salvarea lui Nell Ross, dar era și bătrână, și bolnavă, iar vremea aceea ciudată o tulbura mai mult decât voia să recunoască. Din toate aceste motive se trezi de îndată, cu toate că Tim nu îndrăznise să-i bată prea tare în ușă (de fapt avusese nevoie de toată voința lui ca să cuteze a-i bate în ușă după apusul soarelui).

Bătrâna aprinse lampa și simți cum i se frânge inima când, la lumina ei, văzu cine îi stătea în prag. Dacă boala care îi degenerase trupul nu i-ar fi răpit și capacitatea de a vărsa lacrimi cu singurul ochi rămas, ar fi izbucnit în plâns la vederea chipului aceluia tânăr, atât de plin de hotărâre nesăbuită și voință fatală.

— Vrei să te întorci în pădure, îi spuse ea.

— Da, încuviință Tim pe un ton scăzut, dar ferm.

— În ciuda a tot ce ți-am zis.

— Da.

— Te-a vrăjit. Pentru ce? Ar avea ceva de câștigat din asta? Nu, nu el. A văzut o lumină în bezna din răstoaca asta uitată de lume și ține morțiș să o stingă.

— Doamnă-sai, dar mi-a arătat…

— Ți-a arătat ceva în legătură cu mama ta, sunt convinsă. Știe prea bine ce-i stârnește pe oameni; știe mai bine ca oricine altcineva. Are cheile magice de la inimile lor. Știu că vorbele mele nu te pot opri, pentru că singurul meu ochi îmi este de ajuns ca să-ți citesc hotărârea pe chip. Și mai știu că nu te pot reține cu forța; la fel de bine știi și tu. Atunci, din care pricină ai venit la mine și ce anume poftești?

Tim păru stingherit, însă hotărârea nu-i slăbi câtuși de puțin. Iar Văduva pricepu că îl pierduse definitiv.

— Ce *anume* poftești?

— Doar să-i dau de veste mamei, dacă nu-ți este cu supărare. Te rog să-i spui că m-am dus în pădure și că îi voi aduce ceva care-i va reda vederea.

Sai Smack nu spuse nimic câteva secunde, ci doar îl privi țintă prin vălul ei. La lumina lămpii, Tim vedea mai bine decât și-ar fi dorit prăpădul de pe chipul ei. Într-un sfârșit, Văduva îi zise:

— Așteaptă aici. Să nu care cumva să-ți iei tălpășița fără o vorbă de rămas-bun, pentru că atunci am să te cred laș. Și ai răbdare, pentru că știi bine că mă deplasez mai greu.

Deși abia aștepta să pornească spre pădure, Tim a făcut ce i se ceruse. Secundele i s-au părut minute, iar minutele i s-au părut ore, dar, în cele din urmă, bătrâna lui învățătoare se întoarse.

— Eram convinsă că ai plecat, îi spuse ea.

Nu l-ar fi putut răni mai tare pe Tim nici dacă l-ar fi lovit peste obraz cu o cravașă. Îi întinse apoi lampa:

— Ia-o ca să-ți luminezi drumul, căci observ că nu ai niciun felinar la tine.

Adevărat. Mult prea nerăbdător să ajungă cât mai repede în pădure, uitase să-și ia un felinar la el.

— Mulțam, doamnă-sai.

În cealaltă mână, Văduva avea o desagă din pânză.

— Ți-am pus aici o pâine. Nu-i prea mare și-i veche de două zile, dar nu am altceva de mâncare în casă.

Nodul pe care Tim îl simțea acum în gât era prea mare ca să-i îngăduie să mai spună ceva, așa că băiatul își lovi ușor beregata de trei ori, apoi întinse mâna să ia desaga. Dar Văduva nu i-o dădu încă.

— Ți-am mai pus ceva înăuntru, Tim. A aparținut fratelui meu, care și-a găsit moartea în Pădurea Fără Sfârșit, acum aproape douăzeci de ani. L-a cumpărat de la un negustor ambulant și, când l-am certat și i-am spus că nu-i decât un prost, ușor de tras pe sfoară, m-a dus pe câmpul de la apus de cătun și mi-a arătat cum funcționează. Și, vai, zei ai mei, ce zgomot puternic a mai făcut! Mi-au țiuit urechile ore-n șir!

Și din desagă bătrâna scoase un pistol.

Tim făcu ochii mari. Văzuse desene cu arme în cărțile Văduvei, iar Bătrânul Destry avea pe peretele salonului un desen înrămat al unei arme care se numea pușcă. Însă nici prin cap nu-i trecuse vreodată că va ajunge să țină așa ceva în mână. Avea cam treizeci de centimetri lungime, mânerul era din lemn, trăgaciul și țevile din metal fără luciu. Țevile erau patru la număr, unite între ele cu benzi dintr-un metal ce semăna cu alama.

Găurile de la capetele lor, pe unde ieșea pușcătura, erau pătrate.

— Doar de două ori a tras cu el înainte de demonstrația făcută pentru mine și nu s-a mai tras niciodată de atunci, pentru că a murit la scurtă vreme după aceea. Habar nu am dacă mai *funcționează,* dar am avut grijă să îl țin la loc uscat și să îl ung, așa cum mi-a arătat el, o dată pe an, de ziua lui de naștere. Toate camerele sunt încărcate și ți-am mai pus în desagă încă cinci proiectile. Gloanțe se cheamă.

— Cloanțe? se încruntă nedumerit Tim.

— Nu, nu, *gloanțe*, cu g. Uite!

Îi întinse desaga cu mâinile ei noduroase și adăugă:

— Joshua zicea că pistolul nu trebuie niciodată îndreptat către cineva decât în cazul că vrei să rănești ori să ucizi persoana respectivă. Pentru că, mai spunea el, armele au inimi pasionale. Sau o fi zis „raționale”? Nu-mi mai aduc aminte, au trecut prea mulți ani de atunci. Uite, e o manetă mică pe latura asta… uite, aici…

Se auzi un țăcănit și pistolul se frânse în locul dintre mâner și țevi. Văduva îi arătă acolo patru pătrate din alamă. Trase afară unul dintre acestea și Tim văzu că pătratul era, de fapt, capătul unui proiectil – al unui *glonț.*

— Capătul ăsta din alamă rămâne în armă după ce tragi, îi explică bătrâna. Trebuie să ții minte să-l scoți înainte să pui alt glonț înăuntru. Înțelegi?

— Da.

Tim ardea de nerăbdare să atingă gloanțele. Mai mult încă: ardea de nerăbdare să țină pistolul în mâinile lui și să apese pe trăgaci și să simtă reverberația detunăturii.

Văduva închise arma (care făcu același țăcănit scurt, fără cusur), apoi îi arătă capătul dinspre mâner. Băiatul observă acolo patru mecanisme

micuțe de armare pe care trebuia să le tragi înapoi cu buricul degetului mare.

— Astea sunt ciocănelele percutoare. Fiecare pușcă pe câte o țeavă… presupunând, firește, că blestemăția asta mai funcționează. Înțelegi?

— Da.

— Se cheamă armă cu patru focuri. Joshua zicea că nu face niciun rău atâta vreme cât ciocănelele sunt trase.

Văduva Smack se clătină ușor pe picioare, de parcă ar fi luat-o cu amețeală.

— Ce minte am eu să dau o armă unui copil? Și unuia care vrea să se ducă în Pădurea Fără Sfârșit în creierii nopții, la întâlnire cu diavolul? Dar ce altceva aș putea face?

Și adăugă, tot pentru sine:

— Dar el nu se așteaptă ca băiatul să fie înarmat, nu? Și poate că Albul nu a dispărut cu totul din lume și unul din gloanțele astea vechi îi va găuri inima aia neagră.

Acum i se adresă lui Tim:

— Pune pistolul la loc în desagă, rogu-te.

Îi întinse arma cu patul înainte. Tim aproape că o scăpă din mână. I se părea incredibil ca un obiect atât de mic să fie atât de greu. Și parcă *vibra*, la fel cum vibrase bagheta magică a Perceptorului atunci când o trecuse peste apa din căldare.

— Celelalte gloanțe ți le-am învelit în vatelină. Ai nouă, cu tot cu cele patru din pistol. Vezi de te poartă cu chibzuială cu ce ți-am dat, ca să nu mă pomenesc blestemată când oi ajunge în Poiana de la capătul cărării.

— Mulțu… *mulțaaam*, doamnă-sai!

Atât reuși Tim să bâlbâie. Puse cu grijă arma în desagă.

Bătrâna își luă capul în palme și scoase un râset amar.

— Ești un prost și eu sunt o proastă și mai mare. În loc să-ți dau pistolul fratelui meu, ar fi trebuit să te bat cu coada de la mătură.

Scoase din nou râsetul acela îndurerat.

— Deși nici n-ai fi simțit, că sunt bătrână și nu mai am putere.

— Vrei să-i spui mamei ce e cu mine? Mâine-dimineață? Pentru că acum am de gând să merg până la capătul Cărării Carpenului.

— O, da, am să-i spun și am să-i frâng inima.

Marginea vălului se undui ușor atunci când Văduva se aplecă spre el.

— La asta te-ai gândit? Văd pe chipul tău că da. De ce faci ce faci când știi bine că ai să-i rănești sufletul?

Tim se îmbujoră până la rădăcina părului, dar rămase neclintit în hotărârea luată. În momentul acela semăna nespus de mult cu tatăl lui drag.

— Vreau să-i redau vederea. Perceptorul mi-a lăsat destule din obiectele magice ca să știu ce trebuie să fac.

— Magie *neagră*! Pe care-și sprijină minciunile! *Minciunile*, Tim Ross!

— Așa spui dumneata.

Acum băiatul își împinse bărbia înainte, făcând asemănarea cu Jack Ross și mai mare.

— Dar n-a mințit în privința cheii – pentru că a funcționat. Și n-a mințit nici în privința bătăii – pentru că așa s-a întâmplat. Și n-a mințit nici când a zis că mama o să orbească – pentru că a orbit. Cât despre taica… știi și dumneata.

— Știu, spuse Văduva cu un pronunțat accent rustic, pe care Tim nu i-l mai auzise niciodată. O, da, și fiecare din adevărurile lui te-a rănit și te-a ademenit în cursa pe care ți-a întins-o.

La început băiatul nu o contrazise, ci doar plecă privirea și își studie bombeurile cizmelor vechi și uzate. Datorită tăcerii lui, Văduva îndrăzni să spere

că va renunța la toată nebunia aceea. Dar Tim ridică fruntea, o privi drept în ochi și îi zise:

— O s-o leg pe Bitsy mai sus de terenul Cosington-Marchly. Nu vreau s-o las acolo unde l-am găsit pe taica, pentru că-i un șarpe mare în copac. Când ai să te duci la mama, vrei să-l rogi pe sai Cosington s-o aducă pe Bitsy acasă?

O femeie nițeluș mai tânără ar fi continuat discuția, poate ar fi stăruit mai mult pe lângă el – dar Văduva nu mai era de mult tânără.

— Mai poftești și altceva?

— Încă două lucruri.

— Spune.

— Vrei s-o săruți pe mama din partea mea?

— Da, cu multă plăcere. Altceva?

— Vrei să-mi dai binecuvântarea dumitale?

Bătrâna se gândi puțin, apoi clătină din cap:

— Pistolul fratelui meu e toată binecuvântarea pe care ți-o pot da.

— Înseamnă că va trebui să-mi ajungă.

Băiatul flexă ușor un genunchi și-și duse pumnul la frunte, salutându-și învățătoarea. Apoi se răsuci pe călcâie și coborî treptele prispei către locul unde îl aștepta micuța și credincioasa lui catârcă.

Pe ton scăzut, dar perfect audibil, Văduva Smack spuse în urma lui:

— Te binecuvântez în numele lui Gan! Acum să-l lăsăm pe ka să-și facă treaba.

Deja apusese luna când Tim a descălecat de pe Bitsy și a legat-o de o tufă de pe marginea Cărării Carpenului. Când plecase de acasă își umpluse buzunarele cu ovăz, pe care i-l așternu acum înainte, așa cum îl văzuse făcând pe Perceptor cu calul lui cu o noapte în urmă.

— Stai cuminte, că dimineață o să vină sai Cosington să te ia de aici, îi spuse Tim.

În minte îi apăru o imagine în care Preacinstitul Peter o găsea pe Bitsy moartă, în burtă cu o gaură mare, făcută de unul dintre prădătorii din pădure (poate chiar de acela pe care îl simțise în spatele lui în timpul acelei *pasear* de cu o noapte în urmă). Dar ce altceva putea să facă? Bitsy era o scumpă, însă nu avea destulă minte cât să poată ajunge acasă de una singură, indiferent de câte ori mai fusese pe drumul ăsta.

— N-ai să pățești nimic, îi zise el mângâindu-i botul neted… dar chiar așa va fi?

Refuză să se gândească la faptul că Văduva avusese dreptate întru totul și că aceasta era doar prima dovadă.

Perceptorul mi-a spus adevărul despre toate celelalte; cu siguranță că nici în privința asta nu m-a mințit.

După ce a parcurs trei roți pe Cărarea Carpenului a ajuns să fie convins că așa stăteau lucrurile.

Nu trebuie să uiți că Tim nu avea decât unsprezece ani.

Nu zări niciun foc de tabără în noaptea aceasta. Dar, aproape de capătul Cărării Carpenului, Tim observă o lumină rece și verde, care pâlpâia și dispărea, reapărând mereu cu destulă forță pentru a arunca umbre care i se încolăceau în jurul gleznelor, aidoma unor șerpi.

Cărarea – mai puțin distinctă acum când singurele urme de pe ea erau doar cele de la roțile căruțelor lui Ross cel Mare și Kells cel Mare – o luă puțin spre stânga, ocolind un carpen străvechi, cu trunchiul mai gros decât cea mai mare casă din

Cătun. La o sută de pași depărtare de cotul acesta, cărarea intra într-o poiană. Acolo erau doi pari și de-a curmezișul lor era o bârnă și pe bârnă se afla un semn. Tim putea citi ce scria pe acesta pentru că, deasupra lui, sighea plana în văzduh, bătând atât de repede din aripi că aproape nu i se mai vedeau.

Băiatul se apropie, uitând de tot și toate la vederea acestei minunății. Sighea nu avea mai mult de zece centimetri înălțime. Era complet goală. Era superbă. Nu-ți puteai da seama dacă și trupul ei era tot verde, la fel ca lumina pe care o emana, pentru că te orbea strălucirea din jurul ei. Însă îi vedea surâsul prietenos și înțelegea că și ea îl vede foarte bine, deși nu existau pupile în ochii migdalați. Aripile ei scoteau un sunet grav, precum torsul unei pisicuțe.

Dar nici urmă de Perceptor.

Parcă veselă, sighea se învârti în cerc, apoi coborî fulgerător și dispăru între ramurile unei tufe. Tim simți un fior de teamă, imaginându-și aripile acelea delicate sfâșiate de ghimpi, dar ea ieși teafără din tufă, înălțându-se într-o spirală amețitoare până la cincisprezece metri, dacă nu și mai mult – cam până la primele crengi ale carpenilor – după care plonjă direct spre el. Tim mai apucă să-i vadă brațele întinse înapoi, ca acelea ale unei fetițe care se aruncă într-un lac. Se feri iute și îi auzi râsetele atunci când sighea trecu razant peste capul lui, învolburându-i părul. Parcă auzea clinchet de clopoței veseli ce sunau undeva, departe.

Cu multă grijă, se îndreptă de mijloc și o văzu cum se întoarce, acum făcând tumbe în văzduh. Îi bubuia inima în piept. Niciodată nu mai văzuse ceva atât de minunat.

Sighea zbură peste bârna cu semnul și, la lumina ei ca de licurici, Tim observă o cărare

îngustă și năpădită de buruieni, care intra în Pădurea Fără Sfârșit. Sighea ridică un braț. Îi făcu semn cu mâna cuprinsă de flăcări verzi. Fermecat de frumusețea ei nepământeană și de surâsul prietenos, Tim nu șovăi nicio clipită și trecu pe sub bârnă, fără să arunce nici măcar o privire la ultimele două cuvinte scrise de tatăl lui cel dus dintre cei vii: AI GRIJĂ, CĂLĂTORULE!

Sighea plană în aer până când băiatul ajunse foarte aproape de ea, apoi o zbughi pe poteca aceea îngustă. Se opri la o oarecare depărtare de el și rămase plutind în aer, surâzându-i și făcându-i semn să o urmeze. Buclele i se revărsau pe umeri, uneori acoperindu-i sânii micuți; alteori adierea aripilor le răvășeau, iar sânii ieșeau la iveală.

Când se apropie iar, Tim îndrăzni să o întrebe… dar foarte încet, ca nu cumva vocea lui puternică să nu-i spargă timpanele minuscule.

— Unde e Perceptorul?

Sighea îi răspunse printr-un alt hohot de râs argintiu. Se dădu peste cap o dată, de două ori, cu genunchii ridicați până la umeri, apoi porni în zbor pe deasupra potecii, aruncând o privire în urmă ca să se asigure că Tim venea după ea. Astfel l-a condus sighea pe băiatul fermecat în adâncurile Pădurii Fără Sfârșit. Tim nici nu băgă de seamă când dispăru poteca aceea îngustă, iar el ajunse să meargă printre carpeni foarte înalți pe care ochii puținor muritori îi mai văzuseră, iar asta se întâmplase de foarte demult. Nu băgă de seamă nici că mireasma profundă, dulce-amăruie a carpenilor a fost înlocuită de un miros mult mai puțin plăcut de apă stătută și de vegetație putredă. Carpenii rămăseseră în urmă. Vor mai fi și alții înainte, mulți, foarte mulți carpeni vor mai

fi, însă nu și aici. Tim ajunsese la marginea ținutului mlăștinos care purta numele Fagonard.

Aruncându-i iarăși surâsul acela ispititor, sighea zbură mai departe. Acum strălucirea-i verde se reflecta în apa întunecată. Ceva – însă nu un pește – ieși la suprafața mizerabilă, se holbă la eterica intrusă cu un ochi spân și alunecă înapoi în adâncuri.

Tim nu observă nimic. Nu vedea decât smocul de iarbă deasupra căruia plutea sighea. Era cam departe de el, dar nici nu se punea problema să nu se ducă acolo. Ea îl aștepta. Pentru mai multă siguranță, băiatul făcu un salt, abia reușind să ajungă pe teren mai sigur; căci strălucirea aceea verde era înșelătoare, făcând lucrurile din jur să pară mai aproape decât erau în realitate. Se clătină puternic și începu să dea bezmetic din mâini ca să-și recapete echilibrul. Sighea înrăutăți și mai mult situația (fără intenție, firește, Tim era convins de asta) atunci când se roti iute în cercuri în jurul capului său, orbindu-l cu aura ei și umplându-i urechile cu clopoțeii râsetelor ei.

Lucrurile nu se prezentau tocmai bine (și de aceea Tim nu a observat capul solzos ce ieșise la suprafața mlaștinii în spatele lui, nu a observat ochii bulbucați și nici fălcile căscate, pline cu colți triunghiulari), însă băiatul era tânăr și sprinten. Își recăpătă echilibrul și rămase nemișcat pe peticul mic de pământ cu iarbă.

— Cum te cheamă? o întrebă el pe zâna strălucitoare, care acum plutea la câțiva pași de smocul de iarbă.

Deși îi auzea râsul cristalin, Tim nu era prea sigur că putea să vorbească ori că îi va spune ceva fie în Limba de Rând, fie în cea Nobilă. Dar ea îi răspunse și lui Tim i se păru că nu mai auzise vreodată un nume atât de încântător, cum nu se poate mai nimerit pentru frumusețea ei diafană.

— Armaneeta! spuse sighea și porni iar în zbor, râzând și uitându-se cu cochetărie în urmă, la el.

O urmă în adâncurile mlaștinei Fagonard. Din când în când, smocurile de iarbă erau suficient de apropiate ca să poată păși de pe unul pe altul fără probleme; dar, pe măsură ce înainta, se văzu tot mai adesea nevoit să sară, iar săriturile acestea deveneau din ce în ce mai lungi și mai dificile. Totuși Tim nu s-a speriat. Dimpotrivă chiar, se simțea fascinat, se simțea euforic și râdea de fiecare dată când era pe punctul de a-și pierde echilibrul. Nu vedea creaturile în forma literei „V” care îl urmăreau, croindu-și drum prin apa neagră la fel de lin ca acul unei cusătorese printr-o bucată de mătase; mai întâi o creatură, apoi trei, apoi șase. Îl mușcau țânțarii-vampiri și îi alunga fără să le simtă înțepăturile, iar pielea i se acoperise cu picuri de sânge. Nu observa nici celelalte creaturi, turtite, dar mai mult sau mai puțin verticale, care se deplasau în paralel cu el, holbându-se în jur cu ochi ce luceau în întuneric.

De câteva ori întinse mâna după Armaneeta, strigându-i:

— Vino la mine, nu-ți fac niciun rău!

Dar ea se ferea mereu. O dată chiar i-a scăpat printre degetele-i aproape strânse, gâdilându-i-le cu aripile ei transparente.

Sighea înconjură în zbor un petic de pământ ce părea mai mare decât celelalte. Pe el nu creștea iarba, iar Tim presupuse că era vorba despre o piatră – prima pe care o întâlnea în partea aceasta de lume, unde lucrurile păreau mai degrabă lichide.

— E prea departe! strigă el către Armaneeta.

Se uită în jur după o altă piatră pe care să poată pune piciorul, dar nu văzu niciuna. Dacă voia să ajungă pe următorul smoc de iarbă, trebuia mai întâi să sară până la piatra aceea. Și sighea îi tot făcea semne să o urmeze.

Poate că am să reușesc, își zise el. *Ea e sigură de asta; altminteri de ce mi-ar face semne?* Pe peticul de pământ pe care stătea el acum nu era suficient loc ca să poată da înapoi și să-și ia elanul necesar săriturii. Prin urmare, Tim își flexă genunchii și făcu o săritură lungă, folosindu-și toată forța pe care o avea. Zbură pe deasupra apei, își dădu seama că nu va reuși să aterizeze pe piatră – nu tocmai – și întinse brațele. Se prăbuși pe piept și se lovi la bărbie destul de tare cât să vadă stele verzi dansând în fața ochilor săi și așa amețiți de lumina tot verde emanată de sighe. Într-o fracțiune de secundă înțelese că nu de o piatră se agățase el – asta în cazul că pietrele nu respirau – și apoi auzi un grohăit colosal și amenințător din spate. Și imediat spinarea și ceafa băiatului fură împroșcate cu apă caldă, infestată cu tot soiul de larve.

Se cățără pe piatra care numai piatră nu era, dându-și seama că a pierdut felinarul, însă nu și desaga. Dar ar fi pierdut-o și pe ea, dacă nu și-ar fi legat strâns de mână curelele ei. Bumbacul se umezise, dar nu se îmbibase cu apă. Nu încă.

Și în clipa aceea, chiar când începuse să simtă apropierea creaturii din spatele lui, „piatra” a început să se ridice. Se afla pe capul unei lighioane care până atunci se odihnise în mâlul mlaștinii. Acum se trezise și nu era absolut deloc binedispusă. Scoase un muget și din bot îi țâșniră flăcări verzi și portocalii, pârlind buruienile ce ieșeau din apă.

Nu-i cât o casă, *nu, probabil că nu, da’ precis e un dragon și, zei ai mei și vai de mine, eu stau*

chiar pe căpățâna lui!

Suflul puturos al creaturii lumină puternic zona aceea a mlaștinii. Tim văzu cum buruienile se încovoaie, iar vietățile care îl urmăriseră până atunci fugiră de focul dragonului cât de repede erau în stare. Mai văzu și un alt smoc de iarbă. Puțin mai mare decât cele pe care sărise el până ajunsese la locul acesta extrem de primejdios.

Nu era vreme să se gândească la vreun pește căpcăun care îl va hăpăi degrabă dacă ar cădea în mlaștină și nici la faptul că următoarea respirație a balaurului îl va transforma în tăciune dacă ar reuși să ajungă la peticul acela de pământ. Cu un țipăt disperat, Tim se repezi înainte. A fost cea mai lungă săritură a lui de până atunci, ba chiar prea lungă. Se apucă iute de buruieni ca nu cumva să se prăbușească în apă pe partea cealaltă. Ierburile aveau muchii tăioase și i-au crestat degetele. Unele erau și foarte fierbinți și fumegau, însă Tim nu le dădu drumul din mâini. Nici nu voia să-și imagineze ce îl aștepta dacă ar fi căzut de pe insulița aceasta.

Nu că poziția lui de acum ar fi fost una sigură. Se săltă în genunchi și se uită în urmă. Dragonul – de fapt, o dragoniță, pentru că îi vedea creasta rozalie de femelă – se ridicase din apă și stătea acum pe picioarele din spate. Nu, nu era cât o casă, dar era mai mare decât Nero, armăsarul Perceptorului. Își mișcă de două ori aripile, împroșcând cu apă în toate direcțiile și stârnind un curent de aer care-i răvăși lui Tim părul leoarcă de transpirație. Zgomotul făcut de aripile lighioanei semăna cu cel al cearșafurilor mamei puse la uscat într-o zi cu mult vânt.

Se uita amenințător la el cu ochi rotunzi, cu vinișoare roșii. Din bot îi curgeau bale fierbinți, care fâsâiau și sfârâiau la contactul cu suprafața apei. Tim reuși să vadă cum i se mișcă branhiile

dintre țâțele acoperite cu solzi atunci când femela-dragon trase aer în piept ca să alimenteze cuptorul pe care îl avea în burtă. Și avu vreme să-și spună cât de ciudat era – și oarecum nostim – că minciuna spusă de tatăl lui vitreg avea să se preschimbe acum în adevăr. Doar că Tim va fi cel ars de viu.

Trebuie că zeii se distrează de minune, își mai zise băiatul. Iar dacă ei nu se distrau, precis Perceptorul nu mai putea de râs.

Fără să se gândească la ce face, Tim căzu în genunchi și întinse mâinile spre lighioană. Desaga i se legăna de încheietura mâinii drepte.

— Te rog, doamna mea! strigă el. Te rog să nu mă arzi, căci am fost amăgit și pentru asta îți cer iertare!

Dragonița îl mai privi țintă preț de câteva clipe. Branhiile continuau să-i pulseze, iar balele arzătoare continuau să-i curgă din bot și să sfârâie la atingerea apei. Apoi, încet, foarte încet, centimetru cu centimetru – cel puțin așa i s-a părut lui Tim – creatura se cufundă din nou în mlaștină. La final nu-i mai rămase afară decât creștetul capului… și ochii aceia bulbucați, ochii aceia înfiorători, care păreau a-i promite că nu va mai da dovadă de milă dacă îi va mai deranja încă o dată odihna. Apoi dispărură și ei și tot ce se mai vedea la suprafața apei era ceva ce putea ușor fi confundat cu o piatră.

— Armaneeta?

Tim se uită în jur, căutându-i strălucirea verde, dar știind totodată că nu o va vedea.

Îl ademenise până în adâncurile mlaștinii Fagonard, într-un loc unde nu erau decât smocuri de iarbă în față și un balaur în urmă. Își făcuse treaba.

— Numai minciuni, șopti Tim.

Mare dreptate avusese Văduva Smack.

Se așeză pe movilița aceea de pământ din mijlocul mlaștinii, imaginându-și că va începe să plângă, dar lacrimile nu voiau să curgă. Mai bine. La ce i-ar folosi să plângă? Fusese prostit și cu asta basta. Hotărî să fie mai precaut data viitoare… dacă va mai *fi* o dată viitoare. Pentru că viitorul părea incert acum, când stătea singur aici, sub raza cenușie a lunii. Se întorseseră vietățile care fugiseră la apariția dragoniței. Ocoliră budoarul acvatic al monstrului, dar și așa aveau suficient spațiu de mișcare și nu era nicio îndoială că destinația lor era micuța insulă pe care se afla Tim. Nu putea decât să spere că era vorba despre un fel de pești, care ar fi murit dacă ar fi ieșit din apă. Însă știa la fel de bine că vietățile mari care trăiau într-o apă atât de mâloasă și de puțin adâncă pot respira și pe uscat.

Le urmări cum îi dau târcoale și își spuse: *își fac curaj să mă atace.*

Știa că își privește moartea drept în ochi, însă nu avea decât unsprezece ani și îi era foarte foame. Așa că scoase bucata de pâine din desagă, văzu că doar un capăt era umezit de apă și luă câteva îmbucături din partea cealaltă. Apoi o puse jos, alături de el, ca să poată examina pistolul la lumina nesigură a lunii și la licărul fosforescent al mlaștinii. Arma părea uscată. La fel și gloanțele de rezervă. Lui Tim îi veni o idee cum să le ferească și mai bine de umezeală. Așa că făcu o gaură în capătul uscat al pâinii, înghesui gloanțele înăuntru, le acoperi cu miezul scobit și așeză pâinea alături de desagă. Spera să se usuce și desaga, dar nu era sigur. Aerul era foarte umed și…

Și uite două lighioane năpustindu-se la insulița lui Tim. Băiatul sări în picioare și strigă primele vorbe care-i veniră în minte:

— Să nu cutezați! Să nu cutezați, fraierilor! E un pistolar aici, adevărat fiu al Gileadului și al lui Eld, așa că să nu cutezați!

Se îndoia că lighioanele acelea, cu creierașii lor cât un bob de mazăre, i-ar înțelege strigătele – sau le-ar păsa de ce spune el – dar, speriate de vocea lui, se împrăștiară care încotro.

Aveți grijă să n-o treziți pe doamna-de-foc, le zise Tim în gând. *Că s-ar putea să se deștepte și să vă prăjească.*

Ce altceva putea face?

Data următoare când vietățile subacvatice se repeziră la el, băiatul nu doar că strigă la ele, ci și bătu cu putere din palme. Ar fi dat cu pumnii într-un buștean, dacă s-ar fi aflat vreunul în jur, și ducă-se în Na'ar[31] dragonița. Tim își spuse că, la o adică, moartea în flăcările ce-i țâșneau din bot ar fi fost una mult mai milostivă decât chinurile îndurate în fălcile lighioanelor ce înotau pe lângă el. Și cu siguranță mult mai rapidă.

Se întrebă dacă Perceptorul se afla pe undeva, în apropiere, desfătându-se la vederea suferințelor lui. Tim ajunse la concluzia că era pe jumătate adevărat. Da, de urmărit îl urmărea, însă nici vorbă să-și murdărească Perceptorul încălțările în mâlul din mlaștină. Era într-un loc uscat și plăcut și urmărea toată scena în ligheanul lui din argint, iar Armaneeta zbura în cercuri pe lângă el. Ba poate chiar stătea pe umărul lui, cu bărbia sprijinită în mânuțele ei minuscule.

Atunci când lumina murdară a zorilor se furișă printre arbori (niște monstruozități contorsionate, noduroase, acoperite cu mușchi, cum Tim nu mai văzuse niciodată până atunci), deja vreo douăzeci și patru de lighioane dădeau târcoale peticului de pământ pe care se afla. Cea mai scurtă părea a avea cam trei metri, dar majoritatea erau cu mult mai lungi. Zadarnic striga, zadarnic bătea din palme, că nu mai reușea să le gonească de acolo. Aveau să-l atace dintr-un moment în altul.

Și, de parcă asta nu ar fi fost destul de rău, la lumina care trecea prin acoperișul de frunze putea să vadă că moartea și ingerarea lui aveau spectatori. Încă nu putea să le deslușească fețele și asta îl umplea cu un soi de bucurie jalnică. Pentru că siluetele lor gheboase, pe jumătate omenești, erau și așa destul de cumplite. Stăteau pe malul din apropiere, la vreo șaizeci, șaptezeci de metri depărtare de Tim. Reuși să numere cam șase, dar avea impresia că erau mai mulți. Nu putea să fie sigur din cauza luminii slabe și cețoase. Spectatorii aceștia la tragedia lui aveau umerii rotunjiți și își repeziseră înainte capetele acoperite cu peri zbârliți. Zdrențele ce le atârnau pe trupurile fără contururi precise erau fie resturi de haine, fie bucăți de mușchi, aidoma aceluia care atârna din crengile copacilor. Lui Tim i se păreau a fi un trib mic de oameni din glod care se ridicaseră din adâncul mlaștinii ca să urmărească cum lighioanele înotătoare își hărțuiesc prada și, în cele din urmă, o înșfacă.

Și ce importanță are? Tot o să mor, *indiferent dacă se uită la mine sau nu.*

Una dintre reptilele care-i dădeau târcoale ieși din grup și se îndreptă spre peticul de pământ, biciuind apa cu coada, ridicându-și capul preistoric și pe bot cu un rânjet ce părea mai lung decât tot trupul băiatului. Lovi cu putere pe dedesubt

peticul de pământ, făcându-l să tremure ca piftia. Oamenii din glod de pe mal începură să huiduie. Parcă erau niște spectatori la un meci de oiniță de sâmbătă după-masa, i se păru lui Tim.

Iar ideea aceasta era atât de exasperantă, că băiatul uită de toată spaima. Locul ei fu luat de furie. Îl vor prinde lighioanele din apă? Sigur că da, căci nu întrezărea nicio scăpare. Dar dacă pistolul primit de la Văduvă era suficient de uscat, poate că ar putea să o facă măcar pe una să-și plătească micul dejun.

*Și dacă n-o să pușt*e, *am să-l întorc și am să-i dau în cap cu patul*, *până o să-mi iasă brațul din umăr.*

Ieșită acum din apă, lighioana smulgea din peticul de pământ smocuri de iarbă și stuf cu ghearele de la picioarele scurte, făcând gropi care se umpleau imediat cu apă. Coada ei, verde cu negru deasupra, albă ca burta unui cadavru dedesubt, lovea puternic apa, împroșcând cu noroi în toate direcțiile. Mai sus de bot avea un cuibar de ochi, ce pulsau și se holbau, pulsau și se holbau, fără să părăsească nicio clipă chipul lui Tim. Scrâșni din fălcile mari, cu sunet de pietre frecate între ele.

Pe mal – la șaptezeci de metri sau o mie de roți depărtare, că tot nu avea cum să conteze – oamenii din glod strigară din nou, parcă încurajându-l pe monstru.

Tim desfăcu desaga. Nu-i tremurau mâinile, iar degetele îi erau sigure, chiar dacă lighioana se urcase pe jumătate pe insulița lui și acum nu mai era decât un metru între cizmele lui ude și colții aceia ascuțiți.

Trase spre el unul dintre ciocănele, așa cum îi arătase Văduva, încovoie degetul pe trăgaci și se așeză într-un genunchi. Acum era la același nivel cu hidoșenia care se apropia de el. Îi simțea

duhoarea putredă a respirației și vedea până în străfundurile beregatei rozalii. Și totuși Tim surâdea. Zâmbetul acela îi întindea buzele și el era fericit. E bine să poți zâmbi în ultimele clipe de viață, așa să știi. Nu regreta decât că nu se afla perceptorul Baroniei, pe umăr cu perfida strălucire verde, în locul lighioanei care se urca pe peticul de pământ.

— Hai să vedem ce zici de chestia asta, fraiere! murmură Tim apăsând pe trăgaci.

Bubuitura a fost atât de mare, că, în primul moment, băiatul a avut impresia că-i explodase pistolul în mână. Însă nu arma explodase, ci cuibarul hâd de ochi de pe capul reptilei. Și de acolo țâșni un șuvoi de lichid roșu-închis, aproape negru. Creatura scoase un muget îndurerat și se încolăci în jurul cozii. Bătu aerul cu picioarele scurte din față. Se prăbuși înapoi în apă, se zvârcoli, apoi se răsuci pe spate, cu burta albă în sus. În jurul capului parțial scufundat începuse să crească o pată roșie. Preistoricul rânjet flămând se transformă într-un rictus al morții. Trezite cu brutalitate din somn, păsările începură să bată din aripi și să piuie și să țipe nemulțumite de tot tămbălăul.

Cu același calm (și surâzând în continuare, deși nu era conștient de asta), Tim desfăcu pistolul și scoase cămașa glonțului folosit. Fumega și era încă fierbinte. Luă repede bucata de pâine, își vârî miezul în gură și introduse în camera goală unul dintre gloanțele de rezervă. Închise pistolul, apoi scuipă miezul de pâine care căpătase un gust unsuros.

— *Hai, veniți!* le strigă el reptilelor care se agitau acum încolo și încoace (căci dispăruse creștetul dragoniței). *Haideți, îndrăzniți!*

Nu era bravadă. Tim își dădu seama că își *dorea* ca animalele să-l atace. Pentru că nimic, nici

măcar toporul tatălui său pe care îl purta la cingătoare, nu păruse vreodată să fie mai potrivit pentru mâna lui cum era pistolul acesta cu patru gloanțe.

De pe mal se auzi un sunet pe care Tim nu-l recunoscu în primul moment. Nu pentru că ar fi fost ciudat, ci întrucât contrazicea toate presupunerile pe care le făcuse pe seama celor care-i urmăreau lupta. Oamenii din glod îl aplaudau.

Când se întoarse cu fața la ei, cu arma fumegândă în mâna stângă, aceștia se prăbușiră în genunchi, duseră pumnii la frunte și rostiră singurul cuvânt pe care se pare că îl cunoșteau. Cuvântul era *heil* – unul din puținele care sunau la fel în Limba de Rând și în cea Nobilă, cel căruia oamenii manii îi ziceau fin-Gan, sau Primul Cuvânt, cel care a pus lumea în mișcare.

E oare posibil…

Tim Ross, fiu al lui Jack, privi de la oamenii din glod de pe mal la arma străveche (dar foarte eficace) din mâna lui.

E oare posibil să-și închipuie…

Era posibil. De fapt, era mai mult decât posibil.

Oamenii aceștia din Fagonard credeau că el era pistolar.

Atât de șocat era, că a fost incapabil să se miște câteva secunde. De pe peticul de pământ unde luptase ca să-și salveze viața (pe care încă mai putea s-o piardă), Tim se holbă neîncrezător la oamenii din glod, îngenuncheați în mâl și stuf verde la doar șaizeci de metri distanță de el. Aceștia își țineau pumnii la frunțile acoperite cu țepi și se uitau țintă la el.

Într-un final, un licăr de bună judecată i se aprinse în minte și Tim pricepu că trebuie să se folosească de această impresie a lor cât încă mai putea. Bâjbâi prin amintiri după poveștile pe care i le spuseseră mama și tata și după cele pe care Văduva Smack i le citise din prețioasele ei cărți. Dar nimic nu părea a se potrivi cu situația de față. La un moment dat își aduse aminte de un fragment de basm pe care i-l spusese Harry Așchie, unul dintre unchеșii care lucrau cu jumătate de normă la joagăr. Cu mințile destul de duse era Moș Așchie, care era în stare să îndrepte două degete spre tine și să se prefacă a trage cu pistolul și care boscorodea tot felul de aiureli, pretinzând că ar vorbi în Limba Nobilă. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să povestească despre bărbații din Gilead care purtau fiare mari, aducătoare de moarte, și care erau în căutare de aventuri.

Of Harry, *sper să fi fost ka acela care m-a adus lângă tine în pauza aceea de prânz.*

— Heil, șerbilor! le strigă el oamenilor din glod aflați pe mal. Vă văd foarte bine! Ridicați-vă, oameni buni și îndatoritori!

Preț de o clipă cumplit de lungă, nu se întâmplă absolut nimic. Apoi se ridicară unul câte unul și rămaseră în același loc, uitându-se la el cu ochi înfundați în orbite, ce parcă duceau în ei toată oboseala lumii. Fălcile diforme le atârnau până în capul pieptului, cu expresii identice de uluire maximă. Tim observă acum că unii aveau niște arcuri primitive; alții aveau bâte, prinse de piepturile lor scobite cu cârcei împletiți de viță.

Și acum ce să le mai spun?

Sunt momente, își zise Tim, când numai adevărul gol-goluț îți poate fi de ajutor.

— *Luați-mă de pe insula asta blestemată!* strigă el.

În primul moment, oamenii din glod doar căscară gurile la el. Apoi se strânseră la un loc ca să se consulte, scoțând un talmeș-balmeș de grohăieli, plescăieli și mârâieli iritante pentru timpanul ascultătorului. Tocmai când Tim începuse să creadă că sfatul lor nu se va mai termina, câțiva dintre ei se întoarseră și o luară iute din loc. Altul, cel mai înalt, se întoarse către Tim și întinse mâinile. Chiar mâini *erau* acelea, deși aveau prea multe degete, iar palmele erau acoperite cu o materie verde, asemănătoare cu mușchiul de copac. Semnificația gestului era clară și autoritară: *Nu te mișca.*

Tim dădu din cap și se așeză pe smocul de iarbă *(la fel ca Tanti Brioșică*[32] *pe poponică,* își spuse Tim) și se apucă să mănânce din pâinea rămasă, cu pistolul la îndemână și cu ochii după urmele care să-l anunțe de revenirea lighioanelor. Muște și tot soiul de gândăcei i se așezau pe piele ca să-i soarbă transpirația. Își zise că, dacă nu se va întâmpla ceva foarte curând, va fi nevoit să se arunce în apa mâloasă doar ca să scape de înțepăturile lor. Însă cine știa ce altceva mai înoată în întunericul din adâncuri ori se târăște pe fundul nisipos?

Tocmai când mesteca ultimul dumicat de pâine, simți cum începe să pulseze ritmic mlaștina acoperită de ceața dimineții. Speriate, păsările se ridicară iar în zbor învolburat. Unele dintre acestea erau uimitor de mari, cu penaj trandafiriu și picioare lungi și subțiri, care loveau apa înainte de a se înălța în aer. Scoteau țipete ascuțite, prelungi, asemănătoare cu râsetele de copii care și-au pierdut mințile.

Uite că bate cineva în bușteanul pe care mi l-am dorit eu mai devreme. Gândul acesta aduse un zâmbet istovit pe buzele lui Tim.

Bătăile continuară vreo cinci minute, apoi se opriră. Indivizii de pe mal se uitau în direcția din care venise băiatul – un Tim mult mai copilăros și nesăbuit, râzând prostește și mergând pe drumul arătat de o zână rea, pe nume Armaneeta. Oamenii din glod își duseră mâinile la ochi, ca să se ferească de razele puternice ale soarelui ce ajungeau până la ei prin frunzișul des, împrăștiind ceața de pe mlaștină. Se anunța o altă zi nefiresc de fierbinte.

Tim auzi niște pleoscăieli și, la scurt timp, văzu cum o barcă bizară, pocită, iese din cețurile care se risipeau. Fusese făcută din bucăți de lemn culese numai zeii știau de unde și strângea în urma ei panglici lungi și încâlcite de mușchi și ciuma-apelor. Chestia aceea plutitoare avea catarg, însă nu și pânză; în vârful lui, ca un gabier de serviciu, se afla un cap de mistreț, înconjurat de un roi agitat de muște mari. Patru locuitori ai mlaștinii dădeau la vâslele construite dintr-un lemn portocaliu, pe care Tim nu-l recunoscu. La proră se afla al cincilea, pe cap cu un joben din mătase neagră, ornat cu o panglică roșie ce-i flutura pe umărul gol. Acesta se uita atent înainte și le făcea semn vâslașilor să o ia când la stânga, când la dreapta. Tovarășii lui îi urmau instrucțiunile cu o eficiență pe care doar practica îndelungată o poate forma, conducând dibaci ambarcațiunea printre peticele de pământ care-l aduseseră pe Tim în situația aceasta dificilă.

Când barca se apropie de porțiunea de apă întunecată unde fusese balaurul, cârmaciul se aplecă puțin, apoi se îndreptă de șale gemând din cauza efortului. Ținea în mâini o bucată zdravănă dintr-un hoit, din care șiroia apa. Tim bănuia că

bucata aia de carne fusese până de curând atașată de capul din vârful catargului. Strângând-o cu drag în brațe, fără să-i pese de sângele care îi mânjea pieptul păros, cârmaciul se uită cu atenție în apă. Scoase un țipăt prelung, urmat de câteva plescăieli rapide. Marinarii ridicară vâslele la bord. Ambarcațiunea plutea acum de una singură spre insulița pe care aștepta Tim, însă Domnul Cârmaci nu-i dădea nicio atenție, ci continua să privească fascinat în adâncurile apei.

Într-o tăcere deplină, însă mai înfiorătoare decât cel mai asurzitor vuiet de valuri, din apă ieși o labă uriașă, cu ghearele pe jumătate strânse. În palma aceea insistentă puse sai Cârmaci bucata însângerată de mistreț, cu tandrețea unei mame care își așază pruncul adormit în leagăn. Ghearele se închiseră în jurul cărnii, storcând stropi de sânge ce răpăiră pe suprafața apei. Apoi, tot fără zgomot, laba dispăru, ducându-și ofranda în adâncuri.

Acum ai aflat cum să potolești un dragon, își spuse Tim. Îi trecu prin minte că acum el strângea o adevărată comoară de povești care l-ar lăsa cu gura căscată nu doar pe Moș Așchie, ci pe toți locuitorii din Cătunul Arborelui. Se întrebă dacă va mai apuca să le spună cuiva.

Barca se izbi de peticul de pământ pe care stătea Tim. Vâslașii își plecară capetele și își duseră pumnul la frunte. Cârmaciul imită gestul. Când îi făcu semn lui Tim să urce în barcă, ierburile verzi și cafenii se legănară în ritmul brațului său scheletic de care atârnau. Alte buruieni erau aninate răzleț de obraji și de bărbie. Până și nările îi erau astupate cu materie din aceea vegetală, așa că trebuia să respire pe gură.

Nu-s oameni din glod, înțelese Tim când se urcă în barcă și îi văzu mai de aproape. *Sunt oameni din ierburi. Mutanți care s-au făcut una cu mlaștina unde sălășluiesc.*

— Mulțam mult, îi zise el Cârmaciului, atingându-și fruntea cu latura pumnului.

— Heil! răspunse Cârmaciul.

Buzele i se întinseră într-un zâmbet ciudat și larg, dezvelind puținii dinți pe care-i mai avea în gură. Aceștia erau verzi, dar nu reușeau să eclipseze farmecul surâsului.

— Binecuvântată este întâlnirea noastră! continuă Tim.

— Heil! repetă Cârmaciul.

Mlaștina răsună atunci când ceilalți îi preluară salutul:

— *Heil! Heil! Heil!*

Pe mal (asta dacă terenul acela care tremura și scotea apă la fiecare pas putea fi numit „mal”), tribul se strânse în jurul lui Tim. Mirosul emanat de mutanți era greu și aspru, miros de pământ reavăn și de ierburi ude. Tim avea pistolul în mână, dar nu pentru că ar fi intenționat să-i împuște ori să-i amenințe cu el, ci pentru că îi era limpede cât de mult își doreau ei să-l vadă de aproape. Sigur, l-ar fi băgat imediat înapoi în desagă dacă ar fi dat vreunul semn că ar vrea să-l atingă; însă nu întinse nimeni mâna spre el. Mutanții au grohăit, au gesticulat, au scos țipetele alea ca de păsări, dar, în afară de *heil,* niciunul nu a rostit vreun alt cuvânt pe care Tim să-l poată pricepe. Însă atunci când le vorbi el, nu avu nicio îndoială că ei îl *înțelegeau.*

Numără aproximativ șaisprezece, toți bărbați adulți și toți mutanți. În afară de plantele care le

acopereau trupurile, pe majoritatea creșteau și un soi de ciuperci care semănau cu iasca galbenă pe care Tim o văzuse uneori pe lemnul de tei sălbatic pe care îl căra la joagăr. Mutanții mai sufereau și de abcese și bube purulente. O convingere se formă în mintea lui Tim: pe undeva erau și femeile lor, foarte puține; dar nu existau copii. Acesta era un trib pe cale de dispariție. Curând mlaștina Fagonard îi va înghiți la fel cum dragonița a înghițit bucata de mistreț primită drept ofrandă. Deocamdată însă, toți mutanții se uitau la el într-un fel pe care îl cunoștea tot din zilele când muncise la joagăr. Așa se uitau toți băieții, inclusiv el, la maistru, după ce terminau o treabă și nu o primiseră încă pe următoarea.

Membrii tribului Fagonard credeau că este pistolar – absolut ridicol, de vreme ce nu era decât un copil, dar se pare că așa stăteau lucrurile pentru moment – și îi așteptau ordinele. Lor le era lesne, dar Tim nu comandase pe nimeni niciodată și nici nu se visase în postură de șef. Ce voia el acum? Dacă le-ar fi cerut să-l ducă înapoi, la capătul de sud al mlaștinii, era convins că ar fi făcut-o. De acolo probabil că va reuși să găsească drumul înapoi până la Cărarea Carpenului, care îl va duce acasă, în Cătunul Arborelui.

Acasă.

Tim știa că așa ar fi trebuit să facă. Dar când va ajunge acasă își va găsi mama tot oarbă. Nici măcar prinderea lui Kells cel Mare nu ar fi putut să-i redea vederea. El, Tim Ross, riscase atât de mult fără niciun folos. Mai rău chiar, Perceptorul l-ar putea vedea în ligheanul lui din argint cum se furișează înapoi, înfrânt. Și va râde de el. Probabil va râde și ticăloasa aia de zânișoară verde de pe umărul lui.

Pe când îi treceau prin minte toate gândurile astea, își aminti și de vorbele pe care obișnuia să

le spună Văduva Smack în vremurile mai fericite, când el nu era decât un școlar a cărui cea mai mare grijă era să-și termine treburile pe lângă casă înainte de întoarcerea tatălui său din pădure: *Singura întrebare prostească*, *dragii mei*, *este aceea pe care nu o puneți.*

Vorbind foarte încet (și fără mare nădejde), Tim zise:

— Am pornit în căutarea lui Maerlyn, marele mag. Mi s-a spus că locuiește în Pădurea Fără Sfârșit, dar cel care mi-a spus asta e…

Un nemernic. Un mincinos. Un pungaș nemilos care se distrează bătându-și joc de copii.

— …o persoană deloc demnă de încredere, încheie el. Voi, cei din tribul Fagonard, ați auzit vreodată de acest Maerlyn? S-ar putea să poarte o pălărie înaltă, de culoarea soarelui.

Se aștepta să i se răspundă cu clătinări din cap sau priviri goale, lipsite de înțelegere. Însă membrii tribului se îndepărtară de el și se strânseră în cerc, începând să bălmăjească agitați pe limba lor. Discuția aceasta dură cam zece minute și, de câteva ori, mutanții se inflamară destul de tare. În cele din urmă se întoarseră la locul unde aștepta Tim. Mâinile lor strâmbe, cu bube roșii pe degete, îl împinseră în față pe fostul cârmaci al bărcii. Individul cu pricina era solid și avea umerii lați. Ar fi putut fi chiar chipeș, dacă nu ar fi crescut în bazinul acela cu nămol otrăvit pe nume Fagonard. Ochii îi străluceau de inteligență. Deasupra sfârcului stâng palpita o uriașă bubă infectată.

Tim recunoscu de îndată gestul lui cu degetul ridicat: același gest făcea Văduva Smack când voia să spună *uitați-vă la mine.* Tim dădu din cap și duse la ochi arătătorul și mijlociul de la mâna dreaptă – cea fără pistol – așa cum îi învățase Văduva.

Cârmaciul – probabil cel mai bun actor de pantomimă al tribului, presupuse Tim – dădu și el din cap și mângâie aerul de sub amestecul încâlcit de țepi și buruieni de pe bărbie.

Tim se entuziasmă:

— Barbă? Da, are barbă!

Acum Cârmaciul mângâie aerul de deasupra capului cu pumnul închis, desenând nu doar o pălărie înaltă, ci o pălărie înaltă și *conică.*

— El e! izbucni Tim în hohote de râs.

Cârmaciul zâmbi, dar zâmbetul acesta era neliniștit. Câțiva dintre tovarășii lui începură să se agite, vorbind toți deodată pe limba lor de neînțeles. Cârmaciul le făcu semn să tacă din gură și se întoarse iar cu fața la Tim. Însă, înainte de a-și continua pantomima, buba de pe piept i se sparse cu un jet de puroi și sânge. Din ea se târî afară un păianjen de mărimea unui picior de măcăleandru. Cârmaciul îl prinse, îl strivi și-l aruncă cât colo. Apoi, sub ochii îngroziți ai lui Tim, căscă buba cu degetele. Când i se păru suficient de largă, cu cealaltă mână scoase de acolo niște ouă de păianjen care palpitau ușor. Și le scutură nepăsător de pe degete, întocmai ca unul care se curăță de mucii pe care și i-a suflat în palmă într-o dimineață friguroasă. Ceilalți membri ai tribului nu au dat importanță acestui gest. Așteptau să continue spectacolul.

Rezolvându-și problema cu buba, Cârmaciul își puse mâinile pe genunchi și începu să facă niște salturi ca de animal de pradă, mârâind fioros. Se opri la un moment dat și își ridică ochii la Tim, care clătină din cap. Băiatul începuse să aibă probleme cu stomacul. Oamenii aceștia tocmai ce-i salvaseră viața și ar fi fost extrem de nepoliticos din partea lui să se apuce să-și verse mațele în fața lor.

— Nu pricep ce vrei să zici, sai. Iertare îți cer.

Cârmaciul ridică din umeri și se ridică în poziție verticală.

Iarba încâlcită de pe pieptul lui era acum plină cu stropi de sânge. Mimă din nou barba și pălăria conică. Se lăsă iar la pământ, mârâind și sărind de colo-colo. Acum i se alăturară și ceilalți. Și, pentru câteva secunde, tribul se transformă într-o haită de animale fioroase, deși iluzia aceasta era oarecum stricată de râsetele și de evidenta lor bună dispoziție.

Tim clătină iarăși din cap, simțindu-se ca un netot.

Dintre toți, doar Cârmaciul nu părea binedispus, ci îngrijorat, mai degrabă. Se ridică, își puse mâinile în șolduri, păru a cugeta profund, apoi făcu un gest spre unul dintre tovarășii lui, chemându-l la el. Acesta era un mutant înalt, chel și știrb. Cei doi se sfătuiră ceva timp. Apoi insul cel înalt o zbughi de acolo, cu viteză incredibil de mare pentru picioarele lui strâmbe rău, care-l făceau să se legene ca o luntre în furtună. Cârmaciul mai chemă doi mutanți la el și le spuse ceva. O luară la fugă și aceștia doi.

Apoi Cârmaciul se lăsă iar în patru labe și repetă pantomima cu animalul de pradă. Când termină, se uită în sus la Tim cu o expresie de implorare mută.

— E câine? se aventură Tim.

La cuvintele lui, bărbații rămași izbucniră în hohote copioase de râs.

Cârmaciul se sculă în picioare și-l bătu ușor pe Tim pe umăr cu mâna lui cu șase degete, ca și cum ar fi vrut să-i spună să nu pună la inimă reacția tovarășilor lui.

— Un singur lucru vreau să-mi spui, zise Tim. Maerlyn… ăsta… sai… există cu adevărat?

Cârmaciul se gândi bine, apoi își repezi brațele spre ceruri, într-un gest exagerat de *delah.* Gest pe

care l-ar fi înțeles pe dată oricare locuitor din Cătunul Arborelui: *Cine știe?*

Cei doi membri ai tribului care plecaseră împreună reveniră cu o raniță din coarde împletite și o funie din cânepă, cu care să fie dusă pe umăr. Puseră cele două obiecte la picioarele Cârmaciului, se întoarseră spre Tim, îl salutară, apoi se retraseră la locurile lor, cu rânjete satisfăcute pe buze. Cârmaciul se lăsă pe vine și-i făcu semn lui Tim să se ghemuiască și el.

Băiatul pricepu ce se află în ranița aceea încă dinainte ca sai Cârmaci să o deschidă. Simți miros de carne proaspăt friptă și se văzu nevoit să-și șteargă gura de salivă cu mâneca de la cămașă. Cei doi bărbați (sau, poate, femeile lor) împachetaseră acolo echivalentul din Fagonard pentru prânzul pădurarului. Pe feliile de porc erau așezate rondele dintr-o legumă portocalie care semăna cu bostanul. Carnea era învelită în niște frunze verzi, alcătuind un soi de popkinuri fără felii de pâine. În raniță mai erau căpșuni și mure, fructe cărora le trecuse sezonul în Cătun.

— Mulțam-sai! exclamă bucuros Tim, lovindu-și de trei ori gâtul.

Ceilalți izbucniră în râs și-i imitară gestul.

Individul cel înalt se întoarse și el. De umăr îi atârna un burduf cu apă. În mână ducea o punguță confecționată din cea mai fină, cea mai netedă piele pe care o văzuse vreodată Tim. Îi întinse punguța Cârmaciului. Îi întinse burduful cu apă băiatului.

Tim habar nu avusese cât de însetat era până nu a simțit în mâinile lui greutatea rotundă a burdufului. Îi scoase dopul cu dinții, îl ridică cu cotul așa cum făceau bărbații din satul lui și bău

cu nesaț. Bănuia că apa va fi sălcie (și poate plină cu gângănii), dar era la fel de rece și dulce ca aceea care curgea din izvorul de acasă, dintre locuință și șopron.

Membrii tribului începură să râdă și să bată din palme. Tim observă pe umărul Lunganului o bubă (și aceasta gata să dea naștere unei lighioane) și se simți ușurat când Cârmaciul îl bătu pe spate, îndemnându-l să se uite în altă direcție.

La punguță. O cusătură metalică trecea de-a curmezișul ei. Când Cârmaciul trase de un capăt, punga se deschise ca prin farmec.

Înăuntru se afla un disc din metal șlefuit, de mărimea unei farfurioare. Pe el scria ceva într-o limbă pe care Tim nu o cunoștea. Sub inscripția aceea erau trei bumbi. Cârmaciul apăsă unul și din farfurie ieși un bețigaș scurt, scârțâind ușor. Și din nou râseră și bătură din palme membrii tribului, adunați în semicerc în jurul lor. Era limpede că se distrează de minune. Tim, acum cu setea potolită și tălpile pe teren solid (sau, măcar, *semi*-solid) își dădu seama că și el se distrează destul de bine.

— De la Bătrâni ai asta, sai?

Cârmaciul dădu din cap.

— Acolo de unde sunt eu, se zice că lucrurile astea sunt periculoase.

La început Cârmaciul nu păru să-l înțeleagă și pe chipurile celorlalți se citea aceeași nedumerire. Apoi Cârmaciul izbucni în râs și făcu un semn larg cu mâna, cuprinzând totul din jur: cerul, apa, terenul noroios pe care stăteau. Ca și cum ar fi vrut să spună că *totul* este periculos.

Probabil că așa este în locul acesta, își zise Tim.

Cârmaciul îl înghionti în piept, scuzându-se apoi cu o ridicare din umeri: *Iartă-mă*, *dar vreau să fii atent.*

— În regulă, spuse Tim. Te urmăresc.

Și duse două degete la ochi, făcându-i pe oamenii din ierburi să râdă în hohote și să-și dea coate, de parcă făcuse cine știe ce ghidușie.

Cârmaciul apăsă al doilea bumb. Discul țiui, spre marea satisfacție a spectatorilor. Sub bumbi se aprinse o luminiță roșie.

Cârmaciul începu să se învârtească încet în cerc, ținând obiectul metalic înaintea lui, ca pe o ofrandă. Cu un sfert înainte de încheierea cercului, obiectul țiui din nou și lumina roșie se făcu verde. Cârmaciul întinse un deget uriaș în direcția spre care arăta discul. Deși soarele era în nori, Tim își dădu seama că acolo era nordul. Cârmaciul se uită la el să vadă dacă a înțeles. Tim credea că da, în mare, însă tot mai era o problemă.

— Încolo e numai apă. Știu să înot, dar…

Clănțăni tare din dinți, arătând spre peticul de pământ unde aproape că ajunsese să fie micul dejun al creaturii solzoase. Mica lui pantomimă declanșă hohote grozave de râs în rândul tribului. Cârmaciul nici nu mai putea să se țină drept, atât de tare se zguduia de râs.

Mda, își spuse *Tim, foarte comic, ce să-ți povestesc… Aproape că am fost halit de viu.*

Când râsul i se mai potoli și reuși să se îndrepte de șale, Cârmaciul întinse mâna spre barca lor șubredă.

— Aha! oftă Tim. Uitasem de ea.

Și își zise cu amărăciune că ar fi un pistolar foarte prost.

Cârmaciul îl ajută pe Tim să urce în barcă, apoi se duse la locul lui obișnuit de lângă catargul unde fusese capul de mistreț. Vâslașii se urcară și ei la locurile lor. Cei de pe mal le înmânară apa și mâncarea; Tim puse în desaga Văduvei punguța cu

busola (dacă busolă era obiectul acela). Pistolul și-l vârî la cingătoare, spre șoldul stâng, ca să contrabalanseze greutatea toporului din partea dreaptă.

Urmară o mulțime de *heil*-uri, și dintr-o parte, și din cealaltă, apoi se apropie de ei și Lunganul, pe care Tim îl bănuia a fi adevărata Căpetenie, deși Cârmaciul se ocupase cu transmiterea de mesaje. Se opri pe marginea malului și îl privi cu solemnitate pe Tim. Apoi duse două degete la ochi: *Uită-te la mine!*

— Mă uit.

Și așa era, deși pleoapele i se făcuseră grele. Nici nu-și mai amintea când dormise ultima dată. Cu siguranță că nu în noaptea care trecuse.

Căpetenia scutură din cap și făcu iar gestul cu degetele la ochi, cu mai multă vehemență acum, iar lui Tim i se păru că aude o șoaptă venită de undeva, din cotloanele minții sale (ori poate chiar ale sufletului, acel ciob micuț și sclipitor din ka). Și pentru prima dată îi trecu prin gând că poate nu *cuvintele* lui le înțelegeau acești oameni ai mlaștinii.

— Să fiu atent?

Căpetenia dădu din cap; ceilalți scoaseră murmure de aprobare. Nu mai râdeau acum și voioșia le dispăruse de pe chipuri; păreau mâhniți și, în chip straniu, aduceau cu niște copii bosumflați.

— La ce să fiu atent?

Căpetenia se puse în patru labe și începu să se învârtă repede. Dar nu mormăia ca o fiară de pradă, ci scotea niște schelălăituri subțiri, ca de cățel. Din când în când se oprea și înălța capul în direcția indicată de discul din metal, umflându-și nările cu cruste verzi, de parcă ar fi amușinat aerul. Într-un final, se ridică în picioare și se uită întrebător la Tim.

— În regulă, spuse băiatul.

Habar nu avea ce anume încercase să-i transmită Căpetenia, și nici de ce păreau toți atât de abătuți acum, dar știa că va ține minte. Și va pricepe ce anume s-a chinuit să-i arate Căpetenia atunci când va da cu ochii de creatura respectivă.

— Îmi auzi gândurile, sai?

Căpetenia dădu din cap. La fel făcură toți membrii tribului.

— Atunci, știi prea bine că nu sunt pistolar. Am încercat doar să-mi dau curaj.

Căpetenia clătină din cap și-i zâmbi, de parcă asta nu avea nicio însemnătate. Făcu iarăși gestul *uită-te la mine* și își petrecu brațele peste pieptul acoperit cu răni și bube. Apoi începu să tremure exagerat de tare. Ceilalți, chiar și vâslașii din barcă, îl imitară. După câteva secunde de zgâlțâială, Căpetenia se prăbuși (făcând pământul să pleoscăie noroios sub greutatea lui). Ceilalți făcură la fel. Tim se holbă uluit la grămada de trupuri. Căpetenia se ridică. Se uită fix în ochii lui Tim. Privirea lui părea a-l întreba dacă a înțeles, iar băiatului îi era groază că acum știa despre ce este vorba.

— Vrei să zici…

Nu se simți în stare să termine, nu cu glas tare. Era mult prea înspăimântător.

(Vrei să zici că veți muri cu toții.)

Foarte încet, nedezlipindu-și privirea gravă de ochii lui Tim – dar și surâzând stins cu toate acestea – Căpetenia încuviință. În momentul acesta Tim dovedi fără putință de tăgadă că nu era pistolar. Începu să plângă.

Cu un par lung, Cârmaciul împinse barca de la mal. Vâslașii din stânga o întoarseră și, când

ajunseră în larg, Cârmaciul le făcu semn cu ambele mâini să vâslească din răsputeri. Așezat în spate, Tim deschise ranița cu mâncare. Mâncă, pentru că burta îi era flămândă; dar mâncă foarte puțin, pentru că mâhnirea îi tăiase pofta. Când vru să dea ranița mai departe, vâslașii îi zâmbiră larg, refuzându-l. Apa era calmă, ritmul regulat al vâslelor – liniștitor, așa că ochii lui Tim se închiseră degrabă. Visă că mama îl scutură ca să-l trezească și îi spune că este dimineață și că, dacă mai zăbovește în pat, ca puturoșii, n-o să apuce să-și ajute tatăl la înșeuat catârcele.

Înseamnă că taica trăiește, *da?* întrebă Tim în visul lui, stârnind râsul lui Nell cu absurditatea întrebării.

Cineva *chiar* îl scutura, măcar atât era adevărat din vis. Însă nu era mama lui, ci Cârmaciul, aplecat deasupra lui. Mirosea atât de puternic a sudoare și ierburi putrezite, că Tim se văzu nevoit să-și înăbușe strănutul. Nu era nici dimineață. Ba din contră: soarele traversase cerul și acum trimitea raze roșietice printre pâlcuri de copaci ciudați, noduroși, ce creșteau chiar din apă. Tim nu știa ce fel de copaci erau aceștia, însă îi cunoștea pe aceia de pe malul la care acostase barca. Carpeni erau, carpeni gigantici. La baza trunchiurilor lor creșteau tufe dese de flori portocalii și aurii. Tim își spuse că mama s-ar extazia în fața splendorii lor, dar își aduse aminte că nu le mai putea vedea.

Ajunseseră la capătul mlaștinii Fagonard. Aici începea adâncul pădurii.

Cârmaciul îl ajută pe Tim să coboare din barcă și doi vâslași îi întinseră ranița cu merinde și burduful cu apă. Băiatul își puse bagajele acestea la picioare, pe pământ solid, neîmbibat cu apă, și

se uită la Cârmaci, care-i făcu semn să deschidă desaga primită de la Văduvă. Tim îl ascultă și Cârmaciul scoase un țiuit prelung, stârnind hazul echipajului său.

Tim scoase punga din piele în care era discul metalic și vru să i-o dea. Cârmaciul clătină din cap și arătă spre el. Sensul gestului era destul de limpede. Tim trase de cusătura metalică și scoase discul. I se păru surprinzător de greu pentru un obiect atât de mic și observă acum cât de ciudat de neted era.

Nu trebuie să-l scap din mână, își spuse el. *Pentru că e doar cu împrumut. O să mă întorc tot pe drumul ăsta și o să li-l dau înapoi, așa cum aș înapoia orice vas sau unealtă împrumutată de la vecinii de acasă. Adică trebuie să îl înapoiez exact în aceeași stare. Dacă voi face așa, îi voi găsi pe toți bine sănătoși.*

Oamenii din ierburi îl priveau atenți, dorind să vadă dacă mai ține minte cum să-l folosească. Tim apăsă bumbul care scotea bețigașul, apoi cel care scotea țiuitul și aprindea luminița roșie. De data aceasta nimeni nu mai râse și nu mai ovațională. Acum era vorba de o chestiune serioasă, poate chiar una de viață și moarte. Tim se întoarse încet, încet și, când ajunse cu fața la o potecă îngustă printre copaci – probabil ce mai rămăsese dintr-un drum vechi – lumina roșie se făcu verde și se auzi al doilea țiuit.

— Tot nordul îl arată, spuse Tim. Îl arată chiar și după apus, nu? Dar dacă coroanele dese ale arborilor mă vor împiedica să văd Steaua Bătrână și Mama Bătrână?

Cârmaciul dădu din cap, îl bătu ușor pe umăr… apoi se aplecă și-l sărută repede pe obraz. Se retrase imediat, părând consternat de propria-i îndrăzneală.

— Nu face nimic, îl liniști Tim. E în regulă.

Cârmaciul se puse într-un genunchi. Vâslașii, coborâți din barcă, făcură și ei la fel. Își duseră pumnii la frunți și strigară:

— *Heil!*

Tim simți în gât nodul lacrimilor și încercă să și le stăpânească. Apoi spuse:

— Ridicați-vă, șerbi… dacă asta credeți voi că sunteți. Ridicați-vă, oameni buni și îndatoritori!

Oamenii mlaștinii se ridicară și se urcară înapoi în barcă.

Tim le arătă discul:

— Vi-l voi aduce înapoi! În aceeași stare! Așa voi face!

Foarte încet, dar zâmbind în continuare (și tocmai zâmbetul acesta îl înspăimânta pe Tim), Cârmaciul clătină din cap. Îl cuprinse pe băiat într-o ultimă privire afectuoasă și împinse barca șubredă de la malul din pământ solid. Porniră înapoi, către partea aceea precară din lume care lor le era casă. Tim urmări cum barca se întoarce lent, dar cu fală, spre sud. Când îl salutară, ridicând vâslele șiroind de apă, Tim le făcu și el cu mâna. Rămase să se uite după ei până când din barcă nu mai rămase decât o umbră tremurătoare pe centura de foc cu care soarele la apus încinsese mlaștina. Din ochi îi țâșniră lacrimi fierbinți și își stăpâni (cu greu) impulsul de a-i chema înapoi.

Când barca nu se mai văzu, băiatul își luă bagajul pe umărul slăbuț, se întoarse în direcția indicată de discul din metal și porni spre inima pădurii.

Se lăsă noaptea. Luna se înălță pe cer, dar lumina ei nu era decât un licăr șovăielnic printre copaci… și apoi dispăru și acesta. Tim era convins că în fața lui se afla o potecă, însă, din cauza

întunericului, ar fi putut lesne să se rătăcească. Primele două dăți când ieși de pe potecă, reuși cu greu să se oprească înainte să dea cu capul de un trunchi de copac. Dar nu și a treia oară. Era cu gândul la Maerlyn și la faptul că era foarte posibil ca magul să fie doar un basm, să nu existe cu adevărat; și atunci se izbi cu pieptul de un carpen. Nu scăpă discul din mână, pentru că îl ținea bine, dar ranița căzu la pământ și merindele se împrăștiară.

Acum trebuie să orbecăi în patru labe după ele și, dacă n-o să rămân aici până se luminează de ziuă, *probabil că n-o să le găsesc pe...*

— Ai nevoie de lumină, călătorule? îl întrebă o voce de femeie.

Mai târziu Tim își va spune că a scos doar o exclamație de surpriză. Atât și nimic mai mult; căci nu avem oare cu toții înclinația de a ne modifica inconștient amintirile pentru a ne arăta mai buni și mai curajoși decât suntem în realitate? Însă adevărul era altul: a urlat de groază, a scăpat discul din mână, a sărit în picioare și era tocmai pe punctul de a o lua la sănătoasa prin beznă (fără să-i pese acum de toți carpenii de care avea să se lovească) când a intervenit instinctul lui de supraviețuire, care i-a spus că, dacă fugea de acolo, nu va mai găsi niciodată mâncarea împrăștiată la marginea potecii. Și nici discul, pe care promisese să-l returneze intact.

De fapt, chiar discul îi vorbise.

Ridicol gând, pentru că nici măcar o zâniță cât Armaneeta nu ar fi avut loc în interiorul farfurioarei metalice… dar oare era mai ridicol decât un băiat plecat de capul lui în Pădurea Fără Sfârșit, în căutarea unui mag care probabil că murise cu secole în urmă? Și care, presupunând că mai era în viață, era posibil să se afle la mii de roți

spre nord de locul acesta, în acea parte de lume unde zăpezile nu se topesc niciodată?

Se uită după luminița verde, dar nu văzu nimic. Cu inima bubuind să-i spargă pieptul, Tim se lăsă iar în patru labe și pipăi pământul din jur. Găsi câteva popkinuri de porc în frunze, găsi panerul cu fructe (majoritatea împrăștiate pe jos), găsi rănița cea mare… dar nici urmă de disc.

— Unde mama lui Nis ești?

— Aici, călătorule, spuse vocea de femeie.

Netulburată. Venind din stânga. Fără să se ridice în picioare, întoarse capul în direcția aceea.

— Unde?

— Aici, călătorule.

— Rogu-te, vorbește în continuare.

Vocea îi îndeplini rugămintea:

— Aici, călătorule. Aici, călătorule, aici, călătorule.

Tim se mișcă în direcția vocii: strânse degetele în jurul prețiosului obiect. Când îl întoarse, văzu luminița verde. Transpirând din abundență, îl strânse la piept. Își spuse că niciodată nu s-a mai simțit atât de îngrozit, nici măcar atunci când și-a dat seama că stă pe capul unul balaur. Dar nici atât de ușurat nu s-a mai simțit vreodată.

— Aici, călătorule. Aici, călătorule. Aici…

— Te-am găsit, spuse Tim, simțindu-se în același timp și prost, și isteț. Gata, acum poți să taci!

Discul argintiu nu mai zise nimic. Tim rămase nemișcat cam cinci minute, ascultând sunetele nopții prin pădure – deocamdată mai puțin amenințătoare decât cele ale mlaștinii – și încercând să-și recapete stăpânirea de sine. Apoi spuse:

— Da, doamnă-sai, aș avea nevoie de lumină.

Discul începu să emită același țiuit pe care-l făcea și când scotea beținașul. Și, pe neașteptate, din el țâșni o lumină albă, atât de strălucitoare că-l

orbi câteva clipe. De jur-împrejurul lui, copacii căpătară contur, iar o creatură care se furișase pe tăcute până aproape de el făcu un salt înapoi cu un schelălăit speriat. Ochii lui Tim încă nu se adaptaseră la strălucirea albă, așa că nu reuși să deslușească decât o formă cu blană linsă și coadă cârlionțată.

Din disc ieșise un al doilea bețigaș. Acesta avea în vârf o bilă care producea lumina aceea orbitoare. Semăna cu fosforul aprins, dar, spre deosebire de fosfor, nu se consuma. Tim nu pricepea cum de pot încăpea bețigașele și lumina într-un disc atât de subțire, dar nici nu-i păsa. Nu-l interesa decât un singur lucru:

— Cât va dura, doamnă?

— Întrebarea este prea generală, călătorule. Reformulează.

— Cât va dura lumina?

— Bateria este optzeci și opt de procente plină. Perioada de funcționare este de șaptezeci de ani, plus sau minus doi.

Șaptezeci de ani, își spuse Tim*. Ar trebui să-mi ajungă.*

Începu să-și strângă lucrurile de pe jos.

La lumina aceea albă vedea foarte bine poteca, mai bine chiar decât o văzuse la lumina zilei. Dar urca în pantă și, cam pe la miezul nopții (deși n-avea de unde să știe dacă era *chiar* miezul nopții), Tim se simți nespus de obosit, în ciuda somnului îndelungat din timpul călătoriei cu barca. Căldura înăbușitoare și nefirească nu dădea niciun semn că s-ar domoli și asta nu-l ajuta deloc. Așa cum nu-l ajuta nici greutatea raniței și a burdufului cu apă. În cele din urmă, se hotărî să se așeze. Puse discul alături, deschise ranița și înghiți aproape pe

nemestecate un popkin. Delicios. Se gândi o clipă dacă să mănânce încă unul, dar își aminti că nu avea de unde să știe câtă vreme va trebui să-i ajungă mâncarea. Îi trecu prin minte și că lumina aceea albă care ieșea din disc ar putea fi văzută de orice vietate care s-ar fi întâmplat să treacă pe acolo; era foarte posibil ca unele din lighioanele acelea să nu fie deloc prietenoase.

— Vrei să fii bună și să stingi lumina, doamnă?

Nu era sigur că-i va răspunde – mai încercase să intre cu ea în vorbă de vreo câteva ori în ultimele patru sau cinci ceasuri, fără rezultat – dar lumina se stinse brusc, lăsându-l într-o beznă deplină. Imediat Tim începu să se simtă înconjurat de tot felul de creaturi – mistreți, lupi, vurți, poate un șarpe sau mai mulți – și se văzu nevoit să-și stăpânească impulsul de a cere să facă din nou lumină.

În ciuda căldurii anormale, carpenii aceia păreau a ști că începuse perioada Pământului Larg și multe frunze moarte se cernuseră din ei pe florile din jurul trunchiurilor și alături de ele. Tim strânse câteva brațe de frunze, atâtea cât să-și înjghebe un culcuș, și se întinse.

M-am zărghit la cap, își spuse el, folosind cuvântul întrebuințat de locuitorii Cătunului atunci când vorbeau despre cineva care își pierduse mințile. Numai că *nu se simțea* deloc zărghit la cap. Dimpotrivă, se simțea sătul și mulțumit, cu toate că îi era dor de oamenii mlaștinii și își făcea griji pe seama lor.

— Am să mă culc, zise el. Ai să mă trezești dacă vine vreo fiară, doamnă-sai?

I se răspunse, dar într-un mod pe care nu îl înțelese:

— Directiva Nouăsprezece.

Adică aia de după optsprezece și înainte de douăzeci, își zise Tim și închise ochii. Imediat simți

cum îl ia somnul. Se gândi să mai pună o întrebare vocii fără trup: *Le-ai vorbit și oamenilor din mlaștină?* Dar adormi și nu mai apucă s-o întrebe nimic.

În creierii nopții, o sumedenie de vietăți mici se furișară în partea aceea a Pădurii Fără Sfârșit unde se afla Tim Ross. Duhul dinlăuntrul sofisticatului dispozitiv inscripționat cu North Central Positronics Modul Portabil pentru Ghidaj DARIA, NCP-1436345-AN, înregistră apropierea lor, însă, nesesizând niciun pericol, rămase mut.

Throckenii, șase la număr, se adunară în semicerc în jurul băiatului adormit. O vreme îl urmăriră cu ochii lor stranii, conturați cu auriu; apoi se întoarseră către nord și își ridicară boturile în aer.

Deasupra hotarului de nord al Lumii de Mijloc, acolo unde zăpezile sunt eterne și Pământul Nou nu vine niciodată, începuse să se formeze un turbion în aerul mult prea cald venit dinspre sud. Când porni să se umfle aidoma unui plămân, turbionul acela aspiră aerul glacial de dedesubt și începu să se învârtească din ce în ce mai repede, creând o pompă autonomă de energie. Nu peste multă vreme marginile exterioare ale turbionului ajunseră la Calea Grinzii, pe care Modulul Portabil pentru Ghidaj DARIA o scanase electronic și pe care Tim Ross o confundase cu o potecă îngustă prin pădure.

Grinda gustă furtuna, i se păru delicioasă și o inhală. Furtuna-furtunilor începu să se deplaseze către sud, mai încet la început, apoi din ce în ce mai repede.

Trilul păsărilor îl trezi pe Tim. Băiatul se ridică în șezut și se frecă la ochi. O fracțiune de secundă

nu-și dădu seama unde se află, dar își aminti imediat atunci când văzu ranița cu merinde și razele verzui ale soarelui care ajungeau până la el prin coroanele carpenilor uriași. Se sculă în picioare, vru să iasă de pe potecă pentru a se îngriji de nevoile de dimineață, dar se opri când observă niște grămăjoare de căcăreze în jurul locului unde dormise și se întrebă cine anume îl vizitase în timpul nopții.

Oricum, *niște animale mai mici decât lupii*, își spuse el. *Slavă zeilor!*

Se descheie la pantaloni și se ocupă de treburile presante. După aceea, împachetă merindele la loc în raniță (puțin cam mirat că vizitatorii nocturni nu dăduseră iama prin ele), luă o gură de apă din burduf și ridică de jos discul argintiu. Se uită la al treilea bumb. Atunci auzi în minte glasul Văduvei Smack, care-i spunea să nu care cumva să îndrăznească să-l apese. Să-l lase în pace. Dar Tim hotărî să nu țină seama de sfatul acesta. Pentru că, dacă ar fi ascultat de toate sfaturile bine intenționate primite până atunci, nu ar fi ajuns în locul acesta. Da, firește, mama nu și-ar fi pierdut văzul… dar Kells cel Mare tot tatăl lui ar fi fost. Bănuia că, de la un capăt la celălalt, viața e plină de târguri asemănătoare.

Rugându-se să nu-i explodeze blestemăția în mână, Tim apăsă butonul.

— Bună dimineața, călătorule! îi spuse vocea de femeie.

Tim vru să-i răspundă la salut, dar vocea continuă să vorbească:

— Bine ai venit la Daria, serviciu de ghidare oferit de North Central Positronics! Te afli pe Grinda Pisicii, cunoscută și drept Grinda Leului sau a Tigrului. De asemenea, te afli și pe Calea Păsării, cunoscută și sub numele de Calea Acvilei, Calea

Șoimului și Calea Vulturului. Toate lucrurile sunt în slujba Grinzii!

— Așa se spune, fu de acord Tim, într-atât de uluit că abia dacă-și dădea seama că el era cel care vorbește. Deși nimeni nu știe exact ce înseamnă.

— Ai părăsit Punctul de Trecere Numărul Nouă, din Mlaștina Fagonard. Nu există niciun Dogan în Mlaștina Fagonard, însă există o stație de încărcare. Dacă ai nevoie de o stație de încărcare, spune *da* și îți voi calcula traseul. Dacă nu ai nevoie de o stație de încărcare, spune *continuă*.

— Continuă, zise Tim. Doamnă… Daria… îl caut pe Maerlyn…

Vocea îl întrerupse.

— Următorul Dogan de pe traseul actual se află în Kinnock-ul Pădurii de Nord, cunoscut și sub numele de Cuibul din Norii Nordului. Stația de încărcare din Doganul aflat în Kinnock-ul Pădurii de Nord este deconectată temporar. Interferențele de pe Grindă sugerează existența magiei la coordonatele respective. De asemenea, pot exista și Forme de Viață Modificată la coordonatele respective. Se recomandă ocolirea. Dacă vrei să ocolești, spune *ocolire* și voi face schimbările necesare. Dacă vrei să vizitezi Doganul din Kinnock-ul Pădurii de Nord, cunoscut și sub numele de Cuibul din Norii Nordului, spune *continuă.*

Tim se gândi la opțiunile prezentate. Dacă obiectul ce-și zicea „Daria” îi sugera să ocolească, însemna că Doganul acela era un loc periculos. Pe de altă parte, oare nu în căutarea magiei venise el aici? A magiei ori a unui miracol? Unde mai pui că el deja a stat pe capul unui balaur. Cât de periculos ar putea să fie Doganul din Kinnock-ul Pădurii de Nord?

Poate mult mai periculos, recunoscu el pentru sine… dar, uite, avea la el toporul tatălui său, avea

la el moneda norocoasă a tatălui său și avea și pistolul fratelui Văduvei Smack. Pistol care funcționa bine și care deja făcuse o victimă.

— Continuă! zise el.

— Distanța până la Doganul din Kinnock-ul Pădurii de Nord este de optzeci de kilometri sau patruzeci-și-cinci-virgulă-patruzeci-și-cinci-de-roți. Terenul este accesibil. Condițiile meteo…

Daria se întrerupse. Se auzi un păcănit sonor. Apoi:

— Directiva Nouăsprezece.

— Ce este Directiva Nouăsprezece, Daria?

— Ca să treci de Directiva Nouăsprezece ai nevoie de parolă. S-ar putea să ți se ceară să o spui pe litere.

— Nu știu ce înseamnă asta.

— Ești sigur, călătorule, că nu vrei să-ți trasez un drum ocolitor? Detectez interferențe puternice în Grindă, indicând un grad sporit de magie.

— Magie albă sau neagră?

Tim puse această întrebare în locul celei care îl măcina și pe care vocea din farfurioară probabil că nu ar fi înțeles-o: *A lui Maerlyn ori a omului care ne-a vârât pe mine și pe mama în necazul ăsta?*

Vreme de zece secunde vocea nu spuse nimic și Tim începu să creadă că nici nu va primi vreun răspuns… sau va auzi aceeași trimitere la *Directiva Nouăsprezece*, ceea ce era de fapt același lucru. Însă obținu un răspuns, deși nu-l ajută cu nimic.

— Amândouă, zise Daria.

Urcă mai departe pe potecă în căldura care nu se mai ostoia. Pe la prânz, Tim era deja prea flămând și prea obosit ca să mai continue drumul. De câteva ori încercase s-o atragă pe Daria în discuție, însă aceasta amuțise din nou. Nu i-a

folosit nici să apese al treilea bumb, cu toate că funcția ei de navigare părea intactă; atunci când el făcuse dinadins la dreapta sau la stânga, ieșind de pe poteca ce se adâncea și mai mult în pădure (urcând constant), luminița cea verde se făcuse roșie. Când revenise la drumul stabilit, lumina verde se reaprinse.

A mâncat ceva din ranița cu provizii, apoi s-a întins să tragă un pui de somn. Când s-a trezit, după-amiaza era aproape de sfârșit și parcă se mai răcorise puțin. Luă iar ranița (mai ușoară acum) în spinare, puse pe umăr burduful cu apă și porni înainte. După-amiaza era scurtă, iar crepusculul încă și mai scurt. Noaptea nu-l mai înspăimânta atât de tare, în parte pentru că deja supraviețuise uneia, dar mai ales pentru că, atunci când cerea lumină, Daria îl asculta. În plus, după căldura zilei, răcoarea serii era reconfortantă.

Tim mai merse destule ceasuri înainte de a simți din nou oboseala. Tocmai ce aduna frunze uscate ca să-și facă culcuș, când o auzi pe Daria:

— În fața ta se află un loc pitoresc, călătorule. Dacă vrei să profiți de locul acela pitoresc, spune *continuă*. Dacă nu te interesează să-l vezi, spune *nu.*

Tim tocmai punea ranița jos. Cuprins de curiozitate, o ridică din nou.

— Continuă! zise el.

Discul își stinse lumina puternică. Însă, după ce ochii lui Tim se obișnuiră cu întunericul, băiatul văzu o altă lumină în fața lui. Parcă era luna, dar una mult mai strălucitoare decât aceea care își trimitea razele prin frunzișul des de deasupra potecii.

— Folosește senzorul verde pentru navigare, îl instrui Daria. Deplasează-te încet. Locul pitoresc este la un kilometru și jumătate sau zero-virgulă-opt roți distanță spre nord de poziția ta actuală.

După vorbele astea, scoase un pocnet și amuți.

Tim se strădui să se miște cu cât mai puțin zgomot, însă lui tot i se părea că face o zarvă teribilă. În cele din urmă se dovedi că nu avea nicio importanță, pentru că vietățile care sălășluiau în poiana întinsă în care ajunsese nici nu-l băgară în seamă.

Pe un trunchi prăbușit de carpen stăteau șase billy-bumbleri, cu boticurile înălțate spre semiluna de pe cer. Ochii le străluceau ca nestematele. În zilele acelea nu prea mai erau throckeni în Cătunul Arborelui și era mare noroc să dai cu ochii de unul. Tim nu avusese parte de norocul ăsta. Câțiva dintre prietenii lui pretindeau că ar fi zărit câțiva jucându-se în câmp ori în crângul cu tei sălbatici, dar el bănuia că băieții se dădeau mari, nimic mai mult. Și acum… să vadă el șase…

I se părea că sunt mult mai frumoși decât perfida Armaneeta, pentru că singura lor magie era aceea a ființelor vii. *Ei au venit lângă mine azi-noapte când dormeam – sunt convins că ei au fost.* Ca prin vis, se apropie de ei, știind că ar putea să-i sperie și să-i gonească de acolo, însă incapabil să rămână ascuns. Bumblerii nu se mișcară. Tim întinse mâna către unul, ignorând vocea tânguitoare din minte (identică cu aceea a Văduvei) care-i spunea că precis va fi mușcat.

Însă bumblerul nu-l mușcă, ci păru a ieși din nemișcare atunci când simți degetele lui Tim în blana deasă de sub botic. Sări jos de pe buștean. La fel făcură și ceilalți. Și începură să se hârjonească pe lângă el și printre picioarele lui, mușcându-se în joacă și scoțând hămăieli ascuțite care-l făcură pe băiat să izbucnească în râs.

Unul dintre micuți privi peste umăr… și parcă râdea și el.

Plecară de lângă Tim și se fugăriră până în centrul poienii. Acolo începură să țopăie în cerc sub lumina lunii, care le făcea umbrele să danseze și să se contopească. Ca la un semn, încremeniră toți șase și se ridicară pe picioarele din spate. Așa cum stăteau acum, cu lăbuțele din față întinse, puteai să juri că sunt niște omuleți micuți și blănoși. Sub surâsul rece al semilunii, se întoarseră toți ca unul spre nord, în direcția în care se întindea Calea Grinzii.

— Sunteți minunați! le strigă Tim.

Se întoarseră către el, ieșind din starea de concentrare de până atunci.

— Nuuunați! exclamă unul dintre ei.

Și o luară toți la fugă printre copaci. Totul s-a petrecut atât de repede, că Tim rămase cu impresia că-și imaginase întreaga scenă.

Însă doar o impresie.

În noaptea aceea se culcă în poiană, nădăjduind că micuții se vor întoarce. Și, înainte să-l ia somnul, își aduse aminte ce spusese Văduva Smack despre vremea aceea nefiresc de caldă. *Poate mi se năzare… am să știu că am dreptate doar atunci când o să-l vedem pe Musiu Throcken țopăind la lumina stelelor sau întors către nord, cu botul ridicat.*

Iar el văzuse nu doar un bumbler, ci șase, făcându-le pe amândouă.

Tim se sculă în capul oaselor. Văduva spusese că astea vesteau… ce vesteau? O vântoasă mare? Cam așa ceva, dar parcă mai mult.

— Furtuna-furtunilor! exclamă el, amintindu-și. Asta vestea comportamentul bumblerilor.

— Furtuna-furtunilor, spuse Daria, luându-l prin surprindere și gonindu-i de tot somnul. Furtună rapidă de mare intensitate. Printre caracteristicile

ei se numără scăderile abrupte și vertiginoase ale temperaturii, însoțite de vânturi extrem de puternice. Au existat situații când aceste furtuni au provocat distrugeri însemnate și pierderi de vieți omenești în zonele civilizate ale lumii. În regiunile primitive, triburi întregi au fost șterse de pe fața pământului. Această definiție a *furtunii-furtunilor* a fost oferită de North Central Positronics.

Tim se culcă iarăși pe așternutul lui de frunze, cu brațele sub cap și cu ochii la diadema de stele de deasupra poienii. Nu mai spune? North Central Positronics? Mă rog… După mintea lui, Daria fusese cea care-i oferise definiția respectivă. Minunată mașinărie Daria asta (deși nu era tocmai convins că ar fi fost *doar* o mașinărie), cu toate că nu avea voie să-i dezvăluie anumite lucruri. Dar i se părea că Daria făcea cumva *aluzie* la ele. Oare nu cumva îl ducea și ea de nas, așa cum făcuseră perceptorul și Armaneeta? Tim se văzu nevoit să admită că era posibil, dar parcă nu. Avea impresia – poate din cauză că nu era decât un copil prostuț, gata să-și pună nădejdea în oricine – că Daria era de multă vreme nevorbită și îi picase tocmai el cu tronc. De un singur lucru era sigur: dacă se apropia o furtună îngrozitoare, atunci ar face bine să-i dea zor și să-și termine treaba cât mai curând, după care să caute adăpost. Dar unde?

Se duse iar cu gândul la tribul Fagonard. Oamenii aceia știau foarte bine că nu erau deloc în siguranță… oare nu imitaseră ei reacțiile bumblerilor în fața lui? Și atunci își pusese în minte că va recunoaște ce anume încercau să-i arate când va vedea cu ochii lui. Și văzuse. Se apropia furtuna – furtuna-furtunilor. Fagonarzii știau, probabil, că îi vestiseră bumblerii. Și se așteptau să-i ucidă.

Din cauza acestor gânduri, Tim nu credea că somnul va veni prea repede, dar, după doar cinci minute, dormea bușteан.

Și visă throckeni dansând la lumina lunii.

Începuse să o considere pe Daria tovarășa lui de drum, deși ea nu vorbea prea mult și, chiar atunci când vorbea, el nu prea pricepea de ce o făcea (ori ce mama lui Na'ar îi spunea). Odată i-a înșirat mai multe numere. Altă dată i-a zis că ea se va „deconecta temporar" pentru că va „căuta satelitul" și îi sugeră să facă un popas. Tim se opri și, vreme de o jumătate de oră, farfuriuța i se păru cât se poate de moartă – nu tu voce, nu tu lumini. Tocmai când începuse să creadă că Daria murise cu adevărat, se reaprinse luminița verde, reapăru bețigașul și Daria îl anunță:

— Am restabilit legătura prin satelit.

— Ferice de noi, răspunse Tim, care habar n-avea despre ce era vorba.

De câteva ori, Daria se oferi să-i calculeze un traseu ocolitor. Tim continuă să refuze. Și odată, cam pe la sfârșitul celei de-a doua zile de la plecarea din Mlaștina Fagonard, mașinăria aceea stranie îi recită câteva versuri:

> Uite acvila, ce ochi strălucitori are,
> Cuprinde ceru-ntreg cu aripile sale!
> Ea vede marea și uscatul, vede pe oricine
> Și-l vede chiar și pe un țânc ca mine.

Dacă va apuca să trăiască o sută de ani (deși Tim se cam îndoia că așa i-ar fi fost scris, dat fiind treaba asta nebunească de care se apucase), era convins că niciodată nu va uita cele văzute în cele trei zile când urcase prin pădure, alături de Daria,

în căldura aceea apăsătoare. Poteca, abia deslușită până atunci, se transformă într-o alee bine conturată care, drum de câteva roți, a fost mărginită de ruinele unor foste ziduri din piatră. La un moment dat, vreme de un ceas sau cam așa, coridorul din cerul de deasupra acestei alei s-a umplut cu mii de uriașe păsări roșii care zburau spre sud, ca și cum le venise timpul să migreze. *Dar fără îndoială*, își zise Tim, *că tot în Pădurea Fără Sfârșit își vor găsi odihna.* Pentru că niciodată asemenea păsări nu fuseseră văzute zburând pe deasupra Cătunului. Altă dată le-au tăiat calea patru căprioare albastre, nu mai înalte de o jumătate de metru. Mutanții aceștia pitici nu au dat nicio atenție băiatului consternat care se holba la ele. Și cu altă ocazie au ajuns într-un câmp plin cu ciuperci galbene. Erau uriașe, cam de un metru douăzeci, iar pălăriile lor erau cât umbrelele.

— Sunt bune de mâncat, Daria? o întrebă Tim, pentru că proviziile din coș erau pe terminate. Știi cumva?

— Nu, călătorule, îi răspunse Daria. Sunt otrăvitoare. Te apucă convulsiile și mori chiar și dacă nu faci decât să te atingi de ele și le iei sporii pe piele. Te sfătuiesc să dai dovadă de maximă prudență.

Tim o ascultă, ba își ținu până și răsuflarea până când trecu de câmpul acela ucigaș, unde otrava era scăldată în raze de soare.

Pe la sfârșitul celei de-a treia zile, băiatul ajunse pe marginea unui hău. Părea mai adânc de trei sute de metri. Nu-i zărea fundul, pentru că era plin cu troiene de flori albe. La început i s-a părut că acolo era un nor desprins de pe cer și prăbușit pe pământ. Miresmele ce urcau până la el erau extraordinar de dulci. Peste prăpastia aceasta se întindea o punte din piatră care, pe partea

cealaltă, trecea printr-o cascadă cu străluciri sângerii în lumina crepusculului.

— Adică eu trebuie să trec pe ăla? întrebă Tim cu voce sfârșită.

Puntea nu părea mai lată decât grinzile din șopronul de acasă… și nici prea groasă nu părea.

Daria nu spuse nimic, deși luminița verde era tot răspunsul de care avea nevoie.

— Poate mâine-dimineață, zise Tim, știind că nu va pune geană pe geană din cauza asta, dar nedorind să riște traversarea tocmai când noaptea era atât de aproape.

Îl îngrozea și simplul gând că întunericul l-ar putea găsi în echilibru pe podul acela îngust.

— Sfatul meu este să traversezi acum, îl povățui Daria, și să te grăbești să ajungi la Doganul din Kinnock-ul Pădurii de Nord. Ocolirea nu mai este posibilă.

Privind lung la defileu și la puntea aceea nesigură, Tim își zise că nu mai avea nevoie ca vocea din farfuriuță să-i spună că ocolul nu mai era posibil. Și totuși…

— De ce să nu aștept până de dimineață. Sunt convins că atunci va fi mai sigur.

— Directiva Nouăsprezece.

Din discul argintiu se auzi un pocnet mai răsunător decât cele de până atunci și Daria adăugă:

— Te sfătuiesc să te grăbești, Tim.

De câteva ori o rugase până atunci să nu-i mai spună *călătorule.* Acum era prima dată când vocea îi zicea pe nume, iar asta l-a făcut să se hotărască. Renunță la ranița primită de la tribul Fagonard – nu fără regrete – pentru că se gândea că l-ar putea dezechilibra. Îndesă în cămașă ultimele două popkinuri, își atârnă pe umăr burduful cu apă, apoi se asigură că pistolul și toporul tatălui său erau bine înfipte la brâu. Se apropie de puntea din

piatră, se uită în jos la nămeții de flori și observă primele umbre ale serii întinzându-se acolo. Își imagină cum ar fi să facă un pas greșit, precis ultimul din viața lui; se văzu dând disperat din mâini, încercând zadarnic să-și recapete echilibrul; parcă simți și cum îi alunecă picioarele de pe punte și încep să se zbată în aer; își auzi zbieretele deznădăjduite. Va avea vreme câteva clipe să regrete toată viața pe care nu a apucat s-o trăiască; și apoi…

Niciun răspuns; dar îi era de ajuns. Tim făcu primul pas pe punte.

Tocurile cizmelor lui răsunau puternic pe piatra podului. Nu voia să se uite în jos, dar nu avea încotro; condamnarea la moarte ar fi fost o certitudine dacă nu băga de seamă unde punea piciorul. Largă cât o uliță la început, puntea din piatră se îngusta din ce în ce mai mult, astfel încât, aproape de jumătatea ei, era cât lățimea tălpilor lui Tim – exact așa cum bănuise el de pe margine, deși atunci sperase din suflet că nu vedea bine. Încercă să pășească ținând mâinile întinse în lateral, dar o adiere de vânt îi umflă cămașa, făcându-l să se simtă ca un zmeu gata să-și ia zborul. Lăsă mâinile în jos și merse mai departe, punând cu mare grijă câte un picior înaintea celuilalt și clătinându-se ușor. Din ce în ce mai convins era că doar câteva secunde îi va mai bubui inima în piept, doar câteva secunde îi vor mai trece gânduri dezlânate prin minte.

Mama n-o să afle niciodată ce mi s-a întâmplat.

La jumătatea ei, puntea era incredibil de îngustă și de șubredă. Tim o simțea prin tălpi cât era de fragilă și auzea vibrațiile de diapazon ale vântului

pe dedesubtul ei. Acum trebuia să-și basculeze piciorul peste hău la fiecare pas.

Vezi să nu te blochezi, își spuse el. Dar știa că o șovăială oricât de mică exact la asta ar duce. Apoi surprinse cu coada ochiului o mișcare dedesubt și atunci *șovăi.*

Dintre flori se înălțau tentacule lungi, pieloase. Pe deasupra erau cenușii ca ardezia, iar pe partea inferioară aveau roșeața pielii arse. Se ridicau către el unduindu-se ca în dans – mai întâi două, apoi patru, după aceea opt; și în final o pădure de tentacule.

O auzi din nou pe Daria:

— Sfatul meu este să te grăbești, Tim.

Băiatul se sili să iasă din nemișcare. Începu să pășească încet, apoi din ce în ce mai repede, pe măsură ce tentaculele se apropiau de el. Evident că nu exista nicio lighioană pe lume, indiferent cât de monstruoasă, care să aibă membre lungi de trei sute de metri. Dar Tim grăbi și mai mult pasul când observă cum tentaculele se subțiau și se întindeau ca elasticul, ca să ajungă și mai sus. Iar atunci când cel mai lung dintre ele ajunse sub punte și începu să orbecăie de-a lungul ei, băiatul o luă la goană.

În fața lui tunau apele cascadei, colorate acum în nuanțele palide de roz și portocaliu ale serii ce se lăsa peste lume. Stropi mari și reci căzură peste chipul lui înfierbântat. Tim simți o atingere pe cizmă și se aruncă prin căderea de apă cu un strigăt incoerent. O clipă simți cum îngheață până în măduva oaselor – răceala apei îi îmbrăcă întregul trup ca o mantie – și imediat se pomeni dincolo de cascadă, pe teren solid.

Un tentacul se strecură spre el. Își ridică vârful șiroind de apă, așa cum își ridică o cobră capul… și se retrase.

— Daria? Ai pățit ceva?

— Am carcasa etanșă, răspunse ea pe un ton suspect de asemănător cu îngâmfarea.

Tim se adună de pe jos și se uită în jur. Ajunsese într-o grotă micuță din piatră. Scrisă cu vopsea odinioară roșie, dar decolorată până la un ruginiu stins cu trecerea anilor (sau, poate, a secolelor), era însemnarea aceasta criptică:

IOAN 3:16
VĂ TEMEȚI DE IAD, SPERAȚI ÎN RAI
OMUL IISUS

În față era o scară scurtă, tăiată în stâncă, pe care se stingeau ultimele raze ale soarelui. Într-o parte a ei era un morman de cutii din cositor și tot felul de resturi dintr-o mașinărie distrusă – arcuri, sârme, cioburi de sticlă și bucăți de carton verde acoperit cu inele mici din metal. În latura cealaltă a scării se afla un schelet rânjit, cu o gamelă străveche petrecută peste coaste. *Salutare*, *Tim!* părea a-i spune rânjetul acela. *Bun venit în partea asta de lume! Vrei o dușcă de colb? Am din belșug!*

Tim urcă treptele, evitând să se apropie prea mult de osemintele acelea. Știa foarte bine că scheletul nu va prinde viață și nu va încerca să-l înșface de gleznă, cum o făcuseră tentaculele din flori; dacă ești mort, ești mort și gata. Dar parcă tot era mai prudent să-l ocolească.

Când ajunse în capătul scării, văzu că poteca intra din nou în pădure. Însă el nu va rămâne prea mult aici pentru că nu departe, arborii bătrâni se retrăgeau iarăși, iar lunga, foarte lunga potecă, pe care urcase el până atunci, intra într-o poiană mult mai întinsă decât aceea în care dansaseră bumblerii la lumina lunii. Un turn imens, construit din drugi metalici, se avânta spre ceruri. În vârful lui clipea o lumină roșie.

— Ai ajuns aproape de destinație, îl informă Daria. Doganul din Kinnock-ul Pădurii de Nord se

află la trei roți în fața ta.

Din nou pocnetul, parcă și mai răsunător decât înainte.

— Realmente trebuie să te grăbești, Tim!

Pe când stătea cu ochii la clipirea roșie a turnului, băiatul simți cum începe din nou să bată vântul, care îl speriase atât de mult când traversa puntea. Însă acum răsuflarea lui era foarte rece. Se uită la cer și văzu că norii leneși de mai devreme porniseră deja într-o cursă nebună.

— E furtuna-furtunilor, Daria, nu-i așa? Vine furtuna-furtunilor.

Daria nu-i răspunse, dar Tim nici nu avea nevoie de răspunsul ei.

O luă la goană.

Când ajunse la Doganul din poiană, abia dacă mai avea suflu și parcă alerga cu încetinitorul, în ciuda faptului că știa că trebuie să se grăbească și mai tare. Vântul se întețea tot mai mult, izbindu-l cu putere, iar crengile carpenilor începuseră să mormăie amenințător. Aerul tot cald era, dar Tim nu credea că va rămâne așa multă vreme. Era musai să ajungă la adăpost și spera să o poată face în locul acela care se chema Dogan.

Însă, când intră în poiană, abia dacă aruncă o privire construcției cu acoperiș rotund, din metal, de la baza turnului subțire și înalt, cu lumina roșie din vârf. Văzuse altceva ce-i captă întreaga atenție și-l lăsă fără suflare.

Chiar văd asta? Oare nu-mi joacă ochii un renghi?

— Zei ai mei! șopti el.

Poteca era pavată cu un material întunecat și foarte neted, dar într-atât de strălucitor, încât în el se reflectau și copacii care dansau în rafalele de

vânt, și norii în culorile apusului care se fugăreau pe cer. Poteca se sfârșea pe marginea unei prăpăstii. Parcă întreaga lume se sfârșea acolo, pentru a reîncepe, la distanță de mai bine de o sută de roți. La mijloc era o genune uriașă în care frunze căzute se învolburau în vântul puternic. Erau și lăstuni de gunoi acolo. Zburau și se roteau neputincioși în vârtejurile de aer. Unii erau deja morți, pentru că aripile le fuseseră smulse din trupuri.

Dar Tim nu dădu atenție nici genunii și nici păsărilor muribunde. În stânga drumului din metal, cam la trei metri de locul unde lumea se cufunda în neant, se afla o cușcă circulară cu gratii metalice. În fața ei zăcea răsturnată o căldare turtită din cositor, pe care Tim o cunoștea atât de bine.

În cușca aceea era un tigru enorm, care se învârtea agale în jurul unei gropi din mijloc.

Îl observă pe băiatul care se holba la el cu gura căscată și se apropie de gratii. Ochii fiarei erau mari cât mingile de oiniță, dar de un verde strălucitor în locul albastrului mat al mingilor. Pe blana lui alternau dungile portocalii cu cele negre ca miezul de noapte. Avea urechile ciulite. Își încrețise botul, dezvelind colții ascuțiți și albi. Scoase un mârâit prelung – sunet grav aidoma celui pe care l-ar scoate o haină din mătase dacă ai rupe-o încet, de-a lungul cusăturii. Poate că așa îi ura el bun venit… dar lui Tim parcă nu-i prea venea a crede.

În jurul grumazului, tigrul avea o zgardă din argint. Două obiecte atârnau de ea. Unul semăna cu o carte de joc. Celălalt era o cheie cu o formă ciudată, răsucită.

Tim nu știa câtă vreme a stat încremenit acolo, fascinat de ochii aceia superbi, de smarald, și nici câtă vreme ar mai fi rămas în aceeași stare, dacă nu s-ar fi auzit câteva bufnituri înăbușite vestind pericolul extrem al situației.

— Ce-i asta?

— Sunt copacii din partea cealaltă a Marelui Canion, îi zise Daria. Fac implozie din cauza scăderii extrem de rapide a temperaturii. Caută adăpost, Tim!

Furtuna-furtunilor, adică. Ce altceva?

— Cât mai e până ajunge la noi?

— Mai puțin de o oră.

Un alt pocnet răsunător din interiorul discului argintiu.

— S-ar putea să fiu nevoită să mă închid.

— Nu!

— Am încălcat Directiva Nouăsprezece. În apărarea mea nu pot spune decât că a trecut mult prea mult timp de când nu am mai avut cu cine să vorbesc.

Clic! Și imediat, mai alarmant și mai prevestitor de rele: *Jac!*

— Și tigrul ăsta ce este? Gardianul Grinzii?

Imediat ce rosti vorbele acestea, Tim se simți cuprins de o groază fără de margini.

— Nu-l pot lăsa pe Gardianul Grinzii să fie omorât de furtuna-furtunilor!

— Gardianul acestui capăt al Grinzii este Aslan, îi spuse Daria. Aslan este leu și, dacă nu a murit încă, acum ar trebui să se afle departe de aici, pe tărâmul zăpezilor veșnice. Tigrul acesta este… *Directiva Nouăsprezece!*

Se auzi un țăcănit și mai sonor la această nouă încălcare a directivei cu pricina. Tim nu își putea imagina ce preț va avea Daria de plătit pentru nesocotirea regulilor.

— Tigrul acesta este magia despre care ți-am vorbit. Nu-l băga în seamă. *Caută adăpost!* Mult noroc, Tim! Mi-ai fost prie…

Acum nu se mai auzi niciun clic și niciun țac, ci un trosnet înfiorător. Din farfurioară începu să iasă fum și luminița verde se stinse.

— Daria!

Nimic.

— *Daria*, *vino înapoi!*

Însă Daria dispăruse.

Bubuiturile ca de artilerie făcute de copacii muribunzi se auzeau tot de dincolo de abisul acela înnourat din mijlocul lumii, dar nu era nicio îndoială că se apropiau cu repeziciune. Vântul se tot întețea și devenea din ce în ce mai rece. Norii alergau năvalnic pe deasupra. În urma lor, apărură primele stele pe cerul violet, nespus de limpede. Șoaptele vântului prin ramurile înalte ale copacilor din jur se amplificară până ajunseră la intensitatea unui cor de vaiere nefericite. Era ca și cum carpenii ar fi înțeles că viața lor lungă, foarte lungă, se apropia de sfârșit.

Un pădurar uriaș se apropia de ei, rotind pe deasupra capului toporul lui făcut din vânt.

Tim mai aruncă o privire la tigru (fiara își reluase plimbarea lentă și maiestuoasă, părând a spune că băiatul nu merita mai multă atenție din partea lui) și o luă la fugă spre Dogan. Gemulețe rotunde din sticlă – sticlă foarte groasă, din câte se părea – înconjurau construcția la înălțimea capului lui Tim. Ușa era făcută din metal. Nu avea nici clanță, nici zăvor, ci doar o fantă, ca o gură fără buze. Deasupra acestei deschizături era o plăcuță ruginită pe care scria:

NORTH CENTRAL POSITRONICS, LTD.
KINNOCK PĂDUREA DE NORD
PĂTRAR ARC
AVANPOST 9

Nivel Scăzut de Securitate
FOLOSIȚI CARTELA DE ACCES

Nu reuși să înțeleagă aceste cuvinte, pentru că fuseseră scrise într-un amestec straniu de Limbă Nobilă și Limbă de Rând. Dar mâzgălitura de sub ele nu-i puse nicio problemă: Toți sunt morți aici.

La baza ușii era o cutie care semăna cu aceea în care mama lui Tim obișnuia să-și țină podoabele ieftine și suvenirele. Cu singura diferență că aceasta de acum era făcută din metal, iar nu din lemn. Băiatul încercă să o deschidă, dar era încuiată. Pe capac erau gravate niște litere pe care el nu le cunoștea. Mai era acolo și o gaură de cheie de o formă foarte ciudată – ca litera ţ[33] – dar nici urmă de cheie. Încercă să ridice cutia. În zadar. Parcă ar fi fost ancorată de un stâlp subteran.

Corpul unui lăstun mort îl izbi în obraz. Alte cadavre cu pene trecură pe lângă el, răsucindu-se iar și iar în văzduhul tot mai însuflețit. Unele se loviră de Dogan și căzură lângă el.

Tim mai citi o dată ultimele cuvinte de pe plăcuță: *FOLOSIȚI CARTELA DE ACCES.* Dacă nu l-ar fi dus mintea să priceapă ce ar fi fost un asemenea obiect, nu ar fi trebuit decât să se uite la crăpătura de mai jos de cuvinte. Ba chiar avea senzația că știa exact cum arată o „cartelă de acces”, pentru că tocmai ce văzuse una, împreună cu o cheie care s-ar fi potrivit întocmai în gaura în formă de „[” a cutiei metalice. Cele două chei – care foarte posibil reprezentau salvarea lui – atârnau la gâtul unui tigru care probabil că l-ar fi înfulecat din trei

înghițituri. Ba chiar din două, pentru că Tim nu văzuse nicio urmă de hrană în cușcă.

Tot ce i se întâmpla acum semăna din ce în ce mai mult cu o glumă proastă, deși numai unui om foarte crud i s-ar fi putut părea amuzantă. Probabil genului aceluia de individ care ar fi fost în stare să se folosească de o zâniță perfidă ca să ademenească un băiețel încrezător într-o mlaștină plină de pericole.

Ce să facă? Dar, oare, *putea* face ceva? Și-ar fi dorit să îi ceară sfatul Dariei, dar îi era cumplit de teamă că prietena lui din farfuriuță – o zâniță cumsecade, spre deosebire de cea malefică a Perceptorului – era moartă, ucisă de Directiva Nouăsprezece.

Se apropie încet, foarte încet, de cușcă, nevoit acum să meargă încovoiat împotriva direcției vântului. Tigrul îl observă și ocoli tiptil groapa din mijloc ca să ajungă lângă ușa cuștii. Își lăsă în jos capul uriaș și se uită țintă la băiat cu ochii lui scânteietori. Vântul îi încreți blana groasă, vălurindu-i dungile și parcă schimbându-le între ele.

Normal ar fi fost ca vântul acela puternic să rostogolească cât colo căldarea din cositor, dar nimic nu era normal aici. Aidoma cutiei metalice, și căldarea părea ancorată de pământ.

E căldarea pe care mi-a lăsat-o lângă casă, ca să-i văd minciunile în ea și să le cred.

Toată povestea nu fusese decât o glumă și îi va descoperi tâlcul sub căldarea aceasta, da, acolo va afla el poanta hazlie, cuvintele acelea care ar trebui să-i facă pe oameni să se zguduie de râs. Și, în fond, de ce nu? Pentru că acesta era sfârșitul, de ce nu ar râde și el puțin? I-ar face bine.

Tim apucă găleata și o ridică de jos. Se aștepta ca dedesubt să dea de bagheta magică a Perceptorului. Dar nu a fost cazul. Gluma era mult

mai bună. Sub căldare se afla o altă cheie, mai mare și cu multe ornamente. Tot din argint, ca ligheanul Perceptorului și zgarda tigrului. De capătul ei era legat un bilet cu o bucată de șnur.

Dincolo de genune copacii trosneau și bubuiau. Din adâncul prăpastiei se ridicară vălătuci uriași de praf, destrămați imediat de rafalele vântului.

Biletul Perceptorului era scurt:

> Felicitările mele, Băiat Curajos și Descurcăreț! Bine ai sosit în Kinnock-ul Pădurii de Nord, cunoscut pe vremuri drept Poartă a Lumii Nepământene! Aici ți-am lăsat un tigru cam neastâmpărat. Este FOARTE flămând! Dar, așa cum deja ți-ai dat seama, Cheia ADĂPOSTULUI atârnă la Gâtul lui. Așa cum ți-ai dat deja seama, această Cheie descuie Cușca. Vreau să văd dacă te încumeți s-o folosești. Omagiile mele pentru Mama ta (al cărei Nou Bărbat îi va face CURÂND o vizită), rămân al tău Credincios Servitor!
>
> RF/MB[34]

Pe omul acela – dacă om era – care-i lăsase lui Tim biletul nu-l mai surprindeau multe, dar s-ar fi putut să-l mire surâsul apărut pe buzele băiatului când se ridică și trase un șut în căldarea de cositor, care se înălță și începu să se rostogolească în vântul care căpătase intensitate de vijelie. Căldarea își atinsese scopul și toată magia se scursese din ea.

Tom se uită la tigru. Tigrul se uită la Tim. Fiara parcă nici nu-și dădea seama de urgia din jur. Biciuia încet aerul cu coada sa lungă.

— Își imaginează că mai degrabă aș prefera să fiu dus de vânt sau să mor de frig decât să mă înfrunt cu ghearele și colții tăi. Probabil că nu l-a văzut pe ăsta.

Și Tim își scoase pistolul de la brâu.

— L-a omorât pe monstrul din mlaștină și sunt convins că te va omorî și pe mătăluță, Sai Tigrule.

Din nou Tim se simți surprins de senzația pe care o avea la atingerea armei. Parcă anume

pentru el fusese creată. Atât de simplă și atât de clară îi era menirea. Nu cerea nimic altceva decât să tragă. Și când Tim îl ținea în mână, nici el nu-și dorea nimic altceva.

Și totuși.

— Oho, l-a văzut! zâmbi Tim și mai mult.

Nici nu a simțit cum i s-au ridicat colțurile buzelor, deoarece pielea feței îi amorțise de la frig.

— O, da, foarte bine l-a văzut. Și-o fi imaginat Perceptorul că voi avea atâta îndrăzneală? Probabil că nu. Și-o fi imaginat el că aș fi în stare să te împușc? De ce să nu-și imagineze? *El* ar fi făcut-o. Însă de ce a trimis un copil la tine? Chiar așa, de ce, când el a spânzurat o mie de oameni și a luat gâturile altor o sută și cine mai știe numărul sărmanelor văduve, la fel ca mama, pe care le-a surghiunit? La întrebările astea ai răspuns, Sai Tigrule?

Tigrul îl privea țintă, cu capul plecat și cu coada lungă biciuind încet aerul.

Cu o mână, Tim vârî pistolul înapoi la brâu; cu cealaltă strecură cheia ornamentată în lacătul de la ușa curbată a cuștii.

— Îți propun un târg, Sai Tigrule. Dă-mi voie să folosesc cheia de la gâtul tău ca să descui adăpostul ăla de colo și vom trăi amândoi. Dar, dacă ai să mă faci bucăți-bucățele, să știi că ai să mori și tu, nu numai eu. Pricepi ce-ți zic? Fă un semn ca să știu că ai priceput.

Tigrul nu făcu niciun semn. Continuă să-l privească țintă.

De fapt, Tim nici nu se așteptase la vreun semn din partea fiarei și probabil nici nu avea nevoie de unul. Va curge apă, dacă asta va fi vrerea Domnului.

— Te iubesc, mamă, șopti el și răsuci cheia.

Se auzi un pocnet surd când se învârti mecanismul vechi. Tim puse mâna pe ușă și o

deschise în zbieret de balamale neunse. Apoi făcu un pas înapoi și lăsă mâinile pe lângă trup.

Câteva momente tigrul nu făcu nicio mișcare, ca și cum nu-i venea să creadă ce se petrece. Apoi se hotărî și ieși încet din cușcă. El și Tim se priviră lung sub cerul violet, în urletele vântului și bubuielile copacilor prăbușiți de furtuna care se apropia. Tigrul începu să înainteze. Tim făcu un pas în spate, dar se opri imediat pentru că înțelese că, încă unul dacă mai făcea, s-ar fi pierdut cu firea și ar fi luat-o la sănătoasa. Așa că rămase pe loc.

— Haide, vino! Eu sunt Tim, fiu al lui Ross cel Mare.

În loc să-i sfâșie beregata, tigrul se așeză pe picioarele dinapoi și își înălță capul, expunându-și zgarda și cheile care atârnau de ea.

Tim nu ezită nicio clipită. Își va permite mai încolo luxul de a se minuna de toată pățania, însă nu acum. Cu fiecare secundă ce trecea, vântul devenea tot mai puternic și, dacă nu se grăbea, foarte curând rafalele l-ar fi luat pe sus și l-ar fi aruncat în copaci unde probabil că ar fi străpuns de crengi. Tigrul era mai greu, dar și el îl va urma peste puțină vreme.

Cheia care semăna cu o carte de joc și aceea care arăta ca litera ŧ fuseseră sudate de zgarda din argint. Însă încuietoarea zgărzii se dovedi ușor de desfăcut. Tim apăsă scobiturile din capete și zgarda căzu de la gâtul tigrului. Observă în fugă faptul că fiara părea a mai avea o zgardă – una din piele roz, acolo unde blana îi fusese roasă de metal – și se grăbi să ajungă la ușa Doganului.

Introduse cartela în fantă. Nimic. O întoarse și încercă celălalt capăt. Tot nimic. O rafală foarte puternică de vânt, rece ca o mână moartă, îl izbi

de ușă, făcând să-i dea sângele pe nas. Își recăpătă echilibrul, întoarse cartela cu fața în sus și încercă din nou. Același eșec. Și, pe neașteptate, Tim își aduse aminte de ceva ce-i zisese Daria – doar trei zile trecuseră de atunci? *Doganul aflat în Kinnock-ul Pădurii de Nord este deconectat temporar.* Înseamnă că asta a vrut ea să spună. O mai lumina încă farul din vârful turnului, însă aici, la nivelul solului, se întrerupsese energia care făcea să funcționeze locul acesta. Înfruntase tigrul, iar tigrul nu-l mâncase, dar Doganul era încuiat. Deci tot vor muri amândoi.

Așa se sfârșea gluma și Omul în negru se strica de râs pe undeva.

Se întoarse și văzu cum tigrul împinge cu botul cutia din metal cu capacul gravat. Fiara se uită la el, apoi mai împinse o dată cutia.

— Cum zici tu, îi spuse Tim. În fond, de ce nu?

Se așeză în genunchi lângă capul aplecat al tigrului, simțind răsuflarea caldă a fiarei pe obrazul lui înghețat. Încercă cheia în forma literei „[”. Se potrivea perfect. Cu ochii minții revăzu clipa când descuiase cufărul lui Kells cu cheia dată de Perceptor. Apoi o răsuci, auzi clicul și putu să ridice capacul. Sperând că înăuntru va găsi ceva care să-l salveze.

Dar nu văzu decât trei obiecte care nu-i erau de niciun folos: o pană mare și albă, o sticlă mică și maronie și un șervet din bumbac alb, de genul celor care se așterneau pe mesele lungi din spatele sălii de rugăciuni din Cătunul Arborelui pentru masa festivă de Sărbătoarea Secerișului.

Vântul căpătase deja forță de vijelie; sufla printre drugii metalici ai turnului, făcându-i să scoată tânguieli sinistre. Suflă și pana albă din cutie, dar, înainte de a o duce departe, tigrul își întinse gâtul și o prinse în colți. Apoi o oferi băiatului. Tim luă pana din botul fiarei și, fără să-i

dea prea mare atenție, și-o puse la cingătoare, alături de toporul tatălui său. Se îndepărtă de-a bușilea de Dogan. Nu i-ar fi plăcut deloc să moară izbit de vreun copac ori tras în țeapă în vreo creangă. Dar oricum moartea asta ar fi fost mai bună (mai rapidă) decât dacă ar fi fost zdrobit de zidul Doganului, în vreme ce vântul înghețat i-ar fi intrat prin piele până la inimă și la celelalte organe, înghețându-i-le.

Auzi un sunet ca de mătase ruptă: mârâitul tigrului. Tim vru să se uite la el când vântul îl izbi din nou de Dogan. Cu mult efort își recăpătă suflul, dar vântul se tot încăpățâna să i-l smulgă din gură și din nări.

Acum tigrul îi întindea șervetul și, tocmai reuși să tragă ceva aer în piept (atât de înghețat că-i amorți gâtul în drumul spre plămâni), Tim observă un lucru surprinzător. Sai Tigrul apucase șervetul de un colț cu botul și îl despăturise complet.

Imposibil.

Imposibil, dar exact asta vedea. Dacă nu cumva îl înșelau ochii, din care acum țâșneau lacrimi care-i înghețau pe obraji, șervetul din fălcile tigrului se făcuse mare cât un prosop. Tim întinse mâna după el. Tigrul nu-i dădu drumul până când nu îl văzu bine strâns în pumnul băiatului. Vijelia hohotea în jurul lor și atât de puternică se făcuse că până și animalul de aproape trei sute de kilograme era nevoit să se proptească bine în cele patru picioare ca să nu fie dat peste cap. Însă, mare mirare, șervetul, devenit prosop, atârna moale în mâna lui Tim, ca și cum n-ar fi bătut vânt nici cât să clintească firul ierbii.

Tim se holbă uluit la tigru. Animalul se holbă și el, aparent netulburat de zbuciumul lumii din jurul lui. Băiatul își aduse aminte de căldarea din cositor în care văzuse imagini la fel de clare ca acelea din ligheanul de argint al Perceptorului. *Orice obiect*

poate deveni magic, dacă e ținut de mâna care trebuie.

Chiar și o bucată simplă de bumbac.

Prosopul era împăturit în două – cel puțin în două. Tim îl despături din nou, iar prosopul se transformă într-o față de masă. O ridică în fața lui și, cu toate că vântul sufla dezlănțuit în dreapta și stânga, văzduhul dintre el și bucata aceea de cârpă era nemișcat.

Și *cald.*

Tim strânse în mâini fața de masă, care fusese doar un șervet cu câteva secunde înainte, o scutură și o desfăcu încă o dată. Acum era un cearșaf, pe care îl așternu lesne pe jos, în ciuda prafului, crengilor și lăstunilor morți purtați de vânt pe lângă el și se izbeau de zidul curbat al Doganului cu zgomot de grindină. Tim dădu să se bage sub cearșaful acela, dar se opri și se uită în ochii verzi și strălucitori ai tigrului. Se mai uită și la colții lui mari și ascuțiți pe care botul nu reușea să-i acopere în întregime. Apoi ridică marginea cearșafului vrăjit.

— Haide! Bagă-te aici! Nu bate vântul și nici frig nu e.

Dar nu-ți spun o noutate, Sai Tigrule. Am dreptate?

Tigrul se ghemui, își întinse labele cu gheare uriașe și se târî pe burtă până când intră cu totul sub cearșaf. Tim simți cum îl zgârie ceva pe braț, ca o perie din sârmă: mustățile fiarei. Băiatul se cutremură. Apoi se pomeni că tigrul se culcă, lipindu-și trupul lung de el.

Dar era prea mare, așa că jumătate din el nu încăpea sub acoperământul subțire și alb. Așa că Tim se ridică pe jumătate și ieși de acolo, luptându-se cu vântul care îl izbea peste cap și umeri. Scutură din nou cearșaful. Se auzi un foșnet și bucata de pânză magică se despături încă o

dată, ajungând acum de mărimea unei vele de iaht. Tivul ei ajungea până aproape de cușca tigrului.

Lumea mugea și văzduhul răcnea, dar sub pânza aceea totul era în nemișcare. Sigur, cu excepția inimii zbuciumate a lui Tim. Când parcă începuse să-și mai domolească bătăile, băiatul simți o altă inimă bubuind ritmic lângă pieptul lui. Și auzi un huruit grav și aspru. Tigrul torcea.

— Suntem în siguranță aici, nu crezi? îl întrebă Tim.

Tigrul îl privi o clipă, apoi închise ochii. Băiatul nici nu mai avea nevoie de alt răspuns.

Veni noaptea și, odată cu ea, toată furia furtunii-furtunilor. De jur-împrejurul pânzei fermecate, care la început arătase ca un șervet oarecare, se făcea tot mai frig, iar vântul ajunsese să sufle cu mai mult de o sută de roți pe oră. Pe geamurile Doganului se formară cataracte de gheață groase de câțiva centimetri. Mai întâi, carpenii din spatele lui făcură implozie, apoi se prăbușiră, apoi porniră să se rostogolească spre sud, într-un nor criminal de crengi, așchii și trunchiuri întregi. Tovarășul de somn al lui Tim sforăia mai departe, nepăsător la urgia de afară. Trupul i se relaxase și se întinsese, împingându-l pe băiat spre marginea acoperământului lor. La un moment dat, Tim se văzu nevoit să înghiontească tigrul, așa cum îl înghiontești pe cel cu care dormi alături atunci când te dezvelește. Tigrul scoase un mârâit înfundat și își mișcă ghearele, dar se dădu mai la o parte.

— Mulțam-sai, îi șopti Tim.

La o oră după apusul soarelui – sau poate două, căci băiatul pierduse simțul timpului – un scrâșnet

prelung și sinistru se alătură urletelor vântului. Tigrul deschise ochii. Cu multă prudență, Tim ridică marginea pânzei și se uită afară. Începuse să se încovoaie turnul de deasupra Doganului. Urmări fascinat cum încovoierea se făcea tot mai pronunțată până când, cu o repeziciune prea mare pentru ochiul omenesc, turnul se dezintegră complet. În clipa asta era acolo, înalt și falnic; în următoarea nu mai rămăseseră din el decât stoluri de gratii și țepi din metal, care zburau duse de vânt spre drumul neted care, până de curând, fusese o pădure de carpeni.

Urmează Doganul, își zise Tim.

Însă Doganul nu păți nimic.

Doganul rămase pe loc, neclintit, așa cum era de o mie de ani.

Niciodată nu va uita noaptea aceea, atât de ireală că nici nu avea cuvinte prin care să o descrie… sau să și-o amintească în plan rațional, așa cum ne amintim cu toții evenimentele banale ale vieților noastre. O va înțelege deplin doar atunci când îi va apărea în vise și până la sfârșitul vieții va visa furtuna-furtunilor. Vor fi vise bune acelea, nu coșmaruri. Vor fi vise în care va retrăi sentimentul de siguranță de acum.

Era cald sub pânza fermecată, iar trupul uriaș al colegului lui de pat făcea să-i fie și mai cald. La un moment dat, a îndepărtat-o atât cât să vadă un catralion de stele aninate de cupola cerului. Niciodată nu mai văzuse atât de multe. Era ca și cum furtuna făcuse găuri mici în lumea de deasupra lumii, transformând-o într-o sită. Prin care străbătea până la el divinul mister al creației. Poate că asemenea minune nu era menită pentru ochii muritorilor, dar Tim era convins că el primise

dispensă și avea voie să se uite, pentru că se afla sub un acoperământ vrăjit, lângă o creatură despre care chiar și cei mai creduli locuitori ai Cătunului ar fi spus că nu există în realitate.

Când privi la stele, se simți cuprins de un sentiment amestecat, de evlavie și spaimă, dar și de unul de mulțumire profundă și trainică, exact ca acela din copilărie, când se trezea în miez de noapte, în căldura și siguranța patului său și moțăia apoi ascultând cum vântul își murmura cântecul solitar despre alte locuri și alte vieți.

Timpul este o gaură de cheie, își spuse el, privind la stele. *Da, așa cred. Uneori trebuie să ne aplecăm ca să ne uităm prin el. Iar vântul pe care îl simțim atunci cum ne mângâie obrajii – vântul acela care suflă prin gaura cheii – este răsuflarea întregului univers.*

Vântul urlă peste bolta cerului, frigul se făcu și mai crâncen, însă Tim Ross se afla în siguranță și la căldură, alături de un tigru adormit. La un moment dat se cufundă și el într-un somn profund și odihnitor și fără vise. Însă, înainte să adoarmă, avu senzația că era foarte mic și că zbura dus de vântul care sufla prin gaura de cheie a timpului. Departe de Marele Canion, pe deasupra Pădurii Fără Sfârșit și a Mlaștinii Fagonard, pe deasupra Cărării Carpenului, dincolo de Cătunul Arborelui – care, de la înălțimea la care se afla, i se părea un cuib de luminițe viteze – și tot așa zbură departe, tot mai departe, foarte departe, peste toată întinderea Lumii de Mijloc, până în locul unde un Turn uriaș, negru ca abanosul, se înălța spre ceruri.

Am să mă duc cu adevărat acolo! Într-o bună zi am să mă duc!

Și îl luă somnul.

Până dimineață, zbieretul vântului se topise, ajungând un zumzet. Tim își simțea vezica plină. Se strecură afară de sub pânză, pe solul de pe care țărâna fusese complet măturată, lăsând vederii rocile de dedesubt. Dădu fuga până în spatele Doganului. Vântul îi înhăța vaporii albi ai respirației și-i ducea departe. Partea din spate a Doganului era ferită de rafalele lui, însă era tare frig aici, cumplit de frig. Aburii scoși de urină îi înțepară ochii. Când se încheie la pantaloni văzu că băltoaca începuse deja să înghețe. Se grăbi să ajungă la adăpost, luptându-se cu vântul la fiecare pas și tremurând din toate încheieturile. Clănțănind puternic din dinți, se strecură în căldura binecuvântată de sub pânza vrăjită. Fără să se gândească, își petrecu brațele în jurul trupului uriaș al tigrului și intră în panică atunci când fiara deschise ochii și gura. Scoase o limbă lungă cât un covor și rozalie ca un trandafir din perioada Pământului Nou. Îl linse pe Tim pe tot obrazul, făcându-l iarăși să se înfioare, însă nu de teamă de data aceasta, ci din cauza amintirii: tata obișnuia să-și frece obrazul de al lui în fiecare dimineață, înainte de a se bărbieri. Ross cel Mare zicea că n-o să-și lase niciodată barbă, așa ca ortacul lui, zicea că nu i-ar veni bine.

Tigrul începu să-i adulmece gulerul cămășii, gâdilându-i gâtul cu mustățile lui lungi. Tim izbucni în râs. Apoi își aduse aminte de cele două popkinuri.

— Le împart cu tine, îi zise el tigrului, deși știu foarte bine că ai putea să mi le iei pe amândouă dacă așa ai vrea.

Îi întinse un popkin. Tigrul îl hăpăi într-o clipită, dar nu făcu nicio mișcare cât timp Tim și-l mâncă

pe al lui. Băiatul înghiți aproape pe nemestecate, ca nu cumva Sai Tigrul să se răzgândească. După aceea, trase mai bine pânza peste cap și adormi iarăși.

A doua oară când se trezi, avu senzația că se făcuse deja amiază. Intensitatea vântului scăzuse și mai mult și, când scoase capul afară, simți că și temperatura crescuse puțin. Cu toate acestea, presupunea că vara aceea falsă, în care Văduva Smack avusese mare dreptate să nu se încreadă, dispăruse pentru totdeauna. La fel cum dispăruse și toată mâncarea lui.

— Da' tu ce mâncai când erai în cușcă? îl întrebă Tim pe tigru.

Iar întrebarea aceasta duse, în chip firesc, la o alta:

— Și câtă vreme ai stat închis acolo?

Tigrul se ridică în picioare, făcu câțiva pași spre cușcă și se întinse: întâi un picior din spate, apoi și celălalt. Se duse mai departe apoi, până spre marginea Marelui Canion, unde se ocupă de propriile-i necesități. Odată rezolvată această problemă, se întoarse și adulmecă gratiile fostei sale închisori, apoi se îndepărtă cu un aer complet neinteresat și se apropie de locul unde Tim îl privea, sprijinit în coate.

Se uită posomorât la el, cu ochii aceia verzi și scânteietori – sau cel puțin așa i se păru băiatului –, apoi lăsă capul în jos și împinse cu botul pânza vrăjită care îi apărase pe amândoi de urgia furtunii-furtunilor. Sub ea era cutia din metal. Tim nu ținea minte să o fi adus aici, dar probabil că o făcuse, altminteri ar fi fost luată de vânt. Și își aminti de pana albă. Tot la brâu o avea, nu căzuse. O scoase de acolo și o cercetă cu atenție,

mângâindu-i mătasea bogată. I-ar fi putut aparține unui șoim… cu condiția să fie cu jumătate mai mică. Sau să existe șoimi albi… dar el nu văzuse niciodată vreunul.

— Pana asta e de la o acvilă, nu-i așa? întrebă Tim. Pe sângele lui Gan, chiar așa *este.*

Pe tigru pana îl lăsa cu totul rece, deși cu o seară înainte se repezise să o salveze din rafalele prădalnice ale vântului. Își coborî botul uriaș, înconjurat cu peri galbeni, și împinse cutia spre Tim. Apoi ridică ochii la el.

Tim o deschise. Singurul obiect rămas înăuntru era sticluța maronie, care semăna cu cele de medicamente. Tim o luă în mână și simți imediat furnicături în buricele degetelor, la fel ca acelea din momentul când trecuse pe deasupra căldării de cositor cu bagheta magică a Perceptorului.

— Zici s-o deschid eu? Că-i limpede că mătăluță nu ai cum.

Tigrul se puse în șezut, cu ochii verzi ațintiți asupra sticluței.

Ochii aceia străluceau ca de la o flacără interioară, de parcă magia îi aprinsese mințile. Cu mare grijă, Tim deșurubă dopul. Când îl scoase, văzu că sub el era o pipetă micuță și transparentă.

Tigrul căscă gura. Mesajul era cât se poate de limpede, însă…

— Câte picături? îl întrebă Tim. Că pentru nimic în lume nu aș vrea să te otrăvesc.

Dar tigrul nu-i răspunse în niciun fel și rămase cu capul ușor ridicat și gura căscată, ca un puișor de vrăbiuță așteptând viermele adus de mamă.

După câteva încercări – căci Tim nu mai folosise în viața lui o pipetă, deși văzuse o variantă mai mare și mai rudimentară a acestui instrument, pe care fermierul Destry o numea „seringă de însămânțat vaci” – Tim reuși să tragă puțin lichid în tubul micuț. Adică aproape tot cât era în

sticluță. Cu inima bătându-i cu putere în gât, ridică pipeta deasupra gurii tigrului. Cam bănuia ce urma să se întâmple, căci auzise multe legende despre metamorfi, dar deocamdată nu avea cum să fie sigur că tigrul ar fi fost o ființă omenească aflată sub stăpânirea unei vrăji.

— O să-ți dau chestia asta picătură cu picătură, îi spuse el tigrului. Dacă o să vrei să mă opresc nu trebuie decât să închizi gura. Fă un semn să știu că ai priceput.

Dar, la fel ca mai devreme, tigrul nu făcu nicio mișcare. Doar îl privea fix, cu gura căscată, așteptând.

O picătură… a doua… a treia… tubul mic se golise deja pe jumătate… a patra… a ci…

Deodată pielea tigrului începu să se încrețească și să se umfle, de parcă acele creaturi prinse dedesubt s-ar fi zbătut să scape de acolo. Botul se topi ca prin minune, dezvelind colții ascuțiți, doar pentru a se reface la loc imediat, atât de strâns că întreaga gură a tigrului părea pecetluită. Apoi sărmana fiară scoase un urlet înăbușit de durere sau de frustrare, care zgudui întregul luminiș.

Îngrozit, Tim se retrase iute și căzu în fund.

Ochii aceia scânteietori și verzi ai tigrului începură să iasă din orbite și să revină la locul lor, ca pe arcuri. Coada cea lungă intră brusc în trup, reapăru, fu trasă iarăși înapoi. Tigrul porni clătinându-se spre prăpastia de la buza Marelui Canion.

— *Oprește-te!* zbieră Tim după el. *Ai să cazi!*

Tigrul se împletici ca beat pe marginea hăului. Una din labe îi scăpă pe de lături, dislocând o mulțime de fragmente de stâncă. Ocoli cușca în care fusese prizonier. Dungile de pe blană își pierdură mai întâi contururile, apoi culoarea. Capul își modifică forma. Se făcu alb, iar în locul frunții apăru o pată de un galben strălucitor. Tim

auzi scrâșnet ca de oase care se rearanjau în trupul lui.

Tigrul urlă din nou. De această dată din spatele cuștii. Însă, cam pe la jumătate, urletul lui de fiară căpătă accente omenești. Creatura aceasta nouă, dar nedefinită încă, se ridică pe picioarele dinapoi. Tim zări o pereche de cizme vechi și negre în locul labelor. Ghearele deveniră siguluri din argint: luni, cruci, spirale.

Pata cea galbenă continuă să crească până se făcu pălăria conică pe care băiatul o văzuse în căldarea din cositor. Albul de dedesubt, unde fusese bărbia tigrului, se transformă într-o barbă ce strălucea în razele reci ale soarelui. Strălucea pentru că era plină de rubine, smaralde, safire și diamante.

Și tigrul dispăru, iar Maerlyn de Eld se înfățișă dinaintea ochilor uluiți ai lui Tim.

Nu-i surâdea așa cum îl văzuse băiatul în apa din căldare… însă, firește, viziunea aceea nu fusese deloc *a lui.* Fusese glammerul făcut de Perceptor, menit a-l duce la pierzanie. Adevăratul Maerlyn se uita la el cu blândețe, dar și cu gravitate. Vântul îi învolbura veșmântul din mătase albă în jurul trupului scheletic.

Tim îngenunche, lăsă capul în jos și duse un pumn tremurător la frunte. Încercă să rostească *Heil*, *Maerlyn*, dar nu mai avea glas și din gâtlej îi ieși un croncănit prăfuit ca de cioară bolnavă.

— Ridică-te, Tim, fiu al lui Jake! îi spuse magul. Dar mai înainte pune dopul înapoi la sticlă. Au mai rămas câteva picături și sunt convins că vei avea nevoie de ele.

Tim ridică fruntea și privi întrebător la individul înalt de lângă cușca în care fusese ținut prizonier.

— Pentru mama ta, îi zise Maerlyn. Pentru ochii mamei tale.

— Adevărate sunt vorbele tale? șopti Tim.

— La fel de adevărate ca Țestoasa care poartă lumea în spinare. Drum lung ai făcut și de mult curaj ai dat dovadă – și multă nesăbuință ai dovedit, dar o vom trece cu vederea pentru că, cel mai adesea, cele două merg mână în mână, mai ales în cazul celor tineri – și m-ai eliberat din forma în care eram închis de ani și ani și ani. Iar pentru asta trebuie să te răsplătesc. Haide, pune dopul la loc și ridică-te în picioare!

— Mulțumesc, spuse Tim.

Reuși să pună dopul sticluței fără să verse picăturile rămase înăuntru, cu toate că îi tremurau mâinile, iar ochii îi erau încețoșați de lacrimi.

— Am crezut că ești unul dintre Gardienii Grinzii, așa am crezut, deși Daria mi-a spus altceva.

— Și, rogu-te, cine este Daria?

— Tot un prizonier, așa cum ai fost tu. E încuiată în mașinăria pe care mi-au dat-o oamenii din Fagonard. Cred că a murit.

— Îmi pare rău, fiule.

— A fost prietena mea, spuse cu simplitate Tim.

Maerlyn încuviință din cap:

— Este o lume tristă aceasta în care trăim, Tim Ross. Cât despre mine, hai să spunem că mi-a jucat un renghi și m-a transformat într-o felină mare, de vreme ce ne aflăm exact pe Grinda Leului. Dar nu m-a făcut leu, nu m-a transformat în Aslan, căci nici măcar el nu-i în stare să facă o vrajă așa de mare… deși tare mult i-ar plăcea, da, așa să știi. Sau i-ar plăcea măcar să-i poată ucide pe Aslan și pe ceilalți Gardieni, ca să se prăbușească Grinzile.

— Perceptorul, murmură Tim.

Maerlyn își dădu capul pe spate și izbucni în hohote de râs, dar fără să-și clintească deloc pălăria aceea conică. Lui Tim și asta i se părea o vrajă.

— Nu, nu, nu el. *El e* stare doar să facă câteva vrăji neînsemnate și să fie aproape nemuritor. Nu, Tim, există cineva cu mult deasupra celui cu mantia largă[35]. Când Cel Mare întinde un deget, Omul cu Mantie se repede să-i îndeplinească porunca.

Dar Regele Roșu nu i-a poruncit să te trimită aici, așa că sunt convins că acela căruia tu îi zici Perceptorul va plăti cu vârf și îndesat pentru nesăbuința lui. Sigur, nu-l va ucide, pentru că-i este prea folositor. Dar să-i facă rău? Să-l *pedepsească?* O, da, cred că așa va fi.

— Și ce-i va face? Regele ăsta Roșu?

— E mai bine să nu știi, dar de un singur lucru să fii convins: nimeni din Cătunul Arborelui nu va mai da vreodată cu ochii de el. Nu va mai veni să strângă birurile. Zilele acelea s-au sfârșit.

— Și mama… mama chiar va vedea din nou?

— Da, pentru că te-ai purtat bine cu mine. Iar la viața ta îi vei mai sluji și pe alții în afară de mine.

Arătă spre cureaua lui Tim.

— Acela este primul pistol pe care îl porți. Cel mai ușor dintre toate.

Tom se uită la armă, dar scoase toporul tatălui său de la brâu.

— Armele nu sunt pentru cei de teapa mea, sai. Sunt doar un băiat de la țară. O să mă fac tăietor de lemne, așa cum a fost și taica. Cătunul Arborelui e casa mea și nu am să plec de acolo.

Bătrânul mag îl privi cu viclenie.

— Spui așa pentru că ții toporul în mână, dar ai mai fi vorbit la fel dacă era pistolul? *Inima* ta ar mai fi gândit la fel? Nu răspunde, pentru că

adevărul ți se citește în ochi. Ka te va duce departe de Cătunul Arborelui.

— Dar eu iubesc Cătunul, șopti Tim.

— Vei mai rămâne acolo o vreme, așa că nu-i cazul să te dai de ceasul morții. Acum, ascultă-mă cu luare aminte și supunere.

Magul își sprijini mâinile pe genunchi și-și aplecă trupul înalt și slab către Tim. Barba îi flutura puternic în vânt, iar nestematele din ea străluceau ca focul. Era tras la față, la fel ca Perceptorul, dar chipul lui iradia de seriozitate și înțelepciune, nu de malițiozitate; era luminat de bunătate, nu de cruzime.

— Când vei ajunge înapoi acasă – și călătoria asta va fi mai scurtă și mai lipsită de pericole decât cea pe care ai făcut-o ca să ajungi până aici – te vei duce la mama ta și îi vei pune în ochi ultimele picături din sticluță. Apoi îi vei da ei toporul tatălui tău. M-ai înțeles? Vei purta moneda lui la gât tot restul vieții – o vei purta și când te vor pune în mormânt – *dar dă-i ei toporul.* Fără să pregeți.

— D-De ce?

Maerlyn încruntă din sprâncenele stufoase; colțurile gurii i se lăsară în jos; și brusc, toată blândețea îi dispăru de pe chip, înlocuită fiind de o intransigență înspăimântătoare.

— Nu-i treaba ta să întrebi, băiete. Atunci când vine, ka este precum vântul, precum furtuna-furtunilor. Te vei supune?

— Da, răspunse cu teamă Tim. O să i-l dau, așa cum spui.

— Bine.

Magul se întoarse către pânza sub care dormiseră și își întinse mâinile deasupra ei. Capătul de lângă cușcă se ridică fluturând, cu sunet de rufe apretate, se împături o dată și se făcu jumătate. Se mai împături încă o dată și se făcu o față de masă. Tim își spuse că femeilor din

Cătun le-ar fi de mare folos magia asta atunci când trebuie să facă paturile dimineața. Și se întrebă dacă nu cumva o asemenea idee era o blasfemie.

— Nu, nu, sunt sigur că ai dreptate, rosti Maerlyn cu un aer absent. Dar n-ar merge cum trebuie și ar ieși exact pe dos. Magia e plină de tot soiul de capcane și nici măcar un mag atât de bătrân ca mine nu le cunoaște pe toate.

— Sai… e adevărat că pentru tine timpul curge invers?

Maerlyn ridică mâinile cu un gest de iritare amuzată; mânecile veșmântului alunecară, dând la iveală brațele albe și subțiri ca ramurile de mesteacăn.

— Așa crede lumea, indiferent de ce spun eu. Și de ce n-ar crede? Îmi duc traiul așa cum mi-l duc, Tim. Și adevărul este că m-am cam retras din activitate. Nu-i așa că ai auzit și de căsuța mea fermecată din pădure?

— Am auzit!

— Ce-ai zice dacă ți-aș spune că, de fapt, locuiesc într-o peșteră unde nu am decât o masă și un pat de paie pe jos? Și dacă le-ai spune celorlalți asta, oare te-ar crede?

Tim se gândi bine, apoi clătină ferm din cap.

— Nu. Nu m-ar crede nimeni. Mă îndoiesc și că m-ar crede dacă le-aș zice că te-am cunoscut.

— Treaba lor! Cât despre treaba ta… spune-mi, ești pregătit să te întorci?

— Pot să-ți mai pun o întrebare?

Magul ridică un deget.

— Una *singură.* Pentru că mulți ani și lungi am stat închis în cușca aia de colo – care, așa cum bine vezi, nu se clintește din loc indiferent cât de tare ar bate vântul – și nu mai vreau să-mi fac nevoile în gaura aia din mijloc. Viața de pustnic e foarte frumoasă, dar există o limită în toate. Întreabă ce vrei să întrebi.

— Cum de te-a prins Regele Roșu?

— N-a prins pe nimeni, Tim. El este cel prins. E zăvorât în vârful Turnului întunecat. Dar încă are putere și are emisari. Acela pe care tu l-ai întâlnit nu este nici pe departe cel mai iscusit dintre ei. Un om m-a căutat în peștera unde trăiesc. Și așa de puternică îi era magia, că m-a prostit, făcându-mă să cred că e un negustător ambulant. Magia asta i-o dăduse Regele, așa să știi.

Tim îndrăzni să mai pună o întrebare:

— Magia aia era mai puternică decât a ta?

— Nu, nici vorbă, dar…

Magul oftă și ridică privirea la cerul dimineții. Peste măsură de surprins fu Tim când înțelese că bătrânul se simțea stingherit.

— Eram beat.

— Ah! murmură Tim.

Nu știa ce altceva să spună.

— Gata cu vorba! zise magul. Așază-te pe dibbin!

— Pe…?

Maerlyn îi arătă pânza care era uneori șervet, alteori cearșaf, iar acum era o față de masă.

— Pe ăla. Și nu-ți face griji că s-ar putea să-l murdărești cu încălțările. A fost folosit de călători mai colbuiți decât tine.

Exact la asta se gândea Tim, dar, ascultând cererea magului, păși pe fața de masă și se așeză pe ea.

— Acum pana! Ține-o în mâini! E o pană din coada lui Garuda, acvila care păzește capătul celălalt al Grinzii ăsteia. Așa mi s-a spus și mie pe vremea când eram mititel – da, Tim, fiu al lui Jack, și eu am fost odată mic. Tot atunci mi s-a spus că

pruncii se găsesc sub verzele din grădina de legume.

Tim nici nu auzi ultima parte. Luă de la brâu pana pe care tigrul o salvase de vânt și o apucă cu ambele mâini.

Ochii lui Maerlyn îl priveau cu gravitate de sub pălăria înaltă și galbenă.

— Care-i primul lucru pe care ai să-l faci când vei ajunge acasă?

— Am să pun picăturile în ochii mamei.

— Bravo! Și al doilea?

— Am să-i dau ei toporul lui taica.

— Vezi să nu uiți!

Bătrânul se aplecă și-l sărută pe frunte. În ochii băiatului, lumea căpătă, preț de o clipă, toată strălucirea stelelor din punctul culminant al furtunii. Preț de o clipă, lumina tuturor universurilor se răsfrânse în ochii lui.

— Ești un băiat viteaz, cu inimă neînfricată. Oamenii vor vedea asta și așa vor ajunge să te cheme. Acum, du-te, însoțit de toată recunoștința mea. Haide, zboară înapoi acasă!

— S-Să zbor? *Cum?*

— Dar de mers, cum mergi? Concentrează-te. Gândește-te la casa ta. Du-te acasă!

O mie de riduri încrețiră colțurile ochilor lui Maerlyn când bătrânul mag îi adresă un surâs radios.

— Pentru că, așa cum ziceau niște oameni celebri, „nicăieri nu-i ca acasă”[36]. Trebuie să-ți vezi casa! Foarte bine să ți-o vezi!

Așa că Tim se concentră și văzu cu ochii minții căsuța unde crescuse și camera în care adormea ascultând vântul de afară, care îi povestea despre alte locuri și alte vieți. Se gândi la șopronul unde își aveau locul Misty și Bitsy, sperând din suflet că le dădea cineva de mâncare. Poate Pai Willem. Se gândi la izvorul din care umpluse cu apă atât de

multe găleți. Dar mai ales se gândi la mama lui; la trupul ei puternic, cu umeri lați, la părul ei castaniu, la ochii ei, odinioară plini de veselie, nu de griji și suferință.

Își spuse: *Mi-e tare dor de tine*, *mama…* și imediat fața de masă se ridică de la pământ și plană deasupra propriei umbre.

Lui Tim i se tăie răsuflarea. Pânza se legănă, apoi se întoarse. Acum Tim era mai sus decât pălăria lui Maerlyn, care îl privea de jos.

— N-o să cad? țipă Tim.

Magul râse:

— Mai devreme sau mai târziu cădem cu toții. Deocamdată ține-te bine de pană! Dibbinul n-o să te răstoarne, așa că nu trebuie decât să te ții de pană și să te gândești la casa ta!

Tim își încleștă degetele în jurul penei și se gândi la Cătunul Arborelui: strada mare, potcovăria, cu salonașul mortuar situat între ea și cimitir, fermele, joagărul de lângă râu, căsuța Văduvei Smack și, mai presus de toate, căminul lui și peticul lui de pământ. Dibbinul se ridică și mai sus, pluti câteva momente deasupra Doganului (ca și cum încerca să se hotărască încotro s-o apuce), apoi o porni către sud, de-a lungul urmelor lăsate de furtuna-furtunilor. Zbură încet la început, dar când ajunse deasupra resturilor înghețate ale pădurii virgine care, până de curând, se întinsese pe un milion de pogoane, începu să se deplaseze mai repede.

În mintea lui Tim își făcu iute loc un gând înfiorător: dacă furtuna-furtunilor s-a abătut și asupra Cătunului, transformându-l în sloiuri de gheață și omorând pe toată lumea, inclusiv pe Nell Ross? Se întoarse să-l întrebe pe Maerlyn, dar magul dispăruse. Îl va mai vedea o dată, însă atunci Tim va fi el însuși bătrân. Iar povestea asta ți-o voi spune într-o altă zi.

Dibbinul se ridică în văzduh până când lumea de dedesubt păru întinsă ca o hartă. Nu se risipise încă magia care îi protejase pe Tim și pe tovarășul lui de somn în timpul furtunii-furtunilor, căci băiatului îi era bine și cald, în pofida răsuflării înghețate a vântului. Stătea cu picioarele încrucișate pe pânza aceea fermecată, întocmai ca un tânăr prinț al Deșertului Mohaine pe un elefant, cu Pana lui Garuda între degetele strânse. Se și *simțea* precum Garuda, așa cum se avânta în zbor pe deasupra ținutului sălbatic, ca un strai imens de un verde într-atât de închis că părea aproape negru. Însă o fâșie cenușie îl străbătea de-a curmezișul, de parcă straiul acela ar fi fost tăiat și s-ar fi văzut lenjeria murdară de sub el. Furtuna-furtunilor distrusese totul în calea ei, chiar dacă, în ansamblu, pădurea nu avusese prea mult de suferit. Fâșia aceea pustiită nu părea a fi mai lată de patruzeci de roți.

Și totuși patruzeci de roți fuseseră de ajuns ca Mlaștina Fagonard să fie ștearsă de pe fața pământului. În locul apei întunecate erau acum sloiuri de gheață alb-gălbuie. Fuseseră dărâmați copacii cenușii, noduroși, care creșteau din apa aceea. Peticele de iarbă nu mai erau verzi; acum arătau ca niște cioburi mari de sticlă opalină.

Pe unul din acestea se afla barca tribului, răsturnată pe o latură. Tim se gândi la Cârmaci și la Căpetenie și la toți ceilalți și izbucni în lacrimi amare. Dacă n-ar fi fost ei să-l ajute, ar fi zăcut degerat pe unul din peticele acelea peste care zbura acum. Oamenii mlaștinii îi dăduseră de mâncare și i-o dăruiseră pe Daria, zâna lui cea bună. Nu era corect, nu era corect, nu era deloc-deloc corect! Așa a plâns inima lui de copil. Iar

apoi inima lui de copil a murit puțin. Pentru că așa este firea lumii.

Înainte de a lăsa mlaștina în urmă, mai zări ceva ce-i frânse din nou inima: o porțiune întunecată, pe care gheața se topise.

În jurul leșului uriaș, acoperit cu solzi, care zăcea pe o latură la fel ca barca tribului, pluteau bucăți mari de gheață murdară de funingine. Era dragonița aceea care se îndurase de el și-i cruțase viața. Tim își putea imagina – mult prea bine, din păcate – cum încercase ea să se apere de frigul cumplit, cu răsuflarea ei de foc. Însă, în cele din urmă, furtuna-furtunilor o înfrânsese și pe ea, împreună cu toată suflarea din Fagonard. Mlaștina devenise un loc înghețat, unde doar moartea domnea.

Dibbinul începu să coboare când ajunse deasupra Cărării Carpenului. Plană în jos, tot mai în jos, până când ateriză pe terenul echipei Cosington-Marchly. Dar, cu o secundă înainte de asta, cât încă mai avea întreaga panoramă înaintea ochilor, Tim zări drumul pe care o luase furtuna-furtunilor. De unde până acolo părea a se fi îndreptat spre sud, acum o luase puțin mai către apus, iar distrugerile păreau mai puține, ca și cum urgia și-ar fi pierdut din intensitatea criminală. În sufletul băiatului încolți speranța că poate cătunul lui scăpase teafăr.

Privi cu atenție la dibbin, apoi își flutură mâinile pe deasupra lui.

— Împăturește-te! îi porunci el (simțindu-se nițel cam ridicol).

Dibbinul nu-l ascultă, însă atunci când se aplecă să-l împăturească singur, pânza fermecată se smulse din mâinile lui și se îndoi o dată, încă o

dată, apoi a treia oară, făcându-se tot mai mică – dar nu și mai groasă. În doar câteva secunde din dibbin rămase în mijlocul cărării doar un oarecare șervet din bumbac simplu. Însă nu unul pe care ai fi vrut să-l folosești la masă, din cauza urmei de cizmă din mijlocul lui.

Tim îl puse în buzunar și porni mai departe, cu pas măsurat. Dar, când ajunse la crângul de tei sălbatici (majoritatea neatinși de furtună), o luă la goană spre casă.

Ocoli cătunul, pentru că nu voia să piardă nicio clipă răspunzând la întrebări. Deși nu prea multă lume ar fi avut timp de el. Da, furtuna-furtunilor *cruțase* în mare măsură Cătunul Arborelui, dar văzu oameni care se îngrijeau de vitele pe care reușiseră să le scoată de sub șoproanele dărâmate, văzu oameni care se uitau după stricăciunile de pe ogoare. Joagărul fusese azvârlit în Râul Arborelui. Resturile plutiseră la vale și din el nu mai rămăsese decât fundația din piatră.

Merse pe malul Pârâului Scărița, la fel ca în ziua când găsise bagheta magică a Perceptorului. Apa înghețată a izvorului de lângă casă începuse deja să se topească și, deși câteva din olanele din lemn de tei zburaseră de pe acoperiș, căsuța lui părea neatinsă. Dar nu erau nici căruțe și nici catâri în fața ei. Înseamnă că mama fusese lăsată singură. Tim era în stare să priceapă că oamenii fuseseră nevoiți să vadă de casele și animalele și terenurile lor, dar tot se înfurie. Să părăsești o femeie oarbă și rănită în bătaie… să o lași pradă toanelor unei asemenea furtuni… nu era corect… nu era o purtare omenoasă. Și nu așa se purtau oamenii din Cătun.

A dus-o cineva la adăpost, își spuse el. *Probabil la Casa de Rugăciuni.*

Atunci auzi din șopron un nechezat care nu semăna cu vocea niciunuia dintre catârii lor. Tim se uită înăuntru și zâmbi. Rază de Soare, măgărușul Văduvei Smack, era legat de un par și mânca mulțumit dintr-un braț de fân.

Tim băgă mâna în buzunar și se sperie cumplit când nu simți acolo sticluța cea prețioasă. O găsi ascunsă sub dibbin și scoase un oftat de ușurare. Urcă în pridvor (scârțâitul familiar al treptei a treia făcându-l să creadă că totul nu era decât un vis) și deschise încetișor ușa. Era cald înăuntru, pentru că Văduva făcuse un foc zdravăn în vatră. Bătrâna dormea în scaunul tatălui său, cu fața la foc și spatele la ușă. Deși murea de nerăbdare să ajungă cât mai degrabă la mama, se opri totuși să-și descalțe cizmele murdare. Da, uite, Văduva venise la ei, atunci când toți au avut alte treburi; ea făcuse focul ca să fie cald înăuntru; da, Văduva nu uitase ce înseamnă să fii bun vecin, chiar și în asemenea vreme cumplită, care ar fi putut șterge Cătunul de pe fața pământului. Tim n-ar *fi* vrut să-i tulbure somnul pentru nimic în lume.

În vârful picioarelor, se apropie de ușa întredeschisă a dormitorului. Mama era întinsă în pat, cu mâinile strânse pe plapumă, privind cu ochii orbi la tavan.

— Mama? șopti băiatul.

O clipă femeia nu făcu nicio mișcare și Tim simți cum sulița înghețată a fricii îi străpunge inima. Își spuse: *Am ajuns prea târziu. A murit.*

Dar imediat Nell se ridică în coate; părul lung i se revărsă în cascadă pe perne. Chipul răvășit de speranță se întoarse în direcția lui.

— Tim? Tu ești sau visez?

— Nu visezi, mama, spuse băiatul.

Și dădu fuga la ea.

Mama îl strânse tare în brațe și-i acoperi obrajii cu sărutări drăgăstoase, așa cum numai mamele știu să le dea copiilor lor.

— Am crezut că ai murit! Of, Tim! Și când a venit furtuna, am fost sigură că nu mai ești și am vrut să mor și eu! Unde ai fost? Cum de-ai putut să-mi frângi inima, copil rău ce ești?

Și îl sărută iarăși de multe, multe ori.

Surâzând și bucuros că-i poate simți din nou parfumul curat, Tim se lăsă în voia dezmierdărilor ei. Însă își aduse aminte de vorbele lui Maerlyn: *Care-i primul lucru pe care ai să-l faci când vei ajunge acasă?*

— Pe unde ai umblat? Spune-mi!

— Am să-ți spun tot, mamă, dar mai întâi întinde-te pe spate și deschide mult ochii. Cât de mult poți.

— De ce?

Mâinile ei nu se puteau desprinde de nasul lui, de ochii și gura lui, de parcă tot nu era pe deplin convinsă că fiul ei se întorsese cu adevărat acasă. Ochii aceia pe care Tim spera să-i poată vindeca se uitau fix la el… și prin el. Deja începuseră să capete un aspect lăptos.

— De ce, Tim?

Nu voia să-i spună, ca să n-o mâhnească în caz că picăturile nu ar fi avut niciun efect. Nu credea că Maerlyn îl mințise – minciunile erau pasiunea preferată a Perceptorului -, dar era posibil să se fi înșelat.

Te rog, *fă să nu se fi înșelat!*

— Nu te speria! Ți-am adus un leac, dar e foarte puțin, așa că trebuie să stai nemișcată ca să nu-l irosesc.

— Nu înțeleg.

Din bezna care acum o învăluia, lui Nell i se păru că îl aude pe soțul ei cel mort, iar nu pe fiul ei cel viu.

— Trebuie să știi doar că am umblat până foarte departe și am înfruntat multe pentru leacul acesta. Întinde-te și stai nemișcată!

Femeia se întinse, uitându-se țintă la el cu ochii cei fără vedere. Îi tremurau buzele.

Lui Tim îi tremurau mâinile. Le porunci să se potolească și, ca prin minune, tremurul încetă. Trase aer adânc în piept, îl ținu acolo și desfăcu dopul prețioasei sticluțe. Trase cu pipeta tot lichidul rămas înăuntru – adică foarte puțin, nici măcar până la jumătatea tubului scurt și subțire. Se aplecă apoi peste Nell.

— Să nu te miști, mama! Promite-mi să nu te miști chiar dacă s-ar putea să te usture.

— N-am să mă mișc, șopti femeia.

O picătură în ochiul stâng.

— Te ustură? o întrebă el. Spune-mi, te ustură rău?

— Nu, îi răspunse mama. E rece și mă alină. Pune-mi puțin și în celălalt ochi, rogu-te.

Tim puse o picătură și în ochiul drept, apoi se dădu la o parte, mușcându-și buzele. Oare albeața aia începuse să mai dispară sau era doar închipuirea lui?

— Vezi ceva, mama?

— Nu, dar…

Și rămase fără suflare.

— Lumină! *Tim, văd lumină!*

Vru să se ridice iarăși în coate, dar Tim o împinse blând înapoi pe perne. Îi mai puse câte o picătură în fiecare ochi. Va trebui să ajungă, căci nu mai rămăsese nimic în pipetă. Și foarte bine că apucase să o golească, pentru că o scăpă din mână, speriat de țipătul lui Nell.

— Mamă? *Mamă!* Ce ai pățit?

— *Te văd!* strigă ea și îi cuprinse obrajii cu palmele.

Ochii i se umplură cu lacrimi, dar Tim nu se mai necăji pentru că acum se uitau la el, nu prin el. Și își recăpătaseră strălucirea din trecut.

— Tim, dragul meu, iubitul meu copilaș, *te văd, te văd foarte bine!*

Urmară apoi câteva momente care nu vor fi povestite – căci sunt pe lume bucurii ce nu pot fi puse în cuvinte.

— *Trebuie să-i dai toporul tatălui tău.*

Tim scoase de la cingătoare toporul și îl puse pe pat, lângă ea. Nell se uită și văzu obiectul acela iubit de amândoi. Atinse mânerul, lustruit de vreme și folosință îndelungată. Ridică privirea întrebătoare la fiul ei.

Tim clătină din cap, zâmbind.

— Omul de la care am primit picăturile mi-a spus să ți-l dau ție. Asta-i tot ce știu.

— Cine, Tim? Care om?

— E o poveste lungă și ar merge mai bine cu ceva de mâncare.

— Ouă! exclamă ea, dând să se scoale din pat. Cel puțin o duzină! Și coastele de porc din cămară!

Tot cu zâmbetul pe buze, Tim o împinse încetișor înapoi.

— Sunt și singur în stare să fac omletă și să prăjesc niște costițe de porc. Am să-ți aduc micul dejun la pat, mama.

Și îi veni o idee.

— Să o invităm și pe Doamna-sai Smack să mănânce împreună cu noi. Mă și mir că nu am trezit-o deja cu țipetele noastre.

— A venit atunci când începuse vântul și nu a pus geană pe geană cât a durat furtuna, pentru că

s-a îngrijit să nu se stingă focul, spuse Nell. Am crezut că o să se dărâme casa, dar uite că a rezistat. Probabil că-i frântă de oboseală. Trezește-o tu, Tim, dar vezi să nu o sperii.

Băiatul își sărută mama pe obraz și ieși din încăpere. Văduva dormea mai departe în scaunul de lângă vatră al tatălui lui mort. Bărbia îi căzuse în piept. Atât de istovită era, că nu mai avea nici forță să sforăie. Tim o scutură ușor de umăr. Capul bătrânei se bălăbăni moale dintr-o parte în alta și reveni la poziția inițială.

Inundat de groază, Tim ocoli scaunul. Ce văzu îi înmuie genunchii, făcându-l să se prăbușească. Vălul Văduvei fusese sfâșiat. Rămășițele unui chip fermecător pe vremuri atârnau acum moi și moarte. Unicul ochi se holba la Tim fără să-l vadă. Pieptul rochiei negre era ruginiu din cauza sângelui uscat, căci Văduvei îi fusese tăiată beregata dintr-o parte în cealaltă.

Băiatul vru să țipe, dar nu reuși pentru că două mâini puternice îl apucară strâns de gât.

Bern Kells se strecurase în încăperea principală a căsuței de sub prispă, unde stătuse așezat pe cufărul lui drag, încercând să-și aducă aminte motivul pentru care o omorâse pe bătrână. I se părea că din cauza focului. Două nopți lungi tremurase de frig sub un maldăr de fân din șopronul lui Rincon Surdul, și uite cum cotoroanța asta, care vârâse tot soiul de prostii inutile în căpățâna fiului său vitreg, stătea bine mersi la căldurică. Nu era corect.

Îl urmărise pe băiat intrând în dormitorul mamei sale. Auzise strigătele de bucurie ale lui Nell, fiecare înfigându-i câte un cui ascuțit în boașe. Nu avea dreptul să strige decât de durere.

Ea și numai era îl adusese în starea asta mizerabilă; ea îl vrăjise cu sânii ei trufași, cu talia ei zveltă, părul lung și ochii veseli. Crezuse că și-o va scoate din minte odată cu trecerea anilor, dar uite că nu se întâmplase. Așa că se văzuse nevoit să se însoare cu ea. Din care alt motiv să-l fi omorât el pe cel mai bun și vechi prieten?

Uite și băiatul care pusese toată suflarea Cătunului pe urmele sale. Cățeaua era soi rău, dar puiul ei era și mai și. Și ce are el la brâu? O armă, zeilor? De unde a făcut rost de așa ceva?

Kells îl strânse de gât până când băiatul încetă să se mai zbată și se lăsă moale, aproape fără suflare, în mâinile tăietorului de lemne. Bărbatul smulse pistolul de la brâul lui Tim și-l azvârli cât colo.

— Glonțul e prea bun pentru tine, potaie afurisită, care-ți vâri nasul unde nu-ți fierbe oala! gâfâi Kells, cu buzele lipite de urechea lui Tim.

Foarte vag – ca și cum toate senzațiile i se făcuseră ghem în adâncul sufletului – Tim simțea cum îl gâdilă pe obraz țepii din barba tatălui său vitreg.

— Prea bun pentru tine, jigodie, e și cuțitul cu care i-am luat gâtul babei ăsteia betege! Focul e tocmai nimerit pentru tine, potaie. Mai sunt destui tăciuni în vatră. Cât să-ți frigă ochișorii și să-ți prăjească pielea de pe…

Se auzi un sunet surd, zemos; dispărură brusc mâinile care-l sugrumau. Tim se răsuci iute, respirând sacadat, cu gâtlejul în flăcări.

Kells era lângă scaunul lui Ross cel Mare, privind tâmp peste capul lui Tim, la vatra din piatră. Sânge șiroia pe mâneca dreaptă a cămășii lui din flanel, încă plină cu fânul din șopronul lui Rincon Surdul. Un topor îi ieșea din cap, deasupra urechii drepte. În spatele lui se afla Nell Ross; piepții cămășii ei de noapte erau de asemenea pătați de sânge.

Încet, foarte încet, Kells cel Mare se întoarse cu fața la ea. Ridică mâna la tăișul îngropat în țeastă, apoi întinse spre ea palma plină de sânge.

— *Am tăiat sfoara căsniciei*, *criminalule!* îi zbieră ea în față.

Și Bern Kells se prăbuși ca secerat de cuvintele acestea, mai degrabă decât de lovitura de topor.

Tim își acoperi fața cu mâinile, ca și cum ar fi vrut să șteargă din ochi și amintire scena oribilă pe care tocmai ce o văzuse… deși era convins că îl va bântui tot restul vieții.

Nell îl cuprinse cu brațul și îl scoase afară, pe prispă. Dimineața era senină, chiciura de pe câmpuri începuse să se topească, umplând văzduhul cu o ceață fină.

— Ești rănit, Tim? îl întrebă ea.

Băiatul trase aer în piept. Nu îl mai ardea gâtul.

— Nu, n-am nimic. Tu te simți bine?

— Da. Și o să mă simt și mai bine, îi răspunse mama. *Amândoi* ne vom simți și mai bine. Este o dimineață minunată și suntem în viață și ne putem bucura de ea.

— Dar Văduva…

Și Tim începu să plângă. Se așezară amândoi pe treptele prispei și se uitară la curtea în care, nu demult, intrase Perceptorul Baroniei călare pe calul lui mare și negru. *Cal negru*, *la fel ca inima lui*, își zise Tim.

— Ne vom ruga pentru sufletul Ardeliei Smack, spuse Nell, și toată suflarea din Cătun va veni la înmormântarea ei. Nu spun că Bern Kells i-ar fi făcut vreun serviciu – crima nu-i nicicând un serviciu -, dar s-a chinuit îngrozitor de tare în ultimii trei ani și oricum nu ar mai fi avut multe zile. Cred că acum ar fi bine să mergem în centru,

să vedem dacă s-a întors zapciul de la Tavares. Ai să-mi povestești totul pe drum. Vrei să mă ajuți să le înhămăm la căruță pe Bitsy și Misty?

— Da, mamă. Dar mai întâi trebuie să iau ceva din casă. Un lucru pe care mi l-a dat ea.

— Bine. Însă încearcă să nu te uiți prea mult la ce-i acolo, Tim.

Nu se uită. Ridică pistolul și și-l puse la brâu…

METAMORFUL
(PARTEA A DOUA)

— I-a zis să nu se uite la ce era înăuntru – pricepi tu? adică să nu se uite la cadavrul lui taică-său vitreg – și el a zis că n-o să se uite. Și nici nu s-a uitat, dar a ridicat pistolul și l-a pus la brâu…

— Pistolul cu patru gloanțe pe care i l-a dat femeia-văduvă, spuse Bill Streeter.

Băiatul ședea sprijinit cu spatele de peretele celulei, chiar sub harta desenată cu cretă a Debariei. Își ținea bărbia în piept și nu spusese prea multe cât timp i-am povestit eu toată istoria. Adevărul este că am crezut că adormise și că-mi spuneam mie însumi povestea aia. Însă se pare că mă ascultase cu atenție. Afară vântul simunului a zbierat ascuțit o singură dată și apoi a început să scoată gemete prelungi, înfundate.

— Chiar așa, Tinere Bill. Și-a luat pistolul, și l-a pus la brâu în partea stângă și așa îl va purta în următorii zece ani ai vieții sale. După acești zece ani, va trece la pistoale mai mari, cu câte șase gloanțe.

Aceasta era povestea, iar eu am încheiat-o cu vorbele pe care mi le spunea mama la sfârșitul tuturor poveștilor pe care mi le citea în camera mea din turn, pe vremea când eram doar un copilaș.

— Asta-i povestea mea, petrecută odată ca niciodată, pe vremea când nu se născuse încă bunicul bunicului tău.

Afară, lumina soarelui se stingea încet. Mi-am zis că va trece ziua până când cei plecați în dealuri se vor întoarce cu sărari cât de cât capabili să călărească. Dar avea oare o importanță atât de mare? Căci un gând neplăcut îmi venise în minte în vreme ce-i spuneam Tânărului Bill povestea lui Tim cel Tânăr. Dacă eu aș fi fost metamorful și ar fi venit la mine șeriful cu câteva dintre ajutoarele sale (ca să nu mai pomenesc de un tânăr pistolar venit tocmai din îndepărtatul Gilead) și m-ar fi

întrebat dacă știu să pun șaua pe un cal, să încalec și să călăresc, aș fi recunoscut eu oare? Puțin probabil. Jamie și cu mine ne-am fi dat seama imediat de minciună, dar, firește, deocamdată nu prea știam cum gândește șeriful.

— Sai?

— Spune, Bill.

— S-a făcut Tim pistolar adevărat? S-a făcut, așa e?

— Când a împlinit douăzeci și unu de ani, trei bărbați cu arme mari au trecut prin Cătunul Arborelui. Se îndreptau spre Tavares și sperau să strângă o poteră, însă doar Tim a fost de acord să li se alăture. L-au numit „trăgătorul stângaci”, pentru că trăgea cu stânga.

S-a dus cu ei și s-a comportat bine, căci era deopotrivă tânăr neînfricat și iscusit țintaș. I-au zis tet-fa, adică prieten al tet-ului. Însă a venit și ziua când a devenit ka-tet, fiind unul dintre foarte, foarte puținii pistolari care nu se trăgeau din neamul recunoscut al lui Eld. Deși, cine ar putea ști cu exactitate? Oare nu se spune că Arthur a avut o mulțime de fii de la cele trei neveste ale sale, plus mulți alții făcuți din flori?

— Nu înțeleg ce înseamnă asta. Adică aveau coronițe pe cap?

Nu-l puteam condamna; doar cu câteva zile în urmă nici eu nu înțelesesem ce îmi spusese tata despre „bățul lung” cu care se pare că își făceau plăcere suratele de la Serenitate.

— N-are a face. La început, lui Tim i s-a spus „Ross Stângaciul”, apoi, după o bătălie mare pe țărmurile Lacului Cawn, i-a rămas numele de Tim Inimă Neînfricată. Mama lui și-a trăit ultimii ani din viață în Gilead, unde nu a dus lipsuri și a fost tratată cu toate onorurile; cel puțin așa îmi zicea mama. Însă povestea asta…

— …mi-o vei spune altădată, spuse Bill. Așa zice și taica atunci când îl rog să-mi mai zică o poveste.

Și băiatul își supse obrajii, iar colțurile gurii începură să-i tremure, pentru că își amintise de baraca plină de sânge și de bucătarul care murise cu șorțul peste ochi.

— Așa *zicea.*

L-am cuprins iarăși de umeri și de data asta gestul mi s-a părut mai firesc. Mă hotărâsem deja să îl luăm cu noi în Gilead, în caz că Everlynne, stareța de la Serenitate, ar fi refuzat să-l găzduiască… deși credeam că nu o să refuze. Bill era un băiat tare bun.

Afară, vântul tot mai urla și se tânguia. Eram cu urechile ciulite, să aud sunetul telifunului, dar acesta era mut. Probabil că rafalele puternice doborâseră liniile pe undeva.

— Câtă vreme a stat Maerlyn în cușcă sub formă de tigru, sai?

— Nu știu, dar cu siguranță foarte mult.

— Și ce a *mâncat*?

Cuthbert ar fi inventat pe loc un răspuns, dar eu eram prea șocat ca să-mi treacă ceva prin cap.

— Păi, dacă făcea și treaba mare în gaura aia din mijlocul cuștii, înseamnă că mânca ceva, își continuă Bill raționamentul logic. N-ai ce treabă mare să faci dacă nu bagi nimic în gură.

— Nu știu ce a mâncat, Bill.

— Poate că îi mai rămăseseră ceva puteri magice, chiar dacă fusese transformat în tigru, și își făcea singur de mâncare. Rostea vreo formulă și masa îi apărea de nicăieri.

— Da, probabil că ăsta este răspunsul.

— Și Tim a ajuns vreodată la Turn? Există povești despre călătoriile lui, nu-i așa?

Înainte să-i pot răspunde, în închisoare a apărut Strother – ajutorul de șerif cu bandă din piele de șarpe cu clopoței la pălărie. Când m-a văzut cu

mâna în jurul umerilor lui Bill, și-a strâmbat buzele într-un rictus de superioritate. Mi-a trecut prin minte să i-l șterg de pe bot, că nu ar fi fost un efort prea mare, dar m-am răzgândit de îndată ce am ascultat ce avea să-mi spună.

— Vine nește călăreți. O droaie. Și căruțe, că se aude cu tot vântu' ăsta blestemat. Oamenii a ieșit din case ca să-i vază.

M-am ridicat și am ieșit din celulă.

— Pot să vin și eu? m-a întrebat Bill.

— Ar fi bine să mai aștepți puțin aici, i-am zis eu și am încuiat ușa. Mă întorc repede.

— Nu-mi place deloc aici, sai!

— Știu, i-am spus. O să se termine totul curând.

Speram să nu mă înșel în privința asta.

Când am ieșit din biroul șerifului, abia am reușit să mă țin pe picioare din cauza vântului puternic, iar praful salin îmi înțepa obrajii. Cu toată vijelia, ambele trotuare din lemn ale străzii mari erau înțesate cu spectatori. Bărbații își acoperiseră gurile și nasurile cu basmalele de la gât; femeile își foloseau batistele. Am observat o doamnă-sai care își pusese boneta de-a-ndoaselea, ceea ce-i dădea un aspect cam ciudat, dar sunt convins că așa se ferea mai bine de praf.

Din stânga față de locul unde stăteam eu, au început să apară cai din norii albi de colb sărat. În căruța cu coviltir erau șeriful Peavy și Canfield de la Jefferson, cu pălăriile trase pe frunte și cu legăturile de la gât ridicate peste nas, atât de sus că doar ochii li se mai vedeau. În spatele lor veneau trei căruțe lungi, deschise. Acestea erau vopsite în albastru, dar laturile lor și băncuțele se făcuseră albe de la sare. Pe fiecare era scris cu vopsea galbenă CARTELUL DE SARE DEBARIA. Pe

băncuțe ședeau câte șase sau opt indivizi îmbrăcați în salopete și pe capete cu pălării de lucru din paie cărora li se zice clop (sau clopot, nu-mi mai aduc aminte). Într-o parte a convoiului veneau călare Jamie Decurry, Kellin Frye și Vikka, fiul lui Kellin. În partea cealaltă erau Snip și Arn, de la Ferma Jefferson, și un individ masiv, cu o mustață-ghidon de culoarea nisipului și o manta de aceeași culoare pe el. Am aflat puțin mai târziu că tipul ăsta îndeplinea funcția de zapciu în Mica Debaria… în puținele momente când nu avea treabă să joace faraon[37] sau Păzea.

Niciunul dintre nou-veniți nu părea prea fericit, dar sărarii erau cei mai triști din tot grupul. Nu era deloc greu să-i privești cu suspiciune și antipatie. A trebuit să-mi reamintesc că doar unul singur dintre ei era un monstru (evident, cu condiția ca metamorful să se fi aflat printre ei). Probabil că majoritatea celorlalți veniseră de bunăvoie atunci când li s-a spus că ajutorul lor ar fi putut fi hotărâtor pentru a pune capăt acelei nenorociri abătute asupra locului.

Am coborât în stradă și mi-am ridicat mâinile deasupra capului. Șeriful Peavy și-a oprit căruța chiar în fața mea, dar eu nu i-am dat atenție în momentul acela, căci mă uitam fix la minerii înghesuiți în căruțele descoperite. I-am numărat repede: erau douăzeci și unu. Cu douăzeci mai mulți suspecți decât îmi trebuiau mie, dar mult mai puțini decât mă temusem că vor fi aduși.

Am urlat din toate puterile, ca să mă fac auzit în vântul nestăpânit:

— *În numele Gileadului vă mulțumesc pentru ajutorul pe care ați venit să ni-l dați!*

Răspunsul lor a fost ușor de înțeles, pentru că vântul bătea dinspre ei.

— Fac ceva pe Gileadul tău! a zis unul.

— Ie-te ce obraznic îi mucosu' aista! a comentat un altul.

Și un al treilea m-a îndemnat:

— Linge-mi cocoșelu' în numele Gileadului!

— Doar o vorbă să-mi zici și-i pun eu la locul lor, mi-a spus bărbatul cu mustața în ghidon. O vorbă doar, tinere, că io mi-s zapciu în buda aia de unde vin ei, carevasăzică-i treaba mea să mă ocup de gurile lor alea spurcate. Will Wegg mă cheamă.

Și duse leneș un pumn la frunte.

— Nici să nu te gândești, i-am răspuns eu și am strigat iarăși la sărarii din căruțe. *Care din voi ar vrea să bea ceva?*

Pe dată au încetat bombănelile și au început uralele.

— *Atunci, dați-vă jos și aliniați-vă!* am zbierat eu iarăși. *Doi câte doi*, *rogu-vă!*

Apoi am rânjit către ei și le-am mai zis:

— *Și dacă nu vreți, să vă duceți la dracu și lui să-i cereți de băut!*

Aproape toți izbucniră în râs.

— Sai Deschain, mi-a spus atunci Wegg, nu-i deloc o idee cu minte-n cap să le dai să beie ăstora.

Însă eu nu eram de acord cu el. I-am făcut semn lui Kellin Frye să se apropie și i-am dat două monede de aur. Omul a căscat ochii.

— Te fac șef peste turma asta, i-am zis eu. Ar trebui să-ți ajungă banii pentru câte două păhărele de whisky de căciulă. Nici nu vreau să le dăm mai mult. Ia-l pe Canfield cu tine și pe ăla de colo.

Și am făcut semn către unul dintre argați.

— Arn e ăla?

— E Snip, mi-a spus omul. Arn e ălălalt.

— În regulă. Snip, tu ai să stai la un capăt al barului, Canfield, tu te așezi la celălalt capăt. Tu,

Frye, ai să stai în spatele lor, la ușă, și ai să-i păzești.

— Nu-l las eu pe fecioru-meu să pună picioru' în „Beleaua Dracului", se revoltă Kellin Frye. I-un cuibar de târâturi acolo-șa, da, da, chiar așa.

— Nici nu trebuie. Soh[38] Vikka se va duce în spate cu celălalt argat, am spus eu, arătându-l pe Arn cu degetul. Voi doi veți avea grijă să nu fugă niciun sărar pe ușa din spate. Dacă vedeți pe vreunul că încearcă să scape, dați un strigăt și după aia ștergeți-o de acolo, pentru că probabil că el e omul nostru și v-ar putea face rău. M-ați înțeles?

— Da, zise Arn. Haide, puștiule! Poate că acolo-i mai adăpost și n-o să mi se mai stingă țigara.

— Mai stați puțin, am spus eu și i-am făcut semn băiatului să vină la mine.

— Hei, mardeiașule! a strigat atunci unul dintre mineri. Ai de gând să ne ții în vântu' ăsta pân' la noapte? Mor de sete, în pana mea!

Zbieretele celorlalți mi-au confirmat că nu era singurul însetat.

— Tacă-ți fleanca! l-am repezit eu.

M-am aplecat spre Vikka Frye și l-am întrebat:

— Trebuia să împrăștii un zvon printre locuitorii din Dealurile de Sare. Ai făcut-o?

— Mda, am…

Dar l-a întrerupt taică-su cu un ghiont atât de puternic, mai-mai să-l răstoarne. Copilul și-a adus brusc aminte de regulile de politețe, și-a dus pumnul la frunte și a luat-o de la capăt:

— Da, sai, am făcut întocmai cum ți-a fost vrerea.

— Cu cine ai stat de vorbă?

— Cu Puck DeLong. E un băiat pe care l-am cunoscut în Vinerea Secerișului. E un simplu copil de miner, dar ne-am împrietenit atunci și am luat parte împreună la cursa în trei picioare. Tătâne-

său e șeful echipei din schimbul de noapte. Cel puțin așa zice Puck.

— Și ce anume i-ai spus?

— Că Billy Streeter l-a văzut pe metamorf în forma lui de om. I-am povestit că Billy n-a pățit nimica pentru că s-a ascuns într-un morman de hamuri vechi. Puck știa despre cine vorbesc, pen'că și Billy a fost la sărbătorile din Vinerea Secerișului. Billy a câștigat atunci cursa în saci. Ai auzit de cursa în saci, sai pistolarule?

— Da, i-am răspuns eu.

Nu de mult participasem și eu la asemenea curse organizate la jocurile din Vinerea Secerișului.

Vikka Frye a încercat să-și înghită nodul pus în gât și i s-au umplut ochii cu lacrimi. Apoi a murmurat cu o voce tremurătoare.

— Tăicuțu' lu' Billy a strigat atât de tare când feciorul lui a trecut primul linia de sosire, că ziceai c-o să-și spargă pieptul.

— Sunt convins că așa a fost. Crezi că băiatul ăla, Puck Delong, a spus și altora ce i-ai destăinuit tu?

— Nu știu, de unde să știu? Da' în locul lui, eu aș fi făcut-o.

Trebuia să mă mulțumesc cu răspunsul acela, așa că l-am bătut pe Vikka pe umăr.

— Acum du-te! Și dă un țipăt dacă vezi pe cineva că încearcă să se furișeze afară. Țipă tare, ca să te auzim cu tot vântul ăsta.

Vikka și Arn au luat-o la fugă pe aleea care ducea în spatele cârciumii „Beleaua Dracului". Sărarii nici nu i-au observat. Nu aveau ochi decât pentru ușile batante și nu se gândeau decât la rachia care-i aștepta dincolo de ele.

— *Oameni buni!* le-am strigat eu. *Hai să vă udați gâtlejurile!*

Invitația mea a stârnit alte urale și sărarii au pornit spre bodegă. Însă nu de-a valma, ci doi câte

doi, cu pași așezați. Se vede treaba că fuseseră bine instruiți. Atunci m-a bătut gândul că viața lor de mineri era un fel de sclavie și i-am mulțumit lui ka pentru că a avut alte planuri pentru mine… deși, când mă uit în urmă, mă întreb dacă este o diferență atât de mare între sclavia minei și sclavia pistolului. Deși poate că este una destul de însemnată: eu am avut mereu cerul deasupra, iar pentru asta le sunt recunoscător lui Gan, Omului Iisus și tuturor celorlalți zei care or mai fi.

Le-am făcut un semn lui Jamie, șerifului Peavy și individului cel nou – Wegg – să vină cu mine pe celălalt trotuar. Ne-am strâns sub streașină de la biroul șerifului. Strother și Pickens, ajutoarele-mai-puțin-destoinice, stăteau în prag, holbând ochii la sărari.

— Voi doi, valea înăuntru! le-am spus eu.

— Nu ne dai tu ordine! s-a burzuluit la mine Pickens, trufaș întocmai precum Jupâneasa Mary, acum că i se întorsese șeful.

— Intrați și închideți ușa! le-a spus și Peavy. Aveți piftie în cap de n-ați priceput încă cine-i păpușar-șef?

Atunci s-au retras amândoi, aruncând priviri dușmănoase: Pickens la mine și Strother la Jamie. Au trântit ușa așa de tare că s-a zguduit geamul în ramă. Noi am rămas o clipă fără să vorbim, doar uitându-ne la norii mari de praf salin care se rostogoleau pe stradă, unii atât de mari că înghițeau cu totul căruțele. Dar nu era vreme de admirat peisajul; foarte curând urma să se facă noapte, iar atunci unul dintre sărarii care se îmbătau în „Beleaua Dracului” avea să devină neom.

— Cred că avem o problemă, am spus eu, adresându-mă tuturor, dar privindu-l fix pe Jamie. Am impresia că, dacă metamorful e conștient de ce i se întâmplă, nu va recunoaște în veci că știe să călărească.

— Ne-am gândit la asta, mi-a zis Jamie, făcând un semn cu capul către Zapciul Wegg.

— Toți ăștia de i-am adus sunt în stare să șadă pe un cal, a spus Wegg. Poți să fii sigur, sai. Oare nu i-am văzut eu cu ochii mei?

— Mă cam îndoiesc că i-ai văzut pe toți, am zis eu.

— Ba eu cred că da, m-a contrazis Jamie. Ascultă ce-ți spune, Roland.

— În Mica Debaria e un om înstărit foarte, Sam Țoi îl cheamă, a început Wegg. Minerii îi zic Țoi-Puțoi, lucru deloc de mirare, de vreme ce-și ține strâns locul ăla cu păr scurt. Cartelul nu-i al lui – mahării din Gilead sunt proprietarii –, dar e stăpân peste tot restul: cârciumi, curve, cotroage…

N-am înțeles și m-am uitat la șeriful Peavy, care mi-a explicat:

— Alea sunt niște cocioabe în care dorm unii dintre mineri. Nu-s mare lucru, dar măcar oamenii nu dorm sub pământ.

L-am privit din nou pe Wegg, care se apucase de reverele de la manta și părea nespus de încântat de el însuși.

— Sammy Țoi e proprietarul prăvăliei pentru mineri. Adicătelea e proprietarul minerilor.

Zapciul mi-a rânjit mulțumit. Când a văzut că mie nu mi se arăta să-i rânjesc înapoi, și-a luat mâinile de pe revere și le-a repezit spre cer.

— Ăsta-i mersul lumii, tinere sai – nu-s eu de vină și nici tu nu ești. Așa vezi… să-ți zic mai departe. Sammy se dă în vânt după tot felul de distracții și jocuri… sigur, doar dacă e rost de ceva câștig pentru el. De patru ori pe an, organizează

curse pentru mineri. Unele sunt curse de alergare, altele sunt curse cu obstacole, în care minerii trebuie să sară peste garduri de lemn și peste gropi pline cu noroi. Te umflă și râsu' atunci când cad în ele. Curvele care nu lipsesc de la întrecerile astea râd ca apucatele.

— Dă-i bătaie, omule! l-a îndemnat șeriful Peavy. Într-o clipită dau ăia două pahare pe goarnă.

— Face și curse de cai, a zis Wegg, deși nu le dă să călărească decât niște gloabe bătrâne și asta doar dacă vreun ponei își rupe piciorul și tre' să fie împușcat.

— Și dacă își rupe piciorul un miner, este și *el* împușcat? m-am enervat eu.

Wegg a început să râdă și să se plesnească pe șolduri, de parcă cine știe ce glumă bună făcusem. Cuthbert ar fi putut să-i spună că eu nu fac glume, dar Cuthbert nu era acolo. Iar Jamie nu prea vorbește dacă nu e neapărat necesar.

— Șugubăț mai ești, tinere pistolar, da, da, foarte șugubăț! Nu, minerii sunt dreși imediat, dacă se mai poate drege ceva la ei. Două dintre prostituate mai fac un bănuț în plus lucrând ca velteriște după fiecare întrecere de-a lui Sammy Țoi. În fond, și așa îi ajută pe bărbați, păi, nu? Normal că-i o taxă de participare, scăzută direct din leafă. Asta-i acoperă cheltuielile lui Sammy. Iar minerul ăla de câștigă o cursă, oricare ar fi aia – că-i de fugă, de obstacole ori de cai – e scutit un an de la plată în prăvălia aia a lor. Da' Sammy are el grijă să nu iasă în pierdere, așa că mărește prețurile pentru ălălalți. Pricepi cum merge treaba? Șmecher mai e Sammy, nu zici?

— Al dracului de șmecher!

— Păi, nu? Așa că la cursa aia pe mârțoage participă toți minerii care *știu* să călărească. Al naibii de comic e să-i vezi cum își hâțână fuduliile

pe spinarea cailor, chezaș mă pui că-i comic. Și eu sunt mereu acolo ca să păstrez ordinea. Am văzut toate cursele care s-au ținut în ultimii șapte ani și m-am uitat la toți băieții care au luat parte la ele. Iar ăștia de ți i-am adus sunt ăia din cursele de cai. A mai fost unul, da' a căzut din șa și l-au zdrobit gloabele alelalte în cursa de-a făcut-o Sammy în sărbătoarea Pământului Nou de anul ăsta. O zi ori două dacă a mai trăit și după aia a plecat să se îmbete în Poiana de la capătul cărării. Așa că nu cred că el era metamorful vostru, ce zici?

Și Wegg izbucni în hohote sănătoase de râs. Peavy se uită resemnat la el, iar Jamie îl privi cu dispreț și uimire.

Să-l cred eu pe omul ăsta care îmi zicea că mi i-au adus pe toți sărarii capabili să se țină pe un cal? M-am hotărât să-l cred, cu condiția să-mi răspundă afirmativ la o singură întrebare.

— Tu ai pariat la cursele astea, Wegg?

— Cum nu! Ba anul trecut am scos un câștig bunicel, mi-a spus el cu mândrie. Costoboci nu plătește decât în produse, că tare chitros mai e omul ăsta, dar măcar am avut câte curve și cât whisky mi-a poftit inima. Că mie-mi plac fetițele tinere și whisky-ul bătrân.

Peavy se uită la mine peste umărul lui Wegg și ridică din umeri: *Asta-i omul, cu ăsta trebuie să ne descurcăm. Eu n-am nicio vină.*

Nici nu mă gândeam să-l învinovățesc de ceva.

— Du-te în biroul șerifului, Wegg, și așteaptă-ne acolo. Jamie, Peavy, hai cu mine!

Când am trecut strada, le-am explicat ce aveam de gând. N-a durat mult.

— Tu ai să le zici ce vrem de la ei, i-am spus eu lui Peavy în fața ușilor.

Vorbeam încet, pentru că tot orașul era cu ochii pe noi. Doar cei din fața cârciumii se trăseseră mai la o parte, de parcă am fi avut vreo boală molipsitoare.

— Că pe tine te cunosc, i-am explicat eu.

— Nu la fel de bine cum îl cunosc pe Wegg, m-a contrazis Peavy.

— De ce zici tu că i-am cerut să rămână pe partea cealaltă a străzii?

Șeriful pufni într-un râs posomorât și a împins ușile batante. Jamie și cu mine am intrat în urma lui.

Clienții obișnuiți se retrăseseră la mesele de joc, lăsând barul la dispoziția sărarilor. Snip și Canfield stăteau la capetele lui. Cu mâinile încrucișate la piept, peste vesta din piele de oaie, Kellin Frye se sprijinea cu spatele de peretele din lemn. Clădirea avea etaj – unde probabil că se aflau cămărușele pentru huța-huța – și balconul era plin cu doamne nu prea încântătoare și nici prea tinere, care se uitau în jos la mineri.

— Hei, voi! le-a strigat Peavy. Întoarceți-vă cu fața la mine!

S-au supus fără să crâcnească. Pentru ei șeriful nu era decât un alt șef de care trebuiau să asculte. Câțiva mai țineau în mână păhărele cu whisky, dar majoritatea își terminaseră deja băuturile. Acum păreau mai vioi și bujorii din obraji înfloriseră de la tărie, nu de la vântul năprasnic ce-i mânase din urmă.

— Uitați care-i treaba! a spus Peavy. Acum o să vă puneți toți fundurile pe tejgheaua de la bar și o să vă scoateți cizmele ca să ne uităm noi la picioarele voastre.

Sărarii au început să mormăie nemulțumiți.

— Dacă vrei să afli cine a fost în Fortu' Beelie, de ce nu ne întrebi? a strigat un sărar cu barba căruntă. Io m-am dus acolo-șa și deloc nu mi-e

rușine. Am furat o pâine pentru baba mea și ăi doi copilași. Nu că le-a fost de vreun folos, că muritără amândoi.

— Și dacă nu vrem? a întrebat unul mai tânăr. O să ne găurească bebelușii ăia cu pușcoacele lor? Nu crez că-mi pasă. Măcar așa n-o să mai cobor în ocna aia blăstămată.

Vorbele lui au fost urmate de bombăneli de încuviințare. S-a auzit ceva ce suna cam ca *lumina verde.*

Peavy m-a apucat de braț și m-a tras în față.

— Bebelușul ăsta v-a scutit azi de la lucru și v-a cumpărat de băut. Și dacă știți că nu sunteți voi ăla pe care-l căutăm, de ce mama dracului vă e teamă?

Cel care i-a răspuns la întrebarea aceasta nu era mai în vârstă decât mine:

— Sai Șerifule, nouă ne e *mereu* teamă.

Adevărul acesta îndrăzneț din spusele băiatului i-a copleșit pe toți și o tăcere adâncă s-a lăsat în „Beleaua Dracului”. De afară se auzeau gemetele îndurerate ale vântului. Praful salin care se lovea de scândurile subțiri suna precum grindina.

— Ascultați-mă, băieți! le-a spus Peavy pe un ton mai scăzut și mai respectuos. Pistolarii ăștia de aici își pot scoate armele ca să vă oblige să faceți ce v-am cerut, dar eu nu vreau asta și nici voi n-ar trebui să vreți. Dacă punem la socoteală cele întâmplate la Ferma Jefferson, ajungem la peste treizeci de morți în Debaria. Iar trei dintre victimele de la Jefferson au fost femei.

S-a oprit să se gândească puțin și s-a corectat:

— Ba nu, nu-i adevărat. Doar una era femeie, celelalte două erau doar niște copile. Știu că viața voastră e grea și că nu aveți nimic de câștigat dacă faceți o faptă bună, dar eu tot vă cer să ne ajutați. Și de ce nu ați face-o? Doar unul singur dintre voi are ceva de ascuns.

— Păi, atunci, ce puii mei mai așteptăm? a exclamat sărarul cu barba sură.

Se sprijini în mâini și își săltă fundul pe tejgheaua barului. Probabil că era conducătorul neoficial al grupului, căci toți ceilalți i-au urmat de îndată exemplul. Mă uitam foarte atent să surprind pe unul care se codește, dar nu am văzut pe nimeni. Acum douăzeci și unu de sărari ședeau cu fundurile pe bar și își aruncau cizmele pe podeaua acoperită cu rumeguș. Mă jur pe toți zeii că le mai simt și astăzi putoarea picioarelor.

— Îh, mie mi-e de ajuns! am auzit-o eu pe una dintre prostituate.

Când m-am uitat în sus, am văzut cum spectatoarele își părăseau degrabă locurile de la balcon, într-un vârtej de pene și jupoane. Barmanul s-a gândit că poate s-ar simți mai bine alături de cei de la mesele de joc și se grăbi într-acolo, ținându-se cu degetele de nas.

— Ridicați-vă nădragii! a spus Peavy. Vreau să vă văd gleznele.

Acum, că apucaseră să fie de acord cu toată treaba, nu s-a mai auzit niciun comentariu. Am făcut un pas înainte și le-am spus:

— Ăla spre care voi arăta, o să se dea jos de pe bar și o să se ducă să aștepte lângă perete. O să vă puteți lua cizmele, dar zic că nu-i cazul să vă osteniți să vi le puneți la loc. O să mergeți doar până peste drum și asta o puteți face și desculți.

Am mers încet prin fața șirului de picioare desculțe, majoritatea numai piele și os. Cu excepția celor care aparțineau sărarilor tineri, pe toate se vedeau vene vineții, umflate.

— Tu… tu… și tu…

Doar zece dintre ei aveau inele albastre tatuate în jurul gleznelor, ceea ce însemna că fuseseră în Fortul Beelie. Jamie se duse la ei. Nu și-a scos arma, dar și-a înfipt degetele în cartușiere, cu

palmele aproape de paturile pistoalelor cu câte șase gloanțe.

— Barmanule! am spus eu. Vino și le mai toarnă câte un păhărel ăstora care au scăpat!

Minerii fără tatuaj la gleznă izbucniră în urale și se apucară să-și tragă cizmele la loc în picioare.

— Și cu noi cum rămâne? a întrebat Barbă-sură.

Din inelul albastru de la glezna lui nu mai rămăsese decât o umbră foarte palidă. Labele picioarelor le avea la fel de noduroase ca buturugile bătrâne. Era peste putința mea de pricepere cum de era în stare să meargă cu ele, necum să *muncească* sprijinindu-se în ele.

— Nouă dintre voi vor primi pahare *mari* cu tărie, le-am spus eu, ștergându-le amărăciunea de pe chipuri. Al zecelea va căpăta altceva.

— Un capăt de frânghie, a zis pe un ton scăzut Canfield, angajatul de la Ferma Jefferson. Și, sper să se legene mult la capătul ei, că asta merită pentru ce am văzut eu că a făcut acolo.

I-am lăsat pe Snip și Canfield să-i păzească pe cei unsprezece sărari care beau la bar și i-am mânat pe ceilalți zece peste drum. Barbă-sură mergea în frunte, călcând sprinten pe picioarele lui noduroase. Lumina zilei căpătase o nuanță galbenă, foarte ciudată, cum nu mai văzusem eu până atunci. Foarte curând avea să se facă noapte. Vântul bătea și praful zbura. Eram cu ochii în patru, așteptându-mă ca unul dintre ei să iasă din rând și să o ia la sănătoasa. Speram asta, mai bine spus, fie și pentru a-l cruța pe sărmanul băiat care mă aștepta în închisoare. Însă nimeni nu a încercat să fugă.

Jamie s-a apropiat de mine.

— Roland, dacă omul nostru e printre ăștia, înseamnă că trage nădejde că puștiul nu a văzut mai sus de gleznele lui. Adică nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase.

— Știu, am spus eu. Și, de vreme ce puștiul nici nu a văzut *altceva*, probabil că tipul o să meargă la cacealma.

— Și atunci ce o să facem?

— Păi, eu cred că ar fi bine să-i vârâm pe toți în celule și să așteptăm să se transforme unul dintre ei.

— Și dacă transformarea asta nu-i ceva ce i se întâmplă din senin? Dacă poate să și-o controleze?

— Atunci nu știu ce o să facem, am recunoscut eu.

Wegg începuse cu Pickens și Strother o partidă de Păzea cu miza de un bănuț. Am lovit puternic cu pumnul în masă, împrăștiind bețele de chibrit pe care le foloseau în loc de fise.

— Wegg, împreună cu șeriful, ai să-i duci pe oamenii ăștia în închisoare. Dar mai așteaptă câteva minute. Mai avem ceva de făcut înainte.

— Cine-i acolo? m-a întrebat Wegg, privind cu ceva regret la bețele răzlețite. Băiatul, nu-i așa?

— Băiatul și sfârșitul acestei afaceri nefericite, am spus eu mai sigur decât mă simțeam în realitate.

L-am luat pe Barbă-sură de cot, cu blândețe, și l-am tras la o parte.

— Cum te numești, sai?

— Steg Luka. Da' ce-ți pasă? Crezi că io mi-s ăla de-l cauți?

— Nu, i-am spus, fără să-l mint.

Nu aveam niciun argument solid în sensul acesta, ci doar așa mă îndemna instinctul.

— Dar dacă tu știi despre cine e vorba – sau chiar dacă ți se pare că ai ști – trebuie să-mi spui. Aici se află un băiețel înspăimântat, pe care l-am încuiat într-o celulă ca să-l țin în siguranță. Băiețelul ăsta a văzut cum tatăl i-a fost ucis de o creatură asemănătoare cu un urs uriaș și mi-aș dori să-l cruț de orice altă suferință dacă îmi stă în putere. Este un băiat tare bun.

Omul căzu pe gânduri, apoi mă apucă el de cot… cu o mână oțelită. M-a tras într-un colț și mi-a șoptit:

— Nu poci să-ți spui, pistolarule, că toți am fost la un loc acolo jos, în ocnă și toți am văzut.

— Ce ați văzut?

— O crăpătură în stânca de sare de unde iese o lumină verde. Acu puternică, acu' slabă. Ca o bătaie de inimă. Și… îți vorbește.

— Nu pricep ce zici.

— Nici eu nu pricep. Nu știu decât că am văzut-o cu toții și am simțit-o cu toții. Îți vorbește și te cheamă să intri. Este neînduplecată.

— Lumina sau vocea?

— Amândouă. Sunt ale Bătrânilor din vechime, nicio îndoială n-am în privința asta. I-am zis lui Banderly de toată tărășenia – e ăla de-i șeful echipelor – și a coborât și el în ocnă. A văzut-o cu ochișorii lui. A *simțit-o.* Da' i-a trecut prin cap să pună zăvor la mină? Pe dracu' i-a trecut. Are și el șefii lui la care tre' să le deie socoteală și ăia știu bine că mai e sare din belșug acolo jos. Așa că a dat ordin la o echipă să închidă galeria aia cu bolovani. Zis și făcut. Știu asta, pentru că eram și eu în echipa aia. Da' era ușor să dai la o parte bolovanii ăia. Și așa s-a și întâmplat: au fost dați la o parte, mă jur pe tot ce am eu mai drag și mai sfânt. Acum erau puși dintr-o direcție, acum erau puși dintr-alta. A intrat acolo cineva, pistolarule, și ce e în partea aialaltă… l-a transformat.

— Dar nu știi cine anume.

Luka a clătinat din cap.

— Tot ce poci eu să spui e că tre' să se fi petrecut între doișpce noaptea și șase dimineața, pen'că atuncea nu-i niminea acolo.

— Îți mulțumesc frumos. Du-te înapoi la tovarășii tăi. Foarte curând te voi răsplăti cu un păhărel.

L-am urmărit cum se întoarce printre ai lui. Luka era de departe cel mai vârstnic. Cei mai mulți erau de vârstă mijlocie, iar vreo doi erau încă destul de tineri. Toți păreau mai degrabă surescitați și curioși de toată povestea decât înspăimântați. Îi înțelegeam foarte bine: aveau la bord câte două păhărele de tărie care-i înviorașeră, plus că evenimentul la care luau parte acum era o binecuvântată evadare din rutina greoaie a unei zile obișnuite. Niciunul nu-și ferea privirea și nu părea vinovat. Nu păreau nici mai mult, nici mai puțin decât exact ceea ce erau: sărari dintr-un orășel miner care trage să moară, orășel unde se termină șinele de cale ferată.

— Jamie! l-am chemat eu. Vreau să-ți spun ceva.

L-am condus către ușă și i-am vorbit la ureche. I-am dat o treabă de făcut și i-am cerut să o rezolve cât de repede era în stare. Jamie mi-a făcut semn că a înțeles și a ieșit tiptil în după-amiaza furtunoasă de afară. Sau poate că deja se făcuse seară.

— Unde s-a dus tinerelu' *ăla?* a vrut să știe Wegg.

— Nu-i treaba ta! i-am spus și m-am întors la oamenii cu tatuaje albastre pe glezne. Vă rog să vă aliniați. De la cel mai vârstnic la cel mai tânăr.

— Da' io dă un' să știu câți ani am? s-a împotrivit un bărbat cu început pronunțat de

chelie, care avea la mână un ceas, a cărui curea fusese reparată cu o bucată de sârmă ruginită.

Câțiva dintre ceilalți au început să râdă, dându-i dreptate.

— În cazul ăsta, încercați să apreciați cu aproximație, am zis eu.

De fapt, nu mă interesa deloc să le aflu vârsta, însă toată discuția a durat ceva vreme, iar ăsta era scopul meu. Dacă fierarul își terminase treaba, totul urma să fie bine. Dacă nu, eram obligat să improvizez. Iar pistolarul care nu-i în stare să improvizeze e sortit unei morți timpurii.

Minerii se foiră prin încăpere, aidoma unor copii care joacă Atunci-când-se-oprește-muzica, schimbând locurile între ei, până au ajuns în poziția pe care estimau că ar fi trebuit să o ocupe. Rândul lor pornea de la ușa spre închisoare și se termina la cea dinspre stradă. Luka era primul, Ceas-de-Mână era pe la mijloc; cel care părea cam de-o vârstă cu mine – cel care spusese că lor le era mereu teamă – era ultimul.

— Vrei să le notezi numele, șerifule? l-am întrebat eu. Am ceva de vorbit cu puștiul Streeter.

Billy stătea lângă gratiile celulei pentru bețivii turbulenți. Auzise toată discuția noastră și părea înfricoșat.

— E și el aici? Metamorful?

— Așa cred, i-am răspuns eu, dar deocamdată nu am cum să fiu sigur.

— Mi-e teamă tare, sai.

— E firesc. Dar celula e încuiată și gratiile sunt din oțel gros. Nu are cum să ajungă la tine, Billy.

— Zici așa pentru că nu l-ai văzut când e urs, a șoptit Billy.

Privea fix cu ochii mari și sticloși. Mai văzusem privirea asta: o au cei care tocmai ce au luat un pumn zdravăn în falcă. E privirea de dinainte să li se înmoaie genunchii. Vântul se tângui îndurerat pe lângă olanele închisorii.

— Și lui Tim Inimă Neînfricată i-a fost teamă, i-am spus eu. Dar a mers până la capăt. Mă aștept să faci și tu același lucru.

— Ai să fii și tu cu mine?

— Da. Și eu, și prietenul meu, Jamie.

De parcă l-aș fi chemat, Jamie intră pe ușă, năvalnic ca furtuna de afară și scuturându-și nervos praful salin de pe haine. M-am bucurat nespus să-l văd. Însă plăcerea mi-a cam fost stricată de mirosul de picioare împuțite care îl acompania.

— Ai rezolvat cu fierarul? l-am întrebat.

— Da. A lucrat destul de bine. Și uite lista cu numele sărarilor.

Și mi-a dat și lista, și obiectul luat de la fierar.

— Ești pregătit, fiule? l-a întrebat el pe Billy.

— Cred că da, a zis băiatul. Am să mă prefac că sunt Tim Inimă Neînfricată.

Jamie dădu din cap cu gravitate:

— Foarte bună idee! Mult succes!

O rafală extrem de puternică a suflat praful sărat prin gratiile de la geamul celulei pentru bețivii turbulenți. Și din nou s-a auzit tânguiala aceea sinistră prin streșini. Lumina zilei pălea tot mai mult. Mi-a trecut prin minte că poate ar fi fost mai bine – mai prudent – dacă i-am încuia în celule pe suspecți și am amâna identificarea pentru a doua zi. Însă nouă dintre ei nu erau vinovați. Și nici băiatul. Nu, cel mai bine era să terminăm cu toată povestea. Firește, dacă *puteam* termina.

— Ascultă la mine, Billy! i-am zis eu. Am să-i aduc aici și am să-i trec încet prin fața celulei tale.

Poate nu se va întâmpla nimic.

— B-Bine.

— Vrei să bei o gură de apă înainte să începem? Ori să-ți faci nevoile?

— Nu, mă simt bine, a răspuns copilul, dar evident că nu părea deloc bine, părea îngrozit. Sai? Câți dintre ei au inele albastre la gleznă?

— Toți, i-am spus eu.

— Și atunci, cum…

— Ei nu știu ce ai văzut tu. Ai grijă să te uiți bine la fiecare atunci când va trece prin fața ta. Și dă-te puțin mai în spate, rogu-te.

Adică „să nu te poată atinge printre zăbrele” – asta voiam să-i spun, dar fără să rostesc vorbele alea.

— Și eu ce să zic?

— Nimic. Doar dacă nu cumva observi ceva ce îți declanșează vreo amintire.

Deși nu prea trăgeam nădejde.

— Haide, Jamie, adu-i înăuntru! Șeriful Peavy să stea la un capăt al șirului, iar Wegg la celălalt.

Jamie a ieșit. Billy a întins mâna printre gratii. Nu am înțeles din primul moment ce anume voia de la mine. Apoi am priceput și i-am strâns-o ușor.

— Acum dă-te îndărăt, Billy! Și amintește-ți chipul tatălui tău. Se uită la tine din Poiana de la capătul cărării.

Băiatul a făcut ce îi cerusem. Eu mi-am aruncat ochii asupra numelor de pe listă (probabil scrise greșit), care nu însemnau nimic pentru mine. Mâna dreaptă mi-o țineam pe patul pistolului care acum avea o încărcătură foarte specială. Potrivit spuselor lui Vannay, nu exista decât o singură metodă sigură prin care un metamorf putea fi ucis: și anume, cu un obiect ascuțit din metal sfânt. Îl plătisem cu galbeni pe fierar, dar glonțul pe care mi-l făcuse – cel care va ieși primul pe

țeavă atunci când voi apăsa pe trăgaci – era din argint pur. Poate își va face treaba.

Dacă nu, aveam să trag și ceilalți plumbi.

Ușa s-a deschis. A apărut șeriful Peavy. În mâna dreaptă ținea un ciomag din lemn de carpen și se lovea încet cu capătul lui în palma stângă. A dat cu ochii de puștiul palid din celulă și i-a zâmbit.

— Hei, tu, Billy, fiul al lui Bill! i-a spus el. Suntem cu tine, n-ai de ce te teme. Totul o să fie bine.

Billy a încercat să-i zâmbească și el, dar nu a reușit.

Următorul care a intrat a fost Steg Luka, bălăbănindu-se pe picioarele alea cioturoase. După el a venit un sărar cam la fel de bătrân, cu mustață albă, pleoștită și păduchioasă, păr cărunt și soios care îi ajungea până pe umeri și privire chiondorâșă și sinistră. Ori poate că bietul om era doar miop. Numele trecut pe listă era Bobby Frâne.

— Mergeți încet, ca să vă vadă mai bine flăcăul ăsta, le-am cerut eu.

Așa au făcut. Billy Streeter s-a uitat cu teamă la fiecare.

— Sara bună, băiete! l-a salutat Luka.

Bobby Frâne a dus mâna la o pălărie invizibilă. Unul dintre sărarii mai tineri – Jake Marsh era numele de pe listă – s-a strâmbat, scoțând limba îngălbenită de la tutunul prost. Ceilalți n-au făcut nimic, ci doar și-au târșâit picioarele prin fața celulei. Doi și-au ținut capetele plecate și nu și le-au ridicat până nu a zbierat Wegg la ei să se uite la băiat.

Pe chipul lui Billy Streeter nu se citea niciun semn că ar fi recunoscut pe vreunul, ci doar o combinație de spaimă și descumpănire. Eu am avut grijă să nu-mi trădez gândurile, dar speranțele, și așa fragile, mi se împuținau cu fiece secundă care trecea. În fond, de ce s-ar fi trădat

metamorful? Știa bine că nu avea nimic de pierdut dacă își juca rolul până la capăt.

Mai rămăseseră doar patru… apoi doi… apoi ultimul – băiatul care ne spusese că tuturor le era teamă. Am observat o schimbare pe chipul lui Billy și, preț de o clipă, am crezut că l-am descoperit pe metamorf. Dar mi-am dat seama că nu era decât emoția lui Billy la vederea unui copil de aceeași vârstă cu el.

Ultimul a intrat Wegg, care renunțase la bâtă și acum avea câte un box din alamă pe fiecare pumn strâns. I-a aruncat un zâmbet cam acru lui Billy Streeter.

— Nu-ți place marfa noastră, flăcău? Îmi pare rău, da' nu poci să zic că mă mir…

— Pistolarule! m-a strigat atunci puștiul. Sai Deschain!

— Da, Billy.

L-am împins pe Wegg din drumul meu și m-am apropiat de celulă.

Billy și-a umezit buzele și mi-a zis:

— Rogu-te, mai plimbă-i încă o dată prin fața mea. Dar acum cere-le să-și suflece pantalonii. Nu văd inelele de la glezne.

— Billy, inelele sunt toate la fel.

— Ba nu! m-a contrazis el. Nu sunt.

Vântul parcă se mai domolise nițeluș, așa că l-a putut auzi și șeriful Peavy.

— Hai, flăcăi, stânga-mprejur și porniți înapoi! Acu' faceți bine de vă sumecați nădragii!

— Tot n-am terminatără? a bombănit sărarul cu ceas la mână (Ollie Ang era numele de pe listă). A zis că ne dă de beut. *Mult!*

— Care-i treaba, iubițel? s-a interesat Wegg. Nu tot pe-acolo ieșiți? Te-o scăpat mumă-ta în cap când ai fost mic?

Cam toți au mormăit nemulțumiți, dar au pornit pe coridorul dintre celule înapoi spre birou, de

data aceasta cu cel mai tânăr în frunte. Își ridicaseră pantalonii ca să li se vadă gleznele. Mie mi se părea că toate tatuajele erau identice. Și mi-am zis că și băiatului trebuie să i se pară la fel. Dar, la un moment dat, l-am văzut cum face ochii mari și se îndepărtează și mai mult de gratii. Însă nu a zis nimic.

— Șerifule, fii bun și oprește-i o clipă! i-am cerut eu.

Peavy s-a pus în fața ușii, barându-le trecerea, iar eu am intrat în celulă și am șoptit:

— Ai văzut ceva, Billy?

— Semnul, a spus băiatul. Semnul l-am văzut. E ăla cu inelul rupt.

N-am înțeles din prima. Abia apoi… și mi-am adus aminte de toate dățile când Cort mă făcuse „greu de cap”. Și pe ceilalți colegi ai mei îi gratula cu vorbe mult mai rele – normal, că doar asta era treaba lui – dar, acolo, pe coridorul închisorii din Debaria și cu urechile vuindu-mi de la vântul simunului de afară, mi-am dat seama că mare dreptate avusese în privința mea. Da, *eram* greu de cap. Doar cu câteva minute mai devreme îmi spusesem că Billy mi-ar fi mărturisit, atunci când îl hipnotizasem, dacă mai era și altceva în afară de tatuaj. Și abia acum realizasem că, de fapt, îmi *mărturisise.*

Mai ai ceva să-mi spui? îl întrebasem eu atunci, convins deja că nu mai era nimic. Voiam doar să-l scot cât mai încet din transa care îl necăjise atât de tare. Iar când copilul mi-a zis *semnul alb* – dar pe un ton nesigur, de parcă s-ar fi întrebat pe sine însuși – boul de Roland n-a dat atenție.

Sărarii nu mai aveau astâmpăr. Ollie Ang, cel cu ceasul ruginit, zicea că făcuseră ce le-am cerut și că acum el voia să se întoarcă la „Beleaua Dracului” ca să-și bea paharul promis și să se încalțe.

— Care dintre ei? l-am întrebat pe Billy.

Mi-a șoptit la ureche.

Am dat din cap și m-am întors spre grupul de oameni de la capătul coridorului. Jamie îi supraveghea îndeaproape, cu mâinile pe paturile pistoalelor. Probabil că sărarii au văzut ceva pe chipul meu, pentru că au amuțit și s-au holbat la mine. Nu se mai auzeau decât vântul și răpăitul neîncetat al prafului gros în zidurile clădirii.

În toți anii care au urmat, m-am gândit de multe ori la ce s-a întâmplat atunci și tot nu cred că am fi putut face ceva. Vedeți voi, nu știam cât de rapidă poate fi metamorfoza și cred că nici Vannay nu știa, altminteri ne-ar fi pus în gardă. Până și tatăl meu a fost de acord cu asta după ce, la sfârșitul relatării mele, am așteptat, în atmosfera sumbră a biroului său, să-și dea verdictul asupra acțiunilor mele din Debaria – nu în calitate de tată, ci de dinh.

Pentru un singur lucru am fost și sunt în continuare recunoscător. Am vrut să-i spun lui Peavy să-l scoată din rând pe omul la care se referise Billy, dar m-am răzgândit. Și asta nu pentru că Peavy îi fusese de folos tatălui meu odată ca niciodată, ci pentru că nu era un bun cunoscător al Micii Debaria și a vieții din preajma minelor de sare.

— Wegg, am spus eu, adu-l pe Ollie Ang, rogu-te!

— Care-i ăla?

— Cel cu ceasul la mână.

— Haidi, băăă!

Așa a zbierat Ollie Ang atunci când Zapciul Wegg a pus mâna pe el. Era cam prea subțire ca să fie miner, cam ca un biscuit pe dungă, dar avea brațele musculoase și i se observau și mușchii umerilor prin cămașa de lucru.

— Haidi, bă, că n-am făcut ni'ca! Nu-i cinstit să mă alegi pă mine, doar pen'că copchilu' ăla vrea să se deie mare!

— Tacă-ți gura! i-a zis Wegg, trăgându-l fără delicatețe în fața grupului de mineri.

— Mai ridică-ți o dată pantalonii, i-am cerut eu.

— Dă-te-n mă-ta, obrăznicătură mică ce ești tu! Și-n calu' ăla de-ai venit cu el!

— Ridică-ți-i singur, dacă nu vrei să ți-i ridic eu.

A ridicat pumnii la mine și a zbierat și mai tare:

— Încearcă numai! Numa' încearcă și…

Jamie se furișase deja în spatele lui. Acum și-a scos unul dintre pistoale, l-a aruncat în aer, l-a prins de țeavă și l-a pocnit pe Ang cu patul în moalele capului. Lovitura a fost bine calculată: nu l-a lăsat lat pe individ, dar l-a amețit cât să lase pumnii jos, iar Wegg s-a repezit să-l prindă de subsuori când i s-au înmuiat picioarele. Am ridicat cracul stâng al salopetei și am văzut despre ce era vorba: tatuajul albastru făcut în Fortul Beelie care fusese tăiat – *rupt*, cum zicea Billy Streeter – de o cicatrice albă și groasă, ce urca până la genunchi.

— Asta am văzut, a gâfâit Billy. Asta am văzut când eram ascuns sub maldărul de hamuri.

— Minciuni! a zis Ang.

Individul părea buimăcit și i se împleticea limba în gură. Din rana pe care i-o făcuse Jamie în țeastă i se prelingea un firicel de sânge pe obraz.

Nu m-am lăsat păcălit. Billy pomenise de semnul alb cu mult înainte să-l vadă pe Ollie Ang. Am deschis gura, vrând să-i cer lui Wegg să-l arunce într-o celulă. Însă, chiar în clipa aceea, seniorul grupului se năpusti în față. Cu o expresie de înțelegere tardivă în privire. Însă nu doar atât. Bătrânul era cuprins de furie.

Înainte ca eu sau Jamie sau Wegg să-l putem opri, Steg Luka l-a înșfăcat pe Ang de umeri și l-a

izbit de gratiile celulei de vizavi de aceea în care se afla Billy.

— *Ar fi trebuit să-mi dau seama!* a urlat el. *De acu' multe săptămâni ar fi trebuit să-mi dau seama, nemernicule viclean care ești! Jiganie spurcată și criminală!*

L-a tras de mâna cu ceasul și a zbierat mai tare:

— *De unde ai drăcovenia asta dacă nu din crăpătura aia cu lumina verde? De unde altundeva?* Lighioană *nenorocită care-ți schimbi pielea ca să ucizi la oamenii buni!*

Luka l-a scuipat pe Ang în ochii năuciți, apoi, fără să-i dea drumul la mână, s-a întors spre noi.

— Zicea că l-a găsit într-una din minele abandonate de la poalele dealului! Zicea că l-or fi pierdut tâlharii ăia din Brigada Corbilor și noi, ca tâmpiți ce suntem, l-am crezut! Ba chiar am căutat și noi câteva zile, am săpat gropi peste gropi, că doar-doar om găsi și noi ceva din prada hoților!

S-a întors iar la uluitul Ollie Ang. Mai bine spus, nouă ni se părea că ar fi fost uluit. Dar cine putea ști ce se petrecea în spatele acelor ochi.

— Și te căcai pe tine de râs când ne vedeai ce facem, sunt sigur. L-ai găsit într-o groapă, da, corect, dar nu în vreo mină abandonată. Te-ai băgat prin crăpătura aia! În lumina aia verde! Tu ai fost! Tu ai fost! Tu ai…

Chipul lui Ang s-a schimonosit brusc. Nu zic că mi s-ar fi părut că rânjește; tot capul i s-a *strâmbat.* Ca o cârpă udă stoarsă de niște mâini invizibile. I s-au ridicat ochii până unul a ajuns deasupra celuilalt. Și din albaștri cum fuseseră s-au făcut negri ca smoala. Pielea i s-a făcut mai întâi albă și apoi verde. S-a ridicat ca împinsă de pe oase și a plesnit și în crăpăturile alea au apărut solzi. I-au căzut hainele de pe trup, pentru că ăla nu mai era trup de om. Dar nici de urs și nici de tigru sau leu. Pentru fiarele astea eram cât de cât

pregătit sufletește. Ba cred că eram pregătit și pentru un aligator, așa cum fusese creatura aia care o atacase pe sărmana Fortuna la Serenitate. Deși cu un aligator semăna cel mai mult jivina asta.

În doar trei secunde, Ollie Ang s-a transformat într-un șarpe de mărimea unui om.

Luka, tot cu mâna pe brațul acela care se retrăgea spre corpul uriaș și verde, a scos un răcnet, înăbușit iute atunci când șarpele și-a îndesat în gura bietului om capul alungit pe care mai era încă un smoc de păr de om. S-a auzit un pocnet umed atunci când falca de jos a lui Luka a fost smulsă din articulațiile și tendoanele care o țineau legată de cea de sus. Am văzut cum gâtul lui zbârcit începe să se umfle și să se netezească pe când jivina aia – care încă se transforma, care încă mai avea ceva resturi tot mai mici de picioare – i-a sfredelit beregata ca un burghiu.

Din capătul închisorii s-au auzit urletele îngrozite ale sărarilor speriați, care se călcau în picioare, încercând să scape cumva de acolo. Nu le-am dat nicio atenție. L-am văzut pe Jamie apucând trupul tot mai mare, tot mai umflat al șarpelui, într-o încercare zadarnică de a-l scoate din gâtul sărmanului Steg Luka. Și am văzut capul enormei reptile când a ieșit prin ceafa bătrânului muribund. Limba roșie bătea aerul, solzii îi erau pictați cu stropi de sânge și bucățele de carne.

Wegg a aruncat un box la el. Șarpele s-a ferit cu ușurință, apoi s-a năpustit la el, dezvelind colții uriași, care încă nu terminaseră de crescut: doi sus și doi jos; din toți patru curgea un lichid limpede. Lichidul ăsta a picurat pe mâna lui Wegg, care a urlat:

— Arde! Zei ai mei, ce mai ARDE!

Luka, cu șarpele înfipt în cap, părea că dansează atunci când creatura și-a înfipt colții în zapciul care

se zbătea disperat. Și din el au țâșnit în toate direcțiile stropi mari de sânge și bucățele de carne.

Jamie mi-a aruncat o privire sălbatică. Își scosese pistoalele, dar în ce să tragă? Șarpele uriaș se contorsiona între doi muribunzi. Partea inferioară a trupului său, acum fără picioare, s-a eliberat din grămada de haine și s-a încolăcit strâns de mai multe ori în jurul mijlocului lui Luka. Partea de sub cap se târa afară prin gaura tot mai mare de la ceafa bătrânului sărar.

Am făcut câțiva pași, l-am apucat pe Wegg de vestă și l-am tras la o parte. Brațul mușcat i se învinețise deja și se făcuse de două ori mai mare. S-a uitat la mine cu ochi ieșiți din orbite. Făcuse o spumă albă la gură.

Am auzit țipetele lui Billy Streeter. Ca de foarte departe.

Colții reptilei au dat drumul brațului lui Wegg.

— Arde! a bâiguit zapciul și apoi a amuțit pe vecie.

I s-a umflat gâtul și i-a ieșit limba din gură. S-a prăbușit, zbătându-se în chinurile morții. Șarpele s-a holbat la mine; limba lui lungă, despicată la capăt, bătea aerul. Ochii lui negri erau ochi de șarpe, însă plini de rațiune omenească. Am ridicat pistolul cu încărcătura specială. Nu aveam decât un singur glonț din argint, iar capul șarpelui se unduia într-o parte și alta. Dar nu mi-am pus problema că nu l-aș fi putut nimeri. Doar pentru asta fusesem eu pregătit. S-a repezit la mine, în sclipirile albe ale colților uriași, iar eu am apăsat pe trăgaci. Glonțul i-a intrat drept în gura căscată. Capul i-a explodat într-un val de stropi roșii care au devenit albi chiar înainte de a ajunge pe gratii și pe podeaua coridorului. Mai văzusem asemenea materie albă. Era creier. Creier de *om.*

Și atunci, a apărut chipul distrus al lui Ollie Ang în rana cu margini zdrelite din ceafa lui Luka, deasupra trupului de șarpe. Printre solzii verzi a început să iasă o blană neagră, răpănoasă, de parcă forța aceea care se stingea înlăuntrul lui pierduse tot controlul asupra formelor pe care le putea căpăta.

În clipa de dinainte să se prăbușească, albastrul ochiului rămas întreg s-a făcut galben, ochiul de om s-a făcut ochi de lup. Și apoi a căzut la podea, ducându-l cu el pe nefericitul Steg Luka. Apoi trupul metamorfului a început să lucească și să ardă, să pâlpâie și să se transforme. S-au auzit plesnet de mușchi și scrâșnet de oase. A apărut un picior gol, s-a făcut labă cu gheare și blană și a redevenit picior de om. Rămășițele lui Ollie Ang s-au mai cutremurat o dată, apoi au încremenit pentru totdeauna.

Băiatul nu se oprise din zbierat.

— Întinde-te pe așternutul de paie ca să te liniștești, i-am spus eu cu o voce nu tocmai sigură. Închide ochii și spune-ți că s-a terminat, pentru că ăsta este adevărul.

— Vreau să stai cu mine, s-a smiorcăit el.

Avea obrajii stropiți cu sânge. Hainele mele erau îmbibate, dar nu m-a văzut. Avea ochii închiși.

— Vreau să stai cu mine! Te rog, sai, te rog!

— Am să vin lângă tine de îndată ce voi putea, i-am spus eu.

Așa am și făcut.

Noi trei – Jamie, Billy Streeter și cu mine – ne-am petrecut noaptea pe așternuturile de paie din celula pentru bețivii turbulenți: Jamie în partea stângă, eu în dreapta și Bill Streeter cel Tânăr la mijloc. Simunul își mai pierduse din forță și până

târziu am auzit cum toată suflarea din Debaria sărbătorea moartea metamorfului.

— Și acum, ce o să se întâmple cu mine, sai? m-a întrebat Billy înainte de a adormi.

— Lucruri bune o să se întâmple, i-am răspuns eu, sperând din suflet ca Everlynne, starețа de la Serenitate, să nu-mi înșele așteptările.

— A murit? A murit de-adevăratelea, sai Deschain?

— De-adevăratelea.

Dar nu voiam să-mi asum niciun risc în privința aceasta. Așa că, după miezul nopții, când vântul se domolise, iar Billy Streeter se cufundase într-un somn atât de profund, că nici visele urâte nu mai puteau ajunge la el, am plecat împreună cu Jamie să ne întâlnim cu șeriful Peavy pe terenul viran din spatele închisorii. Acolo am stropit trupul lui Ollie Ang cu petrol lampant. Înainte de a aprinde chibritul, i-am întrebat dacă voia vreunul să ia ceasul ca amintire. Ca prin minime, nu se spărsese în timpul luptei și observasem că secundarul încă se mai învârtea.

Jamie a clătinat ferm din cap:

— Nici eu nu-l vreau, a spus Peavy, că poate-i blestemat. Haide, dă-i foc, Roland, dacă-mi dai voie să-ți zic așa!

— Cu foarte multă plăcere, i-am răspuns eu.

Am aprins chibritul și l-am aruncat peste cadavru. Am rămas apoi acolo ca să urmărim cum din trupul metamorfului din Debaria nu mai rămân decât niște oase negre. Ceasul de mână carbonizat s-a pierdut prin cenușă.

În dimineața următoare, Jamie și cu mine am strâns câțiva oameni, toți foarte dornici să ne ajute, și am pornit spre calea ferată. Nici două ore

nu au trecut și Țignalul ăl Mic era din nou pe șine. Toată operațiunea a fost condusă de mecanicul Travis, iar eu mi-am făcut o sumedenie de prieteni atunci când am anunțat că aranjasem ca, la sfârșitul lucrului, toată lumea din echipă să mănânce pe săturate și pe gratis la Bodega lui Racey și să bea după pofta inimii și tot pe gratis la „Beleaua Dracului”.

În seara aceea avea să fie o sărbătoare mare în oraș, iar eu și cu Jamie eram invitați de onoare. Cum voi știți deja, nu mă dau deloc în vânt după asemenea evenimente, pentru că nu mă simt tocmai în largul meu în mijlocul mulțimilor; unde mai pui că abia așteptam să pornim spre casă. Dar uneori se întâmplă ca lumea să-mi mulțumească pentru ce fac organizând serbări dintr-astea și atunci nu am încotro. Un singur lucru bun era în toată povestea: aveau să vină și femei, unele probabil chiar foarte drăguțe. Iar asta nu mă deranja și bănuiam că nici pe Jamie nu-l deranjează. Încă mai avea multe de învățat despre femei, iar Debaria era un loc la fel de bun ca oricare altul pentru începerea acestor studii.

Ne-am uitat amândoi cum Țignalul ăl Mic pufăia vesel întorcându-se înspre direcția în care aveam să pornim curând: spre Gilead.

— La întoarcere ne oprim la Serenitate? m-a întrebat Jamie. Să întrebăm dacă vor să-l ia la ele pe băiat?

— Da. Și stareța a zis că are ceva pentru mine.

— Știi ce anume?

Am clătinat din cap. Nu aveam nici cea mai vagă idee.

Everlynne, muntele de femeie, a dat fuga la noi prin curtea de la Serenitate, cu brațele larg

deschise. Mai că mi-a venit s-o iau la goană de acolo. Mă simțeam ca în calea unuia din camioanele alea mari folosite la încărcarea petrolului de pe terenurile de lângă Kuna.

În loc să ne calce în picioare, femeia ne-a strâns pe amândoi la pieptul ei mai mult decât generos. Mirosea dulce, a scorțișoară și cimbru și cozonac fierbinte. L-a pupat pe Jamie pe obraz, făcându-l să se îmbujoreze puternic. Pe mine m-a pupat pe gură. Ne-a ținut câteva clipe înfășurați în straiele ei complicate, umbrindu-ne capetele cu gluga ei enormă din mătase albă. Apoi s-a dat câțiva pași înapoi. Îi lucea chipul de bucurie și transpirație.

— Mult bine ați făcut voi acestui oraș! Cât de recunoscători vă suntem! Mulțumire multă-multă!

I-am zâmbit:

— Sunteți prea amabilă, doamnă-sai Everlynne.

— Nici vorbă! Luați o gustărică cu noi, da? Și avem și un vinișor bun, dar n-o să bem decât puțintel, că sunt sigură că vreți să vă păstrați pentru diseară.

I-a aruncat o privire piezișă lui Jamie și a adăugat:

— Dar fiți cu băgare de seamă când încep să curgă rachia și vinul, că prea multă băutură îl poate lăsa pe bărbat fără bărbăția lui și îl face să uite ce și-ar dori să țină minte.

S-a întrerupt și ne-a adresat un rânjet insinuant, care contrasta straniu cu veșmintele ei de un alb pur.

Jamie s-a înroșit și mai tare, dar nu a spus nimic.

— V-am văzut de departe, a continuat Everlynne. Și mai e cineva aici care vrea să vă mulțumească.

S-a dat la o parte și din spatele ei a apărut micuța Surată a Serenității al cărei nume era Fortuna. Încă mai purta bandajul, dar în ziua aceea părea mai puțin aeriană, iar obrazul lăsat

liber îi strălucea de fericire și ușurare. A făcut un pas înainte și ni s-a adresat sfioasă.

— Pot iarăși să dorm. Și cu timpul am să scap și de coșmaruri.

Și-a ridicat poalele straiului cenușiu și, spre marea mea jenă, s-a prosternat înaintea noastră.

— Surata Fortuna, Annie Clay din trecut, vă mulțumește. Vă mulțumim toate, dar vorbele acestea izvorăsc din sufletul meu.

Am apucat-o blând de umeri.

— Ridică-te, femeie! Nu trebuie să îngenunchezi în fața noastră.

M-a privit cu ochi strălucitori și m-a sărutat pe obraz cu partea de gură cu care mai putea săruta. Apoi s-a întors și a traversat în fugă curtea, îndreptându-se probabil spre bucătărie. Din partea aceea a *haci*-ului deja veneau spre noi minunate și apetisante arome.

Everlynne a urmărit-o cu un surâs afectuos, apoi s-a întors către mine.

— E un băiat… am început eu.

M-a întrerupt cu un semn din cap.

— Bill Streeter. Îi știu numele și îi cunosc povestea. Nu mergem noi în oraș, dar se întâmplă câteodată să vină orașul la noi. Ne ciripesc pe la urechi tot felul de păsărele drăguțe, dacă pricepi ce vreau să zic.

— Pricep foarte bine, am asigurat-o eu.

— Aduceți-l mâine, după ce vi se vor mai dezumfla căpățânile, mi-a spus ea. Suntem doar femei aici, dar suntem fericite să oferim adăpost unui biet copil orfan… măcar până începe să-i dea mustăcioara. După aceea, femeile vor începe să-l tulbure, așa că i-ar dăuna să mai rămână printre noi. Până atunci, însă, ne vom ocupa să-l învățăm să citească și să socotească… dacă-i destul de isteț să învețe, firește. Tu crezi că-i destul de isteț, Roland, fiul lui Gabrielle?

Mi se părea ciudat să mi se adreseze după numele mamei, iar nu după cel al tatălui, așa cum cerea datina. Dar, în același timp, mi se părea încântător într-un mod pe care nu mi-l puteam explica.

— Aș zice că-i foarte isteț.

— Foarte bine. Și te asigur că-i vom face un rost atunci când va veni vremea să plece de la noi.

— O casă și o bucată de pământ, am zis eu.

Everlynne a izbucnit în râs.

— Da, chiar așa, la fel ca în povestea lui Tim Inimă-Neânfricată. Iar acum vom merge să împărțim pâinea, de acord? Și vom închina pahare cu vinișorul nostru în cinstea faptelor voastre vitejești.

Am mâncat, am băut și, una peste alta, prânzișorul s-a desfășurat într-o atmosferă foarte veselă. Când suratele s-au apucat să strângă masa, stareța Everlynne m-a condus în încăperile ei: un dormitor și un birou mai mare, unde o pisică dormea la soare pe un birou masiv, din lemn de stejar, plin cu hârtii puse unele peste altele.

— Puțini bărbați au intrat aici, Roland, mi-a spus ea. Pe unul cred că îl știi. Avea chipul alb și straiul negru. Știi cumva la cine mă refer?

— Marten Broadeloak, am șoptit eu.

Și brusc, mâncarea excelentă din burta mea se acrise de la ura pe care o nutream pentru el. Și de la gelozie, probabil – nu doar din simplu spirit de solidaritate cu tatăl meu, încornorat de Gabrielle de Arten.

— A văzut-o pe mama când a fost aici?

— Mi-a cerut să o vadă, dar am refuzat și l-am dat afară. A refuzat să plece, dar atunci i-am arătat cuțitul meu și i-am spus că mai avem și alte arme

la Serenitate, da, și avem și femei care știu să le mânuiască. Una din armele noastre, i-am zis eu, e un

310

tun. Și i-am atras atenția că se afla înăuntru *haci*-ului și i-am sugerat ca, în caz că nu știe să zboare, să facă bine și să-și ia picioarele la spinare. Așa a făcut, dar nu înainte de a mă blestema. Și a blestemat și locul acesta.

Stareța a șovăit puțin și și-a plecat privirea la pisica pe care o mângâia. Când și-a ridicat iar ochii la mine, mi-a spus:

— O vreme am crezut că metamorful e creația lui.

— Mă îndoiesc, am spus eu.

— Și eu mă cam îndoiesc, dar niciunul dintre noi n-o să aflăm vreodată adevărul.

Pisica încerca să se cațere pe imensul teren de joacă din poala ei, iar Everlynne a gonit-o de acolo.

— De un singur lucru *sunt* sigură: a reușit cumva să-i vorbească, deși nu știe nimeni dacă a făcut-o noaptea, prin geamul de la chilia ei, ori doar în visele ei chinuite. Biata femeie a luat taina aceasta cu ea în Poiana de la capătul cărării.

Nu am avut replică la cuvintele ei. Atunci când ești deopotrivă buimăcit și cu inima grea, e de obicei mai bine să nu spui nimic, căci, într-o stare ca asta, orice cuvânt este nepotrivit.

— Doamna mama ta ne-a părăsit la scurtă vreme după ce l-am izgonit pe individul ăla. Ne-a spus că are o datorie de îndeplinit și multe greșeli de ispășit. A mai zis că fiul ei va veni pe la noi. Am întrebat-o de unde știe și ea mi-a răspuns: „Deoarece ka este o roată care se învârtește mereu.” Și a lăsat ceva pentru tine.

Everlynne a deschis unul din multele sertare ale biroului și a scos de acolo un plic. O mână pe care

o cunoșteam prea bine scrisese numele meu pe el. Doar tatăl meu ar fi putut să cunoască mai bine decât mine mâna aceea. Era mâna care întorsese filele unei cărți vechi atunci când mi-a citit povestea „Vântul prin gaura cheii”. Și multe altele. Iubeam toate poveștile de pe paginile întoarse de mâna aceea, dar nu atât de mult cum iubeam mâna însăși. Cum iubeam vocea aceea care îmi citea poveștile pe muzica vântului care bătea la geamul meu. Acelea au fost zilele minunate de dinainte ca ea să-și piardă mințile și să ajungă în fața unui pistol ținut de o altă mână. Pistolul meu, mâna mea.

Everlynne s-a ridicat de pe scaun și și-a netezit șorțul imens.

— Trebuie să dau o tură ca să văd cum mai merg treburile în alte colțuri ale micuțului meu regat. Rămas-bun îți spun, Roland, fiu al lui Gabrielle. Te rog doar să fii bun și să tragi ușa după tine când pleci. Se încuie singură.

— Ai încredere să mă lași singur aici? am întrebat-o eu.

A început să râdă, a ocolit biroul până la scaunul meu și m-a sărutat din nou.

— Pistolarule, aș fi în stare să-mi pun viața în mâinile tale, mi-a spus și a ieșit.

Atât de înaltă era, că a trebuit să se aplece ca să nu se lovească de pragul de sus al ușii.

Multă vreme am stat acolo, privind lung la ultima epistolă scrisă de Gabrielle Deschain. Mi-era inima prea plină de ură și iubire și regrete – sentimente care mă bântuie de atunci încoace. M-am gândit să-i dau foc, fără să o deschid. Dar, în cele din urmă, m-am hotărât și am rupt plicul. Înăuntru era o singură foaie de hârtie. Rândurile

erau neregulate și în multe locuri se vedeau pete de cerneală. Cred că femeia aceea care le scrisese se străduise din răsputeri să nu-și piardă și ultimele fărâme de luciditate. Nu știu câți ar fi înțeles ce scrisese ea acolo, dar eu i-am citit cuvintele fără să fac vreun efort. Sunt sigur că la fel le-ar fi citit și tatăl meu, dar niciodată nu i-am arătat scrisoarea și nici nu i-am pomenit de ea.

Bucatele de la ospăț au fost putrezite
ce mi s-a părut că-i un palat era o carceră
cât de tare mă arde, Roland

M-am gândit la Wegg, mușcat de șarpe.

Dacă mă întorc și spun ce știu
ce am auzit
Gileadul ar fi în siguranță câțiva ani
tu *ai fi în siguranță*
și tatăl tău, chiar dacă nu a ținut niciodată la mine

Cuvintele „chiar dacă nu a ținut niciodată la mine” fuseseră tăiate cu mai multe linii groase, însă eu am reușit să le citesc.

el zice că nu am curaj
el zice „Stai la Serenitate până te va găsi moartea.”
el zice „Dacă te duci înapoi moartea te va găsi mai repede.”
el zice „Moartea ta îl va distruge pe singurul om la care ții”,
el zice „Vrei să mori de mâna plodului tău și să vezi cum
toată puritatea
toată bunătatea
toată dragostea
se scurg din el ca apa printr-o sită?

Căci Gileadul căruia nu i-a păsat nicicum de tine
oricum va pieri?”
Dar trebuie să mă întorc. M-am rugat
și am meditat
și vocea pe care o aud îmi spune mereu aceleași vorbe:

ASTA ESTE VREREA LUI KA.

Mai erau câteva cuvinte pe care le-am subliniat iar și iar în toți anii mei de peregrinări de după înfrângerea fatală de la Jericho Hill și căderea Gileadului. Le-am tot subliniat până când s-a rupt hârtia și a fost luată de vânt – de vântul acela care suflă prin gaura cheii de la cufărul timpului, pricepeți voi? În cele din urmă, vântul va spulbera totul. De ce să n-o facă? De ce ar fi altcumva? Ce altceva ar mai lua vântul cu el dacă nu ar exista iubirea în lume?

Am rămas în biroul lui Everlynne până când mi-am redobândit controlul asupra emoțiilor. După aceea mi-am pus în traistă ultimele cuvinte ale mamei mele – scrisoarea scrisă cu moartea în suflet – și am plecat, având grijă să închid ușa după mine. L-am căutat pe Jamie și am pornit călare spre oraș. În seara aceea au fost focuri de artificii și s-a cântat și s-a dansat. Au fost munți de bucate gustoase și râuri de băutură ca să ne ungem gâtlejurile. Au fost și femei, iar în noaptea aceea Tăcutul Jamie și-a abandonat virginitatea în Debaria. Dimineața următoare…

SFÂRȘITUL FURTUNII

1

— În seara aceea, zise Roland, au fost focuri de artificii și s-a cântat și s-a dansat. Au fost munți de bucate gustoase și râuri de băutură ca să ne ungem gâtlejurile.

— Aha, lubrifiant! interveni Eddie cu un oftat pe jumătate serios, pe jumătate comic. Mi-aduc bine aminte.

Au fost primele cuvinte rostite de vreunul dintre ei după o tăcere foarte lungă și au rupt vraja care-i ținuse amuțiți în noaptea aceea lungă și vijelioasă. Tresăriră ca deșteptați din visare profundă. Mai puțin Ete, care tot întins pe spate în fața focului stătea, cu lăbuțele scurte întinse în cele patru puncte cardinale și limba atârnându-i într-o rână.

Roland dădu din cap.

— Da. Au fost și femei, iar în noaptea aceea Tăcutul Jamie și-a abandonat virginitatea în Debaria. Dimineața următoare ne-am urcat în Țignalul ăl Mic și ne-am întors în Gilead. Asta este povestea mea, petrecută odată ca niciodată.

— Cu mult înainte să se nască bunicul bunicului meu, șopti Jake.

— Asta nu mai știu, zâmbi ușor Roland și luă o înghițitură lungă de apă, pentru că își simțea gâtul foarte uscat.

Câteva momente nu vorbi nimeni. Apoi Eddie spuse:

— Mulțumim, Roland. Foarte mișto!

Pistolarul ridică o sprânceană.

— Vrea să spună că a fost o poveste foarte frumoasă, îi explică Jake. Pe bune că așa a fost!

— Se vede lumină printre scândurile din geamuri, interveni Susannah. Puțină, dar se vede. Ai vorbit o noapte întreagă, Roland. De unde se vede treaba că nu ești chiar genul de bărbat puternic și tăcut așa cum era Gary Cooper[39].

— Nu știu despre cine vorbești.

Ea îi strânse ușor mâna.

— Nu contează, drăguță.

— S-a mai potolit vântul, dar tot bate destul de tare, remarcă Jake.

— Mai ațâțăm focul și după aia ne culcăm, zise pistolarul. Probabil că până după prânz se va face destul de cald și vom putea ieși să mai adunăm niște lemne. Iar mâine…

— La drum! îi isprăvi Eddie propoziția.

— Cum spui tu, Eddie.

Roland puse ultimele lemne pe focul aproape stins, îl urmări cum prinde din nou viață, apoi se întinse și închise ochii. După doar câteva secunde dormea dus.

Eddie o luă pe Susannah în brațe și privi peste umărul ei la Jake. Băiatul stătea cu picioarele încrucișate și privea flăcările.

— Haide să tragi un pui de somn, văcar mic ce ești.

— Nu-mi zice așa. Știi că nu-mi place.

— În regulă, cowboy-ul meu drag.

Jake îi arătă degetul. Eddie zâmbi și închise ochii.

Băiatul trase pătura în jurul lui. *Pologu' meu,* surâse el. Dincolo de zidurile clădirii, vântul tot mai gemea amarnic – voce fără trup. *E în cealaltă parte a găurii pentru cheie*, își spuse el. *Și ce este acolo, de unde vine vântul? Eternitatea. Și Turnul Întunecat.*

Se gândi la băiețelul Roland Deschain, din urmă cu un număr necunoscut de ani. Își imagină cum stătea el în dormitorul lui cu pereți circulari, din vârful turnului de piatră. Învelit până sub bărbie în patul moale și cald, asculta poveștile vechi pe care i le citea mama, în vreme ce vântul sufla cu putere peste ținutul întunecat. Înainte să-l ia somnul în brațele sale, Jake văzu cu ochii minții chipul deopotrivă blând și încântător al femeii. Lui nu-i

citise niciodată mama povești. În lumea lui, asta fusese sarcina menajerei.

Închise ochii și văzu billy-bumbleri ridicați pe picioarele dindărăt, dansând sub razele de lună.

Adormi.

2

Spre începutul după-amiezii, când se trezi Roland, vântul abia dacă mai șoptea, iar lumina era mult mai puternică. Eddie și Jake încă dormeau duși, dar Susannah se deșteptase, se urcase singură în scaunul cu rotile și scosese scândurile de la una din ferestre. Acum stătea acolo și se uita afară, cu bărbia sprijinită în palmă. Roland se apropie de ea și îi puse mâna pe umăr. Fără să se întoarcă, Susannah întinse mâna și o mângâie pe a lui.

— S-a sfârșit furtuna, scumpete.

— Da. Să sperăm că n-o să mai apucăm o alta.

— Și dacă o s-o apucăm, să sperăm că vom găsi un adăpost la fel de bun ca ăsta. Cât despre ce a mai rămas din Gook…

Clătină mâhnită din cap.

Roland se aplecă puțin ca să se uite și el pe geam. Nu-l surprinse deloc priveliștea de afară, pe care Eddie ar fi caracterizat-o folosind cuvintele *șoc* și *groază.* Strada mare era la locul ei, dar îngropată sub mormane de crengi și bucăți de arbori. Dispăruseră, însă, casele de pe marginile ei. Nu mai rămăsese în picioare decât casa de rugăciuni în care se aflau ei.

— Mare noroc am avut, nu-i așa?

— Doar cei cu inima săracă spun „noroc” când ar trebui să spună „ka”, Susannah din New York.

Femeia căzu pe gânduri. Ultimele suspine mânioase ale furtunii-furtunilor intrară pe fereastră și-i răvășiră părul, ca niște mâini invizibile

care voiau să o mângâie. Apoi se întoarse cu fața la el:

— A plecat de la Serenitate și s-a întors în Gilead, nu-i așa? Doamna, mama ta.

— Da.

— Chiar dacă nemernicul ăla a avertizat-o că va muri de mâna propriului fiu?

— Nu cred că s-a exprimat chiar așa, dar… da.

— Atunci, nu-i deloc de mirare că era pe jumătate nebună când a scris scrisoarea aia.

Roland se uita pe geam la prăpădul făcut de furtună. Cu toate acestea, ei au găsit un adăpost. Un loc bun unde să se adăpostească de urgie.

Susannah îi luă mâna ciuntită în mâinile ei.

— Ce a spus la sfârșit? Care au fost cuvintele pe care tu le-ai subliniat iar și iar până s-a rupt hârtia? Îmi poți spune?

Trecură minutele în tăcere deplină și, chiar atunci când Susannah ajunse la concluzia că nu va căpăta niciun răspuns, Roland începu să vorbească. În vocea lui, aproape insesizabil, însă de neconfundat, era un tremur pe care Susannah nu i-l mai auzise niciodată.

— Până la ultimul rând, scrisese în Limba de Rând. Apoi a folosit-o pe cea Nobilă, cu litere foarte frumos desenate: *Te iert pentru tot.* Și: *Tu mă poți ierta?*

Pe obrazul lui Susannah se prelinse o singură lacrimă, fierbinte și cu desăvârșire omenească.

— Și ai putut, Roland? Ai iertat-o?

Tot cu ochii pe fereastră, Roland de Gilead – fiu al lui Steven și Gabrielle, cea care fusese de Arten – surâse amintirii. Iar chipul i se lumină ca un ținut stâncos sub prima rază a zorilor. Rosti un singur cuvânt înainte de a se duce să le pregătească micul dejun prietenilor lui.

Cuvântul acela era *da.*

3

Au mai petrecut o noapte în casa de rugăciuni. Au stat de vorbă și au glumit ca între prieteni, dar nu s-a mai spus nicio poveste. În dimineața următoare și-au strâns bagajele și au pornit mai departe pe Calea Grinzii – către Calla Bryn Sturgis și ținuturile de hotar și Bubuit de Tunet și către Turnul Întunecat de dincolo de ele. Iar toate acestea s-au întâmplat odată ca niciodată.

ÎNCHEIERE

Mesajul în Limba Nobilă pe care Gabrielle Deschain l-a lăsat fiului ei arată cam așa:

Cele mai minunate cuvinte în orice limbă sunt:

Te iert.

Observații

[←1]

Furtuna-Furtunilor – numită *starkblast* în Limba de Rând din Lumea de Mijloc (n.tr.).

[←2]

Personaj din *Ținuturile pustii* (n.tr.).

[←3]

Randal Flagg (n.tr.).

[←4]

Popkin – (în Limba Nobilă) „sandvici” (n.tr.).

[←5]

Missus Tar-Baby – păpușă din smoală și terebentină din *Poveștile Unchiului Remus*, publicate în 1881 de Joel Chandler Harris (n.tr.).

[←6]

În orig. *Skin-Man* – termenul acesta din Limba de Rând se referă la o ființă omenească, aparent obișnuită, ce își poate schimba forma după bunul plac, luând înfățișarea oricărei creaturi, fie aceasta reală sau mitică (n.tr.).

[←7]

Cressia – baronie la vest de Noul Canaan, parte din Baroniile Colinare (n.tr.).

[←8]

Vezi *Vrăjitorul și Globul de Cristal* (n.tr.).

[←9]

Debaria – localitate în sud-vestul Baroniei Noul Canaan (n.tr.).

[←10]

Serenitate – comunitate de femei unde s-a retras pentru a se reculege Gabrielle Deschain (n.tr.).

[←11]

Joc de cărți inventat de Stephen King, asemănător cu pokerul (n.tr.).

[←12]

În original *Stoutheart* (n.tr.).

[←13]

„Fermă”, „conac” (n.tr.).

[←14]

David Quick – prinț surghiunit, de dimensiuni uriașe, care a încercat să cucerească Orașul Lud (vezi *Ținuturile pustii*) (n.tr.).

[←15]

Lordul Perth – tiran din Lumea de Mijloc, despre care legendele spun că ar fi fost un uriaș (n.tr.).

[←16]

Peter McVries – tânăr aventurier din romanul distopic „Marşul cel lung”, publicat de Stephen King sub pseudonimul Richard Bachman, Ed. Lucman, 2004 (n.tr.).

[←17]

În universul *Turnului întunecat*, Nis este numele tărâmului somnului și al zeului care îl stăpânește (n.tr.).

[←18]

Probabil așa se numeau zilele de sâmbătă și duminică în Debaria (n.tr.).

[←19]

Nume dat de Roland unei cămăși foarte subțiri, purtate pe sub haine, asemănătoare cu un maiou (n.tr.).

[←20]

În orig. *Jugweed* – buruiană ce crește pe solurile încărcate de sare ale fermelor de la nord de Debaria (n.tr.).

[←21]

Vânt extrem de puternic, uscat și fierbinte, specific deșerturilor africane (n.tr.).

[←22]

„Plimbare”, în limba spaniolă în original (n.tr.).

[←23]

Vezi *Vrăjitorul și Globul de Cristal* (n.tr.).

[←24]

Dram – 3,23 grame (n.tr.).

[←25]

Armată nepermanentă sau de rezervă, în vechea organizare militară (n.tr.).

[←26]

În limba latină în original (n.tr.).

[←27]

Garlan – Baronie din Lumea de Mijloc, la vest de Gilead (n.tr.).

[←28]

Tavares – localitate din Baronia Mejis, pe țărmul Mării Limpezi (n.tr.).

[←29]

Sighe – zână micuță, de câțiva centimetri, care locuiește în adâncul Pădurii Fără Sfârșit (n.tr.).

[←30]

Ka-mai (în Limba Nobilă) – „proasta lui Ka”, „proasta destinului” (n.tr.).

[←31]

Na’ar – „iad”, în limba oamenilor manni (n.tr.).

[←32]

În orig. „Lady Muffin” – personaj din folclorul Lumii de Mijloc (n.tr.).

[←33]

În Vorbirea de Rând sună la fel ca „S” (n.a.).

[←34]

Randall Flagg/ Marten Broadeloak (n.tr.).

[←35]

În engl. *Broadcloak*, unul din numele omului în negru (n.tr.)

[←36]

„There’s no place like home” – replică din filmul *Vrăjitorul din Oz* (n.tr.).

[←37]

Faraon – joc de cărți, apărut în Franța la sfârșitul secolului al XVH-lea (n.tr.).

[←38]

Soh – sufix de politețe din Limba Nobilă, folosit pentru persoanele tinere (n.tr.).

[←39]

Gary Cooper (1901–1961) – actor american (n.tr.).

Table of Contents

VÂNTUL PRIN GAURA CHEII
(fără titlu)
(fără titlu)
(fără titlu)
METAMORFUL6

Table of Contents

VÂNTUL PRIN GAURA CHEII 2
(fără titlu) 40
(fără titlu) 41
(fără titlu) 41
METAMORFUL6 41